

Giới thiệu Sủng Hôn

Câu chuyện Sủng Hôn kể về cuộc đời của anh trước và sau khi gặp được cô. Từ quân giáo đến quân đội và cuối cùng trở thành thủ lĩnh của đội điều tra đặc chủng, anh là một con người chỉ biết đến sự nghiệp và danh vọng. Chưa hề nghĩ rằng mình sẽ lấy vợ.

Nhưng từ khi gặp Hứa Hựu An thì đó lại là một ý nghĩ khác, một cuộc tình sét đánh diễn ra trong anh, nghĩ lại thì lấy vợ để có tiếng cười trong mái ấm cũng là cái hay đấy chứ.

Câu chuyện là một lời tâm sự gửi đến độc giả, những lời tâm sự về lời yêu thương, sẵn sàng xóa bỏ mọi khoảng ngăn cách để đến được với nhau. Biết đâu ai đó đang ngồi đây lại mong ước một điều giống như thế?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nơi này là quán cà phê đối diện Tổng bệnh viện quân y, từng xanh vây chung quanh, toàn cảnh xanh mướt u nhã, cũng khá có phong cách, hoàn toàn mang kiểu dáng phong cách Tây u. Cách đó không xa, dưới ánh mặt trời, nóc nhà mang kiến trúc cổ, dung hợp ra một bầu không khí giao hòa văn hóa trung tây tế nhị.

Cho nên Chu Tự Hoành đi vào, cũng bởi vì loại không khí này, hoàn toàn là ngẫu hứng, vừa đúng lúc lái xe đến đầu đường, khó có được ngày nghỉ, càng khó có được một buổi trưa thanh nhàn, đi vào chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, gọi một ly Lam Sơn, trước mắt mới chỉ uống một hớp.

Chu Tự Hoành không thích cà phê lắm, bản thân anh rất thuần chất, rất truyền thống, tựa như nghề nghiệp của anh, nghề nghiệp của anh bình thường lại đặc biệt, anh là quân nhân, quân nhân chuyên nghiệp, đặc chủng quân nhân chuyên nghiệp, từ quân giáo đến liên đội, từ liên đội đến cục trinh sát, từ cục trinh sát đến đại đội đặc chủng điều tra, chỉ một cái chớp mắt, vài chục năm cứ như vậy mà qua đi. Hôm nay quay đầu nhìn lại, gần nửa đời người, ngoài việc quân cấp bách, lại không biết trong cuộc sống của mình trừ làm lính còn dư lại cái gì.

Chu Tự Hoành trăm năm khó mà có lúc nhận ra, muốn một lần tìm chỗ ngồi thanh tịnh mà suy nghĩ, nhìn thấy đôi nhân tình nhỏ bên cạnh gậy gỗ, anh đang ngồi ở phía sau, anh muốn vờ như không thấy cũng không thể, huống chi giọng cô gái không nhỏ.

Cô gái trẻ ơi là cô gái trẻ! Từ quán cà phê nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh lớn, dễ dàng có thể nhìn thấy được, là một cô gái tương đối trẻ tuổi, hơn nữa rất đẹp, kỳ quái hơn chính là, hình dáng mơ hồ như vậy, Chu Tự Hoành lại có chút cảm thấy nhìn quen mắt, nhưng cũng không nghĩ ra, đã gặp ở nơi nào.....

Hai tay Hứa Hựu An đặt lên trên bàn, thẳng tắp nhìn chàng trai đối diện, bốn năm quân y, hai năm Quân tổng, họ biết nhau ước chừng đã sáu năm, cô vào năm nhất, Trần Lỗi đã học đại học năm thứ hai, hai người bắt đầu nói yêu thương, tới hôm nay mới thôi, vừa đúng sáu năm l một ngày, kỷ niệm đáng giá như vậy trong cuộc sống, lại để cho Hứa Hựu An phát hiện Trần Lỗi cùng Chu Na có tư tình.

Chính xác mà nói, không phải là mình phát hiện, là Chu Na chủ động nói với cô, Chu Na nói có ấy cùng Trần Lỗi đã sớm xảy ra quan hệ trong lúc Trần Lỗi đang thực tập. Đây là sự thực Hựu An không tiếp thu nổi, đến bây giờ trong hơn hai năm, chính mình lại chẳng hay biết gì.

Chu Na cùng Trần Lỗi đều ở khoa Nội, Chu Na nói, lúc Trần Lỗi đang trực đêm, hai người bọn họ ở phòng bệnh trông trên lầu, mỗi lần đều làm, mỗi lần làm cũng rất kích tình, giống như còn lo sợ Hứa Hựu An không tin, Chu Na còn đem video quay bằng di động cho cô xem.

Hứa Hựu An chưa bao giờ biết Trần Lỗi anh tuấn dịu dàng sẵn sốc như ánh mặt trời, còn có một mặt như lang như hổ như vậy, nhào vào trên người Chu Na, liền cắn rồi gặm, đói khát giống như một dã thú đói bụng tám trăm năm, thờ hồn hên, pháp phòng, hình ảnh chân thật kích thích, chột nhìn, Hứa Hựu An còn tưởng rằng là phim sex Nhật Bản, để trần lộ đồ đồng phục hấp dẫn. Nhưng mặt của hai người lại rõ ràng như vậy, rõ ràng đến nỗi Hứa Hựu An muốn lừa mình dối người cũng không thể.

Đây là Trần Lỗi luôn miệng nói yêu cô đến khi đất trời già cõi, cùng một cô gái khác ở trong phòng bệnh, không biết đã cầu thả bao nhiêu lần. Bây giờ trở về cúi đầu nghĩ, có lẽ trong bệnh viện cũng rất nhiều người biết, chỉ có cô ngu quá xá, đắm chìm trong lời thề non hẹn biển thốt ra ở miệng Trần Lỗi. Không thể tự kềm chế, những thứ kia đều là gạt người, đều là lời nói dối.

Mà đau lòng sau khi kinh ngạc, Hứa Hựu An quyết định cho Trần Lỗi một cơ hội, không phải cơ hội tha thứ cho anh, mà là cơ hội để cho anh thẳng thắn như một người đàn ông. Nhưng Trần Lỗi làm cô thất vọng vô cùng, không chỉ muốn tiếp tục giấu giếm, thậm chí mới vừa rồi anh còn muốn hôn cô. Điều này làm cho Hứa Hựu An cảm thấy trong lòng người đàn ông này có rất nhiều xấu xa.

Hứa Hựu An nhìn anh, hạ thấp giọng hết sức, nhưng đáy lòng không cách nào khống chế tức giận như cũ, khiến giọng cô hơi cao, truyền đến trong tai Chu Tự Hoành: "Trần Lỗi, anh nói thật cho em, anh và Chu Na rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Trần Lỗi khẽ nhu nhu mày: "Lại kiểm chuyện gây sự nữa à,

anh và Chu Na chỉ là đồng nghiệp cùng khoa. Còn có thể xảy ra chuyện gì. Sao em cũng biến thành loại người nghi thần nghi quỷ rồi."

"Nghi thần nghi quỷ?" Hứa Hựu An tức giận không thể tiếp tục đè nén, vỗ bàn một cái đứng lên, giọng nói cũng lớn hơn rất nhiều: "Trần Lỗi, có phải anh cho là tôi đặc biệt ngu hay không, là một kẻ ngu tùy ý hai người các anh muốn lừa gạt thế nào liền lừa gạt, vcl-." Sắc mặt Trần Lỗi càng thay đổi: "Em nói bậy bạ cái gì vậy, sao em có thể thô tục như vậy." "Thô tục, tôi thô tục, tôi con mẹ nó thô tục không phải chỉ mới một ngày hay hai ngày, ban đầu lúc anh mặt dày mày dạn đuổi theo phía sau mình tôi, sao không nghe anh chê tôi thô tục, còn nói tôi thẳng thắn đáng yêu. Hiện tại thông đồng với Chu Na, cảm thấy tôi thô tục, tôi thô tục cũng không bằng đôi gian phu dâm phụ các người, ô ô ô....." Trần Lỗi đưa tay che miệng của cô, lại bị Hứa Hựu An há mồm hung hăng cắn, Trần Lỗi bị đau rên lên một tiếng, buông cô ra.

Động tĩnh này của hai người hấp dẫn rất nhiều ánh mắt trong quán cà phê. Trần Lỗi quét mắt bốn phía, cũng may khách hàng ít, hơn nữa không có đồng nghiệp trong bệnh viện. Anh ngẩng đầu nhìn Hứa Hựu An ở đối diện, bị cô nhìn thẳng vào mắt anh, anh cảm thấy lòng tự ái bị thương, cũng tức giận, mĩa mai nói mà không dẫn đo:

"Tôi chính là chê cô thô tục, cô là phụ nữ sao, cô chỉ có vẻ ngoài là phụ nữ thôi. Cô có biết con gái phải dịu dàng, cô có hiểu thế nào là săn sóc, thế nào là độc lập hay không. Cái gì cô cũng dựa vào tôi, cô bao nhiêu tuổi rồi, còn xem mình là đứa bé chưa lớn, cái gì cũng hỏi tôi, cái gì cũng bảo tôi thay cô ra mặt. Từ nhỏ cô không có cha, mà tôi không phải cha cô, tôi cũng không đảm đương nổi vai trò cha của cô. Tôi cần phụ nữ, chứ không cần đứa trẻ, Chu Na có thể cho tôi vài lần, cô vĩnh viễn cũng không cho được một lần, tôi theo cô thì sao, cũng là do cô ép, cô thanh traio, cô thủ thân như ngọc. Tôi thì không được, tôi là đàn ông, có nhu cầu bình thường của đàn ông, ôm hôn cô cũng phải dụ dỗ nửa ngày. Cô cho rằng cô là ai, công chúa hay là thiên kim tiểu thư."

Hứa Hựu An gắt gao nhìn anh. Hứa Hựu An có một tử huyết, người khác tuyệt không thể chạm đến tử huyết này, chạm đến cô có thể cắn chết người, chính là chuyện từ nhỏ cô không có cha. Trần Lỗi rõ ràng nhất, nhưng lúc này anh lại nói ra, còn dùng cái loại giọng điệu này. Hứa Hựu An tội gì cắn chết anh, nhưng mà rốt cuộc hiểu cô và Trần Lỗi thật xong rồi, triệt triệt để để xong rồi, bất kể trước kia có bao nhiêu thể non hèn biến đều vô dụng, cô kéo tình yêu dài sáu năm về một ngày, cho là tình yêu có thể đi tới cuối cùng. Giờ thì xong

Trong lòng Hứa Hựu An rất khổ sở, vô cùng khổ sở, nhưng cô sẽ không để cho Trần Lỗi chế giễu, để cho anh lúc này còn tưởng rằng cô phải dựa vào anh, không thể rời bỏ anh. Hứa Hựu An cô có khiếu ngạo cùng tôn nghiêm.

Cô ngẩng đầu thật cao không chút nào tránh nhìn thẳng anh: "Trần Lỗi, chớ vì anh thay lòng mà tìm bất kỳ cơ gì, như vậy tôi chỉ có thể khi dễ anh hơn. Đã làm thì vui vui về về thừa nhận, mới là đàn ông, điểm này Chu Na mạnh mẽ hơn anh nhiều, nếu mọi thứ Chu Na đều tốt hơn tôi, vậy tôi liền chúc các người vĩnh viễn hạnh phúc, hẹn gặp lại....." Quẳng xuống mấy lời, quay đầu rời đi.

"Hựu An....." Trần Lỗi một phát bất được cánh tay của cô, Hứa Hựu An quay đầu lại, tâm tình kích động trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã rút đi, chỉ còn lại lạnh như băng cùng khoảng cách xa lạ. Trần Lỗi như bất không được, nhẹ buông tay, Hứa Hựu An sải bước đi, nhanh chóng biến mất bên cạnh cửa.

Trần Lỗi chán nản ngồi xuống, cái anh muốn rõ ràng không phải là kết quả này. Anh thích Hựu An, ngay từ ngày đầu Hựu An vào đại học Quân y, anh đã thích cô rồi. Cô rất đẹp, không phải cái loại xinh đẹp khiến người kinh ngạc, ấy là loại thanh thanh đạm đạm dễ nhìn, có lúc lại đẹp chói mắt. Trần Lỗi vĩnh viễn không quên được hình ảnh cô ở cuộc so tài môn cầu lông và đạt chức vô địch lần đó. Ở trên bục lĩnh thưởng, cô quay đầu lại cười một tiếng, lúc ấy Trần Lỗi cảm thấy, mặt tràn đầy các loại hoa. Rực rỡ như vậy, hương thơm như vậy, lần đầu tiên hôn cô, anh thậm chí kích động một đêm không ngủ được, những ký ức này giống như khắc vào trong đầu rất khó quên.

Anh biết rõ mình yêu là Hựu An, nhưng Hựu An quá khó khăn để thân cận, yêu sáu năm, bọn họ thủy chung không đi đến một bước cuối cùng. Không phải là không muốn, mà là Hựu An không thích. Cô có một lối suy nghĩ rất truyền thống già cỗi xem trọng trinh tiết, đây là điều Trần Lỗi chịu không nổi nhất. Thời đại nào rồi, hiện tại cũng không phải là trước giải phóng, tình yêu nam nữ có cần thiết nhất định dừng lại ở giới tuyến cuối cùng không, truyền thống cùng kiên trì như vậy có ý nghĩa gì.

Nhưng Hựu An nói: "Em muốn đem thuần khiết nhất của mình để đến đêm tân hôn. Đó không phải là truyền thống, cũng không phải là kiên trì, mà là tán thành cùng tín ngưỡng đối với tình yêu thần thánh." Trần Lỗi có đôi khi không hiểu nổi Hựu An.

Nhiều lần toi tai mà về, Trần Lỗi đến Quân tổng gặp gỡ Chu Na tác phong to gan, rất nhanh liền hợp lại với nhau. Lần đầu tiên là bởi vì trong khoa có liên hoan, uống nhiều, tỉnh lại đang ở trên giường trong nhà trọ của Chu Na. Trần Lỗi vì thế mà hối hận không dứt, cũng né Chu Na nhiều ngày. Sau đó, lần đầu tiên anh và Chu Na trực chung, đàn độn u mê lại xảy ra.

Anh không nhận được, anh cảm thấy, chỉ cần là đàn ông liền không nhận được. Chu Na rất có thủ đoạn, hơn nữa quá mê người, quá nhiệt tình. Cô có thể nắm chắc tâm lý mặt mũi của đàn ông, cô có thể vì lấy lòng anh, nằm trên mặt đất hôn nơi đó của anh, để cho anh không nhận được xuất lên trên mặt cô. Đối với đàn ông mà nói, Chu Na tựa như Yêu Tinh, trong lòng muốn tránh, nhưng thân thể không tự chủ được sẽ trở thành nô lệ của cô.

Ngay cả như vậy, Trần Lỗi cũng không muốn chia tay với Hựu An. Anh cảm thấy, mình yêu là Hựu An. Hựu An là loại phụ nữ anh muốn lấy về nhà cùng sống cả đời. Mà Chu Na không phải, Chu Na chỉ là loại mà đàn ông ngẫu nhiên tiêu khiển bên ngoài. Đoán chừng không có một người đàn ông nào, sẽ muốn có vợ như Chu Na.

Nghĩ đến chỗ này, Trần Lỗi soạt một cái, đứng lên, đuổi theo. Anh tin tưởng Hựu An sẽ tha thứ cho anh, chỉ cần anh cùng Chu Na một đao cắt đứt.

Chu Tự Hoành nhìn Trần Lỗi cũng lao đi. Mới chợt nhớ tới, tại sao nha đầu kia quen mặt như vậy. Cô chính là cô bác sĩ nhỏ ở bệnh viện dã chiến, vào năm ngoái lúc diễn tập bắn đạn thật ở vùng núi, lúc ấy anh bị mảnh đạn xẹt qua làm bị thương cánh tay, bác sĩ xử lý vết thương cho anh chính là tiểu nha đầu này.

Chu Tự Hoành nhớ ra một cô gái thật không dễ dàng, hơn nữa thời gian dài như vậy cũng không quên, càng thêm chuyện không thể tưởng tượng nổi này. Nhưng Chu Tự Hoành chính là nhớ cô. Phải nói, nụ cười của cô rất khó làm cho người ta quên, giống như hoa nở trên núi trong trụ sở nơi diễn tập, dù có giữa lửa đạn, khói thuốc súng vẫn rực rỡ như cũ, thật ấm áp, thật sáng lạn, rất đẹp.

Chu Tự Hoành chợt phát hiện, trong trí nhớ 36 năm của mình, trừ huấn luyện, làm lính, chảy máu, diễn tập, nhiệm vụ, chỉ còn có nụ cười ấm áp rực rỡ của tiểu nha đầu này, không biết lúc nào, bất tri bất giác cắm rễ trong đầu anh, đến nay vẫn chưa quên. Đây là lần thứ hai Chu Tự Hoành nhìn thấy Hứa Hựu An. Tiểu nha đầu th tình, từ tiểu nha đầu tươi cười rực rỡ, biến thành bé nhím nhỏ toàn thân đầy gai.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tề Giai Kỳ chơi xong một ván ‘trái cây Ninja’, để điện thoại di động xuống, nghiêng đầu liếc nhìn Hứa Hựu An bọc chăn nằm ngay đơ bên cạnh, đẩy cô một cái: "Này! Hựu An, hôm nay là Chủ nhật, sáng mai nghỉ phép, có tính toán gì cùng bác sĩ Trần của chúng ta không? Nhưng mình nói trước, mình trời sinh đã làm cái bóng đèn rồi, hai người các bạn đừng hòng bỏ rơi mình, đi lãng mạn một mình. Chúng ta là bạn bè tốt nhất, bạn đừng Trọng Sắc Khinh Bạn."

Hứa Hựu An kéo chăn che kín đầu: "Ước hẹn cái rắm, bọn mình xù rồi." "Xù?" Nửa ngày Giai Kỳ mới tỉnh táo lại, nhào qua vén chăn của cô lên: "Hứa Hựu An, Hứa Hựu An, bạn nói rõ cho mình, bạn không gạt mình chứ!"

Hứa Hựu An giùng giằng ngồi dậy chu mỏ: "Mình không gạt bạn, Trần Lỗi quan hệ với cô gái khác, anh ta nói mình không dịu dàng, không sẵn sàng, không độc lập, chỉ biết dựa vào anh ta, anh ta nói mình không phải là phụ nữ, mình bị Trần Lỗi bỏ....." Nói xong khóc lên: "Ô ô ô..... Giai Kỳ, tên khốn kia, khốn kiếp, khốn kiếp, uống công minh văn tin tưởng anh ta như vậy, bạn biết đó, anh ta là bạn trai đầu tiên của mình, ô ô..... Trước kia mình còn nghĩ, chúng mình đều là lần đầu tiên của nhau thật thì tốt, lần đầu tiên nói yêu thương, lần đầu tiên dặt tay, lần đầu tiên hôn..... Đợi đến lúc chúng mình tóc trắng xoá, hồi tưởng lại hẳn là rất lãng mạn ô ô..... Mình thật sự ngu ngốc, ngu thành thói rồi, anh ta cùng Chu Na trong khoa bọn họ, bạn còn nhớ không....." Hứa Hựu An hít mũi một cái tiếp tục: "Cô nàng lần trước mình chỉ bạn, bạn nói đáng đáp giống như hồ ly tinh đó, ô ô..... Hai người bọn họ ở sau lưng mình, làm với nhau nhiều năm rồi, hôm qua mình mới biết, Giai Kỳ, bạn nói mình có kờ, có ngốc không, Giai Kỳ, ô ô ô....."

Hứa Hựu An liền khóc như mưa, Tề Giai Kỳ mới tin là thật, tin rồi, đợi cô phát tiết xong, đưa tay ôm lấy cô, vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng của cô an ủi: "Hựu An, bạn không ngu, đúng, Trần Lỗi là đồ trúng thối, anh ta là đồ bất lực, về sau đầu thường xuyên đau nhức, lòng bàn chân chảy mủ, ngay cả tiểu ** của anh ta cũng bất lực, để anh ta khỏi làm bừa."

"Phi....." Hứa Hựu An bị lời nói ngây thơ độc địa của cô chọc cười. Giai Kỳ rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cô: "Được rồi, đừng khóc, thất tình có gì lớn lao đâu, bản cô nương đã thất tình tám lần, cũng không khóc nhè giống cái người không có tiền đồ này, loại chuyện này một lần là hai lần quen, về sau sẽ thành thói quen thôi."

Hứa Hựu An đưa tay đánh cô một cái: "Cái gì mà về sau thành thói quen, qua chuyện Trần Lỗi, mình cũng mất đi lòng tin với tất cả đàn ông, về sau mình sẽ không yêu, Giai Kỳ, mình muốn kết hôn."

Tề Giai Kỳ mới vừa cảm cola lên uống vào miệng, lần này thiếu chút nữa phun ra, vội vàng đặt lên trên tủ ở đầu giường, đưa tay sờ sờ trán Hựu An: "Hựu An, bạn sốt sao?"

Hứa Hựu An kéo tay cô xuống, tức giận nói: "Bạn mới sốt ấy, mình nói nghiêm chỉnh. Mình cảm thấy, yêu đương quá nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị chân đạp hai thuyền. Dù sao mục đích cuối cùng đều là kết hôn, mình trực tiếp tìm một ông xã thuận mắt đi chẳng phải là được sao."

Giai Kỳ có lúc thật hết cách với Hựu An. Hai người bọn họ là bạn từ thời trung học. Từ ngày đầu tiên biết Hựu An, Giai Kỳ đã cảm thấy, cô ấy là nha đầu tinh tinh cực kỳ cổ quái không được tự nhiên. Có lúc ý tưởng phức tạp làm người ta giật mình, có lúc lại ngây thơ làm cho người ta dở khóc dở cười.

Gia đình Hựu An có chút đặc biệt, là gia đình tái hôn, ba Hựu An đầu tháng ba năm trước đã qua đời, cùng năm đó, mẹ cô liền tái giá.

Cả năm đầu trung học, Giai Kỳ cũng chưa từng gặp cha mẹ của Hựu An, bọn họ cực kỳ tiết kiệm, chưa từng đến ký túc xá. Đến nghỉ đông và nghỉ hè, nha đầu này trực tiếp mua vé xe lửa trở về nhà bà nội cô, trong một khoảng thời gian rất dài, Tề Giai Kỳ không biết nhà cô ở chỗ nào.

Nghỉ đông năm thứ hai trung học, Giai Kỳ mới gặp được mẹ Hựu An, nói thật, hai mẹ con rất giống nhau, đều là loại xinh đẹp rất nữ tính. Có lẽ, mẹ Hựu An lúc còn trẻ, xinh đẹp hơn Hựu An rất nhiều. Cho dù đã sinh con gái lớn như Hựu An, mẹ Hựu An nhìn qua vẫn rất tao nhã, khí chất dịu dàng, cái loại nữ tính xinh đẹp thuần túy đó, làm người ta vừa thấy à khó quên. Hơn nữa rất cao quý, đứng trước chiếc xe hơi màu đen rất xa hoa, bên cạnh còn có một người lính đứng nghiêm thẳng tắp.

Khi đó Giai Kỳ mới chợt hiểu, có lẽ vị kia là cha dượng của Hựu An, là nhân vật rất khó lường. Nhưng trên người Hựu An, giống như là có ấy nóng lòng phải sạch những thứ này, hoặc là tận lực quên đi. Làm bạn bè, Giai Kỳ cũng không muốn hỏi cô ấy những việc đó, nhà cô ấy là nhà cô ấy, cô ấy là cô

ấy, Giai Kỳ kết bạn là Hựu An, không phải là gia đình của cô ấy.

Lại nói, khi đó cô cùng Hựu An cũng chưa tốt như hiện tại. Sau khi hai người trở thành bạn tốt không giấu nhau chuyện gì, Giai Kỳ mới biết, cha dượng của Hựu An là thủ trưởng của một quân khu, cán bộ cao cấp chính tông. Sau khi mẹ cô ấy tái giá, bên kia còn có một người anh kế lớn hơn Hựu An tên là Giang Đông.

Giai Kỳ cũng đã gặp Giang Đông, cũng là quân nhân chuyên nghiệp, đẹp trai cao lớn, tính khí cứng rắn giống như nghề nghiệp của anh. Sau khi kết quả thi tốt nghiệp trung học niêm yết, cũng đã cuối tháng tám rồi. Giang Đông tới đón Hựu An đi Thành phố B. Hựu An chết sống cũng không đi. Vì không đi, Hựu An nổi nóng, cay cú vô cùng, liên tục đá rồi cắn. Giang Đông nắm lấy dây lưng trời tay chân của cô lại, ném cô vào ghế sau xe Jeep, chạy đi, chạy đến đại học Quân y. (anh Giang Đông này mãnh quá *mắt long lanh*)

Kết quả thi tốt nghiệp trung học của Hựu An rất tốt, lúc điền bảng nguyện vọng, lại điền là bà nội cô đã già lại ở một mình nên không muốn học đại học. Thầy giáo cảm thấy đây quả thực là tự hủy tương lai, bèn liên lạc với người nhà của Hựu An, đem nguyện vọng của cô đổi thành đại học Quân y. Hựu An chết sống cũng không vui, sau khi thi tốt nghiệp trung học cũng không về nhà, làm ở ở nhà trọ của Giai Kỳ. Nếu không phải Giang Đông tới dẫn cô ấy đi, Giai Kỳ cũng không biết làm sao. Thấy đã sắp khai giảng, không biết mình phải đi đăng ký nhận lớp, hay là ở nhà nói nhảm khí với cô.

Chỉ là ngược lại, vì họa mà được phúc, cô nàng này mới vừa vào đại học Quân y liền yêu. Nghỉ hè năm thứ nhất, lúc Giai Kỳ đi tìm cô, liền phát hiện bên cạnh có thêm Hộ Hoa Sứ Giả dịu dàng sẵn sàng - Trần Lỗi.

Ấn tượng của Trần Lỗi đối với Giai Kỳ không tệ, chỉ cảm thấy, tuổi Trần Lỗi còn rất trẻ. Hai người yêu nhau đã nhiều năm, lại giống như bạn bè. Điều nói đàn ông thành thực chậm, trong lòng Giai Kỳ vẫn cảm thấy, lớn tuổi một chút sẽ hợp với Hựu An hơn. Vừa nghĩ đến thật khiến cô muốn hét, yêu nhau sáu năm mà còn chia tay.

Chỉ là, sau lưng bạn gái, bản thân lại cùng đồng nghiệp cùng khoa làm chuyện đó, Trần Lỗi làm chuyện như vậy, quả thực rất cận bã. Cũng khó trách Hựu An bị đá kích, từ trước đến sau, cô ấy chỉ có một người đàn ông là Trần Lỗi, cuối cùng lại nhận được kết quả này. Nhưng mà cô cũng không thể tự giận mình, trực tiếp lựa chọn kết hôn nha!

Giai Kỳ gõ trán cô một cái: "Hôn nhân hạnh phúc là phải lấy tình yêu làm trụ cột, hôn nữa, bạn muốn gả thì gả sao, gả cho người nào, chẳng lẽ gả cho anh kế của bạn....." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An nghiêm lại: "Giai Kỳ."

Tề Giai Kỳ giơ tay lên nói: "Được, được, coi như mình nói sai. Nói thật, anh kế của bạn thật là một cục phẩm, lại là quân nhân, chứ không phải quân hàm học đại học Quân y như bạn. Người ta là quân nhân chuyên nghiệp nghiêm chỉnh, biểu hiện trên chiến trường, khẳng định có được năng lực đặc biệt."

Hựu An liếc mắt nhìn chằm chằm cô: "Tề Giai Kỳ, bạn có thể nhìn người khác mà lộ vẻ háo sắc hay không, mình đã nói với bạn, Giang Đông là người đàn ông lạnh lùng nhất trên thế giới, anh ta là lính cơ khí, không có một chút tình cảm."

Tề Giai Kỳ trề môi nói: "Sao bạn biết, bạn cũng không về nhà, nếu anh kế bạn thật sự lạnh lùng như bạn nói, sao có thể vừa đến tết liền đưa từng túi từng túi thức ăn đến cho chúng ta, bạn có lương tâm không hả?"

Hựu An cúi đầu, nửa ngày không lên tiếng. Bằng lương tâm mà nói, Giang Đông đối với cô khá tốt. Mặc dù chưa bao giờ trượng ra khuôn mặt tươi cười với cô, nhưng khi cô vào Đại học Quân y, thậm chí về sau lúc phân vào Quân tông, Giang Đông cũng vẫn chăm sóc cô. Chỉ cần rảnh rỗi, anh sẽ đến thăm cô. Mỗi lần tới, cũng sẽ mang rất nhiều thứ, bất kể cô có muốn hay không, cũng kín đáo đưa cho cô, còn cho cô tiền, mặc dù mỗi lần cô đều trả lại, nhưng Giang Đông vẫn nhét trở về. Hai người cứ như vậy nhét tới nhét lui, không biết bao nhiêu lần. Cô biết thật ra thì Giang Đông cũng là người bị hại, có lẽ cũng không ưa thích mẹ ghê nhiều, mà Giang Đông cũng không bài xích cô em gái như cô. Nhưng trong lòng Hựu An vẫn thủy chung có một khúc mắc, Giang Đông quá giống cha dượng, không chỉ dáng dấp, tính tình cũng rất giống. Nhìn thấy Giang Đông, Hựu An không tự chủ được nhớ tới cha dượng, nhớ tới người cha đã chết của cô.

Cô luôn cảm thấy, là cha dượng phá hư tình cảm của ba và mẹ, khiến ba bệnh nặng như vậy. Ba mới vừa qua đời, mẹ liền tái giá với cha của Giang Đông. Năm đó, mùa xuân cuối cùng ba triền miên trên giường bệnh, trong lúc vô tình cô cùng các bạn năm nhất trung học thấy mẹ cùng cha dượng.

Mẹ chưa bao giờ dùng loại ánh mắt này nhìn ba, ánh mắt bà nhìn ba chỉ là nhàn nhạt, cái loại nhàn nhạt đó gần như lạnh lùng, nhưng ánh mắt mẹ nhìn cha dượng rất khác biệt, tình cảm thâm trầm khắc đến tận xương, rất rõ ràng.

Từ đó trở đi, Hựu An hận mẹ, hận cha dượng, cũng liền hận người anh kế Giang Đông. Bà nội nói lòng cô quá hẹp, có một số việc muốn hiểu rõ phải mở lòng, không phải có câu nói khó tránh việc hồ đồ sao. Lời của bà cô cũng hiểu, chỉ là không chịu nhận, cô cảm thấy, đây là mẹ phản bội, phản bội tình cảm hôn nhân.

Cho nên cô không cách nào tiếp nhận Trần Lỗi có người bên ngoài, cho dù ngày hôm qua anh đuổi theo cô, trước mặt mọi người tha thiết sám hối mà thề, về sau tuyệt sẽ không cùng Chu Na có cái gì, cô vẫn không có cách nào tha thứ cho anh. Cô cảm thấy, Trần Lỗi thật bản, những đoạn video kia xem qua đầu như ma chú không giải được, khiến Hựu An đối với tất cả những việc Trần Lỗi làm, đều tạo thành hoài nghi cùng khi dễ.

Cô sẽ không tha thứ cho Trần Lỗi, càng sẽ không xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra, lại quay về tốt đẹp như trước với Trần Lỗi. Tề Giai Kỳ len lén liếc cô mấy lần, nói: "Cái đó, Hựu An, xin lỗi nha! Mình không nên đề cập tới Giang Đông, bạn đừng không nói lời nào mà!" Hựu An ngẩng đầu lên nói: "Nói gì, bị bạn quấy nhiễu, mình cũng không biết mình nên thương tâm hay nên tức giận đây."

Tề Giai Kỳ vỗ vỗ đầu của cô nói: "Thương tâm cái gì, bạn nên may mắn. Mặc kệ là kết hôn hay yêu đương. Tóm lại, từ hôm nay trở đi, bạn lại có tự cách lựa chọn lần nữa, bạn học Hứa Hựu An, bạn phải tin tưởng phía trước còn có người tốt hơn chờ bạn. Nếu yêu sáu năm cũng Game Over, khẳng

định Trần Lỗi không phải là chân mệnh thiên tử của bạn. Thượng Đế không đành lòng thấy bạn thời thanh xuân, cho nên ban thưởng con hồ ly tinh câu dẫn anh ta. Sao bạn không suy nghĩ một chút, thất tình không chỉ không phải là chuyện xấu, còn là chuyện thật tốt đáng ăn mừng. Vì vậy, chúng ta phải ăn mừng. Đi, bây giờ chúng ta đi siêu thị, mua rượu mua thức ăn. Tối hôm nay chúng ta uống tới say mềm, sáng mai tỉnh lại sẽ liền phát hiện, mặt trời cứ theo lẽ thường mà mọc lên, cuộc sống vẫn rất tốt đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Như Tề Giai Kỳ nói, khóc một trận, say một trận, cuộc sống còn phải tiếp tục, nguoi thất tình, thế giới không thất tình. Hứa Hựu An chỉ là một người không đáng kể trên thế giới này mà thôi, cô thất tình không có mấy người quan tâm. Hơn nữa, cuộc sống cũng không quản được, thậm chí, mỗi ngày cô còn phải nhìn đôi gian phu dâm phụ ở trước mặt mình lắc lư, tình ý ngọt ngào.

Trần Lỗi nói với cô anh sai rồi, chỉ cần cô tha thứ lần này, anh nhất định sẽ một đao cắt đứt với Chu Na, còn nói, bọn họ lập tức liền đi đăng ký kết hôn. Với Trần Lỗi mà nói, Hứa Hựu An thật sự cũng tìm không được người đàn ông thứ hai yêu cô như vậy.

Lúc ấy, tâm Hứa Hựu An thật bỗng xao động. Nhưng ngay sau khi cô cự tuyệt Trần Lỗi, cô vừa bước vào bệnh viện, hai người này đã công khai ra vào như một đôi. Đây chính là người đàn ông hai ngày trước dạt tình yêu van xin cô tha thứ.

Sau khi cô cự tuyệt, Trần Lỗi nói cô sẽ hối hận, anh chờ cô hối hận. Nếu như đây chính là phương pháp Trần Lỗi để cho cô hối hận, vậy Hứa Hựu An chỉ có thể nói, người đàn ông này ngày thơ đến buồn cười.

Hứa Hựu An đem cặp lồng com đây lại, đứng lên, nhìn cũng chưa từng nhìn Trần Lỗi cùng Chu Na ở bên cạnh không xa, xoay người ra khỏi căn tin lớn. Y tá Triệu Thiên rất có giao tình với cô cũng cùng ra ngoài, tức giận bất bình nói: "Đôi nam nữ chó má, Hựu An, Hựu An, sao cô lại tránh bọn họ, khiến bọn họ càng đắc ý."

Hứa Hựu An dừng bước: "Không phải tôi tránh bọn họ, là tôi bị anh ta làm ghê tởm ăn không ngon, được rồi, đừng nh bọn họ, không có chút hứng thú nào."

Triệu Thiên nhỏ giọng nói: "Hựu An, cô cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, chú của Chu Na là trưởng khoa của bệnh viện chúng ta, mấy ngày trước mới vừa được cất nhắc lên chức phó giám đốc Bệnh viện, muốn một bác sĩ ngoại khoa nhỏ như cô chịu chút ủy khuất không phải rất dễ dàng sao."

Hứa Hựu An xem thường nói: "Tôi làm việc cẩn trọng, không lười biếng, không dùng mách lới, cũng không phạm sai lầm, tôi lại càng muốn biết, ông ấy làm khó dễ tôi như thế nào."

Triệu Thiên liếc cô một cái nói: "Cô ngu à! Ai mà không biết tháng sau chính là diễn tập lớn ở quân khu chúng ta. Tôi nghe nói là ở vùng núi Tùng Lâm, cộng thêm toàn bộ binh chủng. Bệnh viện chúng ta khẳng định sẽ cho người ra xây dựng bệnh viện dã chiến. Đây chính là công việc kiểm vật và không được cảm ơn. Nhìn hai chúng ta xem, đến nơi diễn tập không biết có luyện được gì không nhưng chắc sẽ gục xuống. Tuy nói là nhân viên cứu hộ, nhưng bất cứ lúc nào cũng phải hành quân đi theo bệnh viện dã chiến, so với lúc đại học Quân y huấn luyện dã ngoại còn khổ hơn gấp mười lần. Nếu thật sự đề cô đi, người cánh tay bấp chân nhỏ như cô, có thể chịu được sao?"

Hứa Hựu An cúi đầu nhìn mình, lại nhìn đồng thịt trên người Triệu Thiên một chút, phì cười một tiếng: "Nghe cô nói như vậy, tôi lại cảm thấy cô nên chủ động xin đi, nói không chừng sau nửa tháng diễn tập quân sự trở về, cô cũng không cần phí sức lực giảm cân."

Triệu Thiên bất mãn vỗ cô một cái: "Tôi nói nghiêm chỉnh

h với cô đó, cô đừng không tin như vậy chứ."

Triệu Thiên thật sự là quạ đen. Buổi chiều, lãnh đạo Khoa liền gọi Hựu An lên, bảo nên chuẩn bị một chút, tháng sau tham gia diễn tập quân sự. Hôm nay là hai mươi chín tháng ba, tháng sau không phải là hai ngày sau sao. Hứa Hựu An không thể không bội phục Chu Na mạnh mẽ vang dội. Cô nhận mệnh, không hề nghi ngờ gật đầu, bày tỏ ý phục tùng an bài của tổ chức.

Từ phòng làm việc của lãnh đạo đi ra, mới vừa đi tới cửa cầu thang đã nhìn thấy Trần Lỗi. Bình thường trên mặt đẹp trai dịu dàng, lúc này có chút lụn bại tới tầm nói không rõ.

Trần Lỗi chưa bao giờ biết tính tình Hứa Hựu An cứng như thế. Hai người yêu nhau sáu năm, cơ hồ chuyện gì Hựu An cũng nghe anh, anh nói tốt nghiệp rồi, em cũng vào Quân tổng phía Bắc đi! Hựu An nói được. Anh nói chờ thêm hai năm chúng ta sẽ kết hôn, cô nói được. Trừ chuyện kia cô không nghe anh, cơ hồ tất cả những chuyện còn lại, đều do anh quyết định, Hựu An chưa bao giờ có ý kiến.

Trần Lỗi tức giận nói Hựu An không dịu dàng, không sẵn sàng, thật ra hoàn toàn là nói dối. Hựu An và Chu Na không thể đem ra so sánh, Hựu An nhỏ

hơn mình hai tuổi, năm nay cô mới 24, Chu Na lớn hơn mình ba tuổi. Loại dịu dàng sẵn sốc đó của Chu Na, Hựu An vĩnh viễn không thể nào học được, Hựu An còn là một cô gái, Chu Na đã là phụ nữ thành thực.

Trần Lỗi biết Hựu An có chút yếu ớt, có chút tính trẻ con, nhưng lại không biết, cô cường ngạnh cố chấp, hoá ra là không thể cứu vãn.

Trần Lỗi cảm thấy, lần này có lẽ tự mình đã biến khéo thành vụng. Anh muốn dùng Chu Na kích thích Hựu An, một khi Hựu An khổ sở, anh lại đi năn nỉ sám hối, có lẽ hai người sẽ quay lại với nhau. Nhưng từ đầu đến cuối, Hựu An không nhìn anh một cái, thậm chí lúc hai người gặp thoáng qua, Hựu An cũng xem như anh trong suốt.

Mà vừa rồi Trần Lỗi mới biết, Chu Na bảo chủ của cô ta điều Hựu An đi tham gia diễn tập quân sự. Ai cũng biết, chuyện như vậy làm thế nào cũng không bao giờ đến phiên Hựu An. Trần Lỗi tức giận chất vấn Chu Na, Chu Na lại vô cùng thẳng thừng nói với anh: "Hứa Hựu An chói mắt bên cạnh, em thấy là phiền, anh nhìn tâm cũng loạn. Các anh đã chia tay, liên rạch rồi một chút, anh không hạ quyết tâm được, thì em giúp anh thôi."

Ngay lúc đó, sắc mặt Trần Lỗi lúc trắng lúc xanh, đóng sầm cửa liền chạy tới đây. Thấy Hựu An, một bước, Trần Lỗi với tay bắt được bả vai của cô: "Hựu An, anh nhận là anh sai, em tha thứ cho anh một lần cũng không được sao, chẳng lẽ phạm lỗi lần đầu, em liền xử anh từ hình cả đời, em cảm thấy công bằng sao? Em quên quá khứ ngọt ngào của chúng ta sao, sáu năm tình cảm của chúng ta....." Chát một tiếng, Hựu An không chút lưu tình giơ tay lên hung hăng tát một cái cắt đứt Trần Lỗi.

"Trần Lỗi, đừng lại nói cái gì là sáu năm tình cảm. Con mẹ nó, anh không xứng, anh phạm lỗi lần đầu? Anh tự hỏi lại lương tâm mình xem, anh cùng Chu Na làm tổng cộng bao nhiêu lần, chỉ sợ chính anh cũng đếm hết!"

Hựu An thờ dốc một hơi, đè ép lửa giận trong lồng ngực: "Trần Lỗi, anh có ý gì vậy? Chúng ta xong rồi, chia tay, anh cùng Chu Na cũng danh chính ngôn thuận ở cùng nhau. Anh còn tới đây đưa tôi làm cái gì? Xem như tôi cầu xin anh, đừng đánh mất một chút ý tốt đối với anh còn sót lại trong lòng tôi. Không phải tất cả lỗi lầm đã phạm vào đều có thể sửa. Giết người rồi, anh nói anh có sửa được không. Cho nên, hãy giống như người đàn ông chân chính, đừng để tôi khi dễ anh, rồi lại tự khi dễ ánh mắt mình quá kém." Nói xong, lướt qua anh trực tiếp đi xuống lầu.

Trần Lỗi đứng lặng thật lâu cũng không động đậy, anh không hiểu, tại sao cái người chuyện gì cũng nghe lời anh - Hựu An lại biến thành như vậy, xa lạ mà sắc bén, anh ngẩng đầu nhìn lên tầng phía trên, Chu Na nghiêng người dựa vào khúc quanh cầu thang, Trần Lỗi chợt bức thiết có loại ý tưởng, muốn trở lại lúc ban đầu, lúc ban đầu còn chưa biết Chu Na, đáng tiếc không có khả năng.

Tan tằm, Hựu An nán nã đến khi tất cả mọi người đi hết, cô mới dọn dẹp một chút rồi đi ra ngoài, mới vừa đi ra cửa hông bệnh viện, đã nhìn thấy phía đường đối diện dừng một chiếc xe jeep quân đội màu xanh lục, trước xe còn có Giang Đông thẳng tắp đứng yên.

Giống như bất cứ lúc nào, bất kỳ địa điểm nào, anh đều có bài có bản cẩn thận tỉ mỉ như vậy, đứng ở nơi đó cùng cột điện sau lưng anh vừa đứng tạo thành hai đường thẳng song song, ánh hoàng hôn chiếu lên người anh, khắc họa ra bộ mặt cùng đường cong thân thể của anh, kiên cường như điêu khắc, cùng một dạng với cha anh, cả người lộ ra một loại khí chất ngạo lạnh không thể bỏ qua.

Tề Giai Kỳ nói đây chính là quân nhân, cả người Hormone nam tính phát huy đến mức tận cùng, đây là đàn ông, đây là trụ cột gia đình, nhưng Hựu An rất khó thích Giang Đông như vậy, những thứ trong lòng, qua nhiều năm đã đọng lại thành một bờ ngăn, làm sao cũng không vượt qua được.

Đã mấy tháng Giang Đông không gặp cô em gái này, cô em gái này là một phiền toái đột nhiên xông vào trong đời. Giang Đông làm thế nào cũng không giải quyết được phiền toái lớn này.

Đối với việc cha tái hôn, Giang Đông không có phản ứng gì, cha mẹ anh vốn không giống như người khác. Từ khi anh bắt đầu có trí nhớ, đã không thấy cha mẹ cùng nhau. Bọn họ không thân mật cũng không gây gổ, ở dưới một mái nhà, lại giống như hai khách trọ không can thiệp chuyện của nhau. Khiến hai người cứ nhắc liên lạc, đi chung với nhau, đại khái chỉ vì anh.

Khi anh mười tuổi, rốt cuộc cha mẹ cũng ly hôn. Sau này anh mới dần dần hiểu được, hôn nhân của cha mẹ là kết quả do người lớn bên trên cứ nhắc bức bách. Bọn họ không yêu thương nhau, miễn cưỡng ở chung một chỗ nhiều năm như vậy đã đến cực hạn.

Sau khi ly hôn, mẹ ra nước ngoài, anh đi theo cha. Mẹ của Hựu An cùng cha có chuyện xưa gì, Giang Đông không biết, cũng không có hứng thú nghe ngóng. Dù cha tái hôn, với anh cũng không có gì thay đổi, anh còn có binh nghiệp của anh, anh thích nghề quân nhân này. Làm quân nhân chuyên nghiệp là lý tưởng xưa nay của anh, chính anh cũng từng bước thực hiện lý tưởng này. Chưa bao giờ biết đến, mẹ kế cũng nhân tiện đưa tới phiền toái lớn này.

Lần đầu tiên Giang Đông nhìn thấy Hựu An là trong hôn lễ tái hôn của cha. Cha hiển nhiên rất ưa thích mẹ của Hựu An, cố ý muốn cử hành hôn lễ. Khi đó vừa lúc Hựu An tốt nghiệp cấp hai, trong hôn lễ cô mặc một thân áo đen xòe tới, chỉ về phía mẹ cô hô to: "Tôi không có mẹ như vậy, từ hôm nay trở đi, bà không phải là mẹ tôi. Tôi chỉ có ba, tôi không họ Giang, tôi họ Hứa, tôi tên là Hứa Hựu An, vĩnh viễn là Hứa Hựu An."

Trong đôi mắt trong suốt chứa đầy nước, lại thả chết chịu đựng không rơi xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn cố chấp mà trẻ trung, dưới ánh đèn lễ đường, sáng rõ như vậy. Đây là em kế Hứa Hựu An của anh, Giang Đông không muốn nhớ đến cô cũng không được.

Ánh mắt Giang Đông thẳng tắp rơi vào trên người Hựu An. Đã nhiều năm như vậy, dường như một chút cô cũng không thay đổi. Còn là tiểu nha đầu cố chấp trên lễ đường, cố chấp giữ vững kiên trì của mình. Không thể nghĩ ngờ đây chính là một cô bé, không biết phải thấu hiểu người khác, lại càng không biết nhìn sự việc từ góc độ của người khác. Cô chính là cô gái nhỏ còn chưa lớn lên. Giang Đông tự nói với mình như vậy, cho nên, anh cũng thuận nước đẩy thuyền tha thứ cho mạo phạm cùng lạnh nhạt của cô đối với mình.

Hứa Hựu An đứng trước mặt anh, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên thật cao nhìn anh: "Giang Đông, anh tới làm gì? Là tới cười nhạo tôi sao, hay là tới khoe khoang anh có năng lực biết trước. Đứng, đứng như anh nói, tôi và Trần Lỗi chia tay, tôi bị anh ta bỏ, tất cả dự đoán của anh, đều trở thành thực tế, anh

trao hứng chứ!"

Giang Đông nhú nhú mày: "Anh không rảnh cười nhạo em, anh tới đón em về nhà, hôm nay là sinh nhật mẹ em." "Tôi không có mẹ." Hựu An cúi đầu cố chấp khắc ra một câu, xoay người rời đi, bị Giang Đông chớp lại, mở cửa xe ném vào chỗ ngồi phụ lái.

Hựu An kịch liệt giãy giụa, Giang Đông áp chế cô uy hiếp: "Em không đành lòng, có tin anh sẽ trói em đem về hay không."

Hựu An bất động, nhưng một đôi mắt lại hung hăng nhìn chằm chằm Giang Đông: "Giang Đông, con mẹ nó, anh quản chuyện đầu đầu chi vậy, nhanh như vậy liền đem mẹ ghê thành mẹ, anh là con sói mất trắng, mẹ anh sinh anh....."

Giang Đông ngồi trở về trên ghế lái, vươn tay đặt ngón tay trên môi cô: "Hứa Hựu An, đừng ép anh chặn miệng em lại." Nổ máy xe, vèo một tiếng chạy ra ngoài.....

Theo rung chuyển của xe, thân thể Hựu An lao về phía trước, mắt thấy sẽ phải đụng vào buồng xe trước mặt, một bàn tay to đưa qua tình chuẩn bắt được cổ áo của cô, túm cô trở về: "Khả năng giữ thăng bằng quá kém, bây giờ anh bắt đầu hoài nghi, sao em có thể tốt nghiệp sau bốn năm ở đại học Quân y, nếu em là lính của anh....." Lời của anh chưa nói xong, liền bị Hựu An nhấn tâm cắt đứt: "Rất may mắn tôi không phải là lính của anh, cho nên, đừng ở trước mặt tôi bày dáng vẻ thù trưởng ra, Trung tá rất giỏi à!" Hựu An lăm bằm một câu, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Giang Đông có lúc thật muốn đem nha đầu này ném vào trong lò rèn nung luyện thật tốt, đem cả người giống như con nhím đầy gai nhọn của cô rèn cho mất hết. Giang Đông là cục trưởng, cục trưởng cục trình sát, phía dưới có 326 binh sĩ, không một người nào dám mạnh miệng vu oan gài cứng với anh. Lúc mới tới, cũng có mấy người lớn gan, về sau bị anh dọn dẹp, tất cả đều đành lòng nghe lời giống như cô đầu nhỏ, nhìn thấy anh cũng hận không thể đi vòng qua. Bàn về mảnh khoé, anh có nhiều, không sợ cùng người khác đốp chát. Nhưng đến trên nha đầu Hứa Hựu An này, một chút cũng không không chế được. Hơn nữa có ra chiều thì tác dụng cũng không lớn, Giang Đông rất rõ ràng, nha đầu này không sợ anh.

Lại nói, anh cũng không thật sự thu thập cô. Chỉ là lúc ấy khi cô đã thi Đại học xong, anh mang cô trở về báo tin, nha đầu này lại không chịu phục tùng. Không còn cách nào, anh chỉ có thể đem cô cột lại ném vào trong xe, mang về Thành phố B. Dọc đường nha đầu này không nói một tiếng, sau đó anh mới nghĩ lại, dù sao cô cũng là tiểu nha đầu, anh làm như vậy có chút quá đáng, muốn nói mấy lời dịu dàng khuyên nhủ cô.

Quay đầu nhìn lại, nha đầu này không khóc không náo, chỉ giương mắt nhìn chằm chằm anh. Bộ dáng kia giống như con mèo xù lông, giống như anh là kẻ thù giết cha của cô, cứng cổ, khiến ý nghĩ dụ dỗ cô trong lòng Giang Đông nháy mắt tan thành mây khói. Nha đầu kia thì ra cũng có bản lĩnh này.

Không phải Giang Đông chưa từng thấy cô và Trần Lỗi ở bên nhau. Ngoan ngoãn như một con mèo. Không phải xù lông, mà là một con mèo nhỏ đáng yêu khiến người ta hận không thể ôm về nhà nuôi. Lúc đó, tâm tình Giang Đông bất bình cực độ, Trần Lỗi gì chứ, chỉ là một thằng nhóc thôi.

Không biết Hựu An chợt nhớ ra điều gì, quay đầu lại, nhìn chòng chọc anh thật lâu rồi mở miệng: "Anh đã sớm biết Trần Lỗi cùng Chu Na có chuyện, đúng không?" Một chút Hựu An cũng không hoài nghi năng lực của người anh kế này. Có mù cũng biết anh là cục trưởng cục trình sát. Hựu An cũng hiểu, sau khi tốt nghiệp đại học Quân y, cô có thể thuận lợi tiến vào Quân tổng phía Bắc, bên trong khẳng định là do vị cha ghê hoặc người anh kế này nhúng tay.

Bọn họ thích quản cô, đặt cô dưới mí mắt mà canh chừng, muốn đem cô kéo ra ngoài liền kéo ra ngoài, muốn đem cô thả ra liền thả ra. Có lúc Hựu An cảm thấy, mình thật ra cũng rất bịt tai trộm chuông. Nhưng chính là cô không muốn biết rõ, không muốn hiểu rõ, cho nên chuyện Chu Na, Giang Đông khẳng định đã sớm biết hết.

Quả nhiên Giang Đông cũng không nhìn cô, rất thoải mái thừa nhận: "Biết." Hựu An cắn cắn môi: "Tại sao không nói với tôi?" Những lời này khiến Giang Đông khẽ nghiêng đầu liếc cô một cái: "Tại sao phải nói cho em biết? Cho anh lý do xem?"

Hứa Hựu An gật đầu một cái: "Đúng vậy! Sao anh phải nói cho tôi biết, nùng anh đã sớm chờ cái ngày này, chờ tự tôi phát hiện, sau đó tới chứng tỏ anh thật anh minh, thật lợi hại, dự kiến trước mọi việc."

"Hứa Hựu An, anh có thể tha thứ tâm tình em không tốt sau khi thất tình, nhưng cố tình gây sự thật rất gây thơ đó." Giọng Giang Đông xa cách lại thực tế. Cả người Hựu An giống như bóng cao xu xì hơi, xì một tiếng liền ừ rừ.

Gây gổ với Giang Đông vĩnh viễn cô cũng không thắng nổi. Anh không hổ là lính Trình Sát ưu tú. Có lúc Hứa Hựu An cảm thấy, ở trước mặt anh mình hoàn toàn trong suốt, cái gì cũng không giấu được. Anh có thể tình chuẩn tìm được điểm yếu của cô, một chiêu bóp chặt. Hơn nữa, cho tới bây giờ anh chưa từng tức giận, sẽ không để xảy ra tức giận, chỉ biết dùng một loại ánh mắt phiến toái nhìn cô, đối phó cô. Còn cô, chưa bao giờ muốn phiến toái anh, là anh nhất định để ý tới chuyện của cô.

Hứa Hựu An nhìn thấy cảnh sắc ngoài cửa sổ không ngừng lui về phía sau, trầm mặc thật lâu mới nói: "Sinh nhật của bà thì gọi tôi đi làm gì? Người một nhà các anh nhiệt liệt ăn mừng chẳng phải là được sao, các người không sợ tôi đi sẽ khiến các người ngọt nhạt sao?"

"Em không đi Di Thanh sẽ khó chịu, cha sẽ áy náy." Hựu An gật đầu một cái: "Cho nên, vì để cho các người đều tốt, thì phải để cho tôi không dễ chịu đúng không?"

Giang Đông nhìn cô một cái: "Hứa Hựu An, năm nay em 24 rồi, không phải 18, cũng không phải 15, em nên dùng lý trí của em mà suy nghĩ vấn đề đối đãi. Không phải bởi vì em kiên quyết phản đối, mà chuyện này không trở thành sự thật. Em phản đối hữu dụng sao, chỉ có thể cho thấy em gây thơ đến buồn cười."

Miệng tên khốn này thật độc! Hựu An cũng biết Giang Đông không nói thì thôi, há mồm sẽ không nói lời hữu ích. Cô không muốn lại để ý đến anh, cúi

đầu lấy điện thoại di động ra chơi trò Ninja trái cây cho bỏ tức. m thanh cắt trái cây làm cho cô có một tia sáng khoái, ngón tay cô lướt nhanh trên di động, xem những thứ trái cây kia thành đầu của Giang Đông, lạnh lợi cắt thành năm bảy mảnh.

Giang Đông liếc mắt nhìn cô một cái, thu hồi ánh mắt, đáy mắt thoáng qua điều gì đó mà chính anh cũng không nhận thấy. Đã nhiều năm như vậy, trong mắt anh, cô vẫn là cô bé gái xông vào lễ đ gọi nhỏ. Một chút cũng không thay đổi, hồn nhiên, ngây thơ, cổ chấp, còn có chút đáng yêu. Thật ra thì Giang Đông hoàn toàn có thể không để ý tới cô, mặc kệ cô, nhưng anh lại không làm được.

Lái xe vào cổng lớn, chạm mặt một chiếc Hummer màu bạc quen thuộc. Giang Đông nhấn còi một cái, dừng xe lại, hạ cửa xe xuống, thò đầu ra: "Tự Hoành, bây giờ anh đi ra ngoài hay là về bộ đội?"

Ánh mắt Chu Tự Hoành không khỏi xẹt qua cô gái đang cúi đầu chơi điện thoại di động bên cạnh anh, ngoài ý muốn chau chau mày. Đây là lần đầu tiên phát hiện một phụ nữ bên cạnh Giang Đông.

"Đương nhiên là về bộ đội, sắp diễn tập quân sự rồi, tôi phải suy nghĩ thật kỹ, làm thế nào để gọt nhóm đưa chuột các anh." Giang Đông hừ một tiếng: "Đừng ngạo mạn, Binh Vương rất giỏi sao, cục trình sát chúng tôi cũng không phải chỉ để chơi, còn chưa biết ai gọt ai đâu."

Chu Tự Hoành rất tự tin cười hai tiếng: "Vậy chúng ta gặp lại trên chiến trường đi." Nói xong, khởi động xe lướt qua xe Giang Đông, trong chớp mắt ấy, Hứa Hựu An ngẩng đầu lên, cùng Chu Tự Hoành nhanh chóng chạm mặt. Chu Tự Hoành không khỏi ngây người một lúc, trong lòng thắc mắc tại sao lại là cô, sao cô và Giang Đông lại đi cùng nhau.

Hứa Hựu An chưa bao giờ hứng thú với bạn bè của Giang Đông, vì vậy càng sẽ không chú ý. Trong lòng cô lúc này chỉ nghĩ đến một chuyện, làm sao để vượt qua tối hôm nay.

Nơi này là khu nhà của người trong quân khu, mỗi tòa nhà đều khá bề thế. Có thể vào ở nơi này đều là nhân vật cấp thủ trưởng, cho nên ngay cả lính trình sát đứng gác ở cửa cũng đều vác súng trên vai. Đây là nhà cha dượng cô, từ góc độ này mà nói, mẹ cô có thể gả cho cha dượng, thật sự là đã phát lên. Với điều kiện của cha dượng cô, muốn tìm vợ trẻ hơn Giang Đông, cũng không phải là việc khó gì. Nhưng coi trọng mẹ cô, còn giống trống khua chiến cưới vào nhà, Hứa Hựu An phải thừa nhận, mẹ cô rất có bản lĩnh, không chỉ thành công gả cho quan lớn, ngay cả cô cũng có thể ra vào nơi này.

Chỉ là tính cả hôm nay, tổng cộng Hứa Hựu An mới tới đây sáu lần. Lúc bắt đầu học đại học năm thứ nhất, hàng năm vào sinh nhật mẹ cô, Giang Đông đều bắt cô về ăn bữa cơm, đến năm nay vừa đúng lần thứ sáu. Mặc dù hàng năm đều bị cô làm cho không nên lúng túng, nhưng hàng năm vẫn bắt cô phải đến.

Hứa Hựu An muốn kết hôn, ở mức độ nào đó cũng là muốn thoát khỏi loại tình cảnh bị người quản thúc này. Cô kết hôn, tự nhiên sẽ có ông xã trông nom, Giang Đông, cha dượng, thậm chí mẹ cô, cũng không còn lý do chính đáng để quản cô, thật là một ý kiến hay.

Hứa Hựu An càng nghĩ càng cảm thấy kết hôn rất tốt. Kết hôn cô liền tự do, chỉ là ông xã thì phải chọn thật tốt. Phải tìm một người lợi hại, ít nhất phải lợi hại hơn Giang Đông. Có là đồ ngốc cũng hiểu, không khổng chế được Giang Đông, không lợi hại hơn Giang Đông, cô còn có đường để đi sao.

Giang Đông đem xe dừng ở trước cửa, tắt máy, xuống xe, đi vòng qua ghế phụ, mở cửa xe. Hựu An còn đắm chìm trong kế hoạch kết hôn của mình chưa thể tự thoát ra được, Giang Đông đưa tay gõ mũi xe một cái: "Muốn anh kéo em vào sao?"

Hứa Hựu An trừng mắt liếc anh một cái, đẩy anh ra, nhảy xuống xe. Cho dù đã tới sáu lần, Hứa Hựu An vẫn như cũ cảm thấy đây là một nơi xa lạ khác thường. Người mẹ cao quý xinh đẹp của cô luôn dùng loại ánh mắt ẩn chứa áy náy cùng bất đắc dĩ nhìn cô. Hứa Hựu An cảm thấy, có lẽ cha dượng cô chính là bị thứ ánh mắt này của mẹ cô bắt làm tù binh. Ánh mắt như vậy làm người ta thương tiếc, làm người ta không đành lòng. Đáng tiếc, Hứa Hựu An sẽ không bị lừa gạt, cô nhớ ánh mắt mẹ nhìn ba rất lạnh rất nhạt.

Hứa Hựu An cúi đầu, trầm mặc ngồi trên một bên sofa, tiếp tục chơi điện thoại di động của cô. Loại phản kháng tiêu cực này đã kéo dài sáu năm. Trong lòng Trương Tú Thanh khổ sở, chưa từng nghĩ tới, Hựu An lại là một đứa trẻ cổ chấp như vậy. Sau khi đại náo hôn lễ, đã nhiều năm như vậy, cô chưa hề gọi bà một tiếng mẹ.

Cô hận bà, Trương Tú Thanh biết. Vì cha cô, cô hận chết bà, hận bà năm đó lúc cha cô vừa chết liền tái giá. Đây là một lý do đủ để cô kiên trì chín năm.

Giang Thành đưa tay nắm bà vai bà vỗ về an ủi. Trong lập trường của Giang Thành, ông không muốn cũng không thể quá tham gia vào chuyện giữa vợ và con gái. Chỉ có thể tận lực để cho bọn họ có thể gặp mặt, ông biết Tú Thanh nhớ Hựu An bao nhiêu, vì gả cho ông, bà mất đi con gái. Ông nghĩ hết cách để họ mở lòng với nhau, nhưng Hựu An cũng là đứa bé cổ chấp h bất kỳ ai. Cô giữ vững kiên trì của mình, luôn ghi nhớ việc ba cô chết đi, thủy chung không chịu tiếp nhận bọn họ.

Thậm chí, ban đầu cô kiên trì ra ngoài độc lập, cô không muốn mang họ Giang, cũng không theo chân bọn họ ở chung một chỗ. Cho dù học bốn năm ở đại học Quân y, phân đến Quân tổng phía Bắc trong hai năm, nếu như Giang Đông không cưỡng chế đón cô về, sợ rằng một lần cô cũng sẽ không bước vào cái nhà này. Nhà đầu này cô chấp giống như cục đá cứng.

Giang Thành phát tay một cái, dì giúp việc bắt đầu bùng thức ăn vào phòng ăn. Trương Tú Thanh ngồi bên cạnh Hựu An dịu dàng nói: "Dì giúp việc đã làm món con thích ăn nhất, qua ăn cơm đi!"

Hựu An cúi đầu không để ý tới bà, tiếp tục chơi điện thoại trong tay cô. Mắt Trương Tú Thanh đỏ lên, Giang Đông đã đi tới, không nói hai lời, xốc Hựu An lên kéo vào phòng ăn, đặt cô trên ghế, lại gần bên tai cô nhỏ giọng nói: "Đừng quá đáng, anh không muốn vì em mà tiêu hóa không tốt, biết chưa."

Hựu An nghiêng đầu nhìn chằm chằm anh, Giang Thành gấp một khối sườn bỏ vào trong chén Hựu An: "Ăn sườn đi, mẹ con nói con thích ăn thịt kho tàu

nhất....." Hựu An cũng không thèm nhìn Giang Thành, gấp miếng sườn trả trở về.

Trương Tú Thanh đột nhiên đề đưa xuống: "Hựu An, con còn muốn nào bao lâu. Con giận đối với mẹ, tội gì lại cùng chú Giang của con giận chó đánh mèo, rốt cuộc con muốn thế nào?" Hứa Hựu An ngẩng đầu lên: "Tôi muốn bà đừng động tới tôi, đừng để ý tới tôi, bà chỉ cần hạnh phúc làm vợ thủ trưởng là được."

"Mặc kệ con?" Trương Tú Thanh có chút không kèm được: "Nếu con có thể tự lo cho mình, mẹ cũng không muốn quản con, nhưng nhìn con đi, quen một người bạn trai sáu năm, cuối cùng thì thế nào?"

Pằng một tiếng, Hứa Hựu An dẫn mạnh đưa xuống, hung hăng liếc mắt nhìn Giang Đông, nói: "Sao chứ, tôi bị bắt cá hai tay, tôi rất cao hứng, tôi cao hứng trước khi kết hôn thấy rõ bộ mặt thật của Trần Lôi. Để không phải như cha tôi, bị người ta đội nón xanh (cắm sừng) mà không biết....." "Hựu An!" Giang Thành lên tiếng cảnh cáo.

Hứa Hựu An xoay người, đứng lên: "o rồi, tôi về trước." Nói xong, tự mình liền xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hựu An núp ở góc tường nhìn Giang Đông chạy đuổi theo, lên xe, khởi động. Cho đến khi không nhìn thấy hình bóng xe Jeep, cô mới từ góc tường đi ra ngoài, dọc theo đường mòn từ từ hướng cửa chính mà đi tới.

Cô không muốn Giang Đông quản cô. Giang Đông luôn có bộ dạng cao cao tại thượng, cái gì cũng biết, sắc mặt gì cũng hiểu, khiến cô vô cùng chán ghét. Trong mắt anh, cô vĩnh viễn giống như đứa bé thích cổ tình gây sự.

Nếu xui xẻo, uống miếng nước lạnh cũng tê răng, mới ra đến cửa lớn, đã gặp phải mưa. Hựu An ghét trời mưa, ghét cái loại cảm giác ướt nhẹp do nước mưa hắt vào người, giống như ngay cả trong lòng cũng u ám theo.

Cô tìm mái hiên núp ở phía dưới mà đợi mưa. Mưa xuân tí tách từng giọt thật không thoải mái. Hựu An đợi một lát, thấy mưa không có khuynh hướng ngừng rơi, định cắn răng vọt vào trong mưa. Cô không thể chờ ở chỗ này, Giang Đông không tìm được cô, nhất định sẽ quay lại, lúc này cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt lên giọng giảng dạy của anh.

Sau lưng, một chiếc xe chạy qua, hắt nước bùn tung tóe lên người cô, Hựu An tức giận rống lên một câu: "Khốn kiếp, lái xe mà không nhìn người sao." Chỉ là tâm tình không tốt, muốn phát tiết một chút, không nghĩ 'kết' một tiếng, xe ngừng trước mặt, sau đó đèn xe mở ra, nhanh chóng dừng bên người Hựu An, cửa sổ xe kéo xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai đang tức giận.

Những năm gần đây, Chu Tự Hoành không muốn nhất chính là về nhà. Bởi vì mỗi lần về nhà, đều phải đối mặt với Thái hậu nhà anh, bức hôn không biết bao nhiêu lần mà không sợ người khác phiền lòng. Có lúc còn phát động lôi kéo ông cụ nhà anh. Gần hai năm, chỉ cần về nhà, chủ đề trên bàn cơm đều như một: "Tự Hoành à! Cô con gái nhà đó, mẹ thấy rất tốt, tranh thủ lúc rảnh mà gấp mặt đi! Hoặc là con xem coi lúc nào thì kết hôn, mẹ với cha con đều đã già rồi, không phải con muốn chúng ta vào quan tài mà cũng không ôm được cháu nội sao!"

Tự Hoành không phải con trai độc nhất, nhưng anh là con lớn trong nhà. Em trai Chu Tự Hàn của anh, núp ở phía sau người anh trai này, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng thành thoi, dễ chịu.

Đâu phải Chu Tự Hoành không muốn kết hôn! Trong bộ đội thường diễn tập, thỉnh thoảng lại có nhiệm vụ khẩn cấp do mấy đồng đội lớn tuổi giải ngũ, phải huấn luyện đội viên, còn phải lựa chọn tân binh, chuẩn bị lực lượng kế thừa..... Một chuyện tiếp một chuyện, anh cũng hận không được sinh ra có bốn tay tám chân, còn ở đó mà xem mắt? Lại còn kết hôn?

Phải nói thẳng nhóc Tự Hàn này càng ngày càng không ra gì, sợ anh qua được, sẽ chỉ còn sót lại một mình cậu ta tiếp nhận phát biểu tình ý sâu xa về Thành Gia Lập Nghiệp của Thái hậu cùng đồng chí thủ trưởng. Anh mới vừa vòng vèo thoát ra, liền bị thẳng nhóc này chặn trở lại, cuối cùng anh đồng ý sau lần diễn tập này sẽ đi xem mắt, đồng chí thủ trưởng cùng Thái hậu nhà anh mới thả anh ra.

Lúc Chu Tự Hoành đi ra, trời đã mưa, anh vừa lái xe vừa nghĩ đến chuyện diễn tập lần này, căn bản không chú ý có người ở ven đường. Đây là con đường duy nhất ra cổng lớn, bình thường căn bản sẽ không có ai đi bộ. Nhưng mà nghe một giọng nói quen thuộc, Chu Tự Hoành vẫn quay trở lại.

Bình tĩnh mà xem xét, Chu Tự Hoành thật có chút ý tứ ** với cô. Không thể không nói, bộ dáng cô rất xinh đẹp, lại nhỏ nhắn xinh xắn, trên căn bản có thể thỏa mãn ý tưởng cùng mong đợi của đàn ông bọn họ với phụ nữ. Nhưng những nhân tố này cũng không đủ để đại đội trưởng đại đội điều tra đặc chủng như anh quan tâm đến chuyện bao đồng.

Lại nói, hay là bởi vì Giang Đông? Xét quan hệ nhà họ Giang cùng nhà họ Chu, cũng phải đến hai đời, là ông nội của Giang Đông và ông nội của Chu Tự Hoành cùng tham gia chiến tranh giải phóng ở một nơi.

Đến đồng lúa của cha Chu Tự Hoàn và cha Giang Đông, cũng là cùng nơi mà tham gia quân ngũ. Hôm nay ông Chu đứng đầu quân khu, cha của Giang Đông giữ chức tổng Tham mưu, cũng là đứng đầu.

Chu Tự Hoàn cùng Giang Đông là có tiếng mà cũng có miếng, có thể xem là mãnh hổ cũng không ngoa. Hai người cùng học mẫu giáo, tiểu học, trung học (cấp 2), cao trung (cấp 3), trường quân đội, làm tân binh cũng cùng nhau vào cục điều tra, cục trinh sát, là một trong những anh em ưu tú được chọn.

Có thể nói, không ai hiểu rõ bọn anh hơn cả hai, hai người vừa là bạn bè vừa là đối thủ, âm thầm là bạn bè, chiến trường là đối thủ. Giang Đông là lá bài chủ chốt Sư vương của cục trinh sát, Chu Tự Hoàn anh lại được khen là Binh vương – đại đội trưởng đại đội điều tra đặc chủng, lá chắn, khắc tinh của bộ đội, xét trình độ nào đó mà nói, thế lực hai người ngang nhau.

Thủ trưởng phía trên, không biết có phải là có hứng thú tệ hại hay không, mỗi lần diễn tập, cơ hồ đều đem hai người phân đến hai phe Xanh – Đỏ. Khiến hai người này âm thầm là bạn bè tốt nhất, trên chiến trường trở thành kẻ địch, cần phải đánh nhau một trận anh chết tôi sống, thủ trưởng cấp trên mới thoải mái, thư thái.

Cho nên mới nói, quan hệ của Chu Tự Hoàn cùng Giang Đông thật có điểm không nói rõ được. Hơn nữa, ở quân khu cho đến tận lúc này, chỉ còn sót lại hai người lớn tuổi độc thân, vấn đề cá nhân cũng nhanh trở thành vấn đề của tổ chức.

Hai người giống nhau, chẳng thêm quan tâm, ai cũng không tìm đối tượng, ai cũng không kết hôn. Đừng nói cha mẹ của hai người bọn họ gấp gáp, ngay cả tầng tầng lớp lớp lãnh đạo phía trên cũng gấp gáp. Tân binh hàng năm của đoàn văn công điều xuống, đầu tiên chính là lướt qua trước mắt hai lão độc thân này. Cũng chỉ vì một ý định, ngộ nhờ có ai vừa mất, cũng có thông tin tốt mà báo cáo với hai vị thủ trưởng.

Đáng tiếc cho dù có bao nhiêu cô gái đẹp, Giang Đông cũng không thêm nhìn một cái, trực tiếp coi thường. Chu Tự Hoàn thì sao, có lẽ còn ngược mắt lên nhìn một cái, thuận đường phát biểu chút ý kiến: "Ừ, nhìn cũng không tệ, chỉ là thân thể hơi gầy."

Lãnh đạo cũng không biết nói gì cho phải, ai bảo cậu chọn tân binh chứ, là bảo cậu tìm vợ! Tóm lại, hai người này chính là hai người duy nhất, khi là tân binh, có thể vượt cấp đuổi kịp đại đội trưởng. Cho tới bây giờ, cả quân khu chắc cũng không còn ai có thể hạ được hai thằng nhóc này. Là binh lính đầu tiên dày dạn, có kỹ thuật, đầu óc, năng lực so ra chỉ hơn chứ không kém những binh lính lão thành dày kinh nghiệm, nên ai cũng không thêm nghĩa đến.

Với ánh sáng chói lọi đêm cũng không xuể trước kia, nên ngay khi bên cạnh Giang Đông đột nhiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp như vậy, Chu Tự Hoàn không hiểu rõ, cũng thật xin lỗi mình. Hơn nữa, dường như nha đầu này cùng anh cũng rất có duyên.

Tiểu nha đầu ngẩng đầu, lúc này giống như con mèo rơi xuống nước, khí thế lần trước lúc gây gỗ, một chút cũng không thấy được. Không, phải nói là, cặp mắt to kia hàm chứa lửa giận còn chưa tắt, trong mưa càng phát ra ánh sáng.

Hứa Hựu An không muốn thật sẽ cho qua chuyện này, vừa định nói mấy câu với anh, nương theo ánh đèn đường, lướt qua ba sao hai vạch trên bả vai anh, khí thế mới vừa có trong toàn thân, xi một cái lặng mất hết.

Cô cũng coi như là lính, vô cùng rõ ràng bộ đội là nơi phân biệt cấp bậc. Binh nhất, gặp ai thì cũng phải chào kêu thủ trưởng. Cô là một bác sĩ ngoại khoa nhỏ ở Quân tổng, dám 'lấy hạ phạm thượng' và chạm với Thượng tá. Chán sống sao, người này cũng không phải là Giang Đông.

Nhưng Hứa Hựu An cũng không cam chịu cứ yếu thế như vậy, lăm bằm một câu: "Anh làm nước tung tóe lên tôi, có lỗi trước, thủ trưởng cũng không thể lấy lớn hiếp nhỏ....."

Chu Tự Hoàn gỡ tay lái một cái: "Tôi khi dễ cô lúc nào, tôi trở lại là để nói xin lỗi, để tỏ thành ý xin lỗi của tôi, lên xe đi, tôi cho cô đi nhờ một đoạn."

"A!" Hứa Hựu An không nghĩ thủ trưởng dễ nói chuyện như thế. Ngẩng đầu nhìn trời một chút, cảm thấy mình sẽ không thoát được cơn mưa, kéo cửa phía ghế lái phụ ra, ngồi lên.

Chu Tự Hoàn liếc ngang cô một cái, nắm một cái khăn lông lớn ở phía sau ném cho cô, Hứa Hựu An lí nhí nói một câu: "Cảm ơn thủ trưởng."

"Thủ trưởng?" Chu Tự Hoàn không khỏi bật cười: "Bình thường em cũng xưng hô như vậy với Giang Đông sao?" Câu nói đầu tiên của Chu Tự Hoàn giống như ngòi nổ, Hứa Hựu An nhanh chóng tròn to mắt, lông mày cả người mới vừa xẹp xuống, vèo một cái liền dựng lên, vẻ mặt phòng bị hỏi: "Anh biết Giang Đông?"

Chu Tự Hoàn nhìn bộ dạng ấy của cô, không nhịn được đưa tay ra, kéo 1 góc khăn lông lớn trong tay cô qua, rất tự nhiên lau gương mặt cho cô: "Nơi này có bùn. Tôi và Giang Đông cùng ở quân khu này, sao tôi có thể không biết lá bài chủ chốt - cục trưởng cục trinh sát chứ?"

Hứa Hựu An căn bản không chú ý động tác nhỏ này của anh rất không thích hợp, quay đầu lại nhìn đường về: "Nhà anh cũng ở đây? Vậy cha anh khẳng định cũng là thủ trưởng lớn?"

Chu Tự Hoàn gạt đầu một cái: "Cũng không khác cha của Giang Đông lắm. Tiểu nha đầu, có thể nói cho tôi biết quan hệ của em và Giang Đông không?" Hứa Hựu An cắn cắn môi: "Tôi không biết thủ trưởng cũng hiểu kỳ như vậy."

Chu Tự Hoàn vui vẻ: "Phải, em không thích thì đừng nói, đây cũng không phải là bí mật quân sự gì, tôi cũng không thể nghiêm hình bức cung với em....." Điện thoại trong túi xách Hứa Hựu An vang lên, Hựu An lấy ra, chưa trực tiếp nhìn liền tắt máy, nhưng Chu Tự Hoàn nhìn thấy, còn nhìn thấy đó là số của Giang Đông.

Với hiểu biết của anh về Giang Đông, không thể bởi vì nha đầu này cắt điện thoại mà liền thôi. Giang Đông và anh đều có một điểm giống nhau, chỉ cần nhận thức đúng mục tiêu, không đạt mục đích quyết không bỏ qua, vô luận là người hay việc.

Quả nhiên, điện thoại di động lập tức lại vang lên, một lần lại một lần. Hứa Hựu An cau mày, cuối cùng không thể nhịn được nữa, nghe máy, vừa bấm nút, liền nghe thấy giọng Giang Đông bên kia: "Hứa Hựu An, em ở đâu?" "Không mượn anh xen vào." Cái miệng nhỏ nhắn của Hứa Hựu An nhếch lên liền thốt ra một câu như vậy. Chu Tự Hoàn không khỏi chau chau mày.

Giang Đông thật tức giận. Đuổi theo Hứa Hựu An, chạy mãi cho đến nhà trọ cô cùng bạn bè thuê chung, nhấn chuông cửa nửa ngày, Tề Giai Kỳ mới ngủ mất mộng lung, ngáp liên tục đi ra ngoài, nói với anh: "Hựu An? Hựu An chưa về mà!"

Thế Giang Đông mới biết mình bị nha đầu kia lừa dối. Đường đường là cục trưởng cục trinh sát, lại bị tiểu nha đầu đánh lạc hướng. Ngồi trên xe, châm một điếu thuốc, trực tiếp điện thoại cho tiểu nha đầu. Khó khăn lắm mới nghe máy, tiểu nha đầu lại trực tiếp tổng cho Giang Đông căn rằng nghiêng lợi nói: "Hứa Hựu An, anh hỏi em lần nữa, em ở đâu?"

m thanh này, cách microphone Chu Tự Hoàn cũng có thể nghe được. Tiểu nha đầu này thật đem Giang Đông chọc cho nổi điên. Thấy rằng nếu là cấp dưới của Giang Đông, lúc này đã sợ run rồi. Nhưng nha đầu này thì sao, hừ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy: "Anh muốn nhúng tay vào sao." Sau đó trực tiếp tắt máy.

Trong đầu Chu Tự Hoàn không khỏi lơ đãng xuất hiện tình cảnh Giang Đông bị tức giận sôi gan. Nói thật, suốt 36 năm, anh chưa từng thấy. Nhưng mà anh vẫn cảm thấy cần thiết nhắc nhở nha đầu này một cái: "Nếu như bây giờ Giang Đông muốn tìm em, tôi nghĩ anh ta nhất định sẽ ôm cây đợi thỏ."

Hứa Hựu An nghiêng đầu nhìn anh: "Anh giống như rất hiểu anh ta?" Chu Tự Hoàn nhếch miệng cười, ánh mắt lấp la lấp lánh: "So với em nghĩ còn hiểu hơn, anh ta rất lợi hại, nhưng mà, anh ta từng là bại tướng dưới tay tôi."

Hựu An ngạc nhiên chốc lát, ánh mắt xẹt qua cầu vai anh, mắt chợt sáng lên: "Anh kết hôn chưa?" Chu Tự Hoàn vui vẻ: "Chưa, sao vậy, em cũng muốn giới thiệu đối tượng cho tôi?" Hựu An lắc đầu một cái: "Không, tôi muốn tự đề cử mình, anh cảm thấy tôi thế nào?"

Chu Tự Hoàn cũng không thể nào ngờ, mình lại bị tiểu nha đầu ném cho vấn đề này. Hơn nữa nha đầu này rõ ràng chính là rắc tâm không tốt, hiển nhiên không phải là coi trọng anh, lý do lớn nhất có thể là vì đối nghịch với Giang Đông. Cô căn bản cũng không muốn giấu giếm động cơ, sao anh có thể không nhìn ra. Việc này đối với Chu Tự Hoàn luôn luôn được khen là lòng tự trọng biến thái, có chút bị thương.

Chỉ là tiểu nha đầu dùng đôi mắt to như lưu ly sáng trong nhìn chăm chăm hỏi anh: tôi thế nào? Trong lòng Chu Tự Hoàn liền chập chờn một chút, có một giây cảm giác động

Suy nghĩ một chút, Chu Tự Hoàn cũng cảm giác mình buồn cười. Đã 36 tuổi rồi, cũng không phải là thiếu niên u mê gì, thế nhưng bởi vì một câu nói đùa bên ngoài của tiểu nha đầu mà dao động.

Chu Tự Hoàn cười như không cười nhìn cô, nhìn Hựu An lo lắng, cúi đầu, một hồi lâu mới rậm rì ra mấy chữ: "Cái đó, tôi, tôi đùa thôi....."

Từ góc độ của Chu Tự Hoàn có thể thấy rõ ràng cái cổ trắng nõn của cô dần nhuộm thành màu hồng phấn, giống như hoa đào trong núi nở rộ vào ngày xuân, thanh lệ mê người.

Chu Tự Hoàn đem xe dừng ở bên đường, mở miệng nói: "Ngẩng đầu lên, nhìn tôi." Giọng nói của anh không cứng rắn, mạnh mẽ giống Giang Đông, nhưng lại mang theo khí thế ra lệnh không khác biệt. Hựu An không tự chủ được ngẩng đầu lên, vừa ngẩng đầu liền chìm vào trong ánh mắt của anh, bên tai nghe anh nói rõ ràng: "Tiểu nha đầu, tôi không diễn trò với người khác, hiểu chưa?"

Hựu An không thể nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn vẫn quật cường như cũ, nói: "Ai chứ, ai thêm đóng kịch?" Lúc này Chu Tự Hoàn chợt cười nhẹ một tiếng: "Thật là một tiểu nha đầu....."

Hựu An lớn tiếng phản bác: "Tôi không phải là tiểu nha đầu, tôi đã 24 rồi, đã sớm không còn là đứa bé." Chu Tự Hoàn chau chau mày, bỗng nhiên nói: "Em là em gái của Giang Đông?!" Tuy là nghi vấn, lại vô cùng khẳng định.

Chu Tự Hoàn từng nghe Thái hậu nhà anh đề cập tới chuyện nhà họ Giang. Tiệc cưới của chú Giang, ba mẹ anh cũng đi dự, lúc về lại nói đến chuyện cô em gái của Giang Đông đại náo hôn lễ. Mẹ anh nói: "Aizz! Là một cô bé rất xinh đẹp, chỉ là quá bướng bỉnh! Đủ khiến ông Giang đau đầu." Sau lại nghe nói Giang Đông cũng không đối phó nổi. So sánh trước sau, Chu Tự Hoàn có thể hoàn toàn khẳng định nha đầu bướng bỉnh này chính là cô em gái trong truyền thuyết của Giang Đông.

Hựu An cắn cắn môi: "Tôi không phải là em gái của anh ta, tôi và anh ta không có quan hệ gì." Chu Tự Hoàn trầm ngâm một hồi lâu bỗng nhiên nói: "Tôi tiếp nhận tâm lòng yêu thích, tự tiến cử của em, chỉ là, tôi không có thời gian cũng không rảnh rỗi nói chuyện yêu đương với em. Về việc là đối tượng, nếu như em đồng ý, chúng ta trực tiếp đăng ký kết hôn. Tôi cho em thời gian một tháng để suy nghĩ. Một tháng sau, nếu như em không thay đổi chủ ý, chúng ta liền kết hôn. Nói rõ lần nữa, tôi không có tâm tình diễn trò với em! Kết hôn, em chính là bà xã của Chu Tự Hoàn tôi, không thương lượng, không giảm giá. Cho nên, em phải suy nghĩ kỹ càng."

"Chu Tự Hoàn?" Đối mặt với Chu Tự Hoàn như vậy, Hựu An chợt nhớ, chỉ vào anh, nói: "Anh là Bình Vương - Trung tá năm ngoái bị thương lúc diễn tập quân sự?"

Chu Tự Hoàn nhếch nhếch khóe môi: "Thật cao hứng rồi cuộc em cũng nhớ ra. Xem ra chúng ta rất có duyên." Nói xong, nổ máy xe: "Bà xã tương lai, có phải hiện tại em nên nói cho tôi biết địa chỉ nhà em không?"

"Bà xã tương lai?" Nghe anh hài hước gọi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An nóng lên, thân thể không được tự nhiên giật giật: "Tôi, tôi còn chưa đồng ý với anh." Chu Tự Hoành chau chau mày: "Sao tôi lại nhớ, là em cầu hôn trước mà."

Hựu An tức giận nhìn anh, chợt phát hiện, môi mép khua môi với người đàn ông này, cô vĩnh viễn không chiếm được thể thượng phong. Người này am hiểu lòng người, mỗi một câu cô nói, anh cũng nhớ vô cùng rõ ràng. Hơn nữa, tốc độ phản ứng rất nhanh, người đàn ông này quá thông minh, thông minh đến mức đáng sợ.

Hựu An bắt đầu kỳ quái, sao mất thời gian dài như vậy mới nhớ tới anh. Chu Tự Hoành không phải là loại đàn ông người ta có thể dễ dàng quên. Năm ngoái, lần Hựu An tham gia diễn tập đối kháng đạn thật trong vùng núi đó, anh chỉ huy phân đội lính điều tra đặc chủng. Mười người cương quyết khiến toàn quân phe Đỏ bị diệt. Ở dọc khu bắn đạn thật, đạn lạc quệt qua làm bị thương cánh tay anh, bèn được đưa đến bệnh viện dã chiến xử lý.

Lúc ấy cô còn là một thực tập sinh. Đúng lúc y sĩ trưởng không có ở đó, cô chỉ có thể nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy khâu vết thương cho anh. Không biết có phải khi thể anh quá mạnh mẽ hay không, mà y tá quên chích thuốc tê. Chu Tự Hoành cũng không lên tiếng, thậm chí ngay cả chút phản ứng đau đớn cũng không có. Chờ vết thương được khâu xong, băng bó kỹ càng, y tá mới phát hiện quên chích thuốc tê.

L người cũng bị dọa sợ. Lúc bấy giờ Chu Tự Hoành là Trung tá, đối với bác sĩ, y tá thực tập nhỏ nhỏ như bọn họ mà nói, quả thực còn lớn hơn thủ trưởng. Hai người nom nớp lo sợ mấy ngày, chờ xử phạt. Nhưng thật lâu cũng không có động tĩnh, y tá đó chính là Triệu Thiên.

Sau đó vô số lần Triệu Thiên nói với cô: "Không trách được mọi người đều nói Bình Vương biến thái! Trong đầu Trung tá Bình Vương đó, đúng là biến thái trong biến thái. Cô khâu vết thương cho mà anh ta cũng không phản ứng, giống như không phải là cánh tay của anh ta."

Đoạn ký ức này bị hai người quên lãng rất nhanh. Không nghĩ tới, một năm sau lại gặp nhau dưới tình huống này. Hựu An rút cuộc mười phần khẳng định trình độ của anh rất lợi hại, càng tin tưởng Giang Đông cũng không phải là đối thủ của anh. Bởi vì dù Giang Đông lạnh lùng nhưng không biến thái bằng anh.

Xe vững vàng dừng lại, ánh mắt Chu Tự Hoành dừng trước mặt: "Tiểu nha đầu, anh kể em đang ở phía trước." Trong nháy mắt, thân thể Hựu An buộc chặt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả nhiên, xe jeep của Giang Đông dừng ở cửa nhà cô.

Giang Đông chậm rãi nheo mắt lại nhìn chiếc Hummer chạy tới. Đây là xe của Chu Tự Hoành. Xe ngừng lại, thấy rõ người trong xe, Giang Đông nhíu chặt lông mày, nhảy xuống xe đi tới, kéo cửa bên ghế lái phụ ra, đem Hựu An kéo xuống đây ra phía sau mình, nhìn Tự Hoành đề phòng: "Sao lại là anh, sao hai người lại đi cùng nhau?"

Tư thái của Giang Đông chính là gà mẹ che chở gà con, khiến Chu Tự Hoành cười cười đùa giỡn. Nụ cười của anh rơi vào trong mắt Giang Đông, Giang Đông đột nhiên cảm thấy có chút chật vật khi bị nhìn thấu: "Hựu An, em lên nhà trước đi."

Hứa Hựu An chần chờ nhìn nhìn Giang Đông, lại nhìn Chu Tự Hoành một chút. Chu Tự Hoành cười gật đầu một cái: "Đi đi! Tắm nước nóng, ăn một chút gì đó, ngủ một giấc thật ngon."

Hựu An ừ một tiếng, xoay người vào cửa nhà. Vào nhà liền vọt vào phòng, vén lên một góc màn cửa sổ nhìn xuống. Hai người vẫn còn đứng trong mưa, như vậy thật lâu, ai cũng không nhúc nhích.

Giang Đông trầm mặt: "Sao Hựu An lại ở trên xe cậu?" Ánh mắt Chu Tự Hoành lóe lóe: "Nếu tôi nói nhặt được trên đường, cậu có tin không?" Giang Đông trầm mặc một hồi lâu: "Cô ấy đã nói gì với cậu?" Chu Tự Hoành nói: "Giang Đông, tôi nhắc nhở cậu, dù Hựu An là em gái cậu, nhưng cô ấy đã không còn là đứa bé, không cần cái gì cũng phải báo với cậu!"

Giang Đông cảnh giác hỏi: "Có ý gì?" Chu Tự Hoành chợt cười: "Đừng khẩn trương, không có ý gì, chỉ là nhặt được tiểu nha đầu nhếch nhác mà thôi." Nói xong, cúi đầu nhìn đồng hồ: "Không còn sớm, tôi phải về bộ đội." Xoay người lên xe, hạ cửa sổ xe xuống, Chu Tự Hoành vờn một tay thủ thế: "Giang Đông, gặp lại trên chiến trường."

Xe Chu Tự Hoành biến mất trong màn mưa thật lâu, Giang Đông vẫn nghiêng người ngẩng đầu. Rèm hoa nhỏ ở cửa sổ lầu hai nhanh chóng lóe lên một cái, che che ẩn ẩn.

Giang Đông cũng không biết mình bị làm sao, có lẽ là trực giác quân nhân. Năm đó lúc biết Hựu An và Trần Lỗi yêu nhau, anh cũng không có loại cảm giác hiện tại này. Trong tiềm thức, Giang Đông cảm thấy, Trần Lỗi và Hựu An yêu nhau, tựa như con nít ranh, sẽ không nên chuyện. Cho nên, dù mỗi ngày hai người đều ở cùng một chỗ, Giang Đông cũng không coi là quan trọng.

Nhưng hôm nay Chu Tự Hoành đưa Hựu An một chuyến, anh liền bắt đầu lo lắng. Bởi vì anh hiểu Chu Tự Hoành rất rõ. Nếu nói Giang Đông anh kiêu ngạo, thì Chu Tự Hoành hoàn toàn được xưng tụng là vô cùng kiêu ngạo. Hơn nữa, anh ta cũng không phải là gã đàn ông thích xen vào chuyện thiên hạ, đừng nói đến việc nửa đường cho người xa lạ đi nhờ xe. Đây không phải là phong cách của Chu Tự Hoành.

Giang Đông về đến nhà, tắm rửa xong vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này. Lúc Giang Thành tiến vào, phát hiện con trai nhìn ngoài cửa sổ không biết nghĩ gì, nghĩ đến nhập thần. Điều thuốc trong tay cháy tới ngón tay cũng không có cảm giác.

Giang Thành đem thuốc trong tay anh lấy xuống, đặt vào trong gạt tàn, ngồi xuống đối diện anh hỏi: "Sao vậy? Có tâm sự?" Tính tình Giang Đông có chút trầm muộn, rất nhiều việc không hề nói ra. Tạo nên tính tình như vậy, có quan hệ rất lớn với gia đình không vẹn toàn của bọn họ. Đối với đứa con trai này, Giang Thành vẫn thủy chung mang một phần áy náy.

Con trai rất xuất sắc, thành tựu hôm nay của anh hoàn toàn loại bỏ nhân tố bối cảnh, nhưng Giang Thành biết, dựa vào bối cảnh, tuyệt đối không tạo được Giang Đông ưu tú như vậy. Chỉ là có lúc, tình tình quá mức cứng rắn bền bỉ, cũng không phải là chuyện tốt. Không phải tất cả mọi chuyện đều có thể dùng cách như bộ đội trên chiến trường để giải quyết. Thái thái nhân tình, tình cảm gia đình, những thứ này đều cần rất nhiều tình thương. Mà với quan sát của Giang Thành, con trai có thể rất xem nhẹ tình thương. Nhưng Giang Thành lại không thể không chú ý đến lòng tự ái vô cùng lớn của con trai. Cho nên, có lúc vai trò người cha này cũng nắm không chặt.

Giang Đông lại đốt một điếu thuốc, hít một hơi rồi nói: "Hựu An về rồi." Giang Thành nói: "Cha không hỏi Hựu An, là hỏi con. Năm nay đã 36 rồi, lúc nào thì con cho cha bồng cháu? Di Thanh của con nói con gái một đồng nghiệp của di cũng không tệ, là giáo viên trung học, hai mươi tám tuổi, nếu không thì hẹn....." Giang Thành nói chưa dứt lời, liền bị Giang Đông cắt đứt: "Cha, diễn tập sát bên rồi, ngày mai con phải trở về bộ đội, sao mà có thời giờ làm những việc này, sau này hãy nói!"

Giang Thành thở dài: "Giang Đông, không phải mỗi cặp vợ chồng đều giống cha và mẹ con. Mỗi người đàn ông đều phải trải qua quá trình yêu đương kết hôn sinh con, cuộc sống mới có thể đầy đủ. Làm quân nhân không phải là toàn bộ cuộc đời, con hiểu chưa. Được rồi, cha không dài dòng, dài dòng nữa, con lại không thích về nhà. Cha xem kế hoạch diễn tập lần này của các con, Tự Hoành là chủ lực của quân Xanh. Cấp dưới của Tự Hoành đều có thể lấy một địch trăm, hướng chỉ trang bị lại hoàn mỹ. Súng máy 95 đấu với súng cối 81, sợ rằng quân Đỏ các con sẽ chịu chút thiệt thòi. Chỉ là thắng bại là chuyện thường của nhà binh, làm quân nhân, hơn nữa còn là chỉ huy, nhớ phải có tâm bình tĩnh, thắng không kiêu bại không nản."

Giang Đông gật đầu một cái: "Con rõ mà, cha đi ngủ đi!" Sau khi Giang Thành ra ngoài, Giang Đông liền nghĩ tới Hựu An. Muốn chờ diễn tập quân sự lần này kết thúc, tìm thời gian rảnh nói chuyện cận kề một chút với tiểu nha đầu. Không phải sư trưởng đã từng nói với bọn họ, thấu hiểu rất quan trọng sao! Suy nghĩ cẩn thận một chút, thiếu sót giữa anh và Hựu An cũng chính là chưa thấu hiểu nhau.

Tự Hoành nói cũng có đạo lý nhất định. Có lẽ chính là nhiều năm qua, anh thủy chung vẫn xem Hựu An như đứa bé mà đối đãi. Thân phận của hai người như vậy, càng khiến tâm lý Hựu An ngoan cường chống đối lâu như vậy.

Giang Đông nhớ tới ánh mắt Hựu An ông nháy mắt nhìn Tự Hoành, cái loại mập mờ cùng thân cận vô hình đó, khiến trong lòng Giang Đông không thoải mái, như bị một tảng đá chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Súng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Mấy ngày mưa khiến cho địa hình vùng núi Tùng Lâm vốn phức tạp, càng t

hêm phức tạp khó đi. Hơn nữa bây giờ là ban đêm, bởi vì mưa bụi cùng độ ẩm, mà nhiệt độ cực thấp. Tự Hoành mang người lên vào khu vực phòng thủ của Quân Đỏ. Ẩn núp trong khu vực phòng thủ của Quân Đỏ suốt một ngày một đêm, đợi đúng giờ khắc là phát động công kích.

Cấp dưới của Chu Tự Hoành chia ra thành bốn phân đội nhỏ, từ bốn phương tám hướng cùng nhau phát động công kích. Chỉ là an bài tuyến công kích lần này, Chu Tự Hoành đã nhìn suốt cả một buổi tối. Nếu không biết nơi này do cục trình sát của Giang Đông trấn giữ, anh cũng không thêm phí nhiều hơi sức như vậy.

Mặc dù trong miệng Chu Tự Hoành nắm chắc phần thắng, nhưng trong lòng cũng rất rõ ràng. Giang Đông nói rất đúng, cục trình sát cũng không phải chỉ có cái vỏ. Chu Tự Hoành cũng là từ nơi này mà ra, biết rất rõ bên trong cục trình sát ẩn giấu nhân tài; nhân tài tiềm tàng; ngựa hổ tàng long; không thể xem thường, hơn nữa lại có Giang Đông.

Hai người đối với chiến thuật, chiến lược, tâm lý, chiến tích, thậm chí thói quen của nhau, cũng rất rõ ràng. Lợi là ở chỗ biết người biết ta, nhưng đây cũng là uy hiếp và nhược điểm lớn nhất.

Chu Tự Hoành nhìn đồng hồ, đã đến lúc công kích. Nòng súng máy 95 trong tay đưa lên miệng hồ, dưới sự che chở của cỏ dại trên đầu, xuyên qua ánh sáng nhạt của ông ngấm, nhắm ngay mục tiêu quan trọng phía trước. Bắn ra mấy phát, đều trúng mục tiêu.

Thân hình anh như điện, nhanh chóng ra khỏi hố. Dưới sự che chở của quần áo ngụy trang tác chiến, hướng phía bên cạnh, nhanh chóng di chuyển, đồng thời bắn ra mấy phát đạn, lại đem mấy người đá ra khỏi cuộc diễn tập.

Các binh sĩ hỗ trợ nhau, đây là phong cách tác chiến của đại đội điều tra đặc chủng. Tiếng súng vang lên, cả vùng núi Tùng Lâm tràn ngập từng đợt khói thuốc súng. Xen lẫn với cơn mưa phùn là bùn lầy trơn trượt dưới chân, lại cũng không cản trở được động tác mau lẹ của Chu Tự Hoành. Anh né tránh phạm vi súng bắn tỉa của đối phương, hướng vách núi phía bên kia nhanh chóng chạy đi.

Cùng lúc anh leo lên vách núi, một bóng dáng cũng đuổi theo. Tay không leo núi, bằng tốc độ kinh người, hai người một trước một sau leo lên vách núi. Chu Tự Hoành bị người bắt được bả vai, hai người ở trên vách núi đá dùng một tay đánh mấy chiêu, cùng nhau té xuống.

Chu Tự Hoàn nằm ngang trên mặt đất, không khỏi mắng: "Giang Đông, thẳng thớm như cậu thật là cảm tình con chó, cắn cũng không nhả ra. Tôi nhận thua, dù sao cũng không phải là lần đầu."

Giang Đông lật người đứng lên: "Bớt con mẹ nó được tiện nghi mà khoe mẽ đi. Bốn mươi người các cậu đem cả doanh trại của chúng tôi diệt gọn, lúc này còn nói mát, tôi không cảm kích đâu....." Chợt trong tai nghe của Giang Đông truyền đến mấy tiếng ra lệnh, Giang Đông cời cái mũ xuống, ngã trên mặt đất: "Chu Tự Hoàn lại giờ trò ‘minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương’ với tôi cơ đấy."

Chu Tự Hoàn cười nói: "Được rồi. Giang Đông, hỏa lực công kích phía dưới không có quan hệ với chúng tôi, là chuyện do đạo diễn tham mưu. Chẳng qua dựa trên số liệu phân tích, tôi đoán chừng lúc này cục diện thất bại của Quân Đỏ các cậu đã định."

Giang Đông hừ một tiếng: "Vũ khí trong tay các cậu mà trang bị cho cục trình sát chúng tôi xem, chỉ một mình doanh trại của tôi cũng có thể diệt gọn bộ chỉ huy Quân Xanh các cậu."

Chu Tự Hoàn nhảy lên vỗ vỗ bờ vai của anh: "Được rồi, cậu rất mạnh. Nghe nói bệnh viện dã chiến phe các cậu khá tốt, bảo người đưa tôi qua đó đi! Cánh tay tôi quệt phải tảng đá bị một vết thương, phải đi xử lý một chút."

, hoài nghi nhìn anh: "Từ lúc nào mà thẳng thớm như cậu lại yếu đuối như đàn bà vậy? Rách da không sâu cũng phải đi bệnh viện sao?" Chu Tự Hoàn khoát khoát tay: "Chưa bị cậu bắt làm tù binh thì chưa tính, nếu đã bị bắt làm tù binh thì phải ưu đãi, có hiểu không?"

Giang Đông không có cách với Chu Tự Hoàn, hô một tiếng: "Triệu Cương." "Dạ." "Đưa Binh Vương chúng ta đến bệnh viện dã chiến." Chu Tự Hoàn đi hai bước, chợt quay đầu lại: "Giang Đông, đừng quên câu tục ngữ ‘chiến trường hài lòng, tình trường thất ý’. Đi đây, gặp lại sẽ mời anh uống rượu."

Bóng dáng Chu Tự Hoàn biến mất khỏi tầm mắt, Giang Đông còn có chút không hiểu. Từ trước đến nay trong lòng thẳng thớm Chu Tự Hoàn này nghĩ gì, ai cũng không đoán được.

Chu Tự Hoàn đi vào lều trại tạm thời của bệnh viện dã chiến, liếc mắt liền nhìn thấy Hựu An, khỏe môi nhếch nhếch, phải nói vận khí của mình thật sự không tệ. Hựu An khoác áo choàng trắng lớn bên ngoài quân trang, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, sạch sẽ trong suốt, không biết nói gì đó với y tá bên cạnh, rất nhân nhả.

Chu Tự Hoàn vừa tiến đến, y tá bên cạnh kéo Hựu An, hai người đứng nghiêm ngay ngắn, trình một cái quân lễ tiêu chuẩn: "Chào thủ trưởng." Ánh mắt Chu Tự Hoàn xẹt qua Hựu An đang giả bộ không biết anh, không khỏi cười thầm, nha đầu này rất biết giả vờ.

Anh lính đưa Chu Tự Hoàn tới bảo Hứa Hựu An xử lý vết thương cho Chu Tự Hoàn. Y tá bên cạnh vội vàng tiến đến lại bị Chu Tự Hoàn phát tay, nói: "Tôi muốn nhờ Hựu An, có thể không?"

Y tá sững sốt, nhìn Chu Tự Hoàn một chút, lại quay đầu nhìn Hứa Hựu An một cái, lộ ra một nụ cười mập mờ, gật đầu: "Dĩ nhiên, vậy tôi ra bên ngoài xem một chút." Nói xong, thật thức thời ra khỏi lều.

Chu Tự Hoàn nói với anh lính sau lưng: "Anh cũng ra ngoài đi." "Dạ" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hứa Hựu An hơi ửng hồng, làm sao cũng không nghĩ tới sẽ nhanh gặp lại Chu Tự Hoàn như vậy, nói là một tháng mà. Hơn nữa, sao anh lại chạy tới nơi này, nhìn phù hiệu đeo tay của anh một chút, Hựu An nói: "Anh lại bị quân chúng tôi bắt làm tù binh

Lòng tự ái của Chu Tự Hoàn có chút bị thương: "Sao gọi là lại, nói giống như tôi là phế vật vậy." Hứa Hựu An bĩu môi, đưa hai ngón tay ra, giả giá: "Còn nói mình thật lợi hại, tính cả hôm nay, anh cũng đã hai lần bị bắt làm tù binh rồi."

Chu Tự Hoàn nói: "Tiểu nha đầu em thì biết cái gì, làm một sĩ quan chỉ huy ưu tú, phải dựa trên thắng bại toàn cục mà cân nhắc. Tôi bị bắt, mà bộ đội của tôi thắng. Trên chiến trường gọi là thành bại luận anh hùng, có nói em cũng không hiểu....." Nói xong, cời áo răn ri xuống.

Hứa Hựu An ngăn người: "Anh, anh làm gì đấy?" Ánh mắt Chu Tự Hoàn chạy một vòng trên người cô, không khỏi bật cười: "Tiểu nha đầu, trong đầu em đoán mò cái bệnh hoạn gì vậy, vết thương ở phần trên cánh tay, tôi không cời áo làm sao em xử lý."

Lúc này Hứa Hựu An mới tỉnh táo lại, mình cũng quên mình là bác sĩ, quên nơi này là bệnh viện. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An ảo não buộc chặt, nhìn vết thương của anh một chút, không khỏi trợn mắt một cái: "Chỉ trầy da một chút, cũng cần phải xử lý sao?"

Chu Tự Hoàn nói: "Nếu như tôi nói tôi cố ý đến tìm em, em có tin không?" Mặt Hựu An nhin không được mà đỏ lên, lời nói nửa thật nửa giả của người đàn ông này, luôn mang theo mười phần mập mờ.

Lại nói, tính cả hôm nay, hai người mới gặp nhau ba lần, lại bàn chuyện cưới gả. Suy nghĩ một chút, Hựu An cảm thấy không thể tin được. Hựu An quay người, cầm bông sát trùng y tế tới, sát trùng vết thương trên cánh tay anh. Vết sẹo trên cánh tay anh rơi vào ánh mắt, chợt nhớ tới chuyện lần trước, có chút ngượng ngùng nói: "Lần trước chắc là rất đau! Thật xin lỗi."

Trong đầu Chu Tự Hoàn nhớ lại một chút, nói: "Cũng hơi đau, chỉ là thấy cô bác sĩ thực tập nhỏ cố giữ vững trấn định, tay lại run run, cũng không cảm thấy đau lắm."

Hựu An trừng mắt liếc anh một cái: "Đó là lần thứ hai người ta khâu vết thương, hơn nữa bộ mặt của anh lúc đó, tôi không khần trương sao được." Chu Tự Hoàn cười: "Em làm rất tốt, cũng không kém hơn mấy bác sĩ lâu năm

Được anh khen, ngược lại, Hựu An cũng không thấy có ý tốt. Chu Tự Hoàn nhìn vẻ mặt cô có chút ngượng ngùng không được tự nhiên, không khỏi

mỉm cười. Thật ra thì nha đầu này rất đáng yêu, chỉ cần không chọc đến cô.

Ánh mắt Chu Tự Hoành lóe lóe: "Hứa Hựu An, em suy nghĩ sao rồi?" "Sao? Cái gì?" Hứa Hựu An nhất thời không phản ứng kịp.

Chu Tự Hoành lại nói rõ ràng: "Chuyện của chúng ta?" Hứa Hựu An cúi đầu: "Cái đó, không phải anh đã đồng ý cho tôi thời gian một tháng sao, diễn tập xong cũng mới hai mươi ngày."

Chu Tự Hoành nói: "Diễn tập xong cũng vừa đúng là kỳ nghỉ phép của tôi. Tôi nghĩ kỹ rồi, nếu như em đồng ý, thừa dịp ngày nghỉ, đem chuyện chúng ta hoàn thành luôn, tránh cho về sau lại không có thời gian." Hứa Hựu An chưa bao giờ gặp qua người đàn ông khí thế hơn người như vậy. Hơn nữa, anh ép người với khí thế đó, làm người ta lại cảm thấy như thuận nước đẩy thuyền.

Thật ra thì trong khoảng hai mươi ngày, Hứa Hựu An không ít lần suy nghĩ chuyện của cô và Chu Tự Hoành. Xét tuổi tác, Chu Tự Hoành và Giang Đông đều lớn, năm nay đều là 36, lớn hơn mình một giáp. Trải qua chuyện Trần Lỗi, Hứa Hựu An cảm thấy, tìm người đàn ông lớn tuổi một chút cũng đáng tin hơn.

Trên công tác mà nói, Chu Tự Hoành là quân nhân chuyên nghiệp, hơn nữa còn là quân nhân đặc chủng chuyên nghiệp. Nhiệm vụ huấn luyện, nhiệm vụ khẩn cấp đều tương đối nặng nề, cho nên anh sẽ phải rất bận, không rảnh quan tâm đến chuyện của cô, sẽ không giống như Giang Đông làm phiền cô. Quan trọng nhất là, cấp bậc của Chu Tự Hoành cao hơn Giang Đông.

Xét diện mạo, Chu Tự Hoành rất tuấn tú. Nếu như không phải là quân nhân chuyên nghiệp, Hựu An cảm thấy, có khi anh có tiềm chất của anh chàng đào hoa. Giang Đông cũng không kém, nhưng Giang Đông quá lạnh lùng, rất có cảm giác xa cách, không thân thiết bằng Chu Tự Hoành.

Xét gia đình, Hựu An cảm thấy, chính là gia đình không thích hợp. Nói cô là em gái Giang Đông, con gái Giang Thành, chính cô cũng không thừa nhận, huống chi là người khác. Cô càng không muốn lấy thân phận con gái nhà họ ng mà xuất giá, cô chính là Hứa Hựu An, con gái của ba cô.

Chu Tự Hoành từng nói, chức vị của cha anh không khác cha dượng của cô lắm. Gia đình hiển hách như thế có thể tiếp nhận con dâu như cô sao?! Gia đình bọn họ như vậy không phải rất chú trọng môn đăng hộ đối sao?! Hứa Hựu An chợt phát hiện, mặc dù bỏ qua nhân tố tình yêu, kết hôn cũng không phải là chuyện rất dễ dàng.

Nghĩ đến chỗ này, Hứa Hựu An ngẩng đầu nhìn anh: "Ba mẹ anh sẽ không....." Lại bị Chu Tự Hoành cắt đứt: "Em không phải lo lắng về ba mẹ tôi, em gả cho tôi, không phải gả cho nhà tôi. Em chỉ cần nghĩ đến con người của tôi, còn lại giao cho tôi xử lý."

Hựu An chợt có cảm giác, mình dường như đã tìm được một chỗ dựa rất tốt. Chỉ là gả cho anh, mới hai mươi ngày liền quyết định, có phải hơi nhanh hay không? Đối với người đàn ông này, một chút cô cũng không hiểu rõ, hơn nữa người đàn ông này đã sớm nói rõ, sẽ không diễn trò với cô, nói kết hôn chính là kết hôn thật, không chỉ bao gồm một tờ giấy hôn thú, còn có.....

Mặt Hứa Hựu An có chút nóng đỏ, Chu Tự Hoành giống như biết tâm tư của cô, khẽ cười một tiếng, nói: "Tiểu nha đầu, yên tâm, sau khi cưới tôi sẽ cho em thời gian thích ứng nhất định, trong khoảng thời gian này, tôi sẽ không chủ động chạm đến em, vậy được rồi chứ!"

Bị anh thẳng thắn nói rõ như thế, Hứa Hựu An rất lúng túng: "Anh, anh nói vậy bậy bạ gì vậy?" Chu Tự Hoành chợt tới gần bên tai cô, nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ em không kịp chờ đợi mà hi vọng tôi chạm vào em sao?" Hứa Hựu An còn chưa kịp xấu hổ, liền nghe bên ngoài truyền đến giọng nói của Giang Đông: "Chu đội trưởng vẫn còn ở bên trong sao?" Anh lính bên ngoài đáp một tiếng 'Dạ'.

Giang Đông vén rèm đi vào, thấy tình cảnh Hứa Hựu An cùng Chu Tự Hoành. Theo bản năng Giang Đông nhú nhú mày: "Hựu An, sao em lại ở chỗ này?"

Hựu An nhìn anh một cái, xoay thân mình, thói quen chống đối liền trở về: "Tôi là bác sĩ, không ở nơi này thì ở nơi nào." Giang Đông bị cô chặn họng, nghiêng đầu nhìn Chu Tự Hoành một chút.

Chu Tự Hoành cười nhười nhìn anh, ánh mắt Giang Đông rơi lên vết thương của anh, khinh thường nói: "Chi trầy da một chút, tại sao anh lại phải đến đây?"

Chu Tự Hoành mặc áo xong, nói: "Tại sao? Cái này gọi là có dụng ý khác, không phải anh không hiểu." Nói xong, cầm mũ đội lên: "Diễn tập kết thúc rồi chứ gì! Lính của tôi tới đón tôi sao?"

Giang Đông hừ một tiếng: "Không cần đắc ý, lần này các anh vẫn thắng mà không cần dùng võ như cũ." Chu Tự Hoành cười: "Bất kể nói thế nào, lần này lại là Quân Xanh chúng tôi thắng." Đi tới trước cửa lầu, chợt quay đầu lại: "Hựu An, tôi chờ quyết định của em."

Giang Đông hồ nghi nhìn Hựu An: "Quyết định gì?" Hựu An nhếch miệng, quay lưng lại không nhìn anh, cũng không nói chuyện. Hiển nhiên Giang Đông không phải người dễ bỏ qua như vậy, đi tới đứng ở trước mặt cô, đánh giọng nói: "Anh hỏi em, quyết định gì?"

Hựu An ngẩng đầu, giống như từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh chính là như vậy, lạnh lùng, nghiêm túc, giáo điều. Có lúc Hựu An cũng hồ đồ, không biết mình cùng Giang Đông là cái gì. Nói anh em cũng không phải anh em, nói bạn bè cũng không phải bạn bè. Lại nói cái gì cũng không tính, không quen biết thân thích gì, nhưng anh chính là thích nhúng tay vào việc của cô, cái gì cũng trông nom, từ học tập đến công việc, ngay cả cô kết giao bạn trai, anh cũng muốn can thiệp.

Hơn nữa, người đàn ông này thần thông quảng đại, trong sinh hoạt của cô chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, khẳng định anh là người biết đầu tiên. Lúc trước anh đã phản đối Trần Lỗi, nói bọn họ không thích hợp, nói tuổi Trần Lỗi còn rất trẻ, tính tình bất định, có chút lỗ mãng, nói cô mới vừa lên đại học liền

bày đặt yêu đương, không có chuyện khác để làm hay sao.

Giang Đông nói chuyện rất thẳng thắn, thẳng thắn đến chói tai tại còn mâu thuẫn sẵn có với anh, nên thái độ với anh ghét càng thêm ghét. Tề Giai Kỳ nói cô không công bằng với Giang Đông, nói cô trẻ con có chút bất mãn trong lòng với mẹ cô, không tìm được cách nào, bèn có chuyện gì cũng phát tiết trên người Giang Đông. Nhưng Hựu An lại nghĩ, ai bảo anh nhiều chuyện quản cô, nếu anh không để ý đến cô, việc gì cô phải chống đối anh.

Giang Đông lại hoảng hốt, ánh mắt Hựu An, khiến anh trong nháy mắt giống như quay ngược thời gian, về một cái trở lại lúc năm cô mười lăm tuổi.

Hựu An vừa từ hôn lễ chạy ra ngoài, liền biến mất. Cản trở hôn lễ, ai cũng không trách cô, nhưng cô lại chạy không thấy bóng dáng. Cha con Giang Đông cùng Trương Tú Thanh tìm đến nửa đêm cũng không tìm thấy người, cuối cùng Giang Đông nói với cha anh: "Con đi tìm, tình trạng cô ấy bây giờ, nhìn thấy hai người cũng sẽ ân núp không chịu ra."

Giang Đông còn nhớ rõ, buổi tối đó là một ngày mưa đông, mưa không lớn, nhưng sấm chớp lại một lần tiếp một lần. Tiễn đi Thanh cùng cha đi, Giang Đông xoay người lại trở về nhà cha của Hựu An.

Cha của Hựu An là một giáo sư trung học rất bình thường, ở là nhà công vụ của nhân viên giáo dục, có chút cũ kỹ, hành lang đen sì, đèn cũng hư, nhà Hựu An ở cuối đường. Vừa rồi bọn họ chạy tới tìm lần đầu, không có ai, nhưng Giang Đông vẫn có loại cảm giác cô ở chỗ này.

Thật ra thì đoán cũng rất dễ, cô là một cô bé mới mười lăm, trừ nơi này còn có thể đi chỗ nào. Giang Đông lấy chìa khóa đi Thanh đưa cho anh mở cửa.

Ngôi nhà không lớn, là loại nhà rất nhỏ có hai phòng ngủ một phòng khách. Trong phòng cũng chỉ có thể để một bàn cơm hình chữ nhật cùng vài cái ghế. Giang Đông đẩy cửa phòng bên trong ra, nơi này là phòng của Hựu An, mới vừa rồi đi Thanh đã vào tìm rồi.

Giang Đông theo ánh đèn sáng, quét một vòng. Gian phòng rất nhỏ, chỉ để một giường đơn, một tủ sách, còn có một tủ đôi treo quần áo.

Ga giường cùng bao gối đều in hình Hello Kitty, đầu giường còn có đồng hồ báo thức mini, trên cửa sổ treo chuông gió may mắn, gió đêm mang theo mưa bụi bay vào, tạo ra tiếng đĩnh đĩnh đang đang thanh thúy dễ ng

Giang Đông cơ bản có thể khẳng định nha đầu ở chỗ này. Ánh mắt của anh rơi vào trên cửa tủ đôi treo quần áo: "Hứa Hựu An, anh biết em ở nơi này, em tự mình ra ngoài, hay là anh bắt em ra ngoài, anh cho em thời gian năm phút để suy nghĩ."

Giang Đông kiên nhẫn đợi năm phút, tủ treo quần áo cũng không có động tĩnh gì. Giang Đông đi tới trước tủ treo quần áo, đưa tay kéo ra, quả nhiên, tiểu nha đầu ôm cái gối co rút thành một cục ngồi ở bên trong.

Đầu chìm vào giữa hai chân, tóc thắt bím đuôi ngựa đã sớm tháo tung, tóc dài rũ xuống hai bên che kín mặt của cô, căn bản không nhìn thấy vẻ mặt. Ngoài cửa sổ xẹt qua tia chớp, tiếp đó một tiếng sấm vang lên, Giang Đông có thể thấy rõ bà vai cô run lên hạ xuống, cô đang sợ.....

Đêm đó Giang Đông không đi, cũng không tóm cô ra ngoài. Hai người, một ở trong tủ treo quần áo, một ở bên ngoài tủ treo quần áo, cứ như vậy đợi đến trời sáng, mưa tạnh, Giang Đông mới nói với cô: "Mẹ em đã kết hôn, em phản đối cũng không được gì. Em mới mười lăm tuổi, trên luật pháp người giám hộ em là mẹ em, cho nên, em chỉ có thể cùng anh trở về, đây là thực tế."

Hựu An lần đầu ngẩng đầu lên, Giang Đông cảm thấy, đại khái thậm chí cả đời này cũng không quên được vẻ mặt của cô lúc đó, mắt mác, phần hận, thương tâm, cổ chấp, những thứ tâm tình phức tạp này chất đọng trên khuôn mặt còn quá trẻ của cô, mâu thuẫn rồi lại rõ ràng như vậy.

Cô đã khóc, mắt sưng sưng hồng hồng giống hai quả đào, bên quai hàm còn chưa hết nước mắt. Nước mắt thấm ướt con ngươi sáng trong lại chống đối, cứ như vậy thẳng tắp nhìn anh, cô chấp nói: "Tôi không đi đâu cả, tôi chỉ ở chỗ này, các người cưỡng ép dẫn tôi đi, tôi cũng sẽ chạy trốn, trừ phi các người khóa tôi ở trong phòng không để cho tôi ra cửa. Nếu không, tôi nhất định sẽ trở về."

Tiểu nha đầu cắn răng nghiêng lợi uy hiếp, thật ra thì rất ngây thơ, nhưng Giang Đông chợt cũng không nhịn được, trầm mặc hồi lâu, nói: "Một mình em ở chỗ này sinh sống thế nào?" Hựu An cắn cắn môi: "Trung học có ký túc xá, sau khi tốt nghiệp trung học tôi cũng đã 18 rồi....." Ý kia chính là sau khi 18, các người cũng không có tư cách xen vào nữa. Người lần đầu tiên trong cuộc sống mà Giang Đông thỏa hiHứa Hựu An.

Ban đầu cha con Giang Đông và cả Trương Tú Thanh đều cho rằng Hựu An là nhất thời nghĩ không thông. Qua mấy năm sẽ tốt thôi, ai cũng không nghĩ đến, cô ôm chấp niệm kiên trì nhiều năm như vậy.

Ba năm trung học, cô không trở về nhà một lần. Di Thanh đi thăm cô, cô cũng không để ý, cúi đầu không nói câu nào. Ngược lại Giang Đông trở thành cầu nối giữa hai mẹ con Hựu An. Chỉ là tính tình thẳng thắn, rất nhiều chuyện Giang Đông cũng sẽ không quanh co lòng vòng, lời nói ra cũng là ra lệnh và dạy dỗ theo thói quen, cộng thêm mâu thuẫn bản năng của Hựu An với Giang Đông, khiến quan hệ của hai người vẫn luôn rất đối nghịch.

Không phải Giang Đông không muốn thay đổi, nhưng anh không biết thay đổi thế nào. Tính tình nha đầu này còn bướng bỉnh hơn mấy anh lính gây sự nhất của anh. Mấy anh lính đó anh có cách thuần phục, huấn luyện thể năng cường độ cao có thể đem con la hay đá hậu biến thành con lừa nghe lời. Nhưng Hựu An không phải lính của anh, cũng không phải là những gã thô lỗ kia, mà là một tiểu nha đầu nhu nhu nhược nhược, nhưng lại là tiểu nha đầu có thể bướng bỉnh làm chết người.

Anh bảo cô làm gì, cô sẽ không một lần đồng ý với anh. Thế nhưng lần này Giang Đông phải tìm hiểu đến cùng, hỏi đến cùng. Bởi vì anh cảm thấy, giữa Chu Tự Hoàn và nha đầu này có cái gì đó vô cùng không đúng, cái loại mập mờ cùng liên hệ đó, làm anh có chút phiền não không nhịn được, anh lặp lại một lần nữa: "Anh hỏi sao em không trả lời, quyết định gì?"

Trong lòng Hựu An chợt dâng lên một loại trực giác rất tế nhị. Loại trực giác này từ đầu tối, cô cũng không rõ ràng lắm. Nhưng cô lại rất chắc chắn, Giang Đông khẳng định không vui khi thấy mình gả cho Chu Tự Hoành, loại trực giác này xẹt qua đầu, Hựu An không hề nghĩ ngợi mở miệng: "Chính là quyết định tôi có muốn gả cho anh ấy hay không."

"Cái gì?" Giang Đông cảm thấy trong đầu 'ầm' một cái, giống như máy bay trực thăng đứt cánh quạt lộn đầu xuống. Hựu An có thể thấy rõ dưới sắc mặt vờ bình tĩnh của Giang Đông, trong nháy mắt tối đi mấy lần. Lòng Hựu An chợt dâng lên một cỗ sóng khoái, quyết định thêm dầu vào lửa: "Tôi muốn gả cho Chu Tự Hoành, lập tức, ngay lập tức."

"Hồ đồ, em hồ đồ....." Giang Đông cơ hồ hô to, âm lượng rất lớn, Triệu Cương đứng gác bên ngoài cũng cho rằng bên trong có chuyện, vội vàng vén lều lên muốn xem cho rõ, bị Giang Đông nghiêng đầu ném ra một câu "cút ra ngoài". Bị dọa sợ anh vội vàng rút trở về, trong lòng không khỏi nói thầm, cô bác sĩ nhỏ bên trong là ai, xem ra có quan hệ gì đó với cục trưởng của bọn họ. Là bạn gái?! Nhìn không giống lắm, nói là kẻ thù còn có chút đáng tin.

Triệu Cương thật có chút bội phục cô gái bên trong này, dám ngay lúc cục trưởng bọn họ nổi giận mà vẫn không nhúc nhích, định lực này, can đảm này, có thể cả cục trình sát bọn họ cũng không tìm ra được một người. Chỉ là, đến tột cùng hai người này có quan hệ gì?! Trong lòng Triệu Cương thật sự khổ sở, nghiêng lỗ tai ghé đến gần lều, nghe lén.

Hiện tại Giang Đông không rảnh trông nom Triệu Cương ở bên ngoài. Anh đột nhiên cảm thấy có chút lực bất tòng tâm. Nha đầu Hựu An này thật sự rất có thể đã đồng ý, nhận lời. Anh cũng không thể ngăn nổi cô, mình quá già rồi. Hơn nữa nha đầu này quá không coi trọng quy trình tình yêu rồi mới tiến tới hôn nhân rồi. Lúc trước với Trần Lỗi cũng thế, chưa được mấy ngày liền nói yêu, nhưng kia là một thằng nhóc, có thể cùng một dạng với Chu Tự Hoành sao.

Giang Đông đề ép lửa giận, cố dùng giọng nhà nhận thăm thía nói: "Em cùng Tự Hoành tổng cộng gặp nhau mấy lần? Em hiểu anh ta sao?" "Kết hôn và việc gặp nhau mấy lần, hiểu rõ hay không có quan hệ sao? Anh ấy chưa lập gia đình tôi chưa gả, vậy là đủ rồi. Sau khi kết hôn là có thời gian gặp mặt, không chừng còn có thể từ từ hiểu rõ. Bất kể như thế nào, đây đều là chuyện của tôi và anh ấy, không liên quan tới anh, không mượn anh xen vào."

Hựu An chính là hạ quyết tâm chống đối với Giang Đông. Thốt ra mấy câu, tức giận khiến trên mặt Giang Đông cũng chuyển thành màu đỏ tím. Bàn tay nắm chặt, Hựu An bị làm cho sợ bất giác lui về sau một bước. Nhưng Giang Đông chỉ nhìn cô thật lâu, đột nhiên xoay người không nói một lời đi ra ngoài.

Chờ bóng dáng của anh ra khỏi lều, Hựu An mới thở phào nhẹ nhõm. Thật ra thì cũng không thoải mái như cô nghĩ. Hựu An cảm thấy, mình thật không thể giải thích hợp lý, rất bốc đồng, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác như đưa đám trước nay chưa có, cảm giác cuộc sống của mình quả thật tẻ nhạt hết biết, giống như một chiếc xe lửa, chạy đông chạy tây cũng không biết chạy đi đâu. Sau khi diễn tập, trở về bệnh viện được mấy ngày, cảm giác đó cũng chưa m

Triệu Thiên đi vào gõ bàn cô một cái: "Này! Hựu An, linh hồn nhỏ bé cũng bay đi rồi. Tôi nói cho cô nghe, tôi nghe y tá khoa nội nói, Chu Na với vị người yêu lúc trước của cô muốn kết hôn. Cô phờ phạc rồi rệu như vậy, người khác nhìn vào sẽ tưởng rằng cô còn nhớ thương Trần Lỗi!"

Hựu An ngăn người một chút, cho dù trong lòng đã sớm một đao cắt đứt với Trần Lỗi, nhưng nghe tin tức như vậy, trong lòng vẫn chưa thích ứng. Lúc trước cô cùng Trần Lỗi cũng lên kế hoạch kết hôn vào năm nay. Hôn lễ vẫn diễn ra, cô dâu lại đổi thành Chu Na, nghĩ tới cũng thật nực cười.

Bởi vì cần xử lý gấp cho một bệnh nhân, lúc Hựu An xong việc, đã có chút muộn. Thay quần áo xong, đi ra cửa hông bệnh viện, đã nhìn thấy Trần Lỗi đứng ở trước xe.

Trần Lỗi là chàng trai rất xuất sắc, ở trường học cũng là sinh viên có tiếng, phân đến Quân tổng cũng thật nhanh liền trở thành lớp kế thừa nòng cốt. Có năng lực, không luồn cúi, bộ dạng đẹp trai, tính tình cũng ôn hòa, chàng trai như vậy trong xã hội ngày nay thật có thể coi là hiếm thấy. Cho nên, Chu Na nhìn trúng anh cũng không phải là chuyện khó lý giải. Chỉ là, nếu đã quyết định kết hôn, còn nhiều lần làm phiền cô bạn gái cũ bị vứt bỏ này làm gì.

Mất Hựu An hướng thẳng, không thèm nhìn Trần Lỗi, đi lướt qua anh. Nhưng Trần Lỗi hiển nhiên không muốn buông tha cô, vươn tay bắt được cánh tay cô: "Hựu An, chúng ta nói chuyện một chút....."

Hứa Hựu An hất anh thật mạnh, dùng bước chân chọc nhìn anh: "Nói chuyện gì? Không phải là anh muốn tôi chúc phúc các người chứ?! Anh nên hiểu rõ, con người của tôi luôn là bụng dạ hẹp hòi. Nếu như anh thật muốn tôi chúc phúc các người, vậy cũng được, tôi chúc đôi nam nữ đề tiện các người trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử, sinh một thằng nhóc con, trở thành kẻ đề tiện vô địch."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Một tiếng cười nhẹ truyền đến, Hựu An và Trần Lỗi cùng quay đầu, Trần Lỗi lập tức đứng nghiêm chỉnh: "Chào thủ trưởng." Hựu An không khỏi liếc Chu Tự Hoành một cái, người đàn ông này v

ẩn núp ở bên tường phía sau, không chút kiêng kỵ mà nghe lén. Trên tường, Ba Sơn Hồ (một loại cây có họ với nho) dài um tùm, dưới trời chiều, cùng quần trang thường phục của anh trộn lẫn vào nhau, không nhìn kỹ, thật không phân biệt được. Người đàn ông này đã có thói quen nơi nào lúc nào cũng ẩn núp, đều là bệnh nghề nghiệp của anh.

Trần Lỗi chậm rãi phát hiện, dường như quan hệ của Hựu An cùng vị thủ trưởng Thượng tá này không tầm thường. Trần Lỗi từng gặp Giang Đông, chỉ là vài lần thấy mặt, chưa bao giờ nói chuyện nhiều, trên căn bản mỗi lần Giang Đông thấy anh, cũng theo thói quen xem như không thấy.

Trần Lỗi chỉ biết Giang Đông là anh kế của Hựu An. Đối với chuyện mẹ cô tái hôn, Hựu An vô cùng nhạy cảm, chưa bao giờ nhắc, nếu anh nhắc tới, cô có thể tức giận với anh mấy ngày. Sau đó, Trần Lỗi cũng không dám nói tới. Vì vậy, mặc dù biết Giang Đông, nhưng lại không biết gì về cha dượng của Hựu An cả. Vị Thượng tá trẻ tuổi này, anh càng thêm chưa từng gặp.

Chu Tự Hoàn không nhanh không chậm đi tới, đưa tay dắt tay Hựu An, Hựu An quấy người một cái theo bản năng, lại phát hiện căn bản là uống phí hơi sức. Không có cảm giác anh nắm chặt hơn, nhưng mà tránh thoát không ra.

Chu Tự Hoàn cúi đầu nhìn cô một cái, tự nhiên khác thường đem tóc rơi trên bả vai cô vén ra sau lưng: "Có thể đi được chưa?!" Hựu An cứ như vậy bị anh dắt đến phía đường đối diện, ngồi lên xe. Xe chạy thật xa khỏi cửa hông bệnh viện, Hựu An mới tỉnh táo lại. Không phải là mình quá ngoan ngoãn nghe lời sao? Nghiêm túc mà nói, cô và Chu Tự Hoàn vẫn coi như người xa lạ.

Cô có chút tức giận nghiêng đầu nhìn anh, không khỏi sững sờ. Mới vừa rồi không chú ý, lúc này nhìn kỹ, mặt cùng khóe mắt cũng có một khối bầm đen lớn, nhìn qua có chút dọa người: "Chu, Chu Tự Hoàn, mặt của anh sao vậy?"

Chu Tự Hoàn quẹo vào đường vòng, đề khóe mắt của mình, hơi hột nói: "Không có gì, chỉ là đánh nhau một trận với một kẻ điên mất trí. Em đừng nhìn tôi như vậy, anh ta cũng không tốt mấy đâu, hai chúng tôi kẻ tám lạng – người nửa cân."

Hựu An cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Người kia là Giang Đông?!" Chu Tự Hoàn chau chau mày, cũng không trả lời, mà mở miệng nói: "Buổi tối muốn ăn gì? Mì sốt tương được không?"

Hựu An chu miệng: "Anh cũng đã quyết định rồi, còn hỏi tôi làm gì?" Chu Tự Hoàn nói: "Đồng chí Hựu An nhỏ bé à, em còn chưa hiểu tôi, tôi rất tôn trọng phụ nữ, em không thích ăn mì, chúng ta sẽ đi ăn cái khác." Hựu An còn lâu mới mắc mưu: "Các anh là thủ trưởng cũng đã quen thói ra lệnh, còn bày đặt nói tôn trọng phụ nữ chó má gì đó."

Chu Tự Hoàn rất không ủng hộ mà nói: "Cô gái nhỏ à, nói thô tục cũng không hay đâu." Hựu An bĩu môi: "Tôi không tin các anh không nói, lúc diễn tập lần trước, rõ ràng anh nể người cũng rất hung hăng, tôi nghe thấy."

Chu Tự Hoàn cười: "Tôi là nam, em là nữ, có thể giống nhau sao. Em là nam, em mắng, bảo đảm tôi sẽ bỏ qua." Hựu An nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn anh. Người này quả thực rất hay nha, nếu cô là nam, bây giờ có thể ngồi ở đây ư. Huống chi, lần trước còn cùng anh bàn chuyện cưới gả.

Chu Tự Hoàn quét ngang qua nét mặt của cô, không khỏi bật cười. Cũng không thể trách Giang Đông. Tính tình nha đầu này có chút buồn vui thất thường, hơn nữa còn bướng bỉnh đến chết, chỉ là thật sự rất đáng yêu. Nếu muốn quản cô, anh phải nghĩ ra biện pháp để nha đầu này có thể tiếp nhận. Nếu không, anh chỉ có thể trở thành Giang Đông thứ hai.

Bản tính Hựu An là không thể để lời nói trong lòng, Chu Tự Hoàn không để ý tới cô, chỉ chốc lát sau, cô liền bắt đầu không được tự nhiên, len lén nhìn anh một cái, hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy? Chỉ ăn mì mà thôi, phải đi xa vậy ư, tôi thật sự rất đói bụng."

Chu Tự Hoàn giờ tay ngang qua, sờ đầu cô: "Ngaoan một chút, đến ngay thôi, tôi bảo đảm em sẽ thích." Hựu An không nhịn được hỏi anh: "Chu Tự Hoàn, sao anh có thể tự tin đến như vậy?" Chu Tự Hoàn nở nụ cười: "Tự tin không tốt sao, chẳng lẽ em hi vọng tôi tự ti....."

Xe vào một chung cư cũ kỹ, nhìn qua ước chừng là khu nhà đã tồn tại mấy thập niên. Chu Tự Hoàn tìm một vòng quanh chung cư, không tìm được vị trí đậu xe, cũng bị xe hơi chen ngổn ngang chắn đường nên chỉ có thể lại chạy ra ngoài, dừng ở trên đường phía ngoài.

Xuống xe, Chu Tự Hoàn lịch sự khác thường dắt tay Hựu An vào chung cư. Giống như thói quen, Hựu An không phản kháng, dù sao phản kháng cũng không có tác dụng.

Hựu An cảm thấy nơi này rất thân thiết, rất giống nhà cô. Là ngôi nhà tập thể dành cho giáo viên kia, tất cả đều lộn xộn. Chỉ là, nơi này dường như không nên là nơi Chu Tự Hoàn đến. Huống chi, nơi này đều là hộ gia đình, làm gì có quán bán mì mà ăn.

Hựu An đi vài bước, chợt đứng lại, nói: "Đây là đâu vậy?" Chu Tự Hoàn cũng dừng bước, cúi đầu nhìn cô, ánh nắng chiều đã sớm biến mất ở cuối chân trời, ánh sáng đèn đường mờ mờ, rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, nhìn qua mượt mà lại hoạt bát. Gió đêm phất qua tóc cô, có một sợi tóc nghịch ngợm nhảy đến bên môi cô. Chu Tự Hoàn giờ tay lên nhẹ nhàng kéo ra, ngón tay chạm vào gương mặt của cô, cái loại cảm xúc ấm áp trắng nõn đó, khiến anh có chút khoái chí.

Chu Tự Hoàn không khỏi lắc đầu bật cười. Hựu An bị động tác đột nhiên của anh, bất động mấy giây ngẩn ngui. Sau đó phục hồi tinh thần lại, mới phát giác được, động tác như thế thật sự rất mập mờ. Nhưng kỳ quái là, cô cũng không quá ghét. Bởi vì động tác của Chu Tự Hoàn quá mức tự nhiên, tự nhiên giống như vốn nên như thế, chỉ là mặt Hựu An nhìn không được mà đỏ một chút.

Chu Tự Hoàn chỉ chỉ cửa sổ lầu hai phía trước: "Đến rồi, chính là chỗ đó." Sau đó trực tiếp dắt cô đến lối vào. Đèn ngoài hiên bị hư, rất tối, và lại trên đất vứt lộn lộn nhiều thứ. Không biết chân Hựu An vấp phải cái gì, lao đảo suýt ngã quỵ, may mà bên cạnh có một đại đội trưởng đặc biệt, tay nắm lạnh

lẹ đem cô lôi dậy.

Trong bóng tối, Chu Tự Hoành chuẩn xác chọc chọc gương mặt của cô, nói một câu: "Nha đầu ngốc." Hựu An còn chưa kịp phản bác anh, liền bị anh ôm ngang, Hựu An kinh hãi ‘a’ một tiếng, chỉ kịp ôm cổ của anh.

Chu Tự Hoành nhanh nhẹn lên lầu hai, đến bên ngoài một cánh cửa, mới cúi đầu nói bên tai cô: "Còn không buông ra, là muốn tôi ôm em đi vào sao?"

Mặt Hựu An như lửa đốt, vội vàng buông cổ của anh ra, trượt chân xuống, Chu Tự Hoành hạ giọng tiếng, giơ tay lên ấn chuông cửa. Rất nhanh, cửa mở ra, bên trong là một phụ nữ khoảng năm, sáu mươi tuổi. Nhìn thấy Chu Tự Hoành, liền nhiệt tình chào hỏi: "Tự Hoành tới rồi sao, mau vào, mau vào, đã nấu xong rồi (hình như là phương pháp dùng giấy bịt kín miệng lọ đựng tương rồi đốt, làm cho tương rất thơm ngon) chờ các con tới nấu thôi."

Chu Tự Hoành nói: "Mẹ Phùng, mẹ nghỉ một lát đi, con nấu mì cho!."

Thật ra thì đây chính là loại hộ gia đình bình thường nhất, tương tự như ngôi nhà cũ của Hựu An. Nhưng nơi này chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách. Trong phòng đặt một cái bàn vuông, trên bàn có một chén tương mới nấu thơm nức mũi, một mâm dưa chuột, cà rốt xắt sợi, còn có một mâm cần cắt khúc và đậu hũ. Trong nhà chỉ có một mình bà, không thấy thêm ai khác.

Hựu An đứng lên đi tới cửa phòng bếp, thấy Chu Tự Hoành vừa thuần thực nấu mì, vừa cùng bà cụ bên cạnh nói chuyện phiếm, phòng bếp nhỏ bé đơn sơ, cao như Chu Tự Hoành đứng bên trong có chút chật chội.

Vừa vào nhà, anh đem anh áo khoác quân trang cởi ra, nhét vào trong tay cô. Lúc này, nhìn anh không có chút vẻ thủ trưởng Thượng tá nào, không có một chút kiêu ngạo, rất đời thường, rất hiền hoà, rất hấp dẫn..... Đúng vậy, hấp dẫn, lần đầu Hựu An thấy hai chữ này trên người một người đàn ông, chính là Chu Tự Hoành lúc này.

Nút cổ áo sơ mi quân trang của anh đã cởi ra, tay áo cũng vén lên, tay trái bưng chén nước lạnh, tay phải cầm thìa, mở nồi ra, thêm nước, dùng thìa khuấy khuấy, động tác vô cùng thuần thực. Chu Tự Hoành như vậy có một phần lười biếng như ở nhà, phần lười biếng này khiến cho chi số hấp dẫn của người đàn ông này nhanh chóng tăng vọt. "Ngỡ ngốc đứng đó làm gì? Không phải đói bụng sao? Khách sáo gì....." Nói xong, đưa đến trước mặt cô một bát mì nóng hổi.

Mỗi người một bên, ngồi ở hai bên bàn cơm ăn mì, tương nấu rất thơm, rau dưa trong vắt, ăn thật ngon. Trừ bà cụ cười híp mắt dùng ánh mắt mập mờ quan sát cô, Hựu An cảm thấy, bữa cơm này ăn rất thoải mái. Ăn mì xong, Chu Tự Hoành nhanh nhẹn thu thập bát thìa đi vào, rửa xong, bước ra ngoài, nói với Hựu An: "Em là bác sĩ ngoại khoa, đã đến rồi thì xem chân cho mẹ Phùng một chút đi!"

Bà cụ vội vàng nói: "Không cần, không cần, tuần trước mới vừa đi bệnh viện kiểm tra rồi. Bảo là không có việc gì, bác nhất định uống thuốc đúng giờ, sẽ không bỏ cữ."

Chu Tự Hoành lại nói: "Bác không cần ngưng ngừng, Hựu An là bác sĩ ngoại khoa của Quân tổng chúng con. Vết thương trên cánh tay con do chính cô ấy may, để cô ấy kiểm tra cho bác một chút, con cũng có thể an tâm."

Vừa rồi Hựu An cũng thấy trên bệ cửa sổ bên kia có để thuốc, là bệnh tiểu đường! Nghĩ là mới bị đầu năm nay, là biến chứng phát ở chân của bệnh tiểu đường. Hựu An ngồi xồm xuống, cúi vớ cho bà cụ. Quả nhiên, ngón chân cái bởi vì hoại tử đã đứt mất một nửa, chẳng trách bà đi đứng có chút không ổn.

Hựu An nhìn kỹ mức độ vết thương khép miệng, đưa tay đè lên, hỏi: "Nơi này đau không, còn nơi này, nơi này nữa" Nhấn mấy chỗ đều không có việc gì, giúp bà mang lại vớ xong, nói: "Không phát hiện hiện tượng ra đốt cứng, tình trạng khô phục tốt, vẫn cần uống thuốc đúng hạn, không chế ăn uống, nếu như trên chân có khó chịu, nên kịp thời chạy chữa."

Bà cụ gật đầu đồng ý: "Bác biết rồi, bây giờ bác cũng có bảo hiểm y tế, Tự Hoành đã làm giúp bác, khám bệnh cũng không tốn kém....."

Hựu An cùng Chu Tự Hoành ra khỏi chung cư, đứng bên cạnh xe, ngẩng đầu dùng một loại ánh mắt kỳ quái mới mẻ nhìn anh, Chu Tự Hoành cười vỗ vỗ cái trán của cô: "Có phải cảm thấy chồng tương lai của em đặc biệt đẹp trai hay không, cho nên mới nhìn tôi như vậy."

Hựu An không khỏi tròn mắt một cái: "Tôi thật sự thấy kỳ quái, cái người này chơi đùa thế nào mà được làm Thượng tá." Chu Tự Hoành nói: "Chơi đùa gì chứ, thật sự phải đổ máu chảy mồ hôi mới đổi lấy được đó. Lên xe, tôi đưa em về, ngày mai em còn phải đi làm mà."

Về đến trước nhà, Hựu An cũng không lập tức xuống xe, mà hỏi anh: "Bà cụ lúc này là ai?" Chu Tự Hoành tắt máy, theo thói quen rút ra một điều thuốc, nhìn Hựu An một chút, lại trả trả về: "Là mẹ một chiến hữu của tôi, trong một lần tham gia nhiệm vụ khẩn cấp năm năm trước đã hi sinh vì nhiệm vụ. Lúc tôi đến nhà anh thì mới biết nhà anh khó khăn."

"Cho nên, anh liền bắt đầu thay thế chiến hữu chăm sóc mẹ anh ấy, đã kéo dài năm năm." Chu Tự Hoành nhìn cô một lúc lâu. Không khỏi cười: "Chớ nghĩ chồng tương lai của em quá vĩ đại, nhiệm vụ lúc ấy vốn nên là tôi đi, ai ngờ trước lúc làm nhiệm vụ, tôi bị Viêm ruột thừa cấp - Acute appendicitis. Bệnh ruột thừa giữ cho tôi một mạng, chiến hữu của tôi lại hy sinh. Tiểu nha đầu, tôi không vĩ đại, tôi chỉ vì đền bù cùng có chút áy náy....."

Hựu An lớn đến bây giờ chưa từng gặp người đàn ông như Chu Tự Hoành, mạnh mẽ, tự tin, lạc quan, hài hước, rồi lại lý trí như thế. Nhớ trước kia có xem qua trong một quyển sách, người có thể phân tích người khác, sẽ không thể nhìn rõ chính mình.

h, bởi vì mọi người đều chủ quan. Nhưng Chu Tự Hoành lại có thể phân tích nội tâm áy náy và đền bù của anh rõ ràng như thế. Điều này có thể làm được một chút đã là rất khó, Chu Tự Hoành như vậy thật quá mức mỉa mai.

Chu Tự Hoành với tay qua nhẹ chạm một cái vào tóc cô, nhỏ giọng nói: "Tiểu nha đầu đừng nhìn anh như vậy, em cứ nhìn anh, anh sẽ nhìn không nổi nữa....." "Nhìn cái gì?" Hựu An hỏi ngược lại theo bản năng.

Chu Tự Hoành khẽ cười một tiếng: "Không nhìn được muốn hôn em....." Anh nghiêng người cúi gần, Hựu An mới phát hiện, giữa hai người thật ra không có khoảng cách. Thậm chí, cô có thể cảm thấy khí nóng anh thổi ra, mang theo cảm giác chỉ duy nhất thuộc về Chu Tự Hoành, khiến cô có chút hôn mê cùng mơ hồ.

Cô nhanh chóng đẩy cửa xe ra, gió đêm thổi vào, trong nháy mắt xua tan mập mờ bên trong xe cơ hồ đã đạt đến điểm giới hạn. Hựu An nhanh chóng nhảy xuống xe, quay đầu lại nhìn Chu Tự Hoành, nói: "Dù gì anh đã nói không diễn trò cùng tôi, tôi cũng chưa quyết định có muốn gả cho anh hay không. Hơn nữa, tính cả hôm nay, chúng ta mới gặp nhau bốn lần mà thôi."

Chu Tự Hoành cười ha ha: "Tin tưởng anh, em sẽ gả cho anh, diễn tập hôm đó, lúc ở trong lều, anh đã xác định, em nhất định là bà xã của Chu Tự Hoành anh."

"Tự đại!" Hựu An không chút khách khí châm chọc, Chu Tự Hoành khoát khoát tay: "Không phải tự đại, là tự tin." Hứa Hựu An làm mặt quỷ, quay người chạy lên lầu, chợt nghe Chu Tự Hoành gọi: "Tiểu nha đầu....."

Dừng lại trên bậc thang, xoay người, Chu Tự Hoành đã xuống xe, tựa vào nắp động cơ xe. Dáng người dưới ánh đèn đường càng thêm cao ngất, trên mặt hàm chứa nụ cười thần nhiên, nhưng không lỗ mãng, nhìn qua vô cùng nghiêm túc, anh nói: "Tiểu nha đầu, anh sẽ đối tốt với em, cả đời!" Kiên định lại hữu lực, buổi tối Hựu An nằm mơ đều là bộ dạng của anh lúc nói những lời này.

"Hựu An, Hứa Hựu An, quan quân đẹp trai ở dưới lầu đó tới tìm bạn sao? Phải không? Phải hay không?" Tề Giai Kỳ có chút hưng phấn đẩy Hựu An ở trên giường một cái. Hựu An lấy điện thoại dưới gối đầu ra, nhìn một chút, lại nhắm mắt lại: "Giai Kỳ, mới bảy giờ, chớ quấy rầy, để cho mình ngủ thêm một lát."

Tề Giai Kỳ lại nhào lên nâng đầu cô dùng sức quơ quơ: "Bạn là heo à! Chỉ biết ngủ, người sĩ quan dưới lầu kia rất đẹp trai nha! Bạn mau nhìn xem, mau nhìn xem, so với anh trai Giang Đông của chúng ta khó phân cao thấp. Là thật, không lừa bạn....." "Giang Đông..... Quan quân....." Hựu An hoàn toàn tỉnh táo lại, chợt nhớ tới dường như ngày hôm qua Chu Tự Hoành bảo ngày mai sẽ gặp, chẳng lẽ là anh.

Hựu An nhanh chóng xuống giường, dép cũng không thèm mang, chạy đến vén rèm cửa sổ lên, nhìn xuống dưới. Không phải Chu Tự Hoành thì là ai. Chu Tự Hoành ngẩng đầu nhìn cô cười cười, giơ tay ra hiệu, ý là bảo cô đi xuống.

Hựu An nhanh chóng để rèm cửa sổ xuống, chui vào toilet rửa mặt, đem bàn chải đánh răng nhét vào trong miệng, nhìn thấy mình trong gương, chợt hét thét một tiếng.

Tề Giai Kỳ sợ hết hồn: "Gì vậy? Gì vậy? Có phải lại có con gián hay không....." Tề Giai Kỳ nhặt dép lên liền chạy tới: "Ồ đâu? Ở đâu? Xem xép lê đánh gián vô địch của ta đây....." .Chạy vào nhà vệ sinh tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Tiểu Cường, lại thấy Hựu An một bộ bị đá kích nhìn gương ngẩn người.

Hựu An là bị hình tượng của mình dọa sợ. Lăn lộn một đêm trên giường, tóc rối tung chổng chát trên đầu, bởi vì ngủ không ngon, sắc mặt cũng không đẹp mắt, quan trọng là, khoe mắt còn có hai cục ghèn lớn. Hình tượng này lại để Chu Tự Hoành nhìn đầy mắt. Cô không cảm thấy khoảng cách đến lầu hai có thể ngăn cản thị lực vượt xa người thường của lính đặc biệt. Khẳng định anh nhìn thấy rất rõ ràng bộ dáng chật vật dơ dáy của cô. A! Cô không muốn sống, không muốn sống.

Tề Giai Kỳ chợt ở phía sau ôm lấy hông của cô uy hiếp: "Thành khẩn khai báo, có phải có ‘□’ rồi không? Khá nhanh đó, là cùng quan quân đẹp trai phía dưới? Sao mà quen biết? Nói cho mình nghe xem, có phải lần diễn tập này, hai người có tình duyên nơi Chiến Địa, tình yêu sét đánh, ‘□’ liền thuận nước đẩy thuyền mà phát triển hay không....." (cái ký tự đó rất là đen tối nha)

Mặt Hựu An có chút hồng: "Bạn nói bậy bạ gì vậy, anh ấy, ừ, anh ấy là....." Hựu An chợt phát hiện, mình không biết phải giải thích sự tồn tại của Chu Tự Hoành thế nào.

Tề Giai Kỳ giống như chộp được nhược điểm của cô: "Sao? Sao nào? Không thể nói gì phải không! Sáng sớm mình dậy vào toilet, vừa kéo rèm cửa sổ nhìn ra, cũng biết nhất định là người sĩ quan kia tìm bạn. Nha đầu chết tiệt hình dáng đáng yêu quật cường như bạn, có thể nhất là hấp dẫn khiến mấy anh lính ưa thích. Khẳng định hôm qua cũng là cùng anh ta đi ra ngoài, có phải không, Thượng tá nha, thủ trưởng lớn nha! Phát triển đến trình độ gì....."

Cô nàng Tề Giai Kỳ này không hề là paparazzi nhỏ, nhiều chuyện đến chết cũng không dừng. Hựu An tránh cô, rút cuộc nghĩ ra một lý do: "Ặc, anh ấy là chiến hữu của Giang Đông." "Cái gì, cái gì?" Tề Giai Kỳ cho là mình nghe lầm: "Vậy không phải sẽ đánh nhau sao, anh kè của bạn có thể chịu được kẻ địch mạnh mẽ như vậy lặc lư phía dưới mí mắt mình sao?"

Hựu An liếc cô một cái: "Kẻ địch gì? Giang Đông và anh ấy sao lại là kẻ địch....." Cô mặc quần jean áo thun, cầm túi xách nói một câu: "Mình đi trước." Liền chạy ra khỏi cửa.

Tề Giai Kỳ thở dài, nha đầu này thật hồ đồ! Thật hồ đồ! Anh Đông thật đáng thương, ai bảo tay chân anh chậm, không thổ lộ tình cảm, rơi vào tình trạng hôm nay là đáng đời, tôi mặc niệm thay anh.

Hựu An đi xuống lầu, Chu Tự Hoành cúi nhìn đồng hồ: "Chậm hơn 1 giây." Hựu An nhìn chằm chằm anh: "Xin đồng chí thủ trưởng hiểu rõ, tôi không phải lính của anh, tôi là phụ nữ, cho nên chậm là phải, anh phải chuẩn bị tư tưởng, lần sau không chừng anh phải chờ một tiếng đồng hồ."

Chu Tự Hoành cười như không cười nhìn cô: "Có thể, chỉ cần em cho anh cơ hội chờ đợi." Hựu An nhìn không được mà đỏ mặt, mỗi lời nói của người đàn ông này đều mang vẻ mập mờ, khiến Hựu An hơi không tự nhiên.

Hựu An mở cửa chỗ ghế phụ, ngồi vào, Chu Tự Hoành từ phía sau đã cầm một cặp lồng đẩy vào ngực cô: "Bữa ăn sáng của em." Hựu An sững sốt một chút, mở ra, ấy là cặp lồng hai tầng giữ ấm, phía trên là hai 'cuốn hoa nhỏ' (ko biết là gì, có phải là giò chéo quây ko ta?) cùng một ít dưa chuột muối, trong ngăn phía dưới là cháo thịt nạc thơm nức.

"Cho em, đồ ăn, nhìn có thể no bụng ư, ăn đi!" Chu Tự Hoành đưa cho cô một bộ đồ ăn tiện lợi, Hựu An lấy ra cái muỗng múc một muỗng cháo bỏ vào trong miệng, chép chép miệng: "Ừ, ăn thật ngon, mua ở đâu?"

Chu Tự Hoành nói: "Mua gì chứ, anh làm. Sao? Chồng tương lai của em thật lợi hại phải không!" "Anh làm sao? Không thể nào." Hựu An khẳng định, lắc đầu một cái. Thế nào cũng không tin tưởng, cháo thịt nạc này vượt qua tiêu chuẩn tốt nhất mà cô đã ăn. Còn có cuốn hoa này, cô không thể tưởng tượng tình cảnh người đàn ông cao lớn như Chu Tự Hoành đứng trong phòng bếp, nhồi bột mì, trộn dưa chuột, thật là quý dị.

Ánh mắt Chu Tự Hoành lóe lóe: "Không tin, không tin thì buổi tối đến chỗ anh, anh sẽ làm cho em xem." Những lời này rất có nghĩa khác, mặt Hứa Hựu An vọt một cái đỏ ửng.

Chu Tự Hoành buồn cười quan sát cô một hồi lâu, đưa tay rút giấy lau ra cho cô lau khô miệng: "Anh cũng không phải là sắc lang, em sợ cái gì?" Nói xong, đưa ngón tay chỉ quần hàm trên vai của mình: "Anh là Giải Phóng Quân nhân dân, sẽ không phạm sai lầm lừa dối phụ nữ."

Hứa Hựu An chu mỏ: "Cũng không nhất định, không chừng anh là bại hoại xâm nhập vào Quân Đội Giải Phóng của chúng ta!" "Tiểu nha đầu không có lương tâm, anh vất vả và làm bữa ăn sáng cho em, có loại bại hoại

Hựu An liếc anh một cái. Nói thật, trong lòng có chút cảm động, bao nhiêu năm không ai làm bữa ăn sáng cho cô. Lúc ba chưa ngã bệnh, luôn nói thức ăn bên ngoài không sạch sẽ, sợ cô ăn đau bụng. Mỗi ngày đều dậy thật sớm làm bữa ăn sáng cho cô, làm xong mới gọi cô rời giường.

Ba rất thương cô, ấy là loại thương hận không gói vào trong túi mà giữ kỹ. Ba cô sắp bốn mươi mới có cô, bà nội luôn nói: "Sanh được con, ba con hận không thể ngày ngày ôm con, một lát cũng không muốn buông ra, cũng không có ý định đi làm, cả ngày đều nghĩ đến con gái của ông."

Lớn một chút, đi nhà trẻ, ba lại bắt đầu lo lắng cô bị bạn nhỏ khác khi dễ. Cứ như vậy vẫn nuông chiều cô, cho đến khi ba bị bệnh. Cho dù ngã bệnh, lúc còn đi lại được, vẫn kiên trì làm bữa ăn sáng cho cô. Vào lúc này, Hựu An chợt liên nhớ tới ba cô, hốc mắt không nhìn được hồng một chút.

Trước mặt là một hàng xe thật dài, Chu Tự Hoành chợt phát hiện, cả nửa ngày tiểu nha đầu cũng không lên tiếng. Liếc nhìn cô một cái, tiểu nha đầu cúi đầu, khóe mắt giống như có chút vết nước mắt sáng trong lóe lên.

Chu Tự Hoành nói: "Chỉ là bữa ăn sáng, không đến nỗi cảm động muốn khóc chứ!" Hựu An nhỏ giọng nói: "Tôi nhớ tới ba tôi." Chu Tự Hoành nhất thời cảm thấy đỉnh đầu có một đám quạ oác oác bay qua, hết cách, nói: "Cho dù anh lớn hơn em, cũng không cùng lứa với ba em được!"

Hựu An chợt cười, nghịch ngợm nháy nháy mắt, nói: "Nghiêm túc mà nói, anh không bằng tuổi ba tôi, nhưng chú tôi cùng tuổi với anh, năm nay cũng 36, cho nên, tôi gọi anh một tiếng Chú Chu cũng không quá đáng."

Chu Tự Hoành vươn tay bấm bấm mặt của cô: "Nha đầu hư, cố tình chọc tức anh phải không, anh không muốn làm chú của em, nếu phải anh sẽ không ** được."

Hựu An cười ha ha, đến cửa bệnh viện, Hựu An nhảy xuống xe, phát phát tay với anh, nói một câu: "Chú Chu, hẹn gặp lại." Liền chạy nhanh vào.

Chu Tự Hoành thật sự nhiều đã kích, kỳ quái ngơ ngẩn chốc lát, lại không khỏi bật cười. Minh lớn hơn nha đầu rất nhiều, một giáp - mười hai năm, thật là một khoảng cách không nhỏ. Chỉ là nha đầu này cười lên thật đẹp mắt, tựa như lúc lần đầu tiên anh thấy cô.

Chu Tự Hoành chợt nhớ tới, ngày đó Giang Đông đến tìm anh, vừa gặp, liền trực tiếp nói: "Hai ta đã nhiều năm không đơn độc thi đấu! Thử mấy chiêu được không?" Đối mặt với khiêu chiến, Chu Tự Hoành anh chưa từng né tránh ai, Giang Đông cũng vậy.

Hai người ở trong sân huấn luyện hung hăng đánh một trận, ai cũng không lưu tình. Cho đến một hơi sức cuối cùng, hai người nằm trên mặt đất, Giang Đông nói một câu: "Tôi sẽ không giao cô ấy cho cậu, biết tại sao không? Bởi vì tôi hiểu cậu rất rõ, tôi không tin cậu sẽ thích một cô gái, hơn nữa lại là Hựu An. Hựu An rất yếu ớt, cô ấy không chịu được mây may tổn thương nào."

Chu Tự Hoành nhớ bản thân lúc đó đã cười: "Cho nên, nhiều năm như vậy cậu vẫn giam chân tại chỗ. Giang Đông, có lẽ cô ấy yếu ớt, nhưng cũng rất kiên cường. Chỉ là cậu quen bảo vệ, hoặc nói, tự cho mình là người bảo hộ cô ấy, không muốn cho những người đàn ông khác cơ hội."

Cuối cùng Giang Đông quẳng xuống cho anh một câu: "Cô ấy là em gái tôi!"

Chu Tự Hoành thật không biết anh ta lừa gạt mình hay là lừa gạt anh. Có chút vấn đề, Giang Đông lại vô cùng ngây thơ, điểm này cùng tiểu nha đầu cũng có thể xem là anh em ruột.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

"Hựu An, quan quân tới đón cô lúc sáng sớm là ai, tôi chỉ nhìn lướt qua gò má, đã thấy đẹp trai muốn chết rồi, câu nói kia như thế nào nhỉ, đẹp như điều khác, hình dáng sắc sảo mạnh mẽ nam tính lại có cá tính." Triệu Thiên bùng mặt lộ vẻ háo sắc trước mặt Hựu An.

Hựu An không kiểng cô một cái: "Trí nhớ của cô đâu rồi, lúc diễn tập quân sự năm ngoái, là cái người cô quên chích thuốc tê đó.....". "A! Cô nói là Trung tá mặt đen ngòm đó?"

Hựu An nói: "Còn ở đó mà Trung tá! Đại tá, đen ngòm gì, đó là nguy trang....." Triệu Thiên trừng mắt nhìn, chợt tới gần Hựu An nhỏ giọng nói: "Tôi nhớ đây chính là thủ lĩnh của lính đặc chủng Trinh Sát gì đó. Hựu An, cô phải cẩn thận một chút, bọn họ hình như đều là biến thái trong biến thái. Cô nghĩ xem, không chích thuốc tê mà mắt cũng không nháy một cái, ý chí cũng quá kiên cường đi! Chủ yếu nhất là thể lực quá tốt, không giống Trần Lỗi yếu như đậu hũ, đó là Binh Vương hàng thật giá thật, không chỉ trên chiến trường, lực chiến đấu trên giường cũng không kém. Chắc chắn, chỉ với thân thể nhỏ nhắn này của cô, chỉ da bọc xương cũng không đủ cho người ta nhét kẻ rặng."

Mặt Hựu An vọt một cái đỏ ửng: "Nói xằng bậy gì đấy, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường....." "Ui, ui, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, thôi đi! Hựu An, lời này của cô là muốn gạt ai, quá dối trá, cô nghiêng đầu mà soi gương xem, bây giờ nhóc con như cô đang mang một bộ tư xuân, còn bày đặt bạn bè bình thường....."

Hựu An theo bản năng nghiêng đầu, trên kính rọi ra khuôn mặt đỏ hồng của cô, mắt sáng long lanh, khóe miệng cũng không nhịn được mà nhếch lên, đuôi lông mày đầy mắt thật giống như có thứ gì đang chậm rãi lưu động.

Cô thích Chu Tự Hoành ư, nhanh như vậy, mới biết chỉ vài ngày mà thôi! Hựu An chỉ có thể nói cô không ghét anh, cùng anh ở chung một chỗ thật nhẹ nhõm thoải mái hơn nữa còn vui vẻ, trên thân người đàn ông kia có một loại ma lực khiến cô vui vẻ.

"O, bác sĩ Trần vĩ đại, không phải tới đưa thiệp mời cho chúng tôi chứ!" Một câu của Triệu Thiên kéo Hựu An trở về thực tế, Hựu An ngẩng đầu. Trần Lỗi đứng ở cái bàn bên cạnh bọn họ, bởi vì lời nói của Triệu Thiên, vẻ mặt có mấy phần mất tự nhiên. Nói tóm lại, người đàn ông này còn biết một chút liêm sỉ.

"Hựu An, chúng ta nói chuyện một chút." Hựu An không khỏi thở dài: "Trần Lỗi, anh còn gì để nói chứ, không phải tôi đã nói với anh ư, chúng ta không còn gì để nói, anh thích kết hôn thì kết hôn, thích sanh con thì sanh con, không có một xu quan hệ với tôi. Hôn nữa, thân thiện như vậy, các người muốn cùng nhau tìm tôi mà nói sao?"

Mặc dù Chu Na vào phòng ăn, lại không tới đây mà ở bên khung cửa nhìn Trần Lỗi. Lại nói, Hựu An thật bội phục Chu Na, bất kể nói thế nào, cam tâm tình nguyện ngủ cùng một người đàn ông thật nhiều năm, mới miễn cưỡng lấy được danh phận. Người đàn ông không có việc gì lại đi dây dưa bạn gái cũ, dù là ai cũng không thể nhịn, động lòng người như Chu Na lại nhịn.

Có lúc, Hựu An cảm thấy, ánh mắt Chu Na nhìn Trần Lỗi giống như nhìn một đứa trẻ hồ đồ nghịch ngợm. Nhưng Trần Lỗi không chút nào để ý tới Chu Na. Hiện tại Hựu An thật rất phiền khi cãi cọ với hai người này, nói thẳng: "Tôi đầu hàng được chưa! Anh tìm tôi nói chuyện gì, liền nói ngay đi, tôi không rảnh đợi."

Trần Lỗi liếc Triệu Thiên một cái, cúi đầu nói: "Ngày hôm qua, người kia không thích hợp với em, tuổi quá lớn." Hựu An muốn cười phá lên, nếu để Chu Tự Hoành biết thì sao nhỉ, nói: "Trần Lỗi, tôi nhớ là ngày đó, trong quán coffee, không phải anh đã nói tôi có tật yêu cha quá mức sao, không phải anh nói tôi xem đối tượng như cha mà yêu sao, tôi liền tìm cho mình một người theo sở thích, tôi liền tìm người có số tuổi lớn mà thôi."

Trần Lỗi nói: "Hựu An, chuyện đó không thể trẻ con như vậy." "Trẻ con?" Hựu An rất chậm chọc cười cười: "Tôi trẻ con, cho nên tìm người lớn tuổi, cưng chiều tôi, lo cho tôi, tôi cũng nói cho anh biết, chúng tôi không chỉ là quan hệ yêu đương, chúng tôi sắp kết hôn rồi."

Mặt Trần Lỗi liền biến sắc: "Em kết hôn với anh ta? Làm sao có thể?" Hựu An lạnh lạnh nói: "Anh và Chu Na cũng có thể nở hoa kết trái, chúng tôi là nam chưa cưới nữ chưa gả, sao lại không thể kết hôn. Không chừng hôn lễ còn tổ chức trước anh, đến lúc đó nhớ tới uống rượu mừng nha!" Nói xong, Hựu An đứng lên, kéo Triệu Thiên ra ngoài.

Đi tới cửa, Chu Na bỗng nhiên nói: "Hứa Hựu An, tôi không cảm thấy có lỗi với cô." Triệu Thiên hừ một tiếng: "Đúng nha! Chỉ đoạt người đàn ông thôi, cũng không giết người phóng hỏa, có cái gì phải xin lỗi. Hựu An của chúng tôi còn phải cảm ơn bác sĩ Chu đã cho cô ấy cơ hội lựa chọn lần nữa, nếu không, làm sao có thể gả vào Hào Môn!"

Bà cô này càng nói càng thái quá, Hựu An dắt cô đi thật nhanh, đi tới cầu thang giữa hai Hựu An mới nói: "Triệu Thiên, cô xem phim truyền hình nhiều quá rồi phải không, Hào Môn gì, anh ấy chỉ là lính."

"Cô thôi đi! Thượng tá coi như là lính, nhưng còn trẻ như vậy đã trở thành Thượng tá, sau này không biết sẽ lớn mạnh đến đâu. Lại nói, cô gặp trúng anh lính đi xe Hummer nổi tiếng khắp thế giới, bạn học Hựu An à, cô mà nắm chặt đi! Lần này ánh mắt không tệ, cô phải thành công gả cho đồng chí thủ trưởng, chính là đã kích trực tiếp nhất đối với đôi câu nam nữ kia....."

Điện thoại di động của Hựu An kêu lên, Triệu Thiên ghé đầu nhìn vào, không khỏi cười nói: "Đã lưu tên là ông xã còn chết cũng không thừa nhận, mau nghe đi, tôi về trước đây."

Lúc này Hựu An mới phát hiện trên màn hình điện thoại di động hiện mấy chữ chồng tương lai, cũng không biết Chu Tự Hoành lưu số vào điện thoại di động của cô lúc nào.

Hựu An nhếch miệng nghe máy, giọng Chu Tự Hoành từ đầu bên kia truyền đến: "Tiểu nha đầu có nhớ anh không?" Mặt Hựu An đỏ lên, xoay người đi tới trước lan can thủy tinh: "Ai chứ, ai thêm nhớ anh?"

Chu Tự Hoành thấp giọng cười một tiếng: "Không có lương tâm, anh lại nghĩ tới em cả buổi sáng, ăn cơm chưa?" Hựu An ừ một tiếng, Chu Tự Hoành nói: "Ăn là tốt rồi, chỗ giống như cô gái kia, cả ngày chỉ biết giảm cân, cũng sắp trở thành bộ xương khô rồi." Hựu An bĩu môi: "Hiện tại đang lưu hành trào lưu gầy gò, là anh không biết thưởng thức."

Chu Tự Hoành ha ha nở nụ cười: "Anh thưởng thức vợ anh là được, cô gái khác không quan hệ với anh, tiểu nha đầu, buổi chiều lúc không có chuyện gì cần suy nghĩ thật kỹ." "Nghĩ cái gì?" Hựu An ngây ngốc hỏi ngược lại.

"Nghĩ khi nào thì gả cho anh, nếu bây giờ em gả cho anh, vừa đúng ngày mùng một tháng năm, cộng thêm thời gian nghỉ kết hôn, hai ta có thể nghỉ ngơi hơn hai mươi ngày đó, tiện nghỉ nhiều thì phải chiếm chứ." Hựu An không thêm đề ý tới nguy hiểm của anh: "Tôi phải đi làm, hẹn gặp lại." Nói xong, trực tiếp ngắt điện thoại di động, cơ hồ tin nhắn lập tức nháy lên, Hựu An mở ra nhìn, quả nhiên là Chu Tự Hoành gọi tới: "Mùa xuân dễ nóng người, nhớ uống nhiều nước."

Hựu An đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút ấm áp, thật ra thì Trần Lỗi nói cũng không hoàn toàn không có đạo lý. Xét ý nào đó mà nói, cô thật có chút yêu cha, khát vọng có một người giống như ba cô, quan tâm cô, yêu mến cô, cung chiều cô vô điều kiện. Nhưng mà, cùng Chu Tự Hoành dính vào nhau nhanh như vậy, Hựu An vẫn cảm thấy thần kỳ.

Nhưng cô không thể hủy bỏ, cô thích ở cùng Chu Tự Hoành. Trong miệng có chết cũng không thừa nhận, nhưng trong lòng vẫn bắt tri bắt giác mang theo kỳ vọng, cho nên ở cửa bệnh viện nhìn thấy Giang Đông, cô có mấy phần rất thất vọng.

Về thất vọng rõ ràng giắt trên mặt của cô, làm Giang Đông không thể nói là có cảm giác gì. Hứa Hựu An biết mình sớm muộn gì cũng phải đối mặt với Giang Đông, thậm chí cả mẹ cô, cho nên phản kháng không có bất kỳ ý nghĩa gì, dù sao chuyện cũng phải nói rõ ràng rồi. Hựu An lần đầu ngoan ngoãn ngồi vào trong xe Giang Đông, Giang Đông thật có mấy phần không quen.

Giang Đông không mang cô về nhà, mà lái xe ra khỏi nội thành, Hựu An nhìn một chút ngoài cửa sổ, lại nghiêng đầu nhìn Giang Đông một chút, trong lòng không khỏi suy nghĩ. Không phải Giang Đông đem cô mang tới rừng núi hoang vắng đảo hồ mà chôn chử, dù sao cho tới nay anh cũng sắp phiền chết vì cô, mặc dù một chút cô cũng không muốn phiền anh.

"Giang Đông, chúng ta đi đâu?" Giang Đông nghiêng đầu nhìn cô một cái: "Đến nơi thì biết." Hựu An không khỏi trợn mắt một cái, cũng biết cô hỏi là vô ích, người đàn ông này luôn luôn giữ lời như giữ vàng, hận chưa đem miệng vá lại được.

Hựu An yên tĩnh trở lại, cho đến khi xe ngừng lại, Hựu An mới phát hiện bên ngoài là một ngôi mộ, nơi đến là khu mộ, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy quỷ dị.

Hiển nhiên Giang Đông biết giữ người, thả bọn họ đi vào, tiến lên từng bước, là từng nhóm từng nhóm Mộ Bia tề chỉnh, an tĩnh khác thường, cả khu mộ chỉ có tiếng bước chân của hai người bọn họ.

Rốt cuộc Giang Đông đứng lại trước một bia mộ, lại mạnh mẽ nhìn qua, trên bia mộ có một cô gái nét mặt tươi cười như hoa, rất đẹp, đẹp như ánh mặt trời, tên là Giang Tiểu Viện. Nhìn kỹ, sẽ phát hiện cô gái trên bia mộ có mấy phần giống Giang Đông.

Hựu An hơi chần chờ hỏi: "Cô ấy là ai?" Giang Đông trầm mặc một hồi lâu: "Em gái tôi." Hựu An sững sốt một chút: "Em gái ruột của anh?" Giang Đông lắc đầu một cái: "Là em gái nhà chú tôi. Chú tôi tới hàng năm đều ở nước ngoài, liền để con bé ở nhà tôi, từ nhỏ con bé đã thích Tự Hoành, cái loại thích mù quáng đó, tôi vẫn cho là, Tự Hoành cũng hơi thích Viện Viện. Trước khi con bé ra nước ngoài đã thổ lộ với anh ta, Tự Hoành lại cự tuyệt, con bé cứ như vậy mà ra nước ngoài, ở nước ngoài không bao lâu lại bị tai nạn xe cộ."

Tâm Hựu An nhảy một nhịp: "Giang Đông, anh có ý gì? Anh muốn nói cho tôi biết, Chu Tự Hoành hại chết em gái anh sao?" Giang Đông nhìn cô: "Tôi chỉ muốn cho em biết, Tự Hoành sẽ không thích em, trong lòng anh ta không có tình yêu, không có phụ nữ, anh ta không thể cho em hạnh phúc."

Hựu An chợt nhớ tới nhà bà lão mà Chu Tự Hoành nấu mì, còn nữa, ở dưới đèn đường Chu Tự Hoành nghiêm túc nói với cô, anh sẽ đối tốt với em, cả đời.....

Cô lắc đầu một cái: "Giang Đông, không phải anh sẽ đem cái chết của em gái anh đổ lên người Chu Tự Hoành chứ!" Giang Đông không lên tiếng nhưng nhị gì hết. Xác thực là từ sau khi Viện Viện chết, anh cùng Chu Tự Hoành đã không còn thân cận như trước nữa. Trước kia hai người cơ hồ Tiểu Bất Ly Mạnh*, bọn họ là đối thủ trên chiến trường cũng là anh em thân cận nhất trong cuộc sống. Có lẽ đúng như Hựu An nói, trong tiềm thức của anh đã đem cái chết của Viện Viện đổ lên người Chu Tự Hoành.

*Tiểu, Mạnh tức là Tiểu Tấn và Mạnh Lương. Cả 2 đều là nhân vật chính trong "Đương gia tướng", cả 2 đều là tướng quân, 2 người bọn họ sống chết có nhau, như hình với bóng, rất hiểu ý nhau. Tiểu Bất Ly Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiểu chính là hình dung hai người như hình với bóng, giao tình rất sâu đậm. Sau này câu này được dùng để nói tình bạn tốt, chỉ tình cảm sâu nặng, thường xuyên ở chung 1 chỗ. Bởi vì hai câu này thông dụng cho tiểu thuyết cổ đại, ý tứ dễ hiểu, giống như lời nói, người bình thường hằng ngày thường xuyên dùng đến, ứng với nhiều loại phạm vi văn học. (Theo Jewel Lý trong vnsharing)

Xe lái vào nội thành, Giang Đông chợt mở miệng hỏi một câu: "Hứa Hựu An, em thích anh ta sao?" Mặt Hựu An nhin không được có chút nóng lên: "Ai chứ, ai mà thích

Giang Đông chợt hiểu, anh cảm thấy chưa bao giờ thất bại cùng phiền não như vậy. Anh một cước đạp thắng xe, tiếng thắng xe bén nhọn vang lên, dừng ở ven đường, Giang Đông đưa tay đẩy Hựu An ra cửa xe, lạnh giọng xua đuổi: "Xuống xe."

Hựu An không khỏi ngạc nhiên, mới vừa vào nội thành, đây là đâu vậy, trước không thôn xóm sau không nhà cửa, gã này là một thằng điên. Nhưng cô khinh thường không thèm cầu xin anh, xuống xe thì xuống xe, rất có cốt khí nhảy xuống xe. Xe brum một tiếng, xông ra ngoài, đảo mắt liền lẫn vào dòng xe cộ.

Không nhìn thấy xe Giang Đông, Hựu An mới phát hiện, ví của cô rơi trên xe, cô bây giờ..... Cô sờ sờ túi quần jeans, móc ra một đồng xu, trời, muốn gọi điện thoại công cộng cũng không đủ.

Hựu An nhìn chung quanh một chút, định đặt mông ngồi ở trên ghế ven đường, nghĩ tới hay là mình thuê xe về nhà, sau đó sẽ kêu Giai Kỳ xuống trả tiền giúp cô. Chợt nhớ tới, tối hôm qua Tề Giai Kỳ nói với cô, hôm nay đi công tác.

Hựu An chán nản thở dài, ngồi nửa giờ, cuối cùng quyết định thuê xe đến bệnh viện, sau đó bảo an ninh gọi đồng nghiệp xuống mượn trước một chút tiền trả tiền xe, suy nghĩ một chút lại thấy mất thể diện: "Giang Đông, con mẹ anh, khôn kiếp!" Cô mới vừa mắng một câu, liền nghe két một tiếng, một chiếc xe dừng ở bên cạnh, thấy xe và người trên xe, lỗ mũi Hựu An không nhịn được mà đau xót, thiếu chút nữa khóc lên: "Chú Chu....."

Buổi chiều Chu Tự Hoàn đang chuẩn bị lên đường đi đón vị hôn thê nhỏ của anh thì Giang Đông gọi điện thoại tới, trực tiếp nói với anh: "Lát nữa tôi đến Quân tổng." Sau đó rắc rắc liền đặt điện thoại xuống.

Chu Tự Hoàn không khỏi lắc đầu, Chu Tự Hoàn hiểu Giang Đông, cũng như Giang Đông hiểu rõ anh. Từ nhỏ đến lớn, mặc dù tính tình hai người bất đồng, rất đáng yêu, có lý tưởng, tín ngưỡng cũng căn bản là nhất tr, thậm chí ánh mắt nhìn người khác phái cũng quý dị giống nhau.

Chu Tự Hoàn sẽ không phủ nhận, từ lần đầu tiên nhìn thấy Hựu An, anh đối với cô rất khác biệt. Có rất ít phụ nữ có thể làm cho anh nhớ, hơn nữa, lâu như vậy còn có thể nhìn một cái liền nhận ra.

Hựu An cho anh cảm giác đau lòng, tựa như có một cây kim nhỏ nhất nhọn nhất ghim vào trong lòng. Bản thân Chu Tự Hoàn chưa bao giờ trải qua việc này, đây đại khái là việc duy nhất anh cùng Giang Đông khác nhau.

Không thể phủ nhận, Chu Tự Hoàn có chút lo lắng, nhưng vẫn quyết định cho Giang Đông cơ hội. Lại nói, anh cũng không muốn đuổi quá gấp, chống đối trong lòng tiểu nha đầu rất mạnh, anh càng quản cô, cô càng làm ngược lại anh. Thích hợp nhất là buông lỏng - vò tha để bắt, chiều này không chỉ thích hợp ở chiến trường, cũng thích hợp với cô.

Chu Tự Hoàn ném chìa khóa xe trên bàn trà, ngắm nhìn bốn phía. Đột nhiên cảm thấy, gian phòng nhà trọ này ở thật nhiều năm đã có chút trống trải, có lẽ cũng nên có một nữ chủ nhân rồi.

Lúc điện thoại của Giang Đông gọi tới lần nữa, Chu Tự Hoàn mới vừa tắm xong, nghe, không đợi anh nói chuyện, Giang Đông đã nói: "Cô ấy đang ở....." Sau đó chính là âm thanh cúp máy.

Chu Tự Hoàn nghiêng đầu nhìn đồng hồ treo tường một chút, tháo khăn tắm, mặc quần áo liền chạy ra ngoài, trên đường có chút kẹt xe, đúng là anh sợ tiểu nha đầu trực tiếp thuê xe đi, cũng may nha đầu này vẫn còn ở đây.

Nơi cô đứng là một trạm xe bus, qua giờ cao điểm, trạm xe cũng không có mấy người, từ thật xa nhìn thấy cô một mình đứng cô đơn, Chu Tự Hoàn có chút đau lòng. Anh đối với người anh em Giang Đông này coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, về sau anh sẽ không bao giờ cho anh ta bất cứ cơ hội nào nữa, nha đầu này anh phải mang về nhà.

Bị tiểu nha đầu đầy nước mắt hô một tiếng Chú Chu, khóe miệng Chu Tự Hoàn không khỏi run run. Nhưng nha đầu này lại như bị uất ức mang ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn thấy người lớn trong nhà, khiến mưa bom bão đạn đánh tới Chu Tự Hoàn, cũng thật có chút gánh không nổi

Hựu An ngồi yên trên xe, càng nghĩ càng uất ức, hết sức trừng mắt nén giận, cuối cùng cũng không chịu được, lạch cạch rơi xuống hai giọt nước mắt, Chu Tự Hoàn rút ra mấy tờ khăn giấy đưa cho cô nói: "Ai khiến vợ tôi chịu uất ức lớn như vậy, nói cho ông xã em nghe đi, chồng em sẽ báo thù cho em."

Chu Tự Hoàn nói chuyện tựa như thật, giọng nói nghiêm túc làm Hựu An không khỏi xì một tiếng bật cười, Chu Tự Hoàn giơ tay vỗ vỗ cái trán của cô: "Vừa khóc vừa cười, gần giống nha đầu ngốc rồi, ăn cơm chưa?"

Hựu An chu chu miệng còn chưa lên tiếng, bụng rất thức thời kêu hai tiếng. Chu Tự Hoàn không khỏi cười khề một tiếng, không biết từ chỗ nào lấy ra một quả táo kín đáo đưa cho cô: "Ăn quả táo dẫn bụng trước, một lát mời em ăn bữa tiệc lớn." Hựu An vừa đói vừa khát, nhìn thấy quả táo không chút khách khí há to mồm cắn một cái, Chu Tự Hoàn không khỏi lắc đầu bật cười.

Xe lái vào một chung cư rất cao, lúc dừng ở ga ra trong tầng ngầm, Hựu An mới chậm chạp cảnh giác: "Đây là đâu vậy?"

Chu Tự Hoàn nhanh chóng xuống xe, vòng qua mở cửa xe: "Nhà anh, nếu em vẫn kỳ quái không xuống xe, anh sẽ cho là em muốn anh ôm em ra ngoài."

Mặt Hựu An đỏ lên, nhanh chóng nhảy xuống xe. Chu Tự Hoành sờ sờ đầu cô bày tỏ ý tán thưởng, dặt tay cô vào thang máy. Thang máy leng keng vang lên một tiếng, Chu Tự Hoành chột khom lưng, Hựu An thét lên một tiếng, đã bị anh bế lên.

Cửa thang máy vừa mở, Chu Tự Hoành nhỏ giọng trêu ghẹo: "Tiểu nha đầu, lúc này em đã vào ổ thổ phi, muốn đi ra ngoài cũng không có cửa đâu, chỉ có thể làm áp trại phu nhân của thổ phi thôi!"

Ôm cô đi thẳng vào, thang máy trực tiếp dẫn đến căn hộ, có chút quá lớn, chỉ là nhà Chu Tự Hoành rất có phong cách, đơn giản lại có khuynh hướng cảm xúc.

Chu Tự Hoành đặt cô ở trên ghế sofa, đứng ở trước mặt hỏi cô: "Muốn ăn cái gì?" Hựu An liếc nhìn phòng bếp rộng mở bên kia, hít mũi một cái, chu miệng làm khó, nói: "Muốn ăn Mãn Hán toàn tịch*." Chu Tự Hoành cười: "Mãn Hán toàn tịch, được, em chờ một lát....." Đng lên đi tới phòng bếp, lại bị tiểu nha đầu kéo lấy vạt áo của anh, nhỏ giọng nói: "Chú Chu, thật ra thì muốn ăn 'dầu cay từ mặt'."

* Mãn Hán Toàn Tịch, hay "Tiệc triều đình Hán Thanh", là một trong những bữa tiệc lớn nhất được ghi chép trong lịch sử Trung Hoa. Bữa tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán và được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc.

Nhìn bộ dáng này, Chu Tự Hoành giờ tay bóp gò má tròn phúng phính của cô: "Nha đầu kén ăn." Đưa tay ôm lấy cô, thả vào ghế dựa cao bên bàn ăn trong phòng bếp, bắt đầu nấu cơm.

Mở tủ lạnh ra, lấy một loại mì đóng gói chân không, mở bếp nấu nước trung mì, đem tỏi ớt băm nhuyễn, để ở một bên chuẩn bị, tìm bát nước lớn vớt mì ra, trung sơ mấy nhánh cải thìa xanh biếc trong suốt đặt lên trên, đem hạt nêm hành gừng tỏi ớt băm nhỏ trải lên phía trên, lấy cái chảo đun dầu hoa tiêu, rưới lên trên mặt, một cỗ mùi hương hoa tiêu cay nồng nặc phun trào ra.

Chu Tự Hoành đem mì trộn đều đẩy đến trước mặt cô, đưa đũa và muống cho cô: "Ăn đi, lần đầu tiên làm loại mì này, không biết có dễ ăn hay không, nếu như không ngon, sau này tranh thủ làm lại."

Hựu An chọn một sợi mì nhét vào trong miệng, cái loại mùi thơm quen thuộc đó, làm mất mũi thậm chí trong lòng Hựu An cũng ê ẩm, Chu Tự Hoành nhìn cô một lát liền trêu ghẹo: "Lại cảm động muốn khóc rồi, nếu về sau mỗi lần nấu cơm cho em, em đều khóc thành lũ lụt, khu vực chúng ta sẽ gặp nạn lũ lụt nặng gấp rồi."

Hựu An giờ lưng bàn tay lên lau nước mắt, mạnh miệng mà nói: "Ai chứ, ai khóc thành lũ lụt, là tôi bị cay." "Được, được, bị cay, bị cay." Chu Tự Hoành tính tình dễ chịu nhường cô. Nhìn cô rầm rầm rào rào chỉ chốc lát sau liền ăn đến đáy bát cũng hướng lên trời, chột có một loại cảm giác thỏa mãn quý dị, tương đương với hoàn thành một nhiệm vụ gian nan, hoặc lúc diễn tập quân sự đánh một trận thật đẹp, chiếm lĩnh thành trì đối phương, cảm giác rất kỳ quái, rất có cảm giác thành tựu.

Hựu An nhìn Chu Tự Hoành lu loát rửa chén dọn dẹp phòng bếp, sau đó quay đầu lại hỏi cô: "Thích ăn trái cây gì?" Hựu An không hề nghĩ ngợi đã nói là quả cam, Chu Tự Hoành lấy tủ lạnh ra lấy quả cam gọt vỏ vắt nước.

Hựu An đang cầm một ly nước cam lớn ngồi trên ghế sa lon, đột nhiên cảm thấy đặc biệt không thành thật, cúi đầu uống một hớp nước cam, nhớ tới chuyện trong khu mộ, hơi chần chờ, vẫn mở miệng hỏi ra: "Tại sao khi đó lại cự tuyệt Giang Tiểu Viện, dĩ nhiên, nếu như chú không muốn trả lời cũng không sao."

Chu Tự Hoành chau chau mày, quả nhiên khúc mắc của Giang Đông vẫn là ở chỗ này, nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: "Phải nói là, khi đó anh hứng thú với việc thực hiện lý tưởng hơn, đối với việc khác, không có tinh lực cũng không còn thời gian chú ý. Hơn nữa, trong lòng anh khi đó, Viện Viện chỉ là em gái nhỏ, không thể nói anh không thích cô ấy, nhưng loại thích này, không đủ để anh phụ trách với cô ấy cả đời. Anh là quân nhân, quân nhân coi trọng nhất chính là cam kết, nếu như anh đồng ý, anh liền làm đến cùng. Ngược lại, chuyện anh không làm được, cũng sẽ không mù quáng mà đồng ý, như vậy mới thật sự là tàm nhân. Chỉ là, anh không dự liệu được sau đó lại xảy ra chuyện tiếc nuối như vậy. Nhưng nếu để anh lựa chọn lần nữa, anh vẫn sẽ cự tuyệt."

Hựu An không khỏi lộ vẻ xúc động, chột liền tưởng đến lời nói đêm hôm đó của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vọt một cái liền đỏ lên. "Tiểu nha đầu, có thể sửa đổi xưng hô với anh một chút hay không....." m thanh của Chu Tự Hoành rõ ràng có chút buồn bực.

Hựu An ngẩng đầu nhìn anh, buồn bực hỏi: "Gọi gì chứ?" Sắc mặt Chu Tự Hoành hơi âm trầm, có mấy phần không được tự nhiên mà nói: "Mặc dù anh lớn hơn em một chút, nhưng anh không phải là chú em, càng không muốn làm chú của em." Hựu An thật sự nhịn không được nở nụ cười, thì ra là đàn ông mạnh mẽ như Chu Tự Hoành cũng để ý những thứ này.

Hựu An xấu xa nói: "Chú không chỉ lớn hơn tôi một chút, là mười hai tuổi lận, nói cách khác, chú lên năm đầu của cấp hai, tôi vừa mới ra đời, gọi là chú đã tiện nghi cho chú lắm rồi." Chu Tự Hoành giờ tay bóp cái mũi của cô: "Tiểu nha đầu, cố tình chọc tức anh đúng không! Lớn hơn em có gì không tốt."

Trong lòng Hựu An âm thầm gật đầu, quả thật tốt vô cùng, người đàn ông này cho cô cảm giác thật ấm áp rất yên bình, tựa như phiêu bạc nhiều năm rốt cuộc cũng thấy được cảm giác gia đình.

Hựu An đặt ly thủy tinh trong tay xuống, nhìn Chu Tự Hoành nói: "Chú Chu, tôi cảm thấy, chú cần phải hiểu rõ ràng. Khuyết điểm của tôi thật nhiều, lòng dạ tôi hẹp hòi, không phân rõ phải trái, tính tình thích đùa bỡn, tính khí còn bướng bỉnh, không biết làm cơm, căn bản có thể đảm nhiệm dọn dẹp phòng, nhưng càng dọn dẹp càng loạn, nếu như biết sử dụng máy giặt tự động cũng coi như biết giặt quần áo, vậy xem như tôi cũng biết một chút. Công tác của tôi rất bình thường, tiền lương cũng không cao, càng không có gia đình có thể môn đăng hộ đối với chú. Lúc trước cảm thấy diện mạo cũng không có trở ngại gì, nhưng vừa so sánh với chú, tôi phải thừa nhận, không cùng một loại. Thật lòng mà nói, lấy điều kiện của chú, dù năm nay chú đã bốn mươi, tìm người đẹp môn đăng hộ đối mười sáu tuổi cũng không phải là chuyện khó khăn, lấy tôi xem là bị thua thiệt. Nhưng mà, nếu như chú muốn phát triển

phong cách vô tư của Quân Giải Phóng nhân dân, nhất định lấy tôi, tôi cũng không phản đối. Chỉ là chú phải nhớ, hàng đã bán đi không trả lại, mặc dù sau đó phát hiện có vấn đề về chất lượng, chủ cũng phải xui xẻo chấp nhận."

Chu Tự Hoàn ha ha nở nụ cười: "Tiểu nha đầu, em thật là một kẻ dở hơi. Được, mặc dù anh bị thua thiệt, nhưng có câu nói 'tôi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục', để tránh cho những người đàn ông khác bị em độc hại, anh sẽ cưới em!"

Nói xong, đứng lên: "Em và anh đều quyết định, vậy đi thôi!" Hựu An nhìn đồng hồ treo tường cũng đã hơn tám giờ: "Đi đâu?"

Chu Tự Hoàn giờ tay kéo cô dậy: "Đến nhà anh, sau đó đến nhà em, ngày mai viết báo cáo, trước ngày mùng một tháng năm đi đăng ký, em chính thức là áp trại phu nhân của anh rồi."

Hựu An cứ như vậy bị anh xách lên xe, trực tiếp về nhà lớn, xe dừng cách Giang gia mấy tòa nhà, dừng khí vừa rồi của Hựu An oạch một cái, biến mất: "Chu, Chu Tự Hoàn, tôi cảm thấy, hôm khác hãy đến có được không? Chú nhìn nè, hôm nay tôi ăn mặc không tốt lắm, cũng chưa trang điểm, cứ như vậy sẽ khiến người nhà chú nghĩ không tốt?"

Chu Tự Hoàn nhướn mày quét cô từ trên xuống dưới mấy lần, trực tiếp đoán được ý cô: "Tiểu nha đầu, không phải em muốn đổi ý chứ!" Hựu An cúi đầu, rất chột dạ phân bác: "Ai chứ, ai đổi ý đâu?"

Chu Tự Hoàn nói: "Kcó đổi ý là tốt rồi, như em mới vừa nói, anh cũng là hàng hóa đã bán ra, sẽ không cho trả lại. Cho nên, bây giờ em đổi ý cũng đã muộn. Về phần ăn mặc thì càng không cần thiết, chỉ cần em không phải là đàn ông, cha mẹ chồng tương lai của em cũng sẽ không phản đối, anh bảo đảm"

Một chữ Hựu An cũng không thể nói, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt bị Chu Tự Hoàn dặt tay nhỏ bé đi vào.

Lam Phụng Hoàng: ép cưới thành công nha, anh thật nhanh quá đi

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Chu phu nhân nằm mơ cũng không nghĩ đến, hơn nửa tháng trước buộc con trai lớn xem mắt, con còn một mực từ chối, mới qua mấy ngày, chột dẫm theo tiểu nha đầu về nhà, há mồm đã nói muốn kết hôn.

Phải nói Chu Tự Hoàn thật rất hiểu Thái hậu nhà anh, ánh mắt Chu phu nhân nhìn Hựu An, không khác gì nhìn thấy Quan m Bồ Tát Cứu Khổ Cứu Nạn.

Chu phu nhân cũng hết cách! Đời này chỉ sinh hai đứa con trai, đừng thấy tính tình không giống nhau, nhưng một đứa so một đứa càng khó trị. Đứa lớn chỉ tập trung tinh thần làm lính, giống như trứng gà, đã 36 rồi, cũng không hề thấy bên cạnh xuất hiện cái bóng một cô gái nào. Có một đợt Chu phu nhân còn hoài nghi con lớn nhà mình có bệnh gì không tiện nói ra hay không, ngược ngược nói với bọn họ, sợ làm bị thương lòng tự ái của con trai. Chu phu nhân ở bên cạnh tra hỏi nửa ngày cũng không hỏi ra nguyên cớ.

Cuối cùng ước chừng Tự Hoàn cảm thấy mẹ của mình cũng thật không dễ qua được, trực tiếp quẳng xuống một câu: "Mẹ, các hạng cơ năng trên thân thể con trai của mẹ rất bình thường, nhưng trước mắt còn chưa nghĩ đến kết hôn." Chu phu nhân cực kỳ tức giận hỏi tới "Vậy con tính khi nào thì nghĩ đến?" Đáp án Tự Hoàn cho bà dĩ nhiên là: "Chờ tìm người thuận mắt sẽ nói tiếp."

Khi đó Chu phu nhân thờ dài, căn bản nuyệt vọng, cá tính con lớn ưa bắt bẻ lại phiền toái, có thể để anh nhìn thuận mắt, Chu phu nhân hoài nghi có cô gái như vậy hay không.

Lại nói đến con thứ hai, nhắc tới Chu Tự Hàn, Chu phu nhân liền không nhịn được mà oán giận anh của bà. Anh của bà thành lập cái công ty giải trí truyền thông gì đó. Hai người kết hôn nhiều năm như vậy, cũng chưa sinh được một đứa con nào, bèn đem công ty cho Tự Hàn, hai người đó lại đi chu du các nước. Tính tình Tự Hàn vốn đào hoa, đắm đuối vào Làng Giải Trí thật là Như Cá Gặp Nước, không nhắc tới còn dễ chịu hơn. Các cô gái tụ tập bên cạnh kia, giống như đèn kéo quân, Chu phu nhân làm mẹ nhìn còn cực kỳ choáng váng.

Đáng tiếc nhiều cô gái như vậy cũng không có một người có thể lấy về nhà làm vợ, hỏi anh, Tự Hàn đã nói: "Chẳng phải còn có anh cả đó sao, chờ khi anh cả con kết hôn mới đến phiên con, bọn con phải theo đạo nghĩa anh em chứ."

Chu phu nhân thật muốn trợn trắng mắt, cũng không phải là cổ đại, đạo nghĩa anh em chó má gì. Nói trắng ra là, không muốn kết hôn nên tìm chút lý do mà thôi. Chu phu nhân buồn, bị hai đứa con trai này làm buồn đến nổi tóc cũng bạc đi một nửa, nhìn thấy bạn bè bên cạnh ai cũng có cháu ẵm bồng, chỉ có bà và ông Chu, là cả ngày buồn vì chưa có con dâu.

Đã không còn nghĩ tới chuyện rầu này, Tự Hoàn chợt mang về một cô. Thật như câu nói kia của Tự Hoàn, chỉ cần Hựu An là nữ, Chu phu nhân cũng không nói nhiều mà cảm động đến rơi nước mắt, sao còn có thể nói gì chứ. Lại nói, cô gái nhỏ này thật linh động, Chu phu nhân càng nhìn càng thích, khiến Hựu An có chút ngượng ngùng.

Đồng chí Thủ trưởng tăng hăng một cái, nhắc nhở bạn già, nhìn Hựu An hiền lành nói: "Uống nước, ăn trái cây....." Hựu An có chút bức rức cảm ly trà, dưới ánh mắt giống như đèn pha của hai người khế cúi thấp đầu, nhìn chăm chăm khay trà thủy tinh trên bàn, mặt cũng hồng đến gáy.

Chu Tự Hoàn không khỏi cười nắm bà vai cô nói: "Ba mẹ, hai người cứ nhìn chăm chăm Hựu An như vậy, hù dọa cô ấy chạy mất, con sẽ không còn vợ đó."

Lúc này Chu phu nhân mới có chút cảm giác chân thật: "Hựu An à! Đừng ngại, đừng ngại, cứ xem đây như nhà con, về sau đều là người một nhà, cứ tự nhiên

Chu phu nhân suy nghĩ một chút, hỏi Tự Hoàn: "Ngày mai mẹ đến nhà con xem thử, đồ đạc trong nhà cũng đã hai năm rồi! Để mẹ báo công ty trang trí nội thất của di Lưu con phải nhà thiết kế giới nhất đến, theo ý của Hựu An tân trang lại toàn bộ, còn lễ đính hôn, đãi tiệc rượu. Chúng ta sẽ đặt phòng tiệc sáu sao. A! Còn thông gia nữa, còn chưa gặp cha mẹ Hựu An, con nhanh chóng định ngày, chúng ta phải gặp mặt trước, cũng nghe một chút ý kiến của người ta."

Chu Tự Hoàn liếc Hựu An một cái: "Mẹ, ngày nghỉ của con trong bộ đội có hạn, công việc của Hựu An cũng bận rộn, chúng ta làm đơn giản thôi." "Làm đơn giản? Không được!" Chu phu nhân cảm giác giọng mình hình như quá cao, đưa tay vỗ vỗ tay Hựu An nói: "Hựu An, nghe đi đi, kết hôn là chuyện lớn cả đời, không thể qua loa. Con yên tâm, sẽ không ảnh hưởng tới công việc của con. Ngày ngày đi đều ở nhà nhân rồi, chuyện tiệc cưới, sửa sang nhà cửa, đi sẽ giúp các con lo liệu. Con cứ chờ đến ngày kết hôn làm một cô dâu thật xinh đẹp là được."

Hựu An rất cảm động ngẩng đầu lên: "Dì à, con biết rõ ý tốt của dì, phong cách ở nhà Chu, chú, à, Tự Hoàn con rất thích, cũng không cần sửa lại. Về phần tiệc cưới và áo cưới....." Chu phu nhân vội vàng nói: "Cái này cũng không thể miễn, con gái cả đời chỉ có một lần, về sau khi các con già rồi, đây cũng là thứ trân quý có thể nhớ lại."

Chu Tự Hoàn nói: "Hựu An, em cũng đừng từ chối. Mẹ anh chờ cưới con dâu vào cửa, cũng đã chờ thật nhiều năm rồi. Nhà ai cưới con dâu, mẹ anh cũng đều đẻ bụng, không dễ gì đến lượt con trai mình, không để cho bà làm nhiều thứ, không chừng mẹ anh sẽ khó mà chịu được."

Ngược lại, Chu phu nhân rất vui vẻ: "Con còn nói, người ta lớn bằng con, con cái cũng sắp vào cấp hai rồi, nhưng nhìn con xem....." Chu Tự Hoàn nói: "Mẹ, mẹ không hiểu, đây là con chờ vợ con lớn lên đó chứ. Nếu con sớm kết hôn, sao có thể cưới cô dâu nhỏ xinh đẹp như vậy về nhà đây!"

"Cô dâu nhỏ?" Chu phu nhân liếc anh một cái, nhìn Hựu An gật đầu, đúng là cô dâu nhỏ. Nha đầu này nhìn giống như sinh viên Đại Học mới ra trường, lại xinh đẹp thanh tú, chỉ là sao nhìn có chút quen mắt.

Sau khi Chu Tự Hoàn đưa Hựu An về nhà, lại quay trở lại bàn với mẹ anh về chuyện nhà Hựu An, Chu phu nhân mới chợt nói: "Mẹ đã nói sao nhìn cứ thấy quen mắt, thì ra là nha đầu bướng binh đó. Trưởng thành rồi, cũng hơi khác khi đó."

Chu Tự Hoàn cười thầm, trong lòng âm thầm nói, bây giờ còn bướng binh hơn nhiều. Chỉ là tiểu nha đầu giả bộ thôi, biểu hiện nhả nhẹn trước mặt ba mẹ anh.

Chu thủ trưởng nói: "Nói như vậy, cô bé cũng coi là nha đầu nhà lão Giang." Nghiêng đầu nói với Chu phu nhân: "Sáng mai bà tìm mẹ của Hựu An thương lượng một chút trước đi."

Chu Tự Hoàn nói: "Khúc mắc của tiểu nha đầu cùng mẹ cô ấy nhiều năm cũng chưa tháo được, mới vừa rồi con nói đến Giang gia, cô ấy chết sống cũng không đi. Chuyện này con sẽ từ từ khuyên cô ấy."

Lòng của Chu phu nhân lập tức liền nghiêng về phía con dâu: "Bây giờ suy nghĩ một chút cũng không thể oán nha đầu này, ba con bé mới chết chưa được một năm, mẹ con bé liền tái giá, khi đó con bé mới là tiểu nha đầu mười lăm tuổi, aizzz!"

Chu Tự Hoàn nói: "Mẹ, mẹ đừng nói chuyện mẹ cô ấy với cô ấy." Chu phu nhân liếc nhìn con trai, không khỏi cười nói: "Mẹ còn nói cả đời này con phải độc thân, không nghĩ tới sẽ cưới cô vợ nhỏ như vậy. Lớn hơn người ta nhiều như vậy, về sau phải dỗ dành người ta nhiều một chút, biết không."

Chu Tự Hoàn nói: "Yên tâm đi! Con bảo đảm con sẽ giống như ba con đối với mẹ." Mặt Chu phu nhân đỏ lên: "Không nghiêm chỉnh gì hết."

Chu Tự Hoàn chợt nhớ mới vừa rồi lúc đưa Hựu An trở về, nhìn cô lên lầu, lại có chút cảm giác không nỡ, không muốn tách ra. Thật đúng như câu nói kia, 'tình trường nữ sẽ khiến anh hùng khí đoản', Chu Tự Hoàn anh cũng không thể ngoại lệ.

Điện thoại di động kêu lên, anh nhìn lướt qua, là Giang Đông, nghe máy, đầu bên kia truyền đến giọng của Giang Đông: "Chu Tự Hoàn, ra ngoài uống một chén, chỗ cũ."

Lúc Chu Tự Hoàn đến, bên cạnh Giang Đông đã có một chai rỗng. Trong tay Giang Đông đang cầm một chai. Nơi này là sân bóng rổ trong khu nhà, trước kia khi chưa tham gia lớp huấn luyện binh lính, cơ hồ ngày ngày hai người đều ở chỗ này chơi bóng rổ. Hai năm trước tu sửa một chút, đã đổi bảng bóng, khung và giỏ bóng rổ mới, mặt đất cũng không giống khi bọn họ còn bé.

Chu Tự Hoàn co một chân ngồi dưới đất: "Nhóc Đông à, một mình uống rượu không hay đâu, tôi uống với cậu." Nói xong liền đoạt lấy cái chai trong tay anh, ừng ực uống hai ngụm rồi lau miệng: "Nhị Oa Đầu vẫn ngon nhất."

Giang Đông không nhìn anh, chỉ nhìn sân bóng rổ trước mắt nói: "Còn nhớ tôi và cậu đã đánh ở đây mấy trận không?" Chu Tự Hoàn cười: "Làm sao mà nhớ nổi." Giang Đông gật đầu một cái: "Đúng là đêm không xuể, nhưng lúc còn học cấp hai cậu còn nhớ rõ không?"

Chu Tự Hoàn gật đầu một cái: "Lần cậu bị người ta đánh vỡ đầu?" Giang Đông nói: "Nhóm người đó từ phía tường thấp bên kia bao vây hai ta, tám người đánh hai."

Chu Tự Hoàn nói: "Thật mẹ nó không phải đàn ông mà, tay còn chop lấy bình rượu, thẳng dẫn đầu thật ác độc, chụp được bình rượu, đánh lên đầu cậu làm máu ồ ồ chảy xuống, mặt đều là máu."

Giang Đông nói: "Cậu vừa thấy tôi bị đánh vỡ đầu, liền giống như điên, nhặt cây gậy lên đánh liên hồi....." Chu Tự Hoàn nói: "Chuyện nhỏ thôi, hai ta bị vây vào giữa đánh một trận, nếu không nhờ lính trinh sát gác gần đó nghe động tĩnh chạy tới, không chừng mạng nhỏ của hai ta cũng không còn."

Giang Đông trầm mặc hồi lâu nói: "Khi đó tôi đã cho rằng, cậu là anh em cả đời của Giang Đông tôi." Chu Tự Hoàn nói: "Tôi cũng vậy" Giang Đông chợt xoay người đánh ra một đấm, Chu Tự Hoàn không phòng bị, bị một đấm của anh đánh lăn ra đất, không đợi anh đứng lên, đấm thứ hai của Giang Đông lại đến.

Chu Tự Hoàn mắng một câu: "Giang Đông, con mẹ nó, cậu đánh thật....." Lăn một vòng bật đứng lên ngoan cường như cá chép: "Giang Đông cậu đừng đùa bốn điên khùng nữa, nếu cậu lại ra tay, đừng trách tôi không khách khí." "Ai cần con mẹ cậu khách khí, đây là đánh cậu....." Một đấm lại đến, Chu Tự Hoàn bị anh đánh trúng, nhưng cũng đập anh một đập, hai người vừa tách ra lại quấn lấy nhau, tay nắm chân đá, không ai nhường ai, một đòn so với một đòn càng hung ác.

Chu Tự Hoàn nói: "Con mẹ nó, cậu điên à, không phải là vì Hựu An chứ. Cậu là gã khốn kiếp khó chịu, cậu ở bên cô ấy bao nhiêu năm, tự cậu tính đi chín năm, chín năm, ngay cả làm anh trai cậu cũng không hiểu, còn có mặt mũi đùa bốn điên khùng. Tôi mà là cậu, đã sớm mẹ nó chui vào trong đồng phân mà chết đuối....."

Giang Đông đấm một đấm lên mặt anh: "Cậu biết cái gì, hồ ly chết tiệt, chỉ biết nhặt thứ có sẵn, trên đời nhiều phụ nữ như vậy, sao khi không lại nhớ thương Hựu An làm gì....."

Chu Tự Hoàn giờ chân đạp anh ra, nằm trên mặt đất, giờ giờ tay: "Nhóc Đông à, tôi đầu hàng, tôi không còn hơi sức đùa bốn điên khùng với cậu. Sáng mai còn phải cùng vợ tôi chụp hình cưới, mặt lại vừa tím vừa sưng, về nhà sẽ tưởng rằng tôi bị vợ tôi dọn dẹp, mặt mũi gì tôi cũng mất hết."

Giang Đông chán nản để quả đấm xuống, cũng nằm trên mặt đất, thật lâu sau mới nói một câu: "Tự Hoàn, nhắc với cậu một câu, nếu cậu dám khiến Hựu An chịu chút uất ức nào, tôi sẽ không là anh em con mẹ gì với cậu nữa, tôi sẽ trực tiếp phế cậu."

Chu Tự Hoàn ngồi dậy cầm lấy bình rượu giờ lên, vô cùng nghiêm túc nói: "Nhóc Đông à, hôm nay, ở nơi này, Chu Tự Hoàn tôi trịnh trọng cam đoan với cậu, chỉ cần tôi còn sống một ngày, tôi liền thương yêu Hựu An một ngày." Nói xong, chợt nở nụ cười: "Lại nói, cô ấy là vợ tôi, không cần cậu dạy tôi, tôi tự biết nên thương yêu vợ mình thế nào."

Hựu An đợi trong nhà, nhìn thấy gương mặt bầm tím không khỏi sợ hết hồn, đưa tay đụng một cái: "Sao lại thế này?" Chu Tự Hoàn bắt được tay nhỏ bé của cô kéo lên khoe môi hôn một cái, mặt Hựu An đỏ lên hất anh ra.

Chu Tự Hoàn rất tự tin mà nói: "Yên tâm, chồng em đừng mặt sưng mũi vẫn anh tuấn bất phàm như cũ." Hựu An bĩu môi: "Tự cao!" Chu Tự Hoàn mở cửa xe, vỗ vỗ đầu nhỏ của Hựu An: "Vợ lên xe"

đi! Mẹ chồng em nửa đêm hưng phấn liên hẹn với Studio, vừa hay hôm nay là thứ bảy, bảo hai chúng ta đi chụp hình cưới."

Hựu An sững sốt, chỉ vào mặt của anh cười đến ngửa tới ngửa lui: "Chứ như vậy mà chụp hình cưới, không phải là làm khó thợ trang điểm người ta sao?" Chu Tự Hoàn kéo cô nhét vào chỗ ngồi, lên xe khởi động, lấy bữa ăn sáng từ phía đặt trên đầu gối cô: "Ăn điểm tâm của em đi! Thật không biết trước kia sống thế nào, có phải ngày ngày đều không ăn bữa sáng hay không."

Hựu An mở nắp lồng com ra, một mùi thơm ngát của canh xương bốc lên, bên trong từng viên từng viên hoành thánh tròn phúng phính, rất đáng yêu, bên trong hộp com còn có một túi giữ tươi nhỏ, để một ít rau thơm cắt nhỏ.

Chu Tự Hoàn giải thích: "Không biết em có ăn rau thơm hay không, nên để một bên." Hựu An múc một viên hoành thánh tròn to để vào miệng, hàm hồ nói một câu: "Thật là thơm! Tôi không ăn rau thơm, cũng không ăn Hôi Hương và rau cần, tóm lại món ăn có mùi vị cổ quái, tôi đều không ăn."

Chu Tự Hoàn với tay bóp quai hàm phòng lên của cô nói: "Thật là một nha đầu khó nuôi, anh thật hoài nghi sao em có thể lớn được."

Hựu An húp một hớp canh, thỏa mãn than một tiếng nói: "Trước kia ba tôi hiểu tôi nhất, lúc đi học, suốt năm ngày trong tuần, bữa ăn sáng nào cũng không hề trùng nhau. Buổi trưa cũng không để tôi ăn ở căn tin, nói căn tin không sạch sẽ, không có dinh dưỡng. Buổi trưa mỗi ngày đều đạp xe đạp đưa com đến trường học cho tôi, hai món mặn, một một canh, dù mưa hay gió, các bạn học đều rất hâm mộ tôi!"

Chu Tự Hoàn không khỏi cười khê: "Ba em rất cưng chiều em." Mặt Hựu An tối sầm lại: "Sau đó ông ngã bệnh, tôi cũng không biết, ông còn kiên trì đưa com cho tôi. Ngày ông ngã ngoài cửa lớn trường học, là bảo vệ trường học phát hiện kêu xe cứu thương. Tôi theo xe cứu thương đưa ba tôi đi bệnh viện, lúc ấy nhìn ba tôi nằm đó, mắt không mở ra, tôi thiếu chút nữa bị hù chết. Đến bệnh viện mới biết là ung thư gan thời kỳ cuối, ông đã sớm biết, nhưng vẫn không nói cho chúng tôi. Bác sĩ nói chúng tôi thật sợ ý, bệnh này rất đau, bệnh nhân khẳng định thường uống thuốc giảm đau, nhưng chúng tôi vẫn không phát hiện. Sau đó tôi mới nhớ nhiều lần nhìn thấy ông ngồi trong phòng bếp, nói là tìm cái gì, thật ra là đau. Lúc ấy tôi cũng hận mình muốn

chết, sao lại sợ ý như vậy, không phát hiện ba khác thường. So với tình thương của ba, tôi thật bất hiếu."

Chu Tự Hoành với tay sờ đầu của cô nhỏ giọng nói: "Không thể trách em, là ba em phí hết tâm tư giấu diếm em, sợ em thương tâm, sợ em khổ sở."

Hựu An gật đầu một cái: "Ba tôi cứ như vậy mà đi, ở bệnh viện mới một tháng liền đi, đêm hôm đó, ông nói với tôi: An An, An An, bụng ba thấy nóng, con đi xuống mua cho ba kem ba thường ăn được không? Tôi nói được, xoay người đi xuống lầu mua, lúc nửa đêm siêu thị bệnh viện đã đóng cửa, tôi liền ra ngoài bệnh viện mua. Chạy hai con đường mới mua về được, trời tháng tư, tôi chạy mà một đầu mồ hôi, ba đau lòng không chịu được, đưa tay lau mồ hôi cho tôi, nói: An An con phải sống thật tốt, con nhất định phải sống thật tốt, sau đó liền nhắm mắt. Tháng tư ba tôi qua đời, tháng mười mẹ tôi liền cái giá, vẫn chưa tới nửa năm."

Chu Tự Hoành trầm mặc hồi lâu nói: "Hựu An, em có từng nghĩ, có lẽ mẹ em có nỗi khổ tâm không?" "Nỗi khổ tâm gì, chính là thay lòng, không, phải nói căn bản bà cũng không yêu ba tôi, bà thích cha của Giang Đông, cái loại ánh mắt bà nhìn cha Giang Đông..., chưa bao giờ xuất hiện trên người ba tôi. Ba tôi chết rồi, bà bảo tôi gọi một người đàn ông khác là ba, điều này sao có thể, đời này tôi chỉ có một người cha, dù ông đã chết, cũng như cũ chỉ có một."

Chu Tự Hoành không khỏi âm thầm thở dài, dù nói thế nào, thật đúng là không thể chỉ trách tiểu nha đầu, mẹ cô phải chịu trách nhiệm tương đối lớn. Chỉ là chuyện của bề trên, người trẻ tuổi bọn họ không có lập trường đi chất vấn phê bình. Chu Tự Hoành cảm thấy, nha đầu này thật sự khiến người không thể không thương, anh rất thông cảm với ba cô, không chịu được nhìn thấy cô thương tâm khổ sở, khuôn mặt nhỏ nhắn này của cô thích hợp nhất chính là cười, cô cười lên đẹp biết bao.

"Vợ à, em nói coi, anh sung mặt sung mũi như vậy, chụp ảnh cưới, người khác có thể cho là vợ anh dọn dẹp, sau đó về nhà len lén cười nhạo anh cưới phải con cạp cái hay không?"

Nửa ngày Hựu An mới tỉnh táo lại, người đàn ông này vòng vèo nói cô là cạp cái. Hựu An đuổi đầu ngón tay ra, xấu bụng chọc chọc trên gò má tím b của anh, Chu Tự Hoành rên một tiếng.

Hựu An nói: "Không phải chú không biết đau sao? Hô cái gì?" Chu Tự Hoành không khỏi nói: "Chồng em rõ ràng là người, không phải tử thi, sao lại không biết đau."

Hựu An đột nhiên nhớ lại lời Triệu Thiên đã nói: "Y tá lần trước quên chích thuốc tê cho chú, chú còn nhớ không?" Chu Tự Hoành hừ một tiếng: "Đốt thành tro anh vẫn nhớ." Hựu An hi hi cười một tiếng: "Cô ấy nói không chích thuốc tê mà khâu vết thương chú cũng không kêu đau, là biến thái trong biến thái, bảo tôi cẩn thận một chút."

Chu Tự Hoành chau chau mày: "Cẩn thận cái gì, cô ấy mới phải cẩn thận. Qua loa đại ý, tương lai ai mà cưới cô ấy người đó sẽ gặp xui xẻo, không chừng ngày nào đó sẽ đem thạch tín làm thành muối để trong thức ăn, ông xã bị độc chết, cũng không biết tại sao mà chết."

Hựu An ha ha ha cười lên, ai nói người lớn tuổi không ngây thơ, vào lúc này Chu Tự Hoành nhìn cũng giống những nam sinh tính toán chi li.

Chu Tự Hoành thấy tâm tình cô chuyển tốt, mới nói: "Chúng ta kết hôn, mẹ em và Giang gia....." Hựu An chu miệng nhỏ giọng nói: "Không cho bọn họ đến khẳng định là không được, đúng không?" Chu Tự Hoành nhìn cô không lên tiếng.

Hựu An nói: "Vậy thì nghe theo sắp xếp của di đi." "Di? Hai ngày nữa bà sẽ là mẹ em." Mặt Hựu An đỏ lên, lẩm bẩm một câu: "Bây giờ còn chưa phải." Chu Tự Hoành bất giác mỉm cười.

Studio là do nửa đêm Chu phu nhân hẹn được, hôm nay là cao điểm của mùa cưới, những Studio tốt, khách đều có lịch hẹn đến hai tháng sau, Chu Tự Hoành cùng Hựu An là dựa vào quan hệ thân thiết mà chen vào.

Mấy năm nay Hựu An rất ít chụp hình, trước kia ba cô lại là người rất thích chụp ảnh, chỉ là khi đó trong nhà không có tiền, thiết bị cũng đơn sơ. Cha của cô mượn máy chụp hình, không có việc gì liền hướng về phía cô mà chụp rúc rặc. Trước lúc tốt nghiệp cấp hai, hình của Hựu An đều tính bằng rương. Sau này chỉ cần cô nhìn ống kính sẽ nhớ tới ba cô, vì vậy trừ chụp hình thì làm giấy tờ, cô tuyệt sẽ không chụp hình.

Nhưng đến nơi này, đột nhiên cô cũng muốn chụp một chút. Hựu An cảm thấy, có lẽ ở nơi u minh ba cô vẫn còn chờ cho cô. Tình yêu nở hoa sáu năm cùng Trần Lỗi cũng không kết quả, thì ra anh ta không phải là chân mệnh thiên tử của cô, không phải là người cô có thể cùng sống cả đời. Mà từ lúc gặp Chu Tự Hoành đến khi kết hôn, mặc dù thời gian ngắn ngủi, lại mang cho Hựu An nhiều yên ổn hơn sáu năm qua.

Chu Tự Hoành và Trần Lỗi là hai người đàn ông hoàn toàn khác nhau. Ước chừng bởi vì trẻ tuổi, Trần Lỗi xuất sắc lại không chịu thua kém ai. Sau này Hựu An suy nghĩ lại một chút, thấy có lẽ Trần Lỗi cùng Chu Na ở chung một chỗ, thích hợp nhiều hơn so với bản thân. Chu Na có thể bao dung Trần Lỗi, mà cô vĩnh viễn sẽ không có tâm lòng rộng rãi bao dung người khác.

Chu Tự Hoành cũng là người đàn ông thành thực. Hựu An cảm thấy, rất nhiều ý nghĩ cho dù mình không nói, anh cũng sẽ hiểu rõ. Có mấy lời anh nói ra, cô cũng có thể hiểu, mặc dù là cười giỡn, nhưng Hựu An cảm thấy rất thật. Trên người Chu Tự Hoành có gì đó giống ba cô, cô có thể rất yên tâm đem mình giao cho anh, cổ quái nhận định anh sẽ không thương tổn cô. Trên người Chu Tự Hoành có một loại năng lực khiến cô tin phục, kiên định mà kéo dài.

Ngay từ đầu cô chỉ giận dỗi cười giỡn cộng thêm ý tưởng ngây thơ, sau khi cô phủ thêm áo cưới, toàn bộ việc đó đều rửa sạch hoàn toàn. Áo cưới trắng như tuyết như mang sức mạnh thần thánh, khiến lần đầu tiên Hựu An bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ kỹ về hôn nhân với Chu Tự Hoành.

Hựu An rất khẳng định, không có chút miễn cưỡng nào, cô muốn vì người đàn ông bên ngoài kia mà phủ thêm áo cưới. Cô cơ hồ có thể cảm thấy, cảm

giác đó như ánh sáng hạnh phúc như có như không bao phủ cả người cô.

Thọ trang điểm đem lụa trắng giặt hoàn hảo sau ót cô, soi gương quan sát một hồi lâu mới trêu ghẹo nói: "Thật là một cô dâu xinh đẹp, tôi mà là chú rể ở ngoài kia, lát nữa cũng sẽ vô cùng vui về."

Mặt Hựu An hơi đỏ lên, nhìn bóng dáng mình trong gương không khỏi mất hồn. Cô gái trong gương hai gò má ửng hồng, ánh mắt sáng trong; bộ áo cưới hở ngực bằng gấm trắng, tôn lên vẻ mỹ lệ thanh xuân của cô; làn váy thật dài sau lưng kéo thành hình đuôi cá, hai bên viền nhiều voan; khăn voan trắng như tuyết dùng trâm châu ghim lên búi tóc sau đầu; khuyên tai trâm châu trắng ngà cùng dây chuyền ngọc trai long lanh trên cổ, làm nổi bật đường cong đẹp đẽ nơi cổ tuyệt trắng thon dài của cô; nhìn qua vừa tao nhã vừa xinh đẹp.

Thọ trang điểm đem làn váy sau lưng cô sửa sang xong, cười nói: "Cô dâu mới đã chuẩn bị xong chưa?" Hựu An sững sờ: "Chuẩn bị cái gì?" Thọ trang điểm cười cười, roẹt một tiếng kéo màn vải phía sau ra, Hựu An theo bản năng xoay người lại, cứ như vậy thẳng tắp lọt vào trong ánh mắt kinh ngạc của Chu Tự Hoàn.

Chu Tự Hoàn biết dáng dấp nha đầu này không tệ, nhưng cô mặc áo cưới vào, càng có một loại xinh đẹp động lòng người, một loại xinh đẹp thanh thuần tinh khiết.

Chu Tự Hoàn không khỏi nhớ tới chuyện cổ tích Nàng tiên cá được đọc khi còn bé, cô dâu nhỏ của anh có thể xem như công chúa tiên cá. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp là nụ cười ngượng ngùng, làm Chu Tự Hoàn chợt có loại kích động muốn đem cô giấu đi, đây là cô dâu nhỏ của một mình Chu Tự Hoàn anh.

Anh đứng lên đi về phía cô, vươn tay: "Vợ à, em thật xinh đẹp." Thọ trang điểm bên cạnh không khỏi nở nụ cười: "Trừ bầm tím trên mặt, chú rể cũng không kém."

Lời này của Thọ trang điểm cũng không là lời khách sáo xã giao, Chu Tự Hoàn đích xác rất đẹp trai. Đây là lần đầu tiên Hựu An thấy anh mặc thứ khác ngoài quân trang, bộ veston màu đen mặc trên người anh, càng lộ ra anh tuấn bất phàm, ẩn giấu chút nhuệ khí quân nhân, lại nhiều hơn một phần trí thức nho nhã. Người đàn ông này đẹp trai khiến người người oán trách.

Hựu An nhẹ nhàng để tay lên tay anh, rất chậm, rất nhẹ, giống như một nghi thức thần thánh. Khi tay nhỏ bé của cô đặt trong lòng bàn tay Chu Tự Hoàn thì Chu Tự Hoàn nắm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trong nháy mắt Chu Tự Hoàn nắm bàn tay nhỏ bé này, liền cảm thấy như nắm toàn thế giới. phải là người đàn ông lãng mạn gì, thế nhưng một khắc này, nội tâm anh thật muốn đem nha đầu này đưa vào trong thế giới của anh, cô là của anh, bắt đầu từ hôm nay, cho đến cả đời.....

Trong mắt Hựu An lóe ra nước mắt trong suốt. Rốt cuộc cô đã tin tưởng số mạng còn đối xử tử tế với cô, không có ba, ít nhất còn có một Chu Tự Hoàn.

"Nhìn vào ống kính, tốt, tốt, quá tuyệt vời....." Rắc rắc rắc rắc, âm thanh chụp ảnh vang lên không dứt bên tai, Hựu An chưa cảm giác mình bày xong tư thế gì liền chụp xong rồi. Từ đầu đến cuối cô đều nhìn vào ánh mắt của Chu Tự Hoàn, nghe theo âm thanh trầm thấp của anh, phối hợp với động tác của anh, một cách tự nhiên như nước chảy thành sông.

"Ok" nhiếp ảnh gia hô một tiếng kết thúc, Hựu An vào thay y phục, Chu Tự Hoàn dặt tay cô nói: "Đi thôi, vợ yêu." Khuôn mặt nhỏ của Hựu An đỏ lên, bị Chu Tự Hoàn gọi là vợ, vẫn còn có chút không quen, có chút ngượng ngùng bị anh dặt ra ngoài.

Lên xe, một lát sau, Hựu An mới phục hồi tinh thần lại, nhìn ngoài cửa sổ nghi ngờ hỏi: "Chúng ta đi đâu?" "Phi trường." Chu Tự Hoàn nhìn đồng hồ: "Bây giờ là mười hai giờ, một giờ rưỡi máy bay cất cánh, chúng ta có đủ thời gian ăn trưa trước khi lên máy bay."

Hựu An sững sờ một chút: "Đến phi trường làm gì?" Chu Tự Hoàn với tay vuốt lại sợi tóc bị gió thổi rối của cô: "Đến nhà em, trước khi kết hôn, con rể tốt như anh cũng nên đến bái kiến cha vợ mới phải chứ!"

Theo Chu Tự Hoàn đứng ở trước mộ của ba, trong lòng Hựu An cảm động nói không ra lời. Mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng người đàn ông này lại tỉ mỉ như vậy. Vừa rồi lúc chụp hình, cô đã nghĩ nếu như ba ở đây thì tốt quá.

Chu Tự Hoàn đứng nghiêm, bày ra một quân lễ tiêu chuẩn: "Thưa ba, con là Chu Tự Hoàn, chồng của Hựu An, con rể của ba. Con sẽ đối xử tốt với Hựu An, ba hãy yên tâm!" Xoay người lại, thấy nước mắt Hựu An rơi xuống từng chuỗi từng chuỗi, đưa tay nhẹ nhàng lau đi: "Ba nhìn thấy em khóc sẽ không yên tâm, cho là anh khi dễ em, đừng khóc, nghe lời....."

Hựu An gạt đầu một cái, nhưng nước mắt lại được, thật lâu sau, mới mở miệng nói: "Ba, ba yên tâm, con nhất định sẽ sống thật tốt....." Hai người từ khu nghĩa trang đi ra, sắc trời đã tối. Hựu An mệt mỏi cả ngày, lại khóc nửa ngày, đã sớm mệt không chịu được, lên taxi, tựa vào trong ngực Chu Tự Hoàn ngủ mê mệt.

Trong giấc mộng, Hựu An gặp được ba cô, ba cô sờ sờ đầu cô, không ngại phiền hà, dặn dò: "An An, con phải sống thật tốt, đồng ý với ba, con phải sống thật tốt....." Sau đó cười quay đi.

"Ba....." Hựu An hô to một tiếng mở mắt ra, đập vào mắt chính là gương mặt tuấn tú thật gần của Chu Tự Hoàn, Chu Tự Hoàn rất buồn bực nói: "Mới qua một đêm, chú liền thăng cấp thành ba. Tiểu nha đầu, em nói thật cho anh, anh thật sự rất già sao?"

Hựu An nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu nhìn một chút, là ngôi nhà trong trí nhớ. Mà cô cùng Chu Tự Hoàn đang nằm trên giường đơn của cô, giường rất nhỏ, cô cuộn người núp trong ngực anh, đầu gối lên bả vai anh, dùng cả tay chân mà ôm anh, giống như con nít ôm một người không lồ.

Mặt Hựu An đỏ lên, ngồi dậy: "Anh, anh, tại sao không gọi em dậy?" Chu Tự Hoàn rất vô tội nói: "Anh gọi rồi, nhưng mà em ngủ say như chết, còn chủ động ôm anh, anh lại không thể đẩy em ra, chỉ có thể cùng ngủ với em."

Hựu An liếc anh một cái: "Anh không phải là quân nhân sao, ý chí nghị lực của anh đâu rồi, anh nên kiên quyết đẩy em ra, chống lại tất cả hấp dẫn." Chu Tự Hoàn chợt cười: "Tiểu nha đầu, em quên ư, em là vợ anh rồi, vợ chủ động ôm ấp yêu thương, anh chống lại làm gì. Chỉ là, nơi này rất sạch sẽ, đáng về không giống rất lâu không có người ở."

Hựu An nói: "Trước kia ba em từng giúp đỡ một học sinh, sau khi tốt nghiệp đại học cũng trở về trường ba dạy làm thầy giáo. Em nhờ anh ta giúp em trông nom nhà cửa, chắc là anh ta thường xuyên tới đây quét dọn."

Bụng Hựu An ừng ực kêu lên một tiếng, Chu Tự Hoàn cười nói: "Sống ở đâu thì yên ở đấy, hôm nay em hãy dẫn anh đi dạo nơi này một chút. Bây giờ, phải đi kiểm cái gì ăn trước, bởi vì vợ anh đói bụng rồi." Hựu An cười hi hi một tiếng, người đàn ông này luôn có thể dễ dàng khiến cô quên

Thị trấn này là nơi Hựu An lớn lên, khắp nơi đều có trong trí nhớ của cô, chỉ là qua nhiều năm như vậy, rất nhiều nơi đã thay đổi. Nhưng Hựu An vẫn muốn để Chu Tự Hoàn hiểu, cô muốn đem quá khứ của mình, hoàn toàn bày ra cho người đàn ông này. Bởi vì từ hôm qua, cô đã xem Chu Tự Hoàn trở thành chồng của cô, không đùa bỡn, không giận dỗi, cô thật sự muốn gả cho người đàn ông này.

"Nơi này chính là trường cấp ba trước kia em học, bên kia là ký túc xá. Sau khi tắt đèn, em và Giai Kỳ thường từ nơi này trốn ra, chạy đến một con phố khác phía bên kia ăn Ma Lạt Thang*, sau đó sẽ leo tường trở về, một lần cũng không bị phát hiện qua, lợi hại không?!" Chu Tự Hoàn nghĩ tới tình cảnh hai nha đầu như hai con chuột nhắt đi ăn trộm, leo tường ra ngoài, không khỏi mỉm cười.

* Ma Lạt Thang (Mala Tang - 麻辣烫): tương tự như lẩu, là thức ăn được xiên thành xâu, là đồ ăn vặt bày bán ở lề đường phổ biến ở Trung Quốc nhất là Tứ Xuyên – Trung Khánh

Tám giờ tối bọn họ lên máy bay, đi một ngày, tiểu nha đầu vừa lên máy bay liền bắt đầu mơ hồ. Chu Tự Hoàn thật thâm, ôm cô vào lòng, nhìn biển mây quay cuồng ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy, cứ ôm tiểu nha đầu như vậy cả đời cũng rất tốt.

Chu Tự Hoàn chưa bao giờ xem kết hôn là trò đùa, một khắc kia khi anh traim kết, chứng tỏ anh thật muốn kết hôn với cô. Trong hai mươi bốn năm của tiểu nha đầu trước mặt, có mười lăm năm được ba cô cưng chiều, còn có chín năm, có một Giang Đông ở trong bóng tối hộ tống, chỉ cần những năm còn lại là của Chu Tự Hoàn anh là được rồi.

Chu Tự Hoàn chưa bao giờ cảm thấy tim của mình mềm mại đến vậy. Nhưng nha đầu nước mắt này có thể hòa tan tất cả vũ khí sắc bén cứng rắn nhất. Anh không muốn nhìn thấy nước mắt của cô, anh muốn cô luôn mỉm cười, luôn nép vào lòng anh, khi anh vì cô mà vron đôi cách ra che chở.

Mới ra khỏi phi trường, mở điện thoại di động thì có vô số cuộc gọi nhớ được báo tới, đại đa số là Chu phu nhân gọi. Chu Tự Hoàn gọi lại, bên kia truyền đến giọng Chu phu nhân: "Hai con chạy đi đâu? Sao chụp ảnh cưới xong là biến mất vậy?"

Chu Tự HoànHựu An có mấy phần khẩn trương, vỗ vỗ mặt cô trấn an: "Con dẫn Hựu An đi gặp cha vợ con." Đầu dây bên kia, Chu phu nhân dừng một chút nói: "Đúng, nên đi! Chỉ là, cũng phải báo cho mẹ một tiếng chứ! Mẹ bảo Tự Hàn đặt bàn ở nhà hàng Vân Hải rồi, mời Giang gia. Sáu giờ tối mai, hai con nhớ tới. Hai bên gặp mặt một lần, tiện thể cũng coi như nghi thức đính hôn, dù làm đơn giản, cũng không thể quá uất ức người ta. Đúng rồi, ngày mai hai con đến Cục Dân chính đăng ký trước đi, đây là việc quan trọng....."

Đôi mắt Hựu An trông mong nhìn anh đặt điện thoại xuống, hỏi: "Di nói gì?" Chu Tự Hoàn nói: "Mẹ bảo ngày mai chúng ta đi Cục Dân chính đăng ký." Mặt Hựu An có chút hồng: "Ngày mai em phải đi làm!" Chu Tự Hoàn nói: "Vợ à, hay là xin nghỉ nửa ngày đi!" Hựu An nhắc: "Báo cáo kết hôn còn chưa viết kia!"

Chu Tự Hoàn vui vẻ: "Lát nữa anh sẽ viết giùm em, sáng mai vừa đi làm em liền đem nộp. Anh đảm bảo trong một tiếng đồng hồ sẽ được ký duyệt." Chu Tự Hoàn rất dứt khoát, cha anh mong anh kết hôn đến đỏ mắt, báo cáo kết hôn vừa nộp lên còn không nhanh chóng kịch liệt bật đèn xanh sao.

Chu Tự Hoàn đưa Hựu An đến dưới chân cầu thang mới nói: "Tối mai mẹ anh đặt bàn, mời vợ chồng chú Giang....." Hựu An cúi đầu không nói lời nào, Chu Tự Hoàn thở dài, giơ tay nâng mặt cô lên, nói: "Hựu An, có một số việc ngay cả chúng ta cũng không thể hiểu rõ. Nhưng em phải đồng ý với anh, cố gắng tha thứ, dù sao bà cũng là mẹ em, cho dù có ngàn vạn điều không phải, bà cũng là người đưa em đến thế giới này."

Hựu An nhỏ giọng nói: "Em vừa nhìn thấy bà, sẽ nhớ tới ba em, trong lòng liền bắt đầu hận bà. Em không muốn bà quan tâm, bà không có tư cách."

Chu Tự Hoàn nói: "Sau này dù bà muốn quan tâm cũng không được, em là vợ của Chu gia anh. Nếu ở cô đại, em phải kèm họ chồng, gọi là chị Chu Hứa, biết không?" Hứa An trừng mắt liếc anh một cái: "Quân Giải Phóng Nhân dân cũng hứng thú với hủ tục phong kiến sao."

Chu Tự Hoàn trầm giọng cười một tiếng, nghiêng người, hôn lên trán cô một cái: "Vợ à, ngủ ngon....." Mặt Hứa An đỏ lên, quay người liền chạy vào.

Đến cửa còn chưa cầm chìa khóa mở cửa, cửa đã mở ra, Tề Giai Kỳ bắt chéo chân, tay đứng sau cửa nhìn cô, Hứa An nói: "Giai Kỳ, bạn về rồi?" Tề Giai Kỳ tròn mắt một cái: "Hôm qua mình đã về rồi, được chưa? Vốn dĩ mình còn mua một đồng thức ăn ngon, chuẩn bị ăn một cô nương nào đó ở nhà gần đây ăn liền hai ngày. Ai ngờ, đợi đến nửa đêm cũng không thấy người, gọi điện thoại cũng không nghe, thiếu chút nữa mình đã đến đồn công an báo tìm người mất tích rồi."

Lúc này Hứa An mới nhớ, dường như điện thoại di động vẫn còn ở trên xe Giang Đông. Con người Tề Giai Kỳ tựa như đèn pha, quét vài vòng trên người Hứa An, nói: "Hứa Hứa An, hiện tại mình cho bạn hai con đường, một là tự mình khai báo, hai là mình nghiêm hình bức cung, bạn chọn đi."

"Khai báo gì?" Già vờ ngạc nhiên, Tề Giai Kỳ hừ một tiếng: "Khai báo người đàn ông mới vừa rời ở dưới lầu cùng bạn dính dính dán dán tẩy máy tay chân là ai? Có phải tối hôm qua các người ngủ chung một chỗ hay không? Đã làm gì chưa?"

Bộ dạng giống như mẹ tra hỏi con gái đi trắng đêm không về, Hứa An không khỏi nở nụ cười: "Không phải bạn đã gặp rồi sao, là chú Chu." "Bạn thôi đi! Nha đầu chết tiết chó lừa mình, bạn cũng không nhìn xem bà chị đây là ai. Bà chị đây sinh ra đã có một đôi hoa nhân kim tinh, bất kỳ điều gì cũng đừng mơ thoát qua được mắt mình. Hơn nữa, mình nhớ lần trước bạn nói người ta là bạn của anh Đông gia mà, mới mấy ngày đã thành chú rồi. Nếu anh ta thật muốn làm chú bạn, mình sẽ tháo hai tròng mắt xuống làm bong bóng cho bạn đập."

Hứa An vô tội nói: "Mình gọi anh ấy là chú, không tin bạn đến hỏi anh ấy đi." Tề Giai Kỳ ngạc nhiên một hồi lâu mới gãi gãi đầu: "Chẳng lẽ đây là cách gọi lưu hành mới nhất giữa nam nữ sao, chính là dùng cái loại quan hệ cảm đoán này để kích thích tình thú sao?"

Hứa An liếc cô một cái: "Giai Kỳ, mình khuyên bạn đừng xem mấy thứ tiểu thuyết lung tung đó nữa. Mình cảm thấy, tình cảm của bạn đã phát sinh vận vẹo nghiêm trọng. Còn nữa, Giai Kỳ, mình sắp kết hôn, đến lúc đó bạn sẽ là dâu phụ của mình!"

Nói xong, lướt qua Tề Giai Kỳ vào toilet. Tề Giai Kỳ sững sờ nửa ngày, xông tới ra sức đập cửa: "Hứa Hứa An, bạn nói rõ ràng cho mình. Nha đầu chết tiết kia, quảng xuống một câu kết hôn thì xong à? Mình còn chưa biết chú rể là ai kia?"

Hứa Hứa An mở cửa toilet: "Giai Kỳ, bạn mà đập cửa toilet, chủ nhà sẽ bắt hai đứa mình bồi thường đó." Giai Kỳ níu cô kéo tới giường trong phòng: "Bạn nói rõ coi, nha đầu chết tiết kia, bày đặt úp mở, có nói không, có nói không....." Tề Giai Kỳ chọc lét cô, Hứa An cười khanh khách, thật sự nhìn không được mà đầu hàng: "Được, được, mình nói, mình nói, mình nói được chưa, chú rể chính là Chu Tự Hoàn á! Anh ấy là bạn của Giang Đông, cũng là quân nhân chuyên nghiệp."

Dừng một chút, rất nghiêm túc nói: "Giai Kỳ, sau chuyện Trần Lỗi, mình vốn đã nản chí với đàn ông. Nhưng gặp được anh ấy, mình quyết định đánh cược một lần nữa. Mình muốn gả cho anh ấy, mình có trực giác, anh ấy có thể cho mình hạnh phúc....."

"Hứa An, anh ta yêu bạn không?" Khuôn mặt nhỏ của Hứa An đỏ lên lắc đầu một cái: "Không biết, nhưng mình biết anh ấy sẽ đối tốt với mình." Tề Giai Kỳ giang hai cánh tay ôm lấy cô: "Nha đầu chết tiết, vận khí thật tốt." Hứa An gật đầu một cái: "Gặp gỡ chú Chu, mình cũng cảm thấy mình có một chút vận cứt chó."

"Chú Chu?" Tề Giai Kỳ nở nụ cười: "Bạn gọi anh ta là chú Chu thật à?" Hứa An gật đầu, nhớ tới mỗi lần cô gọi chú Chu thì sắc mặt của Chu Tự Hoàn liền tức giận, thật mắc cười.

Tề Giai Kỳ vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Nhìn này, nhìn này, bộ dáng tư xuân điển hình nha, con gái lớn thật không thể giữ mà! Giữ tới giữ lui thành ra giữ lại một kẻ thù! Chỉ là, có phải thể lực quân nhân chuyên nghiệp cũng đặc biệt tốt hay không, dù sao bạn cũng là tiểu xử nữ hai mươi bốn tuổi không có kinh nghiệm, chịu nổi sao?"

Mặt Hứa An đỏ lên đẩy cô một cái: "Nói cái gì đó?" "Nói chuyện quan trọng! Cũng sắp kết hôn rồi, đêm tân hôn không phải là chuyện quan trọng nhất sao?"

Trong mắt Tề Giai Kỳ, Hứa An chính là quái thai. Phải nói người trẻ tuổi bây giờ, còn có ai xem việc lên giường là quan trọng đâu. Khi lên đại học, không phải đều đi thành cặp ra ngoài thuê phòng sao. Kích tình mà đến là trực tiếp giải quyết đã chiến. Lúc trước sau trường học bọn họ có vườn hoa nhỏ, có tiếng là căn cứ địa đã chiến.

Hứa An đã sớm cùng Trần Lỗi có quan hệ yêu thương. Nhưng yêu nhau sáu năm, vẫn là hàng nguyên đai nguyên kiện, cả phong bì cũng không bị hủy, không ngờ tiện nghi đột nhiên lại chạy tới cho chú Chu.

Hứa An liếc cô một cái: "Giai Kỳ, bạn có thể nghĩ chuyện khác trong đầu không?" Tề Giai Kỳ cười cười nói: "Vậy mình hỏi bạn một chuyện nghiêm túc, mẹ bạn biết chưa?"

Sắc mặt Hứa An tối sầm lại: "Chu gia và Giang gia quen biết đã nhiều năm, hai nhà hẹn ngày mai gặp mặt." Tề Giai Kỳ thở dài nói: "Hứa An, mình biết bạn oán mẹ bạn, nhưng chuyện đã nhiều năm rồi, bạn cũng sắp lập gia đình, có thể tha thứ thì nên tha thứ! Không phải vì mẹ bạn mà vì chính bạn, trên người luôn mang những thứ này thì sống không vui vẻ đâu!"

Hứa An nói: "Bạn yên tâm đi! Bây giờ ngẫm lại lời Giang Đông nói thật ra cũng rất có đạo lý. Anh ta nói mình căn bản không thay đổi được sự thật, lại

nhất định chống đối đến chết, sẽ chỉ làm tất cả mọi người không thoải mái."

Tề Giai Kỳ không khỏi thở dài: Anh Đông à! Hủy hay không chỉ trong một lời. Bình thường anh cũng không thèm nói một tiếng, lại dễ dàng nói một câu. Vốn là tốt bụng muốn khuyên người, lại khiến người nghĩ không tốt. Anh chính là điển hình của loại đàn ông lời nói chua ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ. Một câu anh nói ra khỏi miệng liền nhanh chóng biến Hựu An thành vợ của anh em kiêm chiến hữu rồi, chút hi vọng nhỏ nhoi cũng bị mất, số anh chính là cả đời làm anh rể.

Mặc dù chú Chu cũng rất đẹp trai, nhưng Tề Giai Kỳ vẫn thiên vị Giang Đông. Có câu nói, há miệng mắc quai - bắt người tay ngắn, Giang Đông không ít lần đưa thứ tốt đến đây, giống như không cần tiền, đồ ăn vật đều định kỳ đưa đến như đồ cúng. Chỉ là anh ta luôn đến lúc không có Hựu An, còn dặn dò cô đừng cho Hựu An biết. Tương tự, tính khí Hựu An đáng chết rất bướng bỉnh, nếu nói cho cô, mặc dù không đến nỗi đem đồ vật ném ra, nhưng cô cũng sẽ không ăn.

Nha đầu bướng bỉnh đáng chết kia mà chú Chu cũng dễ dàng lấy được. Không thể không nói, muốn cưới vợ cũng phải có phương thức phương pháp, giống như anh Đông, đời này chỉ có thể cô độc mà thôi.

Ngày hôm sau, quả nhiên Chu Tự Hoành liền thay Hựu An viết xong báo cáo kết hôn. Lúc Hựu An đem báo cáo đi nộp, mặt lãnh đạo bình thường đen thui, biểu tình bỗng nhiên cổ quái khác thường, có chút cấp bách không thể đợi đoạt lấy báo cáo kết hôn của cô, hết sức hiền lành nói: "Tiểu Hứa à! Kết hôn cũng không nói trước một tiếng, nếu lãnh đạo phía trên không gọi điện thoại, lãnh đạo trong viện chúng ta cũng không biết. Lúc nào thì tổ chức hôn lễ, nhớ thông báo một tiếng nghe!"

Hựu An rất lúng túng ứng phó, ra cửa, bị Triệu Thiên trực tiếp kéo đến dưới cầu thang: "Hứa Hựu An, cô thật xấu quá đi! Kết hôn cũng không nói một tiếng với chị em!"

Hựu An nói: "Sao cô biết?" Triệu Thiên liếc mắt: "Cô còn giả ngốc, trong viện chúng ta có bí mật gì giấu được sao. Hơn nữa, loại chuyện này là nghe tiểu Trương ở phòng Viện trưởng nói. Sáng sớm Viện trưởng vừa tới, liền nhận được điện thoại từ cấp trên, hỏi chuyện báo cáo kết hôn của cô. Lần đầu tiên mới thấy cấp trên thúc giục báo cáo kết hôn! Tôi đoán đúng rồi! Hứa Hựu An, cô gả vào Hào Môn rồi....."

Hựu An liếc cô một cái: "Đừng nói mò, Hào Môn gì chứ, chỉ là một gia đình quân nhân thôi." Triệu Thiên xì một tiếng vui vẻ: "Cô thôi đi! Còn nói sáo, ánh mắt những lãnh đạo kia nhìn cô đều giống như nhìn thấy thoi vàng. Tôi khẳng định, vấn đề vào đảng của cô lần này sẽ được giải quyết. Nói trước, tôi là chiến hữu khó khăn hoạn nạn ở tầng dưới chót, cô thành người quan trọng, cũng phải kéo tôi theo nha! Đúng rồi, Hựu An, người đàn ông của cô, thật sự là Binh Vương lần trước tôi quên chích thuốc tê à?"

Hựu An gật đầu một cái: "A! Xong rồi, xong rồi....." Triệu Thiên kêu thảm một tiếng: "Án tượng của anh ta về tôi hẳn là rất tệ!" Hựu An nhớ tới những lời Chu Tự Hoành nói về Triệu Thiên, không khỏi cười hi hi vui vẻ, đưa tay vỗ vỗ mặt cô: "Yên tâm đi, cô cũng không gả cho anh ấy, anh ấy muốn trả thù cũng không được. Đi thôi, đi thăm bệnh."

Lúc nhận được tin nhắn của Chu Tự Hoành, vừa lúc Hựu An khám xong cho bệnh nhân ở phòng bệnh. Hôm nay không phải là phiên trực của cô, nhẹ nhõm hơn bình thường rất nhiều. Cúi đầu nhìn đồng hồ, vừa đúng mười hai giờ, người đàn ông này thật rất có khái niệm thời gian

Hựu An đến phòng thay quần áo đổi y phục, soi gương trong phòng thay quần áo. Tối hôm qua cô tìm nửa ngày, mới tìm thấy cái váy voan màu trắng này. Cô không thích mặc váy, cảm thấy không tiện, trong tủ quần áo của cô, đều là đủ loại quần jean dài ngắn kiểu dáng không đồng nhất cùng áo thun. Còn cái váy này là thời trang năm ngoái thịnh hành, Tề Giai Kỳ đi Hongkong mua về, gửi cho cô làm quà. Một lần cô cũng chưa mặc.

Sáng sớm hôm nay cũng mặc quần jean cùng áo thun đi làm. Cái váy này nhét vào trong túi, lúc này mặc vào, cảm thấy thật đẹp mắt. Trang phục thiết kế có chút trẻ con, phía trên là hai quai đeo màu vàng, từng tầng từng tầng voan rủ xuống tựa như bánh ngọt, che kín cái mông tròn vênh lên của cô, lộ ra phía dưới hai chân thon dài thẳng tắp.

Tề Giai Kỳ đã từng nói chân của cô còn đẹp hơn chân của các minh tinh trên tạp chí, chỉ tiếc bình thường lại giấu trong quần jean, phí của trời.

Hựu An chải mái tóc dài của mình, mấy ngày không dưỡng, cũng may chất tóc tốt, suông mượt xõa sau lưng, vừa đủ che kín xương bả vai.

Hựu An cúi đầu nhìn lại, Tề Giai Kỳ hữu tình kín đáo đưa giày cao gót nhọn cho cô, lại dặn dò, nếu mặc cái váy này mà mang giày thể thao không bằng đi chân không cho rồi. Giày gót nhọn trong suốt, một cái quai mỏng nam vàng vòng sau gót chân cô, thật là xinh đẹp. Hựu An thử đi hai bước, cuối cùng vẫn còi ra, mang giày thể thao của cô, đem giày cao gót chỉ nhìn được mà không mang được gói lại nhét vào bọc lớn trong túi xách. Ghé đầu xem thử bên ngoài không còn ai, mới đi ra, nhanh chóng đến thang máy xuống lầu.

Nhưng mà Oan Gia Ngộ Hạp, mới ra khỏi thang máy, liền gặp Trần Lỗi. Trong tay anh là một chồng lớn bệnh án, sắc mặt không được tốt, giống như có chút tối tăm cùng mất mát không giấu được.

Hiển nhiên không ngờ tới sẽ gặp Hựu An, Trần Lỗi thật nhanh quan sát Hựu An một lần, mấy phần mất mát trên mặt càng thêm rõ ràng. Hựu An không muốn cùng anh dây dưa, khẽ cúi đầu đi tới, vừa đi qua, chợt nghe Trần Lỗi gọi: "Hựu An....."

Hứa Hựu An dừng bước quay đầu lại, Trần Lỗi trầm mặc mấy giây, nhẹ nhàng nói: "Chúc em hạnh phúc." Hựu An ngẩn người nói: "Anh cũng vậy." Sau đó

Rốt cuộc Trần Lỗi mới biết, có một số việc sai lầm một lần, sẽ không thể vãn hồi, tựa như tình yêu, tựa như Hựu An.

Hứa Hựu An đi tới cửa chính bệnh viện, không khỏi quay đầu nhìn một chút. Trần Lỗi đã đi lên, nụ cười thiếu niên như ánh mặt trời trong trí nhớ đã hoàn

toàn biến mất trong đời cô. Cô sẽ không lưu luyến, càng sẽ không nhớ lại, chỉ là có chút phiền muộn, nhưng cuộc đời chính là như thế phải không? Người bên cạnh luôn đến rồi đi, giống như hạt cát giữa biển, đại đa số đều là khách qua đường, cuối cùng ở bên mình chỉ còn có một người. Hựu An vô cùng may mắn vì người đó là Chu Tự Hoàn.

Chu Tự Hoàn không giấu được kinh ngạc, làm Hựu An cảm thấy, thay cái váy không được tự nhiên này, cũng rất đáng giá.

Ánh mắt Chu Tự Hoàn rơi vào giày thể thao dưới chân cô, không khỏi bật cười. Hựu An chìm trong gương mặt tươi cười của anh, có chút đỏ mặt, chu mỏ nói: "Anh..... Anh cười cái gì?"

Chu Tự Hoàn mở cửa xe, khẽ khom người ôm cô bỏ vào trong xe, cúi đầu thắt dây an toàn cho cô, cười như không cười nói: "Cưới cô vợ xinh xắn như vậy, anh cười một chút cũng không được sao?"

Hai người dựa vào rất gần, từ trên người Chu Tự Hoàn tỏa ra hơi thở nam tính, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An nóng đỏ lên. Mắt to nhanh chóng chớp mấy cái. Cái chớp mắt này khiến Chu Tự Hoàn ngứa ngáy, cái miệng nhỏ nhắn cong lên cùng hai cánh môi như anh đào đỏ mê người, dụ dỗ Chu Tự Hoàn thương thức.

Chu Tự Hoàn cũng theo mong muốn của mình, cúi đầu hôn một cái, sau đó nhanh chóng dời đi, đóng cửa xe. Dọc theo đường đi, mặt Hựu An đều đỏ, cúi đầu không nhìn anh, tựa như học sinh tiểu học phạm lỗi. Chu Tự Hoàn không khỏi buồn cười, nha đầu này lại đáng yêu như vậy.

Xe ngừng lại, Hựu An ngẩng đầu lên mới phát hiện bên cạnh là một công viên nhỏ. Chu Tự Hoàn xuống xe, từ trên ghế sau lấy ra một cái túi, kéo cửa xe phía Hựu An ra: "Vợ à, ăn cơm."

Hựu An nhìn hai phía, căn bản không có quán cơm. Chỉ là có vết xe đổ lần trước. Hựu An biết người đàn ông này khẳng định lại lấy cái gì mê hoặc chọc cô chơi đây.

Hựu An túm váy nhảy xuống xe, ánh mắt Chu Tự Hoàn xẹt qua trên đùi thẳng tắp của cô: "Vợ à, mặc như thế rất đẹp, nhưng ông xã đề nghị là, về sau y phục xinh đẹp như vậy nên mặc ở nhà, mấy thứ này của chúng ta không thể tiện nghi cho người khác."

Hựu An thấy đôi mắt anh không ngừng quét qua hai cái chân trần của mình, không khỏi liếc anh một cái: "Cái gì mà mấy thứ của chúng ta, là đồ của em."

Chu Tự Hoàn cười, chỉ chỉ đối diện: "Thấy không, đối diện chính là Cục Dân chính. Thế này, một giờ sẽ làm việc, chúng ta liền qua đó đăng ký, đăng ký kết hôn xong, anh liền danh chính ngôn thuận có em, anh và em sẽ thành chúng ta, biết không?" Lúc này Hựu An mới phát hiện, cái công viên nhỏ này ở đối diện tòa nhà của Cục Dân chính.

Chu Tự Hoàn kéo tay cô, đi vào vườn hoa nhỏ, tìm ghế sạch, đem mọi thứ trong túi lấy ra, trong cặp lồng là hai hộp sủi cảo nóng hổi.

Chu Tự Hoàn lấy đĩa ra đưa cho cô: "Vốn dĩ anh muốn làm mì thịt bò cho em ăn, nhưng mẹ chồng em nói, người Trung Quốc quan niệm sủi cảo thể hiện đoàn viên sum họp, cho nên anh liền làm sủi cảo. Em thích ăn nhân tôm, nếm thử một chút, xem thử tay nghề của anh có hơn cha vợ hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Hựu An gấp một viên sủi cảo lớn nhét hết vào trong miệng, quai hàm phập phồng hỏi Chu Tự Hoàn: "Ừm..... Em nói cho anh biết Em thích ăn sủi cảo nhân tôm lúc nào?"

Chu Tự Hoàn lấy bình thủy đổ ra nửa chén canh sủi cảo đưa cho cô: "Lúc ăn đừng nói chuyện." Sau đó cười nói: "Hôm em dẫn anh đi thăm trường học, em cứ một đường thao thao bất tuyệt, sao lại mau quên thế!"

Hựu An nuốt sủi cảo trong miệng xuống, nhấp một hớp canh rồi mới nói: "Em nhớ hôm đó nói với anh rất nhiều, giống như kẻ ba hoa, anh nhớ hết toàn bộ sao?"

Chu Tự Hoàn cảm kh

ăn giấy lau khô miệng cô, cười như không cười nói: "Có tấm gương hai mươi bốn năm của cha vợ, anh là ông xã mà không cố gắng, lỡ như vợ anh tìm cha vợ khóc nhè thì phải làm sao?"

Mặt Hựu An đỏ hồng: "Ai, ai khóc nhè chứ?" Chu Tự Hoàn cười: "Được, được, không khóc nhè, vợ anh kiên cường nhất, chưa bao giờ khóc nhè."

Hựu An hì hì cười một tiếng, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp áp áp. Loại cảm giác bị một người thả vào trong lòng mà thương yêu cưng chiều, từ

sau khi ba cô qua đời cũng chưa từng có. Nghĩ tới những thứ này, trông mắt không khỏi đỏ lên.

Chu Tự Hoành cẩn thận chăm chút cô hồi lâu, nói: "Lại bị chồng em làm cảm động? Vợ à, thế này mãi không được đâu, sau này em phải quen mới được! Chỉ là em cũng phải chuẩn bị tốt tâm lý, bây giờ là lúc anh đang nghỉ phép, về sau trở về bộ đội, mười ngày nửa tháng không ở nhà cũng là chuyện thường, anh cũng nói với mẹ rồi, chờ khi anh về bộ đội, em hãy về nhà mà ở."

Hựu An trừng mắt thật to ngó anh: "Chú Chu, không có anh ở đây, em cũng đã sống hai mươi bốn năm rồi." Chu Tự Hoành không nhịn được cười, có thể bởi vì chính anh lớn hơn nha đầu này mười hai tuổi nên anh luôn có thói quen coi cô như đứa bé mà chăm sóc. Nha đầu này gọi anh là chú Chu, anh cũng cảm thấy tiếng gọi 'chú' này tuyệt không sai lắm. Một năm trước, anh không nghĩ đến đời này sẽ có một ngày mình sẽ thành vú em, gặp nha đầu này, anh thật sự đã trở thành vú em.

Ăn sủi cảo đoàn viên hàm cách thủy xong, Cục Dân chính ở đối diện cũng đến giờ làm việc. Hình như hôm nay là ngày tốt, lúc hai người đi qua người ta đã xếp thành một hàng dài, Chu Tự Hoành dắt tay cô đứng ở cuối hàng, cũng không cảm thấy phiền hà gì.

Hựu An khẽ ngẩng đầu nhìn anh một chút, đột nhiên phát hiện đôi giày cao gót dưới chân cũng hữu dụng. Bình thường cô luôn ngược nhìn Chu Tự Hoành, lúc này khẽ ngẩng đầu là có thể nhìn thẳng vào mắt anh.

Hựu An nhìn trước nhìn sau một chút, hư vinh trong lòng tăng vọt. Cho dù Chu Tự Hoành là người đàn ông đứng tuổi 36 xuân xanh, nhưng tư thế anh đứng nghiêm, gương mặt a tuấn mỹ, góc cạnh rõ ràng, cùng với loại khí thế hơn người, vẫn như cũ giết cả đám cô dâu trong nháy mắt. Ánh mắt nhiều chú rể nhìn Chu Tự Hoành không thiện ý, mà ánh mắt các cô dâu nhìn vào cô, lại mang đầy ghen tỵ cùng hâm mộ. Điều này khiến chút hư vinh trong lòng Hựu An thỏa mãn vô cùng.

Chu Tự Hoành cúi đầu nhìn cô: "Sao vậy, mệt mỏi?" Anh vừa hỏi, Hựu An mới cảm giác chân cô xác thực không thoải mái, đôi giày của Giai Kỳ dưới chân còn chưa quen, mang một chút cô còn miễn cưỡng chịu được. Vừa rồi vì không muốn Chu Tự Hoành cười cô, cố gắng làm cho bước đi của mình được tự nhiên, đi tới đây đã là cực hạn, lại đứng mãi ở nơi này, lúc này mũi chân cùng gót chân vừa căng vừa đau, rất khó sở.

Bị Chu Tự Hoành hỏi, cô cũng ngượng ngùng nói giày không quen chân, nhếch miệng lắc đầu một cái, Chu Tự Hoành thở dài: "Tiểu nha đầu, nói dối thật không ngoan nha!" Nói xong khẽ cúi người xuống dưới chân Hựu An, nâng một chân cô lên, cởi giày, chân mày cau lại: "Trầy da rồi, còn nói không sao!" Anh đứng lên ôm lấy lưng cô ra lệnh: "Đạp lên chân anh....."

Hựu An nhìn trước nhìn sau một chút, nhiều ánh mắt nhìn bọn họ chằm chằm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An đỏ đến tận cổ, nhẩn nha cúi đầu, Chu Tự Hoành cười nhẹ một tiếng, khẽ sát bên tai cô nói: "Nếu không tự anh sẽ ôm em, em chọn đi....." Hựu An vội vàng đạp lên bàn chân anh.

Việc nhỏ này càng khiến mọi người nhìn chăm chú, hai người bọn cô trở thành tiêu điểm. Hơn nữa Chu Tự Hoành lại một thân quân trang, cầu vai ba sao hai vạch cấp bậc Thượng tá, dưới ánh đèn toát ra vàng sáng trang nghiêm, nhưng trong ngực anh lại ôm một tiểu nha đầu mặt đỏ hồng.

Hựu An phát hiện, da mặt người đàn ông Chu Tự Hoành này rất dày, hình như da mặt đàn ông lớn tuổi đều dày hay sao ấy. Ban ngày ban mặt, anh lại là quân nhân cấp bậc thủ trưởng, cứ như vậy đem cô ôm vào trong ngực, hàng dài phía trước bước một bước, anh liền ôm cô bước một bước, tư thái nhàn nhã đương nhiên như đang đi bộ trong khoảng sân vắng vẻ, không chút nào đem ánh mắt của người khác coi là quan trọng. Hơn nữa một cái tay khác của người đàn ông này còn cầm giày cao gót của cô, cứ mập mờ thế nào ấy.

Hựu An cúi đầu, cả dũng khí ngẩng đầu cũng đánh mất. Cô cảm thấy, ánh mắt vèo vèo bắn vào người không ngừng gia tăng. Khó khăn lắm mới đến lượt mình, cả đồng chí ghi danh cũng không khỏi nhìn thêm vài lần. Trên giấy chứng hôn cần dán ảnh, phòng nền long phượng tâm thương, Chu Tự Hoành ôm ngang cô mà chụp ảnh. Ước chừng hai người bọn họ là đôi có tư thế cổ quái nhất, lúc bọn họ đi ra ngoài, ông thợ chụp hình còn không ngừng nhìn theo bọn họ.

Cạch cạch hai tiếng, đầu nổi đóng lên, Chu Tự Hoành đem tờ giấy đỏ đưa cho Hựu An, ôm cô đi ra ngoài. Hựu An cầm giấy hôn thú mới đăng ký xong trong tay, còn có cảm giác không phải thật.

Chu Tự Hoành nhét cô vào trong xe, nhìn cô mang một bộ dáng tâm hồn lơ lửng, không khỏi bấm gương mặt của cô một cái: "Bước kế tiếp, nên dọn nhà thôi!" "Dọn nhà?" Hựu An nghi hoặc nhìn anh: "Dọn đi đâu?"

Chu Tự Hoành buồn cười chỉ chỉ giấy hôn thú trong tay cô: "Hiện tại chúng ta đã là một đôi, em sẽ không nhẫn tâm để ông xã em phải sống một mình chứ?!"

Hựu An cứ như vậy nhìn Chu Tự Hoành lấy thân phận ông xã của cô, đường hoàng tuần tự từng bước, hành động rất có hiệu quả, đem đồ đạc của cô thu dọn thật tốt.

Hựu An phát hiện, cô ở chỗ này hai năm, chỉ một cái giường đã chứa toàn bộ hành lý. Một tay Chu Tự Hoành xách giường hành lý, một tay dắt tay cô xuống lầu, lên xe, khởi động. Xe lái ra khỏi chung cư thật xa, tiểu nha đầu còn không nhịn được rướn ra cửa sổ nhìn về phía sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là mắt mắt nói không ra lời.

Chu Tự Hoành sờ sờ cái trán của cô, Hựu An mới quay đầu lại nhìn anh, Chu Tự Hoành không khỏi cười: "Nhìn chồng em như vậy làm gì? Vợ à, em phải chính thức nhận rõ một thực tế, từ nay trở đi, em sẽ do anh chăm sóc, biết chưa?"

Lúc Chu Tự Hoành nói câu này, khóe miệng khẽ nâng lên một độ cong đẹp mắt, trong mắt lại vô cùng nghiêm túc. Nghiêm túc trong mắt anh khiến chút bàng hoàng trong lòng Hựu An chợt an tĩnh lại.

Chu Tự Hoàn đem hành lý của cô vào phòng ngủ, Hựu An nhanh chóng xông lại đề lấy rương hành lý, đỏ mặt mà nói: "Tự em dọn dẹp....." Chu Tự Hoàn không khỏi bật cười. Điện thoại di động đổ chuông, Chu Tự Hoàn nhìn màn hình, buồn cười nhìn cô mấy giây, mới đi ra ngoài nghe điện thoại

Hựu An mở rương hành lý ra, bắt đầu thu dọn quần áo của mình. Tay chạm vào mấy thứ đồ lót được gấp chỉnh tề, mặt không khỏi nóng lên, da mặt của người đàn ông này thật sự rất dày.

Cô kéo tủ treo quần áo âm tường trong phòng ngủ ra, tủ treo quần áo rất lớn, quần áo bên trong lại không nhiều, cơ hồ đều là quần trang. Cô đem quần áo của mình treo vào, toàn bộ quần trang trong tủ xen lẫn với quần áo của cô, lớn, nhỏ, đơn điệu, phức tạp, nghiêm túc, thoải mái..... Quần áo của hai người sắp chung một chỗ, liền giống như lúc ghi danh ban ngày, cảm giác cô bị anh ôm vào trong ngực, vừa mâu thuẫn lại thích hợp.

Cửa phòng ngủ chợt bị đẩy ra, Hựu An không khỏi nghiêng đầu, Chu Tự Hoàn nói: "Vợ à, anh đi ra ngoài một chuyến, lát nữa sẽ trở lại, trong nhà liền giao cho em." Nói xong, xoay người đi ra.

Hựu An sững sờ thật lâu mới thích ứng việc trong nhà chỉ còn sót lại mình cô. Nhà..... Chín năm rồi, kể từ khi ba qua đời, hôm nay cô lại có nhà, nhà của Hứa Hựu An, cái nhà này là Chu Tự Hoàn cho cô.

Cô đứng lên đi tới bên cửa sổ, phía nam phòng ngủ toàn là cửa sổ sát đất thủy tinh. Từ tầng mười lăm nhìn xuống, dòng xe biển người cũng trở nên nhỏ như đàn kiến. Trời chiều nhuộm đỏ phía chân trời, lần đầu Hựu An phát hiện, nơi đô thị tràn ngập khói xe cùng huyền ảo này, thì ra cũng có thời khắc xinh đẹp, sáng lạng như thế.

Cô ngăn người nhìn trời chiều chậm rãi rơi xuống nơi xa, chợt nhớ tới một câu nói kinh điển: "Hôm nay đã quá khứ, ngày mai mặt trời còn có thể dâng lên..... Tựa như cuộc đời của cô....."

Không biết bao lâu, cho đến khi trời chiều hoàn toàn biến mất, sau lưng chợt vang lên giọng nói ôn hòa mà quen thuộc, Chu Tự Hoàn dán vào bên tai của cô, nhỏ giọng nói: "Vợ à, em nghĩ gì thế?"

Hứa Hựu An lắc đầu một cái, Chu Tự Hoàn xoay người cô lại, cúi đầu nhìn kỹ cô hồi lâu, chợt ấn cô vào trong lòng mình, âm thanh trở nên có chút khàn khàn: "Tiểu nha đầu, đừng dùng thứ ánh mắt này nhìn anh. Dù gì chồng em cũng là người đàn ông đối bụng 36 năm, không nhận được chút hấp dẫn nào

Mặt Hựu An đỏ lên, bị anh ôm chặt vào trong ngực như vậy, bị hơi thở ấm áp của anh bao lấy. Cái loại ấm áp cùng yên bình đó làm cô không tự chủ được mà quỵn luyến. Cô hít sâu một hơi, giống như có một mùi thơm nhẹ nhàng mơ hồ xẹt qua chóp mũi, cẩn thận ngửi lần nữa, lại chỉ có hơi thở của anh, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng mùi gỗ thông, có cảm giác đậm đà.

Hựu An đẩy anh ra vuốt vuốt mũi, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh đi đâu?" Chu Tự Hoàn cười: "Nhà một chiến hữu xảy ra chút chuyện, anh vội sang giúp một chút." Chu Tự Hoàn cúi đầu nhìn đồng hồ: "Đi thôi! Em còn chưa gặp em trai anh nhỉ?"

Hựu An chợt mở to hai mắt: "Anh có em trai?" Chu Tự Hoàn bất giác buồn cười: "Chỉ là, hình như tiểu tử kia không thích gặp em lắm." Hựu An chợt có chút khàn trương: "Tại sao?"

Chu Tự Hoàn cúi đầu nhìn chớp mũi ngược thẳng lên của cô: "Bởi vì anh trai cậu ta kết hôn, bia đỡ đạn sẽ không còn. Anh là đối tượng bị Thái hậu nhà anh bức hôn, có anh ở đằng trước làm lá chắn, tiểu tử này cũng thoải mái vài chục năm rồi." Hựu An chợt nhớ tới ánh mắt Chu phu nhân nhìn cô, bất giác nở nụ cười.

Đến khách sạn, Chu Tự Hoàn đi đỗ xe, Hựu An đứng ở bậc thang khách sạn chờ. "Hựu An!" Giọng của Giang Đông từ phía sau truyền đến, Hựu An quay đầu lại, đã nhìn thấy Giang Đông đi ra từ cửa khách sạn, trong tay cầm túi xách của cô. Trong nháy mắt, Hựu An co quắp lại, cũng nhanh chóng cúi đầu, giống như cho tới hôm nay, cô cũng không biết nên đối mặt với Giang Đông thế nào.

Giang Đông đứng trước người cô hồi lâu, Hựu An dường như nghe anh thở dài khe khẽ. Giang Đông đem túi xách nhét vào lòng cô, chỉ cứng rắn nói: "Nếu là người do chính em lựa chọn, nhớ phải hạnh phúc cho anh! Nói với Tự Hoàn một tiếng, trong doanh trại của anh có chuyện, anh đi trước."

Hựu An sững sờ nhìn bóng dáng của Giang Đông biến mất khỏi tầm mắt cô. Không biết có phải vì gió đêm cùng ánh đèn hay không, mà Hựu An cảm thấy cái bóng lưng từ từ đi xa đó, nhìn qua có mấy phần cảm giác hiu quạnh.

"Vợ à, nhìn gì xuất thần như thế? Chồng em tới cũng không biết." Hựu An hồi hồn, Chu Tự Hoàn sờ sờ mặt của cô, có lẽ do đứng ở đầu gió, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lạnh.

Hựu An nói: "Giang Đông mới đi ra, nói trong doanh của anh ta có chuyện, bảo em nói với anh một tiếng." Ánh mắt Chu Tự Hoàn hơi lóe lên, trong lòng lại vô cùng rõ ràng. Mặc dù đêm đó Giang Đông nói rất tự nhiên, hành động rất đáng mặt đàn ông, nhưng vẫn chưa chân chính buồn

g tay. Ở mọi phương diện hai người thật giống nhau, đều nhận thức đúng một con đường liền chạy tới mục tiêu đã định. Chấp nhất, kiên định là phẩm chất tốt của quân nhân, nhưng trên một số phương diện, lại không phải là chuyện tốt.

Suy bụng ta ra bụng người, một người đàn ông yên lặng quan tâm một cô gái nhỏ, từ mười lăm đến hai mươi bốn tuổi, suốt chín năm. Nếu một sớm một chiều có thể buông xuống, vậy thì không phải là người, hướng chỉ đó là Giang Đông.

Bởi vì nhân tố gia đình, trong xương Giang Đông có loại cổ chấp còn lớn hơn Chu Tự Hoàn. Cũng chính vì tính cách này, khiến cuối cùng anh phải mất Hựu An, thậm chí cho tới bây giờ, Hựu An cũng không biết Giang Đông thích cô.

Chu Tự Hoành tự nhiên sẽ không làm gà mẹ nhắc nhở Hựu An. Hôm nay, nha đầu này là vợ anh! Giang Đông bỏ lỡ, lại có lợi cho anh, miễn cưỡng cũng coi như phù sa không chảy ra ruộng ngoài!

Chu Tự Hoành vuốt vuốt sợi tóc Hựu An bị gió phát loạn, cúi đầu nhìn kỹ cô hồi lâu mới nói: "Chuẩn bị xong chưa?" "Chuẩn bị cái gì?" Hựu An ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt Chu Tự Hoành lấp la lấp lánh, giống như hòa tan cùng ánh đèn, có cảm giác sáng chói.

Chu Tự Hoành nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ: "Mẹ em!" Hựu An không được tự nhiên cấn cấn môi, quan hệ mẹ con cô đã hỏng bét chín năm nay, cũng không có chút dấu hiệu cải thiện nào. Mà trường hợp hôm nay, Hựu An rất rõ ràng, cô không thể tùy hứng giống như trước đây, dù sao cô phải nể mặt mũi cha mẹ chồng. Cha mẹ chồng đối xử với cô rất tốt, mọi chuyện đều theo ý của cô, cô cũng không thể quá không hiểu.

Hựu An nhẹ nhàng gạt đầu, Chu Tự Hoành cúi đầu in một cái hôn lên trán cô: "Cô gái ngoan, chúng ta vào thôi!" Phi... một tiếng cười nhẹ truyền đến, Hựu An cùng Chu Tự Hoành đồng thời nghiêng đầu, chỉ thấy ở hành lang khách sạn theo phong cách Châu u có một người đàn ông đứng thẳng, không biết đã đứng bao lâu, hình như không phải mới bước ra.

Mặc một áo thun caro trắng, bên dưới là quần âu màu sẫm, trên vai khoát một cái áo lông mỏng màu đen, ngũ quan tương đối xuất sắc, vừa nhìn chính là loại đẹp trai giàu có điển hình. Trên ngón tay đang kẹp một điếu thuốc, cười như không cười nhìn bọn họ, một chút ý tứ kiêng dè cũng không có. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An loáng một cái liền đỏ ửng.

Việc anh trai kết hôn đối với Chu Tự Hàn mà nói, là một tin tức sánh ngang với bom nổ. Đột nhiên chạm mặt chị dâu nhỏ, tin tức đó liền thăng cấp lên thành bom nguyên tử nổ.

Chu Tự Hoành đoán không sai, việc Chu Tự Hàn xác thực không muốn nhất chính là anh trai kết hôn. Một khi anh trai trở thành hoa thom có chủ, thì sau này, mỗi khi Chu gia lâm vào nước sôi lửa bỏng liền đến phiên anh. Đúng như câu 'ai chết cũng được chỉ cần ta không chết', trước kia có anh cả Chu Tự Hoành độc thân chống trước mặt, Chu Tự Hàn có thể đường hoàng thoái mái.

Đạo này, loại phụ nữ nào mà nơi phồn hoa không có, sao phải nghĩ luẩn quẩn về hôn nhân, gán bó với một người phụ nữ cả đời? Chu Tự Hàn nghĩ đến là cảm thấy nhàm chán. Nhưng mà anh và anh trai không giống nhau, anh trai anh 'trong như nước', 36 năm, chưa từng thấy bên cạnh có bóng dáng một phụ nữ nào. Trước kia chỉ có một nha đầu của Giang gia, nhưng sau khi thổ lộ bị anh trai anh cự tuyệt, chạy đến nước Mĩ lại xảy ra tai nạn xe cộ mà chết rồi.

Từ đó cứ nhìn anh trai từng bước từng bước đi tới hôm nay, người đàn ông do đánh trận và khói thuốc súng trui luyện ra, có ý chí cứng như sắt thép, không giống loại công tử nhân nhả yếu nhược như anh. Mặc dù hai người là anh em ruột không thể giả.

Chu Tự Hàn đã từng giống như Thái hậu nhà bọn họ, hoài nghi có phải anh trai có tật xấu sinh lý gì hay không, không cưới vợ là bình thường, nhưng đến cả phụ nữ cũng không có thì hơi biể

Đề tài này, hai anh em từng cùng ngồi tán gẫu với nhau. Lời của anh trai anh lúc đó, bây giờ Chu Tự Hàn còn nhớ rõ, anh trai nói: "Chuyện như vậy chỉ là khoái cảm nhất thời, sau đó không biết sẽ có bao nhiêu phiền toái, phụ nữ là loài động vật phiền toái nhất trên thế giới."

Thật ra Chu Tự Hàn cũng rất hiểu lời của anh trai, nhưng mà đối phó phụ nữ cũng có phương thức không phiền toái. Chỉ là anh trai là quân nhân, không có nhiều thời gian cùng tinh lực để kết giao với phụ nữ. Trong cuộc sống của anh trai anh, huấn luyện và nhiệm vụ chiếm tỉ trọng vô cùng lớn, không có tinh lực gì dư thừa lãng phí ở trên người phụ nữ.

Thế nhưng những lời đó như vẫn còn ở bên tai, mà lúc này anh trai liền vội vàng xem kết hôn như moden thời thượng: đột nhiên cưới vợ. Khi Thái hậu nhà bọn họ nói với anh, Chu Tự Hàn còn tưởng rằng mình chưa già mà đã nghênh ngang rồi.

Hôm nay vừa ra hành lang hút thuốc, đã nhìn thấy anh trai ôm tiểu nha đầu. Cái kiểu dính dính dán dán nhẹ nhàng hết mực, nếu ánh đèn không sáng rõ, nhìn vô cùng rõ ràng, anh thật cho là mình hoa mắt, đây là anh trai anh sao?

Ánh mắt Chu Tự Hàn lướt qua anh trai anh rơi vào người Hựu An trong ngực anh trai, Chu Tự Hàn càng cảm thấy thật không chân thực. Tiểu nha đầu mặc một bộ váy voan màu trắng kiểu trẻ con, nhìn thế nào cũng quá nhỏ! Mặc dù xinh đẹp, nhưng tuổi cũng quá nhỏ, nhìn giống như sinh viên Đại Học mới ra trường, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng cúi xuống, cũng không có ý ngẩng đầu lên.

Chu Tự Hoành tròn mắt nhìn em trai một cái, ôm bả vai Hựu An giới thiệu: "Chu Tự Hàn, em chồng của em." Hứa Hựu An đỏ mặt ngẩng đầu lên, lí nhí nói: "Xin chào."

Chu Tự Hoành cười nhẹ một tiếng, nói: "Hai người cũng đừng bày đặt khách khí, đều là người một nhà, vào đi thôi! Chú Giang và dì Trương đã tới chưa?" Chu Tự Hàn nói: "Đã đến rồi, chờ hai người các anh, chỉ có Giang Đông mới vừa đi, nói là có chuyện gì đó."

Chu Tự Hoành gạt đầu một cái, dắt tay Hựu An vào bên trong, lên thang máy trực đến nhà ăn ở tầng cao nhất. Khách sạn Vân Hải là khách sạn sáu sao mới khai trương, đương nhiên phong cách bắt ph

Chu Tự Hoành cùng Hựu An vừa vào phòng ăn, Trương Tú Thanh liền đứng lên. Tâm tình Trương Tú Thanh rất phức tạp, không thể nói là chưa xót hay là khó chịu. Hựu An phớt lờ bà, hoàn toàn bởi vì ba của con bé - Hứa An, con bé cảm thấy mình phản bội ba con bé.

Trương Tú Thanh biết Hứa An là một người đàn ông tốt, mặc dù ông là giáo viên nghèo, nhưng trên người ông có cốt khí văn nhân, tuyệt không có phẩm cách xấu. Nhưng bà không yêu ông, nhiều năm là vợ chồng vẫn không yêu.

Trước khi Trương Tú Thanh gả cho Hứa An đã quen biết Giang Thành. Lúc ấy Giang Thành đóng quân ở vùng ngoại thành gần nơi ở của họ, đã là đoàn trưởng. Bà là diễn viên nhỏ hát dân ca trong đoàn văn công của tỉnh, am hiểu nhất là dân ca Thiểm Bắc. Giang Thành có cha là người Thiểm Bắc, hun đúc từ nhỏ khiến ông có yêu thích đặc biệt với dân ca Thiểm Bắc.

Đoàn văn công của họ đến trại của Giang Thành biểu diễn. Trong hội trường to như vậy, Giang Thành ngồi ở dưới mặt cứ ngược nhìn bà. Dù thế nào Trương Tú Thanh cũng không quên được ánh mắt ông lúc đó, chuyên chú mà thâm thúy.

Khi đó Giang Thành đã hơn ba mươi, trên người ông có loại mị lực mà đàn ông khác không có, bá đạo rồi lại thành thực, khiến Trương Tú Thanh rất khó bỏ qua. Sau đó ông lại nhiều lần tới tìm bà, trò chuyện rất mạch lạc về dân ca Thiểm Bắc, thậm chí ông còn có thể hát, hát ra rất có khí chất của dân ca Thiểm Bắc.

Trương Tú Thanh biết Giang Thành đã kết hôn, hơn nữa còn có một bé trai tám tuổi, nhưng vẫn như ‘làm việc nghĩa không chùn bước’ mà yêu Giang Thành. Đối với người trẻ tuổi, tình yêu luôn quan trọng nhất, vì tình yêu có thể vứt bỏ tất cả.

Bà có ý xem nhẹ gia đình Giang Thành, cũng không lâu sau, bà mang thai đứa bé của Giang Thành. Chuyện tình giữa bà và Giang Thành cũng bị cha mẹ bà biết. Cha mẹ bà tương đối bảo thủ, và lại lúc ấy, ‘chưa cưới đã mang thai’ quả thực là chuyện vô cùng xấu hổ. Cha bà nhốt bà trong phòng, không cho bà ra ngoài, thay bà xin nghỉ, nhưng bà vẫn nhay cửa sổ chạy trốn.

Bà chạy đi tìm Giang Thành, lại đúng lúc nhìn thấy ông cùng người vợ xinh đẹp dẫn theo Giang Đông, bộ dạng một nhà ba người vui vẻ hòa thuận. Trương Tú Thanh quay trở về nhà, buổi tối hôm đó liền sảy thai. Không bao lâu cha bà bệnh nặng, trước khi chết ép bà thế sẽ quên Giang Thành, kết hôn với người khác. Trương Tú Thanh gật đầu đồng ý.

Sau khi cha bà chết, đồng nghiệp của mẹ bà liền giới thiệu Hứa An. Từ khi quen biết đến khi kết hôn cũng chỉ hai tháng, trước khi kết hôn bà đã đem chuyện trước kia nói hết với Hứa An, Hứa An tỏ ý không ngại, hai người mới quyết định kết hôn. Trước lúc cưới, Giang Thành tìm bà, giải thích quan hệ vợ chồng bọn họ.

Lúc ấy Trương Tú Thanh hỏi ông: "Có thể ly hôn hay không?" Giang Thành trầm mặc. Cuối cùng Trương Tú Thanh gả cho Hứa An. Không bao lâu sau, Giang Thành được điều đến quân khu, rời khỏi thị trấn, vài năm sau, Trương Tú Thanh sinh con gái chính là Hựu An.

Mặc dù gả cho Hứa An, nhưng đoạn tình cảm đối với Giang Thành, Trương Tú Thanh thủy chung không thể quên được. Sau nhiều năm, Giang Thành trở lại tỉnh thành, hai người gặp lại lần nữa, lúc ấy bệnh tình của cha Hựu An đã nguy kịch, Giang Thành cũng đã ly hôn.

Sau khi Hứa An qua đời, Giang Thành nói với bà: "Anh đã từng nghĩ rất nhiều lần, nếu như đời này không còn được gặp lại em thì coi như xong, nếu như ông trời để cho chúng ta gặp lại, như vậy em chính là của anh."

Đoạn tình cảm trải qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có cơ hội hạnh phúc, Trương Tú Thanh không muốn bỏ qua. Nhưng tình yêu quay về, Trương Tú Thanh lại mất đi tin tưởng của con gái.

Dù vậy, trong lòng bà cũng chỉ có một con gái là Hựu An. Lúc con bé còn rất nhỏ, trong lòng bà cũng đầy kỳ vọng nhìn con bé từng chút một lớn lên. Hứa An rất thương cô con gái này, cũng không có nghĩ là bà không thương. Bà cũng đã từng nghĩ tới, đến khi con gái trưởng thành, một ngày kia đưa bạn trai đến trước mặt bà, nói: "Mẹ, con yêu người đàn ông này, con muốn gả cho anh ấy!" Sau đó bà chính thức giao con gái vào trong tay con rể.

Nhưng bây giờ, con gái đã đăng ký kết hôn, bà mới biết. Điều này khiến Trương Tú Thanh khó chịu cả một ngày một đêm, Giang Thành khuyên bà: "Anh đã nhìn thấy Tự Hoành từ một đứa bé lớn lên. Bình tĩnh mà suy xét, cậu ta thích hợp với Hựu An hơn Giang Đông. Bởi vì quan hệ của anh và mẹ thẳng bé mâu thuẫn bản năng với hôn nhân, lại có chuyện của chúng ta ở giữa, khả năng hai đứa trẻ đến với nhau là rất nhỏ."

Giang Đông thích Hựu An, chuyện này Giang Thành và Trương Tú Thanh đã biết từ rất sớm, cũng không quá ngăn trở. Chỉ là không biết làm sao hóa giải trở ngại vốn có giữa hai người, lại nói, ở giữa còn có một Trần Lỗi. Những chuyện này bây giờ nói tới cũng không có chút ý nghĩa nào, bởi vì Hựu An đã lập gia đình, người con bé gả cho không phải là Giang Đông mà là Chu Tự Hoành.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: chương 11

Chu phu nhân cũng biết quan hệ của mẹ con Hựu An rất xung khắc, nhưng dù sao hôn nhân cũng là chuyện lớn, phải ngồi xuống có tiếng cũng có miếng ăn một bữa cơm, thích thú cười hoà giải: "Hựu An, ngồi bên cạnh đi này....." Đưa tay dắt cô đến ngồi bên cạnh mình, kêu nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Chờ món ăn dọn lên xong, Chu phu nhân mới nói với mẹ Hựu An: "Kết hôn là chuyện lớn cả đời, tôi bảo bọn trẻ chuẩn bị kỹ càng đầy đủ mà cả hai lại

phản đối, tôi liền tùy chúng, nhưng cũng không thể quá đơn giản....." Nói xong, từ phía sau lấy ra cái hộp nhỏ rất cổ mở ra, bên trong là cặp vòng tay Phi Thúy cực tốt đặt trên nền nhung màu đen.

Chu phu nhân nói với Hựu An: "Đây là vật do tổ tiên Chu gia truyền lại, đòi đòi truyền cho con cháu." Nói đến đây, không khỏi cười than một tiếng: "Đi còn nói, nếu cả đời con trai độc thân, vòng tay này có thể nằm mãi trong tay di. May nhờ Hựu An, cuối cùng cũng không để di phụ lòng tổ tông Chu gia."

Nâng tay Hựu An, đeo một chiếc vòng tay vào, Phi Thúy long lanh trong suốt làm nổi bật cổ tay tuyết trắng mảnh khảnh của cô, xinh đẹp nói không nên lời.

Chu Tự Hàn đưa tay muốn sờ chiếc vòng còn lại trong hộp, bị mẹ anh tay mát lạnh lẹ tát bộp một cái, tức giận nói: "Đây là của vợ con, không phải của con. Muốn xem sao? Muốn thì cũng nhanh chóng cưới một cô vợ cho mẹ. Đến lúc đó đeo vào cổ tay vợ con, con muốn xem thế nào cũng được."

Chu Tự Hàn ngượng ngùng n: "Không xem thì không xem, ai vì vòng tay mà cưới vợ chứ con thì không mắc mưu đâu."

Mấy người trên bàn không khỏi nở nụ cười, hai mẹ con trêu đùa, cũng khiến không khí vui vẻ lên một chút. Chỉ là suốt bữa cơm, Hựu An cũng không nói với mẹ cô một câu.

Thấy bữa cơm đã xong, Trương Tú Thanh đem sổ tiết kiệm đây tới trước mặt Hựu An, Hựu An muốn đẩy trở về, mẹ cô lại nói: "Đây là ba con để lại cho con, bất kể như thế nào, mẹ và ba con đều mong con hạnh phúc....."

Trên xe về nhà, Hựu An vẫn nhìn sổ tiết kiệm ngẩn người. Từ góc độ của Chu Tự Hoàn, có thể nhìn thấy hốc mắt nha đầu này đỏ rực. Giang Đông từng nói với anh, nha đầu này không thích khóc, thật là nói hươu nói vượn. Nha đầu này không có chuyện gì liền tạo lũ lụt, trái tim trong lồng ngực của anh sắp bị lũ lụt của cô ngấm cho mềm nhũn.

Dừng trước đèn đỏ, Chu Tự Hoàn sờ sờ tóc của cô, hài hước nói: "Em lại khóc, năm nay sẽ phải phòng lụt chống lũ sớm mất thôi." Hựu An ngẩng đầu lên, trong hai con ngươi trừ đầy nước mắt, dưới ánh đèn lấp la lấp lánh, nhìn qua hết sức đáng yêu.

Cô nói: "Ba em cả đời nhịn ăn nhịn mặc, cuối cùng lại liều chết không làm phẫu thuật, liền vì lưu lại cho em số tiền này. Trước kia em không biết hiếu kính ông, hiện tại muốn hiếu kính ông, lại không có cơ hội. Vừa rồi nghĩ lại, nếu như khi đó em sớm phát hiện bệnh của ba, ép ông làm phẫu thuật. Có thể ông sẽ không phải chết rồi không."

Chu Tự Hoàn dừng xe ở ven đường, đưa tay bế cô kéo vào lòng, ôm cô thật chặt, đầu đặt trên đỉnh đầu của cô, một cái tay vòng qua, vỗ nhẹ lên sống lưng cô: "Không nên quá tự trách, có một số chuyện chúng ta không có phạm vi khống chế, nhất là sinh lão bệnh tử. Tâm nguyện lớn nhất của cha vợ chính là em có thể sống tốt, sống hạnh phúc, những việc này an ủi ông rất nhiều. Cho nên, không cần khó chịu, một khi em khổ sở, cha vợ cũng sẽ khổ sở theo. Nói không chừng, cha vợ đang ở không xa nhìn em!"

Hựu An tựa vào ngực anh thật lâu, mới nói: "Hôm chúng ta chụp hình cưới, lúc nhìn về phía ống kính của thợ chụp hình, em giống như nhìn thấy ba em. Ông cười nói với em, An An nhất định phải thật tốt, thật tốt. Ông luôn như vậy, một lần lại một lần dặn dò em. Chú Chu, anh nói đúng! Em yên khổ sở, lại càng không nên khóc, em phải cười. Em cười, ba em mới có thể yên tâm lên Thiên đường. Cuối cùng em cảm thấy, đời trước ba em nhất định là thiên sứ, nếu không sao lại thiện lương như vậy....."

Tiểu nha đầu nói thao thao bất tuyệt rất nhiều, Chu Tự Hoàn liền ôm cô nghe cô nói, cho đến khi cô mệt. Cô nói mệt, âm thanh càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng thấp, cuối cùng lặng yên không một tiếng động, Chu Tự Hoàn mới gọi điện thoại tìm xe kéo tới.

Xe lái đến bãi đỗ xe ngầm, Chu Tự Hoàn cởi áo khoác quân đội của mình xuống, bao lấy Hựu An ôm vào thang máy. Lúc thang máy lên, Chu Tự Hoàn không khỏi cúi đầu nhìn tiểu nha đầu ngủ trong ngực. Bọc trong áo khoác quân đội, khuôn mặt nhỏ nhắn còn giữ nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn khê mím, lông mi thật dài dưới mắt phủ xuống tạo ra hình cung duyên dáng.....

Đây là cô cháu nhỏ của anh, Chu Tự Hoàn không khỏi cúi đầu hôn một cái lên trán của cô, trượt xuống mí mắt cô..... Chóp mũi có chút đỏ ngạo ngễ ưỡn lên..... Sau đó là cái miệng nhỏ nhắn.....

Anh vừa đem môi in xuống, miệng tiểu nha đầu chợt giật giật, gợn tay lên đẩy mặt của anh ra, cau mày, gương mặt nhăn lại, ghim thật sâu vào trong ngực anh, giống như chuột đồng vùi vào trong đất.

Chu Tự Hoàn liếc qua mặt của mình chiếu ra trên vách kim loại trong thang máy, mới nhớ hôm nay quên cạo râu. Chỉ qua một ngày, cằm liền mọc ra râu thô cứng, chà trách tiểu nha đầu đẩy anh ra. Chỉ là nha đầu này có phải cũng quá yên tâm hay không, cứ như vậy ngủ trước mặt anh không chút kiêng kỵ.

Chu Tự Hoàn phát hiện, một chiêu để trị nha đầu này mình cũng không có, nha đầu này giống như có thể xoi tái anh. Thái hậu nhà anh nói tháng sau cử hành hôn lễ, lễ đường đã chuẩn bị xong, sau hôn lễ là hai mươi ngày nghỉ kết hôn, bảo anh hỏi Hựu An xem muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật.

Chu Tự Hoàn cúi đầu nhìn mí mắt giống như heo con của Hựu An, nghĩ là ngay bây giờ đem nha đầu này trực tiếp bán đi, đoán chừng cũng vẫn chưa tỉnh lại.

Vào nhà, Chu Tự Hoàn bế cô đặt lên giường lớn, đem giày dưới chân cô cởi ra, cau mày nhìn gót chân rách da của cô một chút, đi ra ngoài cầm hòm thuốc vào, ngồi ở trên giường, đem chân của tiểu nha đầu cẩn thận chuyển lên đầu gối mình, dùng bông băng chấm rượu cồn, vừa mới đụng đến tiểu nha đầu liền rụt lại.

Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, là phản ứng theo bản năng, không hề tỉnh lại. Hết sức cẩn thận xoa thuốc mỡ khử độc, dán băng keo cá nhân lên, nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức đầu giường một chút. Xử lý vết thương nhỏ này, lại mất 30 phút. 30 phút, cũng đủ để anh hoàn thành một nhiệm vụ khó khăn lúc ban đêm.

Chu Tự Hoàn xử lý tốt chân của cô, nhìn vấy trên người cô một chút. Tư thế ngủ của tiểu nha đầu không thực nữ chút nào. Vừa rồi thoa thuốc cho cô, nhiều lần cô muốn lật người đập anh, cũng may anh phản ứng nhanh. Lúc này chân của tiểu nha đầu tự do, rốt cuộc thoải mái lật người. Váy của cô vốn ngắn, vừa qua khỏi cái mông. Vào lúc cô nghiêng người, tay nhỏ bé theo thói quen sờ soạng trên giường nệm lớn một cái, kẹp giữa hai chân, vấy vén thật cao lên eo, lộ ra quần lót tứ giác hoạt họa bên trong. Một cái đầu hello kitty thật to in trên cái mông thật tròn của cô, làm động tác đáng yêu điệu võ dương oai với anh, giống như đang gây hấn.

Chu Tự Hoàn nhìn tiểu nha đầu ngủ thoải mái trên giường anh, trong lòng có chút buồn bực. Dù thú tính của anh bùng nổ, đối mặt với nha đầu không hề phòng bị như vậy, cũng thực không xuống tay được, cho dù dục vọng tích trữ trong lòng anh 36 năm đã sớm giống như nham thạch nóng chảy, cuộn cuộn thiêu ra từng ngọn lửa nhỏ, vẫn chỉ có thể nhìn.

Cuối cùng anh phải vào phòng tắm kế bên tắm nước lạnh dập lửa. Tắm vội đi ra, đem tiểu nha đầu ôm vào trong lòng, xúc cảm mềm mại ấm áp, làm dục vọng Chu Tự Hoàn không dễ nén xuống lại vù vù nhảy lên. Nha đầu trong ngực lại như có tình không thông cảm cho anh, chút chút lại cử động, chút chút lại cử động.

Chu Tự Hoàn mở đèn trên tường, phát hiện tiểu nha đầu rất không thích hợp. Anh mở đèn lớn nhìn kỹ, là đai an toàn kim loại trên váy tiểu nha đầu cán lên da cô tạo ra một cái dấu đỏ tươi, hình như hơi ngứa ngáy, tiểu nha đầu không ngừng với tay quẹt lên.

Chu Tự Hoàn đem váy voan của cô cởi ra, cô mới yên ổn. Bên trong tiểu nha đầu mặc một bộ áo ngực bằng ren màu trắng đáng yêu, siết ra khe rãnh mê người trước ngực..... Chu Tự Hoàn chợt thấy dưới mũi lên, vội vàng tung chăn mỏng, nghiêng người nhảy xuống giường, vọt vào toilet.

Chu Tự Hoàn xử lý cái mũi của mình, cúi đầu nhìn người anh em ngẩng lên thật cao mà cười khở. Tự chủ vẫn khiến anh kiêu ngạo, ở trước mặt tiểu nha đầu trẻ trung này lại không chịu được một đòn.

Chu Tự Hoàn dội nước lạnh xong, đi ra. Tiểu nha đầu đập chần mền trên người, tứ chi giang ra nằm ở trên giường, o o ngủ thật ngon. Chu Tự Hoàn không khỏi cười khở, đây quả thực là khảo nghiệm tàn khốc nhất.

Vì để tránh cho mình nửa đêm hóa thân thành sói, Chu Tự Hoàn đem gối ném lên sàn nhà, tắt đèn, nhắm mắt, xoay người nằm xuống. Chu Tự Hoàn chợt rất hối hận đã đồng ý cho nha đầu này thời gian thích ứng. Bây giờ suy nghĩ lại, dường như anh đã cho cô mấy ngày rồi, sáng mai có nên thương lượng với nha đầu một chút hay không, rút ngắn thời gian thích ứng thật thỏa đáng, nếu không, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Chu Tự Hoàn phát hiện mình thật ra cũng là Phàm Phu Tục Tử. Những khảo nghiệm lực không chế cực hạn, anh có thể nhẹ nhàng xông qua. Nhưng đối mặt với cô đầu nhỏ của anh, cả lý trí cơ bản nhất cũng thiếu chút nữa thất bại trong gang tấc. Chủ yếu là trong lòng anh biết, nha đầu này là vợ danh chánh ngôn thuận của anh, lại ngủ trên giường anh, trong lòng anh, dù anh có thể nhìn, người anh em của anh cũng không nhìn được. Nếu như người anh em của anh có thể nhìn được, anh lại thật sự không phải là đàn ông.

Lúc Hựu An tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau. Thời gian dậy mỗi ngày đều do thói quen, do quy luật của đồng hồ sinh học tự nhiên trong người. Tỉnh lại mới nhớ tới, chiều hôm qua, lãnh đạo trong bệnh viện gọi điện thoại cho cô, nói duyệt thời gian nghỉ kết hôn cho cô là bắt đầu từ hôm nay. Cô có thể danh chánh ngôn thuận ngủ nướng.

Chuyện này vừa nghĩ xong, Hựu An mới chậm rãi nhớ lại, dường như ngày hôm qua mình ngủ thiếp trong ngực chú Chu. Cô xoay người ngồi dậy, ngấm nhìn bốn phía một vòng, nơi này là nhà hôm qua cô mới chuyển vào. Không biết Chu Tự Hoàn đi đâu, nhưng trong phòng ngủ vẫn lưu lại hương vị của anh, hương vị mang tính xâm lược giống như Chu Tự Hoàn, khiến người ta muốn xem nhẹ cũng không thể.

Hựu An cúi đầu nhìn mình, thét lên một tiếng. Trên người cô chỉ mặc áo ngực đáng yêu cùng quần lót tứ giác. Ngực nha! Bả vai nha! Bắp đùi nha, đều lộ ra ngoài. Vừa nghĩ tới tình cảnh Chu Tự Hoàn giúp cô cởi quần áo, Hựu An đã cảm thấy cả người nóng hầm hập, cô thật không muốn sống! Huống chi tư thế ngủ của cô, a.....

Chu Tự Hoàn đẩy cửa phòng ngủ liền nhìn thấy tiểu nha đầu ngồi ở trên giường. Anh vừa tiến đến, tiểu nha đầu vèo một cái liền đem chần ôm trước ngực, mở to hai mắt nhìn chăm chăm anh, bộ dáng kia muốn đáng yêu bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Rõ ràng Chu Tự Hoàn mới vừa chạy bộ về, mồ hôi đem cái áo trên lưng rộng của anh thấm ướt, dính sát trên người. Hựu An có thể nhìn thấy rõ ràng đường cong bắp thịt căng đầy dẻo dai trước ngực anh. Lúc này Chu Tự Hoàn tựa như một con báo mạnh mẽ duyên dáng, cả người tràn đầy vẻ nam tính mạnh mẽ.

"Xem ra, vợ anh rất hài lòng với vóc người của anh!" Lúc này Hựu An mới phát hiện mình nhìn anh chăm chăm thật lâu. Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, giấu đầu hở đuôi cúi xuống.

Chu Tự Hoàn không khỏi khẽ cười một tiếng, đi tới, đem rèm cửa sổ sát đất kéo ra. Ánh mặt trời ngày xuân tràn vào, trong nháy mắt phủ kín cả căn phòng. Chu Tự Hoàn vỗ vỗ cái trán của cô: "Vợ rời giường đi! Mẹ chồng em đã gọi hai cú điện thoại thúc giục, hôm nay phải đi thử lễ phục....."

Mặc dù nhiều quá trình trong hôn lễ đều do mẹ chồng Hựu An ôm lấy, nhưng cũng cần Hựu An và Chu Tự Hoàn phối hợp làm những chuyện rất vụn vặt như thử lễ phục, chọn đồ trang sức, viết thiệp mời..... Hựu An và Chu Tự Hoàn nhất trí hi vọng hôn lễ đơn giản, nhưng Chu gia cưới con dâu, sao có thể làm đơn giản?! Hơn nữa còn liên quan đến Giang gia, mặc dù Hựu An không muốn, nhưng dù sao mẹ của cô cũng đã gả cho Giang Thành.

Buổi trưa Chu Tự Hoàn nhận điện thoại, nói trong bộ đội có nhiệm vụ khẩn cấp cần anh trở về xử lý một chút, nếu như buổi tối hôm nay không về kịp, sáng sớm ngày mai sẽ trực tiếp đến lễ đường. Anh sờ sờ đầu Hựu An, nhỏ giọng nói: "Ngoan....." Hựu An cứ như vậy giương mắt nhìn anh đi, trong lòng tự nhiên dâng lên một cỗ không nỡ. Giống như đã thành thói quen, cô muốn Chu Tự Hoàn luôn bên cạnh mình.

Chu phu nhân nhìn bộ dạng hai người lưu luyến không rời, không khỏi lắc đầu bật cười. Rốt cuộc thì thanh niên, lại vừa kết hôn, mặc dù tính tình con trai cứng rắn, nhưng gặp cô dâu nhỏ

cũng mềm đi không ít. Người xưa có câu, nước chát điễm đậu hũ vô quýt dày có móng tay nhọn, đừng thấy Hựu An nhỏ nhắn xinh xắn, cô có thể bắt được Chu Tự Hoàn.

Thấy mọi việc trong hôn lễ cũng đã gần xong, lại có thư ký của ông Chu giúp một tay, cũng không có gì quá cần đến Hựu An, cả ngày giầy vò tiểu nha đầu cũng không tốt. Chu phu nhân thích thú vỗ vỗ tay của cô nói: "Việc còn lại cứ giao cho mẹ, để mẹ bảo tiểu Lưu đưa con về, ngủ thật ngon để đường nhan, ngày mai làm cô dâu thật xinh đẹp."

Hựu An có mấy phần nhần nhỏ, nhưng mà vẫn nhỏ giọng nói một câu: "Cám ơn mẹ....."

Tiểu Lưu là tài xế của ba chồng cô, ra khỏi đại viện, cô nói với tiểu Lưu địa chỉ của Giai Kỳ. Đến dưới khu nhà, Hựu An mới vừa xuống xe, liền gặp Giai Kỳ xách theo túi lớn túi nhỏ.

Công việc của Giai Kỳ rất vất vả, có lúc bận rộn mấy ngày mấy đêm không thấy người, nhưng cũng có chỗ tốt, nếu rảnh rỗi bất kể có là ngày nghỉ hay không cũng có thể nghỉ ngơi.

Hựu An xách giùm cô một túi, mở ra xem, là một chút thức ăn nhanh, có thực phẩm cho lò vi ba cùng mì ăn liền, còn có mấy túi lớn sủi cảo và thịt viên đông lạnh.

Hựu An nói: "Bạn mua nhiều như vậy làm gì? Cả đời cũng ăn không hết?" Giai Kỳ không khỏi tròn mắt một cái, trong lòng nói: về sau sẽ không có anh Đồng thường xuyên đưa thức ăn tới, cô không tự chuẩn bị một chút, chẳng lẽ về sau ăn gió tây bắc sao?!

Ghé đầu nhìn tài xế một chút: "Chú Chu nhà bạn đâu? Sao lại đổi thành một tiểu bạch kiểm (em trai), không phải mới vừa kết hôn liền muốn vượt tường chứ?!"

Hựu An liếc cô một cái: "Đó là tài xế của ba chồng mình, đưa mình đi. Đi thôi! Cát đồ rồi về nhà với mình, tối hôm nay bạn ngủ ở nhà mình, sáng mai đến khách sạn cho

Tê Giai Kỳ nháy mắt mấy cái: "Mình đến thì chú Chu nhà bạn tính sao? Mình không nhảy ra làm kỳ đà cản mũi đâu."

Mặt Hựu An đỏ lên: "Anh ấy có chuyện về bộ đội, ngày mai trực tiếp đến khách sạn. Tối hôm nay hai đứa mình uống một trận, cũng coi như kỷ niệm ngày cuối cùng mình còn độc thân."

Lôi kéo mãi mới đem Giai Kỳ về nhà được. Vừa vào chung cư, Tê Giai Kỳ cũng liền chua chát nói: "*** nha! **....." So với nơi họ ở hoàn toàn là hai thế giới khác nhau, một là nhà tư bản, một là giai cấp vô sản ở tầng dưới chót.

Thang máy trực tiếp dẫn đến căn hộ, vừa vào nhà chính là phòng khách rộng rãi thật đẹp, thiết kế cao cấp, không gian trống trải, trang trí tinh xảo, khiến cho nơi này toát ra một loại khiêm tốn xa hoa. Tê Giai Kỳ đứng ở trước cửa sổ, nhìn xuống, giống như đem cả đô thị huyền ảo dậm dưới chân. Quay đầu lại nhìn Hựu An, nha đầu này có vẻ thích ứng hơn cô, tính ra ngày hôm qua cô ấy mới chuyển vào đây thôi mà! Vừa vào liền đá rơi giầy, trực tiếp liền nhào lên nằm trên sofa lớn màu vàng nhạt ở phòng khách.

Giai Kỳ đi tới bên trái cô nói: "Hựu An, chồng của bạn một tháng kiếm được bao nhiêu?! Ở khu nhà cao cấp như vậy." Hựu An lắc đầu một cái: "Không biết." Giai Kỳ không khỏi chỉ chỉ cái trán của cô: "Bạn ngốc sao! Kết hôn mà còn không biết nắm chặt quyền kinh tế trong nhà, cẩn thận không chừng người đàn ông của bạn ra ngoài tìm tình nhân."

Hựu An lật người, vô cùng chắc chắn nói: "Chú Chu sẽ không đâu."

Giai Kỳ chột cười: "Ui, ui, ui, mới vừa ngủ một đêm, lại tin tưởng như vậy." Nói xong, lại gần cô suy nghĩ hồi lâu, xấu xa nói: "Hựu An, tội mình cũng là Khuê Mật rồi, tình cảm thân thiết, mình tin tưởng bạn không phải là loại người trọng sắc khinh bạn. Cho nên, thẳng thắn nói rõ, kỹ thuật của chú Chu nhà bạn thế nào? Mình nghe nói thể lực của quân nhân cực tốt, ai cũng là Kim Thương Bất Đảo (gậy vàng không ngã). Huống chi, chú Chu nhà bạn còn là lính đặc biệt, ngầm lại cũng rất kích thích."

Hựu An liếc cô một cái: "Sao mình biết, tối ngày hôm qua mình ngủ quên trên xe lại đã là sáng sớm rồi....." Trong đầu chột xẹt qua hình ảnh Chu Tự Hoàn chạy bộ về, mồ hôi thấm ướt áo dính vào trên người anh, có thể rõ ràng nhìn thấy bắp thịt cơ bụng căng phồng cùng đường cong rõ ràng..... Khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, lấy lại tinh thần mới phát hiện, Tê Giai Kỳ mở một đôi mắt to như chuông đồng, gương mặt cách cô chưa tới hai centimet.

Hựu An sợ hết hồn, đẩy cô ra: "Cái người này sao lại nhìn mình?" Tê Giai Kỳ nói: "Mình nhìn tiểu xử nữ thanh thuần nhà chúng ta, có phải đã bị con sói già chú Chu ngậm trong mồm tha đi gặm đến cả xương cũng không thừa rồi hay không?"

Hựu An liếc cô một cái, đẩy Tê Giai Kỳ ra: "Mình đói bụng, làm cơm nhanh lên....." Đêm Giai Kỳ không nói lời nào đẩy mạnh vào phòng bếp.

Tề Giai Kỳ nhìn một hồi, mở tủ lạnh ra, không khỏi lại than một tiếng: "Hựu An, mình không thể không nói, bạn thật gặp vận may nha. Chú Chu nhà bạn là một người đàn ông tốt trăm năm khó gặp."

Tề Giai Kỳ hiểu rõ Hựu An vô cùng, nha đầu này chính là kẻ ngu ngốc trong nấu nướng. Lúc đi học ăn ở nhà ăn, nghỉ thì về nhà cô, nếu không thì về nhà bà nội Hứa. Sau khi tốt nghiệp đại học, ra xã hội, lại cùng cô ở chung một chỗ, đến nay, số lần vào phòng bếp cũng đếm không đầy hai tay. Trình độ dừng lại ở tiêu chuẩn có thể nấu mì ăn liền. Trong tủ lạnh nhà cô ấy tràn đầy nguyên liệu nấu ăn cùng trái cây làm người ta thèm thuồng, khẳng định không phải do cô ấy mua.

Trong đầu Hựu An một chữ là ăn, hai chữ cũng là ăn. Hơn nữa, từng hộp giữ tươi được phân loại cẩn thận, có đem Hựu An nhét về rồi sinh ra một lần nữa cũng không thể được thế này.

Giai Kỳ lấy hộp giữ tươi chứa cherry ra, mở ra, bóc hai trái đút vào trong miệng Hựu An. Được người khác đút, Hựu An cũng rất biết đủ gật đầu: "Thật ra thì mình cũng cảm thấy như vậy."

Giai Kỳ không khỏi xì một tiếng bật cười, tùy tiện làm vài món ăn, dựa vào cửa sổ sát đất lớn ở phòng khách, trải hai tờ báo ra, cầm hai đũa dựa tới, hai người ngồi dưới đất.

Tề Giai Kỳ nhìn rượu trong tay Hựu An một chút, huyết sáo một hơi, rượu cao lương đặc biệt Kim Môn (Rượu cao lương đặc biệt Kim Môn 380 là “đệ nhất danh tửu đảo quý Đài Loan”), rượu tốt có tiền chưa chắc đã mua được. Liên bảo Hựu An mở ra, rót đầy ly, hai người bùng lên, Hựu An thờ dài nói: "Lần trước uống rượu là chúc mừng thất tình, lúc này là mình kết hôn. Giai Kỳ, có lúc mình cảm thấy, cuộc sống giống như Yun-night Speed (Hán Việt là vân tiêu phi xa, nói cho dễ hiểu hơn là trò tàu lượn í ^^), vào một cái là hết một vòng, cạn chén." Cụng một cái, ừng ực liền uống hết nửa ly.

Tề Giai Kỳ nghe cô nói, cũng có lý tưởng hào hùng, ngửa cổ cũng uống hết nửa ly..... Hai người vừa uống vừa trò chuyện, tán gẫu về những năm tháng xuân xanh trong quá khứ, những việc hoang đường hai người cùng nhau làm. Cuối cùng cầm một cây dưa chuột trong tay, xoay người rống lên, lạc điệu sai nhịp, không biết hát bài gì.

Bốn giờ rưỡi Chu Tự Hoành trở về, thật ra nhiệm vụ khẩn cấp chính là bắt bọn cướp đang giữ con tin. Nhiệm vụ cũng rất bình thường, nhưng nguy ở chỗ là trên người bọn cướp lại quần thuốc nổ, địa điểm lại là nhà máy rượu, vừa không thể trực tiếp đánh gục, càng không thể không để ý tới an toàn của con tin. Trung Đội Trưởng không xử lý được, mới gọi điện thoại báo Chu Tự Hoành trở về, thành công cứu con tin, bắt bọn cướp, đã đến bốn giờ. Chu Tự Hoành đem mọi chuyện đã giải quyết xong giao cho Đội trưởng, còn mình lái xe trở về nhà.

Chưa bao giờ nóng lòng trở về giống như bây giờ, vừa nghĩ tới trong nhà có cô vợ nhỏ chờ anh, Chu Tự Hoành liền hận không thể lập tức về nhà.

Vừa vào cửa, mùi rượu liền xông vào mũi, Chu Tự Hoành khẽ nhủ mảy. Đèn lớn trong nhà sáng rực, trước cửa sổ sát đất chén bát ngổn ngang, một chai cao lương lớn rơi trên đất, hai nha đầu uống say một ở đông một ở tây nằm ngù. Chu Tự Hoành không khỏi bật cười, anh không có ở đây vợ anh thật muốn tạo phản.

Anh rón rén thu dọn sàn nhà, cầm thảm đắp lên cho bạn của Hựu An, đưa tay ôm lấy vợ mình vào phòng ngủ. Cởi quần áo rồi nhét cô vào trong chăn, tiểu nha đầu lườm bầu một tiếng chép chép miệng không động đậy.

Chu Tự Hoành cứ như vậy ngồi bên giường nhìn cô, Hựu An ngủ giống như trẻ nít ngây thơ, đáng yêu vô cùng. Chu Tự Hoành phát hiện, cứ như vậy nhìn cô cũng nhìn không chán.

Khi ánh nắng mai nhuộm trên cửa sổ, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ xuyên qua rơi trên mặt tiểu nha đầu, Hựu An mới tỉnh lại. Mở mắt ra liền nhìn thấy mặt của Chu Tự Hoành, khỏe môi anh chứa đựng một nụ cười âm áp, bình tĩnh nhìn cô: "Vợ ngủ ngon chứ, có phải nên cho ông xã một nụ hôn chào buổi sáng hay không....."

Lúc Hựu An còn mơ mơ màng màng, Chu Tự Hoành đã cúi đầu, hôn lên trên trán cô, lại không hôn một cái liền rời đi như trước kia, mà là từ trán lướt xuống, hôn chóp mũi, mắt..... của cô. Hựu An cảm giác cả người nóng ran giống như không phải là thân thể của cô, trái tim giống như bị hổng, thích thích như lập tức sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cuối cùng Chu Tự Hoành hôn đến môi cô. Hựu An cảm thấy môi của mình đại khái đều run rẩy, loại khăn trang này lại giống như hôn lần đầu tiên. Chu Tự Hoành hôn mang theo tính xâm lược không thể bỏ qua, bàn tay to của anh nắm cái ót cô, cố định đầu cô, lưỡi linh hoạt cạy ra răng môi, bá đạo xâm nhập, giống như Tướng quân dò xét lãnh địa của mình, không bỏ qua bất kỳ một góc nào.

Hựu An cảm giác mỗi một tác không gian trong khoang miệng mình đều lấp đầy mùi vị của anh, bá đạo rồi lại đậm đà, đây là hương vị của Chu Tự Hoành.

Chu Tự Hoành hôn thật lâu, lâu đến nỗi Hựu An cảm thấy môi và đầu lưỡi của mình đều tê tê, lỗ mũi đã hoàn toàn không thể cung cấp đủ không khí để hô hấp. Cô thiếu chút nữa cho là mình sẽ trở thành cô gái đầu tiên vì hôn mà hít thở không thông thì Chu Tự Hoành mới buông cô ra.

Sau khi buông cô ra, Chu Tự Hoành nói một câu, phải nói chính xác là trực tiếp ra lệnh thì đúng hơn: "Vợ à, anh cho là thời gian thích ứng đã rất nhiều. Cho nên, tối hôm nay anh muốn em chân chính thuộc về anh."

Chương 12

Bởi vì lời tuyên bố như mệnh lệnh này của Chu Tự Hoành mà cả hôn lễ, Hựu An đắm chìm trong thấp thỏm cùng chờ mong. Hựu An biết, từ một khắc khi gặp Chu Tự Hoành, cuộc đời của cô như được sinh ra lần nữa. Từng ngày tích góp như tấm nhả tợ cho ước mơ cùng tin tưởng vào tương lai. Trong lòng cô hiểu cô nép vào trong ngực người đàn ông này, cuộc đời về sau sẽ là một con đường bằng phẳng. Đem cả bản thân mình giao cho một người đàn ông như vậy không có gì đáng sợ, nhưng cô vẫn lo lắng như cũ.

Quá trình phức tạp, tân khách náo nhiệt, lúc Hựu An thấy Chu Tự Hoành, toàn bộ cảnh vật trở nên mơ hồ, thế giới của cô mờ đi, chỉ còn người đàn ông đứng ở cách đó không xa, anh là chồng của cô.

Người điều khiển chương trình nói cái gì cô đều không nhớ rõ, chỉ nhớ là, anh sai bước đến, dắt tay cô từng bước từng bước đi về phía trước. Ánh mắt của anh dịu dàng, bước chân kiên định, Hựu An có loại ảo giác, đây là một giấc mộng đẹp, cô hận không được vĩnh viễn không tỉnh lại.

Loại cảm giác này cho đến khi bị Chu Tự Hoành nhét vào trong xe, lái xe ra khỏi nội thành, mới tìm về chút thực tế. Hựu An nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, đồ thị ồn ào đã bị bọn họ bỏ lại sau lưng. Phía trước là đường núi uốn lượn, Chu Tự Hoành hạ cửa sổ xe xuống, gió núi thổi vào mặt mang theo mùi thông thơm ngát.

Hựu An không khỏi hỏi: "Chúng ta đi đâu?" Chu Tự Hoành nói: "Hưởng tuần trăng mật, tự nhiên muốn đi vào tận rừng sâu núi thẳm." Hựu An ngạc nhiên, nửa ngày mới ngáy ngốc hỏi: "Rừng sâu núi thẳm, vậy chúng ta ăn cái gì?"

Chu Tự Hoành giơ tay sờ tóc của cô cười: "Quên người đàn ông của em làm nghề gì à? Yên tâm, khẳng định vợ anh sẽ không bị đói."

Hựu An bắt đầu rối rắm, người đàn ông này nói thật sao! Nhưng nhìn đường đi thì đúng là hướng lên trên núi.

Cuối cùng xe ngừng lại trước một biệt thự ở lưng chừng núi, Hựu An ghé đầu nhìn một chút, không khỏi chu chu miệng nói: "Đây chính là rừng sâu núi thẳm mà anh nói?" Chu Tự Hoành cười, siết chặt mặt của cô: "Vợ ngọc."

Chu Tự Hoành bước xuống mở cửa xe đưa tay bế cô ra ngoài. Xoay một vòng, lần vẩy dài trên người cô quét qua tạo thành một đường cong xinh đẹp trong màn đêm. Chu Tự Hoành cúi đầu chụm chụm hôn cô một cái, nhỏ giọng nói: "Mặc dù không phải rừng sâu núi thẳm, cũng chỉ có hai chúng ta....." m thanh của anh rất thấp, có chút khàn đục, mang theo nhiệt độ nóng bỏng mơ hồ, chui vào lỗ tai Hựu An chạy thẳng đến trái tim. Ý tứ người đàn ông gần nhủ tương đối rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An cơ hồ nhuộm đỏ bừng.

Biệt thự rất lớn, trang hoàng theo cách thức Châu u, khiêm tốn lại xa hoa. Hựu An còn chưa kịp xem xét cẩn thận nơi này, liền không nhận được co rúm lại một chút. Tuy là tháng năm, nhưng nhiệt độ trong núi lại rất thấp, mới vừa rồi do Chu Tự Hoành ôm còn chưa có cảm giác, vào lúc anh buông cô xuống, lập tức có chút cảm giác xót xa lạnh lẽo.

Chu Tự Hoành dắt tay cô lên lầu, vào phòng ngủ, để hành lý xuống, chỉ chỉ một cánh cửa bên trong: "Bên kia là phòng tắm, em tắm trước đi....." Những lời này của Chu Tự Hoành rất bình thường, nhưng nghe vào trong lỗ tai Hựu An liền mang theo một cỗ mập mờ không nói thành lời, Hựu An đỏ mặt gắt đầu.

Phòng tắm xông hơi có bồn tắm mát xa, Hựu An lại không có tâm tình hưởng thụ. Tắm xong rồi, mới phát hiện mình quên đem đồ lót vào, cô quần khăn tắm, len lén đẩy hé cửa nhìn ra phía ngoài. Không có ai, Hựu An chạy nhanh ra ngoài, mở rương hành lý, rút túi đồ lót lại chạy trở về.

Mở túi ra, không khỏi ngạc nhiên, bên trong căn bản không phải là những thứ mình thu dọn. Cô chợt nhớ, lúc cô thu dọn hành lý, Giai Kỳ đã chạy tới nhét vào một bọc đồ, nói là quà kết hôn, lúc ấy lao nhao bận rộn nên cô cũng không mở ra, hiện tại mới phát hiện, lại là.....

Hựu An cầm đai an toàn mỏng manh giở lên, nhìn về phía ánh đèn, cơ hồ mỏng như cánh ve. Áo ngủ như vậy mặc hay không mặc có gì khác nhau, bất bất nhất chính là quần lót cùng áo ngực, tất cả đều là loại vải vóc này. Hơn nữa quần lót còn là loại quần chữ đinh, Hựu An suy nghĩ một chút, nếu cô mặc cái này đi ra ngoài, người đàn ông bên ngoài kia sẽ nghĩ sao? Có thể coi cô như một cô nàng phóng đảng hay không? Nhưng mà không mặc, cô thật sự không có dũng khí chạy ra ngoài một lần nữa, nếu như vừa đúng lúc chạm phải Chu Tự Hoành.....

Hựu An ngơ ngẩn thật lâu, cuối cùng vẫn đem đồ lót Giai Kỳ cho mặc vào trên người, suy nghĩ một chút lại phủ thêm khăn tắm che bên ngoài. Mặc xong, mới rón ra rón rén đi ra ngoài, Chu Tự Hoành vẫn không ở trong phòng, hệ thống sưởi cũng đã bật lên.

Hựu An quan sát đánh giá bốn phía một lát, kéo cửa phòng ngủ đi ra ngoài. Trong phòng cùng trong hành lang đều trải dài thảm màu trắng mềm mại đạp lên lông tơ mềm mại có thể thoải mái đến tận trong lòng.

Hựu An rón rén xuống lầu. Trong phòng, lò sưởi âm tường đã đốt, cho dù cô mặc ít như vậy, cũng không còn cảm thấy quá lạnh. Mà Chu Tự Hoành an vị ở trước lò sưởi, ánh lửa bập bùng bên cạnh anh, nhìn qua giản dị mà rõ nét. Ánh sáng lò sưởi chiếu rọi, cũng biến thành hết sức nhu hòa, ánh sáng trong đáy mắt anh như hòa quyện cùng ánh lửa.

Chu Tự Hoành xoay người, duỗi tay về phía cô nói: "Tới đây." Âm thanh của anh, mang theo bá đạo trước sau như một, tối nay lại thêm vào một chút

căng thẳng.

Tim Hựu An khẩn trương đập loạn thỉnh thỉnh, theo bản năng nắm chặt khăn tắm trên người, từng bước từng bước đi qua. Một khắc khi cô để tay trên tay anh, trời đất chợt quay cuồng, bị anh đè trên thảm.

Hựu An có chút kinh hoàng mở to hai mắt nhìn Chu Tự Hoành, ánh lửa nơi lò sưởi âm tường nhảy vào trong mắt anh, giống như đóm lửa trong đêm tối, trong nháy mắt, lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Ánh mắt Chu Tự Hoành xẹt qua từng tấc từng tấc trên người cô, rất chậm, lại mang theo nhiệt độ nóng bỏng. Dưới ánh mắt như vậy, Hựu An không tự chủ được khẽ run.

Chu Tự Hoành cơ hồ dùng lực ức chế lớn nhất, tới không chế được **mãnh liệt trong cơ thể. Nha đầu này đại khái không biết, cô mê người như vậy. Vài vóc màu hồng trong suốt xinh đẹp, làm nổi bật da thịt trắng nõn sáng ngời của cô, cổ thiết kế chữ V thật sâu, ren trong suốt, ngực trắng như tuyết, hạt châu như anh đào tươi cách lớp vải vóc dựng lên thẳng đứng..... Eo thon, tam giác thần bí rậm rạp, nha đầu này là muốn tới lấy mạng anh.

Chu Tự Hoành cảm thấy người anh em của mình đã trưởng to tới trình độ muốn nổ tung, vội vàng muốn đem nha đầu này nuốt luôn vào bụng: "Tiểu nha đầu, hấp dẫn người đàn ông của em như vậy, lát nữa không cho kêu ngừng....." Chữ 'ngừng' biến mất trên môi Hựu An.....

Chu Tự Hoành hôn mãnh liệt như phải đem cả cô nuốt vào. Anh hé miệng, bao lấy toàn bộ cái miệng nhỏ nhắn của cô, đẩy hàm răng của cô ra, tiến vào, quấn lấy lưỡi của cô, dùng sức hút, Hựu An cảm thấy đầu lưỡi sắp không phải là của mình rồi, vừa tê vừa đau, mà người đàn ông này vẫn chưa hài lòng, mạnh mẽ xâm nhập mỗi một tấc thịt mềm trong miệng cô, gặm, cắn, liếm, dây dưa, hút.

Hựu An có loại ảo giác mình sắp bị anh hút hết đường khí! Nếu không sao lại càng ngày càng choáng. Khó khăn lắm Chu Tự Hoành mới đẩy cô ra, cô thở gấp từng ngum từng ngum. Bởi vì thở gấp, bộ ngực của cô kịch liệt phập phồng, trắng nõn nhấp nhô lên xuống..... Chỉ nghe roẹt một tiếng.

Hựu An kinh hoàng cúi đầu, khăn tắm chẳng biết đã sớm đi đâu. Người đàn ông này đã một tay gạt áo ngủ trên người cô ra, quần áo lót bên trong cũng thành mảnh vụn. Tay của anh thay thế áo ngực bao lấy một bên, kịch liệt vuốt ve, miệng ngậm một bên kia, dùng sức hút, dây dưa. Nốt chai trên tay anh thật dày, ma sát da thịt mịn màng khiến cô vừa đau lại vừa nhột.

Hựu An không thể diễn tả đây là loại cảm giác gì, cô chỉ có thể gơ hai tay kẹp đầu của anh lại, cả người run rẩy. Đầu óc của cô càng choáng váng, cô trốn tránh nhắm mắt lại, vẫn có thể cảm giác được rõ ràng. Môi lưỡi của anh xẹt qua ngực, bụng, rơi vào mảnh đất màu mỡ rậm rạp chưa từng có ai khai khẩn.

Tựa như mới hôn miệng cô vừa rồi, người đàn ông này hôn cô ở đâu, cũng bá đạo và mạnh mẽ như cũ. Chân của mình bị anh tách ra nhấc lên, lưỡi của anh từ dưới lên trên phớt qua thịt non của cô, một lần lại một lần. Loại cảm giác đó làm Hựu An vừa sợ vừa cuồng, tay nhỏ bé của cô dùng sức đẩy anh, muốn đẩy anh ra.

Tư thế như vậy, thân mật như vậy, vượt ra khỏi phạm vi Hựu An có thể thừa nhận. Người đàn ông này thật giống như muốn ăn cô, một chút thịt cùng xương cũng không lưu lại. Nhưng mà cô lại không nhúc nhích được, tay người đàn ông này giống như kim sắt, thứ duy nhất cô có thể làm chính là run rẩy.....

Cực hạn trong lòng rất nhanh bị đột phá, lúc cái loại khoái hoạt quý dị đó tràn tới, Hựu An không tự chủ được rên lên..... Sau đó Hựu An khóc.

Cô cảm thấy, thân thể đều không phải là của mình, mềm không có một chút hơi sức, cái loại co quắp đó, một chút cô lại cũng không khống chế được. Hơn nữa phía dưới..... Nước tiểu của cô lại không ông chế được..... Một khắc vừa rồi kia, cô rõ ràng cảm thấy có cổ chất lỏng từ phía dưới cô chảy ra ngoài: "Ồ ô..... chú Chu, anh khôn kiếp, anh khôn kiếp, anh buông em ra, anh buông em ra....."

Thật khó khăn mới lấy lại chút hơi sức, Hựu An điên cuồng nện cho Chu Tự Hoành vài cái: "Ồ ô....." Câu nói kế tiếp lại bị Chu Tự Hoành ngăn ở trong miệng.

Giống như vì trấn an, Chu Tự Hoành hôn cô thật lâu, hơn nữa rất dịu dàng. Lúc Hựu An cho là anh sẽ bỏ qua cho cô, đã cảm thấy phía dưới đau nhức kịch liệt. Cô muốn kêu, cô muốn xin tha, nhưng miệng bị Chu Tự Hoành liều chết chặn lại, một chữ cũng không kêu được.

Chu Tự Hoành có chút ngoài ý muốn, tiếp theo là mừng như điên. Loại đau này chứng tỏ sự thuần khiết, mỗi cô gái đều phải trải qua. Anh thật cao hứng, cô cứ thế hoàn chính thuộc về anh.

Hựu An thờ hốt hên, như cá nhảy khỏi mặt nước, khóc mà thở không ra hơi, hết sức đáng thương, trong miệng còn liên tục lại nhai kêu: "Đau, đau quá, anh ra ngoài được không, anh đi ra ngoài....."

Động tác dưới thân Chu Tự Hoành rốt cuộc dừng lại, lại cúi đầu hôn lên ánh mắt của cô, vô cùng rõ ràng nói: "Em là của anh." "A....." Chu Tự Hoành nhắm tâm thẳng tiến, xông phá tầng trở ngại cuối cùng, thẳng tắp đâm vào trong thân thể Hựu An, hoàn toàn hợp hai làm một. Tiếng kêu của Hựu An cũng bị anh nuốt vào bụng.....

Sao lại đau như thế, thân thể của mình bị người đàn ông này xé ra hai nửa, mà anh vẫn ở trong thân thể của cô tàn sát bừa bãi, gân xanh liên tục nhảy lên, mỗi lần nhảy lên liền rất đau, đau hơn nữa.

Cô cảm thấy, mình khẳng định bị anh phá hủy. Nếu không, tại sao lại đau như vậy..... Anh đang hôn cô, từng chút từng chút hôn cô, hôn đôi môi cô, hôn cổ cô, hôn vành tai cô..... Hơi thở của anh nặng nề, phả lên da cô, ướt ướt lại nóng bỏng.....

Dần dần Hựu An cảm thấy, hình như không còn đau nữa. Cô mới vừa nghĩ như vậy, người đàn ông trên người liền di chuyển, mới đầu rất chậm, càng lúc càng nhanh. Bàn tay to của anh bóp ở ngang hông cô, dùng sức đung mạnh, động tác kịch liệt, khiến cho Hựu An mở miệng khóc lên, cũng biến thành tiếng rên rí ái muội

Không biết qua bao lâu, tốc độ Chu Tự Hoành đột nhiên tăng nhanh, âm thanh của Hựu An khàn đi, cảm thấy trước mắt xuất hiện mấy ngôi sao, trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.....

Thế nhưng lại hôn mê, tiểu nha đầu vô dụng. Chu Tự Hoành buồn bực không thôi, chỉ có thể qua loa cho xong chuyện, kéo thảm bên cạnh qua bao lấy Hựu An ôm vào trong ngực, lên lầu, mở nước, cam chịu mà tắm cho tiểu nha đầu.

Tắm rửa rồi sấy khô tóc, hành hạ hần đủ điều như thế, cô dâu nhỏ còn ngủ khò khò, không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào. Hiển nhiên là bị anh làm cho mệt muốn chết rồi. Chu Tự Hoành đem cô dâu nhỏ nhét vào trong chăn, cúi đầu nhìn người anh em của mình đứng dậy mạnh mẽ chờ phản phó, không khỏi nói thầm một câu: "Kiên nhẫn một chút, về sau mỗi ngày đều là bữa ăn lớn. Hôm nay đem cô dâu nhỏ dọn dẹp thành hư, mi sẽ phải giống như trước kia, nín nhịn mà sống qua ngày, hay là mi đối với tay của người anh em này chung tình như một?"

Sau khi tiến hành một cuộc tự an ủi ngay thơ, Chu Tự Hoành mới nằm xuống. Tối hôm qua một đêm không ngủ, nhưng lúc này làm sao cũng không ngủ được. Người anh em tốt của anh rất cuộc cũng khai trai, một khi tới gần cô dâu nhỏ liền dựng đứng lên, kích động cực độ, trướng căng làm anh đau. Một lần vừa rồi căn bản ăn không đỡ đói, chứ đừng nói thỏa mãn, nhưng vợ anh cũng ngắt đi, anh còn có thể làm gì. Lại nói, cũng phải thông cảm, đây là lần đầu của vợ anh.

Buồn bực một lát lại suy nghĩ, không được làm, cũng có thể sờ sờ chứ?! Tối thiểu có thể giải khát một chút. Nghĩ đến đây, Chu Tự Hoành đuổi một cánh tay, đem cô dâu nhỏ ôm vào trong lòng ngực mình.

Da vợ anh vừa mềm vừa trơn, mười phần co dãn. Chu Tự Hoành giơ tay lên cảm hộp điều khiển ở đầu giường, đem nhiệt độ máy điều hòa không khí chỉnh cao một chút, vén chăn lên... Khi giờ trò trên người vợ anh, cô dâu nhỏ mặc dù vẫn ngủ, nhưng thân thể lại rất nhạy cảm.

Tay của anh lướt qua cái cổ xinh đẹp của cô, xương quai xanh, rơi vào trên ngực mềm mại. không khỏi râm rí hai tiếng. Nơi này của cô dâu nhỏ vô cùng xinh đẹp, dưới ánh đèn trắng nõn sáng ngời, giống như khối ngọc ôn nhuận, mềm mại lại ấm áp. Xúc cảm tốt không cách nào hình dung, giống như hai khối bột nhỏ.

Chu Tự Hoành xoa nắn trong chốc lát, càng gọi lên lửa nóng, tay không hết hận, trực tiếp dùng miệng..... Khi anh công kích đến, đỉnh anh đào nhanh chóng xảy ra biến hóa, run rẩy đứng thẳng ở trong không khí, dính nước miếng ướt nhẹp của anh, nhìn qua giống như trái cây mang theo giọt sương, khiến Chu Tự Hoành khe khẽ cắn một hớp..... "A..... Ồ....." Ước chừng bị cắn đau, tiểu nha đầu uất ức thút tha thút thít, rên hai tiếng.

Chu Tự Hoành nhớ tới vừa rồi, đã cảm thấy buồn cười. Vợ anh rõ ràng đẹp vô cùng, nơi đó của cô phun ra nước, gần như suối phun, phun lên mặt anh. Chỉ là sau đó lại khóc, khóc phải nói là thật thảm, thật đáng yêu. Không phải Chu Tự Hoành nhẫn tâm ngoan độc, nhưng đêm động phòng hoa chúc hôm nay anh đã trở nên mù quáng rồi.

Nếu anh mềm lòng, sau này khẳng định vợ anh sẽ chết sống không để cho anh làm. Tính khí nha đầu này bướng bỉnh, tính tình vụn vặt, thích mềm không thích cứng. Đừng thấy mềm mại yếu ớt, nếu nổi giận, anh thật không có biện pháp. Giang Đông đối cứng với cô chín năm, cũng không ngăn được cơn giận của nha đầu này.

Có vết xe đổ này, từ đầu đến cuối Chu Tự Hoành lựa chọn chiến thuật vu hồi, thật ra thì cô dâu nhỏ cũng rất phân rõ phải trái. Chu Tự Hoành hôn cái bụng khéo léo mượt mà và rón của cô. Người anh em của anh lập tức như khuấy máu gà, không ngừng co giật kháng nghị.

Chu Tự Hoành cúi đầu nhìn vợ ở trong lòng, bị anh xoa nắn, còn chưa tỉnh lại. Chu Tự Hoành không khỏi cười khổ một tiếng, nghiêng người chống lên người cô, hai cái tay chống hai bên, tránh cho trọng lượng của mình đè nặng lên cô, người anh em ngược lại rất nhanh chống như cây kim chen vào, xẹt một cái liền chui vào giữa hai chân tiểu nha đầu. Ở giữa, mặc dù kém xa bên trong, nhưng có chút ít còn hơn không.

Chu Tự Hoành cử động, không lâu sau một ngọn lửa bốc lên. Con nóng tràn ra ngoài cơ thể, anh mới thở ra thật dài, xoay người xuống giường, cầm khăn lông mềm tơi, cẩn thận lau sạch sẽ cho vợ anh. Lúc này mới có chút mệt mỏi, đem vợ anh ôm vào trong ngực, ngủ.

Hựu An bị cảm giác nhồn nhột trên người đánh thức, mở mắt ra liền phát hiện, Chu Tự Hoành vô cùng sôi nổi cày cấy không ngừng trên người cô. Hựu An buồn bực, người đàn ông này lấy đâu ra khí lực lớn như vậy. Khuya ngày hôm trước anh làm nhiệm vụ mà không ngủ, ngày hôm qua lại gắng co đến nửa đêm. Cô đã ngủ mê man rồi, còn có chút ấn tượng mơ hồ là người đàn ông này cũng không buông tha sau khi cô ngắt xi.

Vào lúc này nằm trên người cô, giống như một con chó lớn, nơi này ngửi ngửi, nơi kia liếm liếm, giống như cô là món đồ chơi. Chu Tự Hoành phát hiện cô tỉnh, ngẩng đầu lên: "Vợ, em tỉnh rồi....."

Dục vọng đè nén trong mắt anh vèo một cái tăng cao, Hựu An không khỏi run run, nhớ tới cơn đau đêm qua, vội vàng đưa tay đẩy anh, chỉ sợ người đàn ông này Bá Vương ngạnh thượng cung.

Chu Tự Hoành khó khăn lắm mới đợi được vợ anh tỉnh lại, sao có thể bỏ qua thức ăn ngon đưa tới miệng, há miệng liền chặn cái miệng nhỏ nhắn của Hựu An lại, hôn mãnh liệt. Hôn đến khi cả người Hựu An như nhũn ra, lại bắt đầu rất tình tứ, có thứ tự đẩy chân của cô ra, muốn đi vào. Ước chừng ngày hôm qua thật quá đau, miệng Hựu An bị chặn, thân thể lại kịch liệt giằng co kháng cự, trong miệng ưm ưm ưm phản kháng.

Chu Tự Hoành buông miệng cô ra, Hựu An thở dồn dập hỏn hển mấy cái, nhìn chăm chăm anh: "Chu Tự Hoành, nếu anh còn dám khi dễ em..... Khi dễ

em....." Hựu An đảo tròn mắt, chợt mang một tầng hơi nước trong suốt: "Anh còn dám khi dễ em, em liền khóc cho anh xem." Nói xong, mím mím cái miệng nhỏ nhắn thút tha thút thít hai cái: "Ồ ô ô, người ta đau, đau lắm, chúng ta không làm có được không, có được không vậy....."

Hựu An vừa roi nước mắt, vừa lấy lòng cọ xát trước ngực Chu Tự Hoàn. Bộ dáng này thật có thể làm cho người đàn ông đau lòng đến chết, đau lòng mà ưng thuận. Chu Tự Hoàn lại không ngu, lúc này nếu anh bỏ qua, về sau càng khó khăn cần nghĩ đến. Thật khó khăn mới có thể khai trai, chẳng lẽ bảo anh nhìn mà nhịn.

Chu Tự Hoàn cúi đầu hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, trấn an dụ dỗ cô một lát: "Anh bảo đảm lần này không đau." Hựu An không tin anh, người đàn ông này âm hiểm nhất rồi, trong miệng nói rất hay rất tốt, chính đốn cô lại một chút cũng không nương.

Cô dẫu môi, lặc đầu một cái, ý kia chính là chết cũng không để Chu Tự Hoàn làm. "Anh nhớ là tối ngày hôm qua em cũng thật thoải mái, nước nơi đó cũng phun ra thật xa....." Anh chưa nói dứt lời, một lời này làm nước mắt Hựu An lộp độp rớt xuống, nắm lại quả đấm nhỏ hướng về phía lồng ngực của anh đánh mấy cái: "Anh còn nói, anh còn nói, người ta không thể không chế được nước tiểu..... Ô ô ô....."

Càng nghĩ càng uất ức, càng nghĩ càng khó coi. Hựu An không chống đỡ được ranh giới cuối cùng trong lòng mình, khóc không có chút hình tượng nào. Chu Tự Hoàn ngạc nhiên một hồi lâu, xì một tiếng nở nụ cười. Uống cho nha đầu này học y, thế nhưng xuân triều cùng nước tiểu không khống chế, cũng không phân biệt được.

Tiếng cười này, càng khiến Hựu An thấy uất ức phần hận. Há miệng cắn bả vai anh, cắn rất hung ác, giống như sói con. Nhưng Chu Tự Hoàn cũng không động đây.

Hựu An chưa xốt mở miệng, không khỏi chợt dạ. Hai hàng dấu răng cắn thật sâu, tia máu đỏ sậm từ trong dấu răng chảy ra, nhìn qua rất đau. Nhưng cô hòng Chu Tự Hoàn ngay cả một tiếng rên cũng không thốt ra, cứ như vậy để cho cô cắn.

Đợi cô buông miệng, Chu Tự Hoàn hôn cô thật lâu, nói với cô: "Nha đầu ngọc, đó không phải là nước tiểu không khống chế được. Đó là cao, triều, em không cảm thấy lúc ấy rất thoải mái sao?"

Hựu An nháy mắt mấy cái, có chút chợt dạ. Nếu như không có cơn đau sau đó, xác thực thật thoải mái. Cái loại thoải mái cực hạn đó, giống như cả thân thể cũng hóa thành bong bóng bay lên, nhưng mà không có nghĩa liền hết đau. Cơn đau sau đó cô còn chưa quên được.

Cô chu chu miệng, cắn môi không nói lời nào. Chu Tự Hoàn hôn khoe miệng của cô, trượt đến bên cạnh lỗ tai cô làm, bộ dáng thương nói: "Vợ à, người đàn ông của em 36 năm mới khai trai. Dễ dàng lắm sao? Em hãy xốt thương cho người đàn ông của em được không, anh bảo đảm không đau, chỉ cần em hô đau một tiếng, anh liền dừng lại....."

Hựu An chưa bao giờ biết người đàn ông này có thể giả bộ đáng thương như vậy, lời nói này khiến lòng cô lung lay một chút liền mềm nhũn. Chu Tự Hoàn cảm giác thân thể của cô dần mềm nhũn ra, mặc dù ngoài miệng vợ anh không đồng ý, nhưng đây là ngầm cho phép.

Môi Chu Tự Hoàn từ cổ của cô chậm rãi trượt xuống. Hôn một chút, gặm một chút trên đầu cô, bàn tay to xẹt qua hông của cô rơi vào giữa chân cô. Cô dẫu nhỏ rất sợ, hai chân kẹp thật chặt.

Chu Tự Hoàn khẽ cười một tiếng dụ dỗ: "Mở, chân, ra. Ngoan. Em phối hợp nhất định sẽ không đau. Ừ..... Ngoan..... Mở, ra....." Dưới sự nỗ lực của anh, cuối cùng tiểu nha đầu cũng bắt đầu mở chân ra, bàn tay Chu Tự Hoàn thật nhanh xuyên qua rừng rậm, trượt vào khối thịt trong vỏ sò lớn, giống như người lấy ngọc, ma sát hạt trân châu trong vỏ sò.....

Thủ pháp của anh rất chậm, rất nhẹ. Rất nhanh Hựu An cảm thấy từ trong thân thể toát ra một loại nóng ran khó nhịn, theo động tác của Chu Tự Hoàn không ngừng tăng lên, cả máu trong mạch máu của cô cũng nóng lên: "A..... Ừ....."

Cảm giác ngón tay Chu Tự Hoàn tiến vào thân thể của cô, trong phút chốc tạo ra chút đau đớn liền bị cơn nóng ran này hòa tan. Thậm chí cô hi vọng anh cử động, vừa cử động cái loại nóng ran đó giống như là có thể giảm bớt một chút.

Chu Tự Hoàn rất kiên nhẫn, đợi trắng nõn trong cơ thể cô toát ra, mới bắt đầu di chuyển với biên độ nhỏ. Cái cảm giác khít khao ấm áp đó, cơ hồ đem Chu Tự Hoàn ép đến điên cuồng, nhưng anh phải nhịn. Ai bảo anh cưới cô vợ nhỏ như vậy, không muốn cô đau, không muốn cô khóc, cũng chỉ có thể từ từ, để nha đầu này có được chút ngon ngọt, về sau anh mới có những ngày tính phúc.

Hựu An cảm thấy ngón tay người đàn ông này giống như có ma lực, linh hoạt ra vào trong cơ thể cô, mang cho cô ** thoải mái không cách nào nói ra khỏi miệng. Rất thoải mái, hơn nữa, càng ngày càng không đủ, cô cử động với biên độ nhỏ bắt đầu nghiêng hợp động tác của Chu Tự Hoàn thì ngón tay thứ hai của Chu Tự Hoàn đi vào, tốc độ tăng nhanh.....

Đồng thời hai môi nhỏ của cô khẽ mở ra, thịt môi của nha đầu này có chút dày, thời điểm khẽ mở, kêu gọi rồi tỉnh rồi ngủ. Hơn nữa lúc này cô đắm chìm trong dục vọng, như trong biển cả, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rực, mắt đóng chặt lại, âm thanh rầm rì trầm thấp từ trong miệng cô thốt ra, có thể câu chết

Trên người nha đầu này có một loại hỗn hợp giữa tinh khiết và hấp dẫn, quyến rũ đến nỗi thật có thể lấy cái mạng già của anh. Chu Tự Hoàn khe khẽ cắn môi của cô một chút, rầm rì của tiểu nha đầu nhanh chóng tăng cao.

Ngón tay Chu Tự Hoàn tìm được vị trí, đè xuống, thân thể tiểu nha đầu nhanh chóng run rẩy. Ngón tay Chu Tự Hoàn nhanh chóng khuấy động, cảm giác thời điểm của tiểu nha đầu đã tới, hai ngón tay chợt rút ra, lưu loát nghiêng người, đi vào thật nhanh.

Chương 13

Dù chuẩn bị đầy đủ trước, lúc Chu Tự Hoành chân chính tiến vào, vẫn có chút đau như cũ. Chỉ là một ít đau đớn này, rất nhanh bị cảm giác trống rỗng thay thế. Hựu An cảm thấy sâu trong cơ thể cô giống như xuất hiện một khoảng trống, loại trống rỗng này không ngừng khuếch trương, biến thành một loại trống rỗng khổng lồ, có nhu cầu cấp bách là phải lấp đầy.

Sau khi Chu Tự Hoành tiến vào, không khỏi thở dài thỏa mãn một tiếng. Người anh em tốt bị cô dẫu nhỏ vậy thật chặt nhanh chóng tăng vọt mấy lần. Chu Tự Hoành bắt được một cái chân của Hựu An, nâng lên, gác trên cánh tay anh, di chuyển thật mạnh. Hựu An theo động tác của anh, thiếu chút bị anh đẩy lên đến đầu giường, lại bị anh lôi trở lại, cong người lên, dùng lực rất mạnh mà đâm vào, lúc sâu lúc cạn, lúc nhanh lúc chậm.....

Mồ hôi từ trán của anh túa ra, từ cái cổ màu đồng của anh chảy xuống cơ ngực, nhỏ lên thân Hựu An, nóng bỏng khiến cô run rẩy..... Thân thể cô dẫu nhỏ thật mềm, Chu Tự Hoành cơ hồ đem cô thu nhỏ đè xuống giường, còn có thể hôn đến cái miệng nhỏ nhắn của cô. Sáng khoái cực hạn cả trên và dưới này, quả thật có thể sướng chết anh.

Tiểu nha đầu ở dưới anh tỉnh té thở hổn hển, mảnh mai giống như anh tùy tiện bóp một cái là có thể bóp vỡ, theo động tác của anh, hai con thỏ nhỏ tuyết trắng trước ngực nhúc nhích trên dưới, mọc ra một ** trắng như tuyết..... Chu Tự Hoành hận không được hòa tan trong cơ thể cô, đột nhiên kéo cái móng nhỏ của cô, đem chân cô mở rộng thêm, cơ hồ thành góc tù, rút trọng kiểm ra, hung hăng trút vào, một cái lại một cái, mỗi lần giống như có thể sâu tận gốc.....

Hựu An hốt hoảng kêu lên, loại độ sâu đó, cô thậm chí có thể cảm thấy. Người đàn ông này sắp đem cô xuyên thấu, nhiều lần đẩy đến nhụy hoa của cô. Cái loại cảm giác tê liệt đó, làm cô mờ mắt, dùng một loại ánh mắt sợ rồi lại không, nhìn Chu Tự Hoành, không biết nên cầu xin anh thế nào, cô liền kêu đau: "Đau, quá sâu....."

Nha đầu này cũng không hiểu, ở trên giường, loại ánh mắt van xin này của cô, căn bản giống như kích thích. Hơn nữa cô có đau hay không, Chu Tự Hoành rất rõ. Bởi vì cô dẫu nhỏ đang bao lấy anh, một hồi nhanh chóng một hồi co rúc, nếu anh không cố hết sức không chế, sớm đã bị vợ anh bó chặt mà phải nộp khí giới đầu hàng.

Xuất tinh sớm là sỉ nhục của người đàn ông. Nếu để cho cấp dưới của anh biết, Chu Tự Hoành anh trên giường không được mấy phút liền nộp khí giới, mặt mũi của anh sẽ mất hết.

Sau khi Chu Tự Hoành đựng mạnh một cái chột rút ra ngoài. Hựu An ừ một tiếng, thân thể đuổi theo anh, Chu Tự Hoành không khỏi bật cười: "Nha đầu ăn ở hai lòng, còn nói đau....." Nhanh chóng lật người cô lại, hai bàn tay to bắt được eo thon của cô, lôi dậy. Tiểu nha đầu lập tức chuyển thành tư thế quỳ sấp, Chu Tự Hoành từ phía sau đi vào, vọt thẳng vào hoa tâm.....

Hựu An cảm thấy khó chịu nóng này. Cái tư thế này, quả thật giống khi cô còn bé, ở nhà bà nội nhìn thấy hai con Thổ Cầu (chó màu nâu đất). Con đực cưỡi trên người con cái, đập dềnh cừ động. Khi đó cô còn không hiểu những thứ này, còn đứng nhìn kỹ hai con chó rốt cuộc đang làm gì. Bà nội che ánh mắt của cô, dắt cô vào nhà, nói với cô: "Con Tiểu Hoàng phía dưới bị bệnh, Đại Hoàng phía trên chữa bệnh cho nó. Trẻ con mà nhìn, bệnh sẽ không khỏi."

Lúc ấy cô còn ngây ngốc tin thật, có ý tốt đem sườn bà nội cho cô trộm đưa qua cho Tiểu Hoàng. Mấy tháng sau, Tiểu Hoàng sinh một ổ chó con.

Hựu An cảm giác mình giống như thành con chó mẹ kia. Cô cảm thấy xấu hổ, cô muốn phản kháng, nhưng thân thể gãy dựa lại khiến cho Chu Tự Hoành tiến vào sâu hơn, nhanh hơn, thậm chí anh còn nâng một chân của cô lên.....

Hựu An thật muốn khóc. Cô cảm thấy mệt quá. Cô cảm thấy eo mỗi lưng đau, nhưng người đàn ông giống như khuấy máu gà, không ngừng không nghỉ. Lúc Hựu An cảm thấy có lẽ mình lại muốn ngất xỉu, liền cảm giác gì đó trong thân thể chột căng to. Chu Tự Hoành kịch liệt hôn cô, động tác va chạm nhanh hơn. Bị anh đựng, cơ thể Hựu An đau xót, một luồng nhiệt lưu phun ra, tưới vào mũi nhọn trên trọng kiểm của Chu Tự Hoành. Chu Tự Hoành rên lên một tiếng, rút cuộc bắn ra ngoài.

Chu Tự Hoành vẫn chôn sâu trong thân thể vợ anh, lưu luyến trong nơi ấm áp đó. Thật lâu sau, Hựu An mới từ trong cơn ngất phục hồi tinh thần lại. Cô cảm thấy mình mất thể diện không chịu được, tư thế xấu hổ như vậy, cô lại bị người đàn ông này làm cho cực kỳ thoải mái.

Chu Tự Hoành ôm cô nằm xuống. Từ phía sau lưng từng chút từng chút hôn sống lưng, bả vai, lỗ tai cô, còn đặc biệt không biết xấu hổ nói với cô: "Vợ không đau chứ! Vừa rồi vợ rất thoải mái phải không, ừ....."

Thân thể của hai người vẫn như cũ gắn liền cùng một chỗ. Giọng của Chu Tự Hoành mang theo mập mờ cùng lười biếng sau khi thỏa mãn. Hựu An mặc kệ anh, toàn thân đỏ giống như một con tôm mới vừa luộc chín.

Chu Tự Hoành hôn cô thật lâu, người đàn ông này rất biết **. Trước và sau đều vô cùng săn sóc, trấn an cho đến khi Hựu An từ từ buông lỏng, mới từ trong cơ thể cô rút ra, ôm lấy cô vào phòng tắm. Sau khi lại bị anh ăn vô số đậu hũ, Hựu An rốt cuộc cũng khôi phục sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Chu Tự Hoàn đem cô đặt lên trên giường, đem rèm cửa sổ sắt đất dày cột nặng nề ở đối diện kéo ra, Hựu An không khỏi thốt lên: "Thật là đẹp!" Chỉ biết nơi này là cửa sổ, thật không nghĩ đến ngoài cửa sổ lại tuyệt đẹp như thế. Nhìn qua núi non trùng điệp cây cối xanh mướt đang ở trước mắt, Hựu An giống như có thể nghe một loạt tiếng thông reo. Ánh mặt trời nghiêng nghiêng rơi vào trong nhà, thảm màu trắng mang theo một vàng sáng vàng óng ánh, nhìn qua vô cùng âm áp.

Chu Tự Hoàn đã mặc quân lính. Người đàn ông này ngoại trừ mặc veston thật đẹp trai trong hôn lễ, còn lại đều là quân trang, chỉ là rất thích hợp với anh. Hựu An cảm thấy người đàn ông thích hợp mặc quân trang nhất, chỉ có hai, một là Chu Tự Hoàn, một chính là Giang Đông.

Mặc dù không được tự nhiên với Giang Đông nhiều năm như vậy, nhưng Hựu An không thể không đồng ý với lời Giai Kỳ nói Giang Đông cũng thật đẹp trai. Hơn nữa quân trang khoát lên người Giang Đông, liền có loại khí chất quân nhân lẫm liệt, tôn lên gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh, thực gây chú ý. Giang Đông trời sinh chính là quân nhân, Chu Tự Hoàn cũng thế. Nhưng hai người lại khác nhau, trên thân Chu Tự Hoàn có một loại giáo hoạt. Nếu như lấy động vật để so sánh với hai người đàn ông này, Hựu An cảm thấy Chu Tự Hoàn giống như hổ ly, một con hổ ly tu hành ngàn năm, Giang Đông lại như con sư tử, đứng ở đâu sẽ khiến cho người nơi đó run sợ.

Chu Tự Hoàn xoay người lại, phát hiện mắt cô đầu nhỏ đăm đăm nhìn chăm chăm anh, không biết là nghĩ cái gì. Chu Tự Hoàn cúi đầu nhìn mình, co nắm tay bày tư thế, phô ra cơ ngực căng phồng, cơ bụng sáu múi rõ ràng: "Vợ à, hiện tại anh là của em, em muốn nhìn thì nhìn, muốn sờ thì sờ. Bảo người đàn ông của em nhảy thoát ý, người đàn ông của em cũng có thể thử. Chỉ cần có thể đổi được một tiếng cười của vợ anh, thế nào cũng được."

Mặt Hựu An đỏ lên, nghiêng đầu đi, chu miệng không để ý tới lấy lòng của anh. Chu Tự Hoàn biết, thu thập vợ anh không tốt, cả người cũng sẽ không hay. Da vợ anh quá non, mạch máu quá mỏng, hơi hơi dùng sức sẽ tạo ra vết bầm. Lúc tắm vừa rồi, nhìn thấy khiến Chu Tự Hoàn thật đau lòng.

Chu tự Hoàn đi tới hôn cái trán của cô một cái: "Anh đi nấu cơm, ăn cơm xong chúng ta đi leo núi." "Leo núi?" Hựu An cảm thấy bây giờ mình đi bộ cũng khó khăn, cô chu môi nói: "Không leo, cả người đều đau."

Chu Tự Hoàn cười dụ dỗ cô: "Anh cõng em leo." Hựu An thật vô dụng rồi, hơi cử động, giữa hai chân liền đau, sau lưng cũng đau, eo cũng đau..... Cô cũng không biết còn chỗ nào không đau. Chu Tự Hoàn thoa thuốc cho cô, không biết là thuốc gì, hơi lạnh, sau khi thoa xong thấy tốt hơn, nhưng vẫn còn đau.

Chu Tự Hoàn đưa tay bế cô lên, nhẹ nhàng như ôm đứa bé: "Đi thôi, đi nấu cơm, cô vợ nhỏ nhà anh đói bụng....." Hựu An đưa tay nện cho anh một cái, âm thầm mắng người đàn ông rất lắm mồm này, lại thích trêu chọc cô.

Phòng bếp rất lớn, thức ăn trong tủ lạnh rất nhiều, nhìn qua đủ cho bọn họ sống ở chỗ này mười ngày nửa tháng. Ngồi yên trên ghế ở phòng bếp, cô chống cằm hỏi anh Chu Tự Hoàn lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp thịt bò hầm cách thủy đặt vào lò vi sóng, nhét một ly nước mật ong vào tay cô rồi mới nói: "Nơi này là biệt thự của Tự Hân."

Mất Hựu An tròn to: "Em trai anh làm gì?" "Cái gì em trai anh?" Chu Tự Hoàn không ủng hộ chỉ chỉ chớp mũi của cô: "Là em chồng em, thằng nhóc này cái gì cũng thiếu chỉ dư có tiền, suốt ngày luôn gây chuyện. Phía bên kia là một thôn nhỏ miền núi, Tự Hân thấy còn chưa khai phá, liền đến chỗ này mua đất, xây căn biệt thự này. Trời nóng thì chạy đến nơi này nghỉ mát, hàng ngày đều có người đến dọn dẹp phòng ốc, anh đã cho nghỉ rồi."

Hựu An nhấp một hớp nước mật ong, nháy mắt mấy cái: "Nói đi, anh mưu đồ bí mật đã bao lâu?" Bây giờ nghĩ lại, người đàn ông này quả thật hư quá đi, cái gì mà cho cô thời gian thích ứng. Từ trước đến sau, mới cho cô mấy ngày, liền đem cô nuốt vào trong bụng.

Hựu An cũng không phải là đứa ngốc. Ở nơi rừng núi hoang vắng, trước không thôn xóm sau không nhà cửa, mở tủ lạnh ra liền có thịt bò hầm cách thủy, nhất định là người đàn ông này đã sớm chuẩn bị.

Chu Tự Hoàn đem mì nấu chín, nắm cầm của cô nâng lên, chọt chọt hôn một cái, cực kỳ thành thật khai ra: "Từ mấy giây sau khi quyết định cưới em, em chính là vợ anh." Hơi cúi đầu, từ cổ áo thun của cô nhìn thấy phong cảnh uyển chuyển bên trong, người anh em của anh nhanh chóng đứng lên.

Hựu An cúi đầu nhìn thấy dây quần của anh phồng lên, không thể không đỏ mặt. Người đàn ông này quả thật chính là một công thú (con đực). Chu Tự Hoàn cúi đầu, hôn lên bà vai cô, khe khẽ cắn một hớp, giống như biết cô nghĩ cái gì, hài hước nói: "Người đàn ông của em không phải cảm thú, người đàn ông của em là người đàn ông chân chính." "Em đói bụng." Hựu An không muốn thảo luận vấn đề này với anh, cô vô cùng tin tưởng, nói thêm gì nữa, không chừng cơm cũng không được ăn, người đàn ông này có thể đem cô đè xuống đất mà làm.

Chu Tự Hoàn không khỏi bật cười, tiểu nha đầu khôn ra rồi. Ánh mắt Chu Tự Hoàn lóe lóe, anh không nóng nảy, một hớp cũng không thể ăn cho đủ, dù thế nào đi nữa bọn anh còn có thời gian.

Tài nấu nướng của Chu Tự Hoàn thật rất tuyệt, giống như bà cô. Xét món mì thịt bò lại có Hương Hương Lạt Tiêu trưng qua, đặt ở trên mặt, cô ăn hết một bát to. Cô cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, đại khái cô thật muốn giảm cân.

Lấp đầy bụng, trên người giống như cũng hết đau. Chu Tự Hân thật biết hưởng thụ, không khí nơi này mát mẻ giống như trở lại thời kỳ không có ô nhiễm.

Sau biệt thự là vách đá, mặc dù không khí mát mẻ, phong cảnh tươi đẹp, nhưng là đường núi sao? Hựu An nhìn chung quanh một chút, cũng không nhìn thấy thêm đá, từ trên vách đá ngược lại rũ xuống hai sợi xích.

Chu Tự Hoàn bấm gương mặt hồng hồng của vợ anh một cái: "Đến đây đi! Trèo lên lưng anh." Hựu An nghĩ đến độ cao của vách đá, đầu nhỏ lắc như trống lắc: "Cái đó, chú Chu, em không lên đâu, em ở dưới chờ anh."

Chu Tụ Hoành chau chau mày, đưa tay ôm lưng cô, kéo một sợi dây thừng, cố định mấy cái liềm đem cô đeo sau lưng anh. Bắt được sợi xích rử xuống, từ từ giống như một con khỉ lớn leo lên.

Lúc leo đến một nửa, Hựu An nhìn xuống, bị sợ đến vội vàng nhắm hai mắt lại. Gió núi xẹt qua bên tai, cô giống như nghe được tiếng cười của Chu Tụ Hoành. Đỉnh núi cũng không tính là cao, trong chốc lát liềm lên đến đỉnh núi.

Ngồi trên đỉnh núi, Chu Tụ Hoành chỉ chỉ bên kia nói: "Nơi đó là trại lính của anh." Hựu An giờ tay che trán nhìn một chút, bĩu môi, biết căn cứ huấn luyện của bọn anh ẩn trong khe núi, là một tin tức quân sự cơ mật. "Tại sao làm lính?" Lại mạnh mẽ hỏi anh.

Tụ Hoành không khỏi cười, bế cô vào trong ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, thật lâu sau mới nói: "Vợ à, em là người đầu tiên hỏi anh vấn đề này. Cha mẹ anh cũng chưa từng, dường như xem việc anh tham gia quân ngũ là đương nhiên. Lúc học tiểu học, đại viện chỗ bọn anh có một đứa bé đáng đáp yếu nhược, thường bị anh và Giang Đông khi dễ. Sau đó lại bị bắt cóc, lưu manh bắt giữ cậu ta, kéo lên tòa nhà đổ nát bên cạnh đại viện. Tên lưu manh đem đứa bé kia mang lên tầng trên cùng. Lúc ấy rất nhiều cảnh sát tới, bao vây quanh tòa nhà, không ngừng kêu gọi đầu hàng, cuối cùng cũng không ngăn được tên lưu manh đẩy đứa bé xuống, cứ như vậy té chết, lúc ấy anh và Giang Đông đang ở trong đám người. Sau đó mới biết thân kinh tên lưu manh không bình thường, mẹ đứa bé k lãnh đạo của hắn ta, bởi vì chuyện công việc, bị kích thích. Trước đây, anh và Giang Đông vốn muốn làm cảnh sát, xem phim Hồng Kông, sùng bái cảnh sát mù quáng, cảm thấy cảnh sát cực kỳ đẹp trai, trong tay có súng, là có thể trừ bạo an dân. Sau đó mới biết, chỉ có làm lính, mới có thể làm một anh hùng trừ bạo an dân."

Hựu An cười, nguyên nhân rất thích hợp với Chu Tụ Hoành cùng Giang Đông, trong xương hai người đều có một loại khí thế anh hùng.

Như vậy thật tốt, có một tiểu nha đầu thân cận với mình như thế, thân cận đến nỗi có cảm giác thân thuộc gắn liền như máu thịt. Chu Tụ Hoành chợt nhớ tới câu chuyện trong Thánh kinh, có lẽ Hựu An chính là cây xương sườn anh thất lạc 36 năm, tìm về liền hạnh phúc. Hai người đợi đến khi mặt trời chậm rãi lặn xuống mới xuống núi.

Sau khi ăn cơm tối xong, Chu Tụ Hoành ôm cô ngồi ở trước cửa sổ phòng ngủ ngắm trăng. Ánh trăng tối nay rất mê người, mơ hồ khảm trên không trung, tỏa ra ánh bạc nhàn nhạt, bao phủ lấy hai người, tựa như ảo mộng. Hựu An ngược đầu nhỏ mê đắm nhìn trăng sáng, lại quên rằng lúc trăng tròn tỏa sáng, hồ ly sau lưng liền biến thân.....

Tác giả có lời muốn nói: viết vội vàng, có chữ sai thì mọi người góp ý nha!!!

Chu Tụ Hoành cũng không muốn cảm thú như vậy, cũng muốn để cô dâu nhỏ nghỉ ngơi một lát. Nhưng một khi đụng tới vợ anh, liền hận không được đè cô dưới thân. Những thứ tự chủ anh vẫn lấy làm cao ngạo, ở trước mặt vợ anh không khác gì cái rơm.

Hơn nữa, hiện tại cô dâu nhỏ khéo léo tựa vào trong ngực anh, đầu nhỏ tựa vào trên ngực của anh, mới vừa tắm rửa qua, cả người tản ra mùi thơm sữa tắm. Mới vừa rồi lại ép cô uống 1 ly sữa, sữa tắm cộng thêm mùi sữa nhàn nhạt, lại mười phần hấp dẫn.

Lấy tiêu chuẩn của Chu Tụ Hoành mà cân nhắc, vợ anh quá gầy. Hơn nữa, thể lực qua kém. Tối ngày hôm qua, lần đầu tiên không bao lâu liền hôn mê, sáng sớm hôm nay mặc dù kiên trì được, nhưng cuối cùng cũng thiếu chút nữa là ngất đi. Vì vậy, Chu Tụ Hoành quyết định áp dụng phương pháp nuôi nấng, tranh thủ cô dâu nhỏ dưỡng thành tiểu nha đầu tinh tráng, gầy và thể nào cũng không sao.

Nghĩ tới những thứ này, đầu còn tâm tư ngắm trăng. Với Chu Tụ Hoành, trăng sáng là khuyết hay tròn thật không có gì khác nhau. Trong đầu anh nhớ tới sáng sớm hôm nay, liền cảm giác phía dưới căng đau không chịu được. Cô dâu nhỏ mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, cổ áo hơi lớn, hơi nghiêng sẽ lộ ra vai nhỏ tinh tế, khiến cổ họng Chu Tụ Hoành phát khô.

Cuối cùng không chống đỡ nổi về hấp dẫn, cúi đầu hôn trên bả vai cô dâu nhỏ, dọc theo bả vai mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng gặm cắn. Bàn tay đi vòng qua, từ vạt áo duỗi đi vào, bắt được hai con thỏ nhỏ mềm mại trước ngực, bắt đầu vờn về trên chọc. Mép môi trên bả vai dờn đi, chạy xuống cổ cô, hơi thở nóng bỏng phun ở sau tai Hựu An, Hựu An cảm thấy cả người nóng ran.

Người đàn ông này rất biết **. Hựu An rõ ràng cảm thấy phía dưới một vật thể nào đấy đã cứng rắn như đá, hơi thở của anh cũng càng ngày càng nặng, nhưng anh không kích động đè cô xuống làm. Mà từng chút từng chút triển miên hôn cô, hôn xương bả vai, bả vai, sau gáy, vành tai. Ở trong tai cô, lưỡi lưu lại linh hoạt ra vào, làm Hựu An cảm thấy thoải mái, nhưng cả người liền giống như có cổ lửa đốt, không thể tự chủ hừ một tiếng.....

Tay Chu Tụ Hoành từ từ trượt xuống dò vào trong quần lót rộng của cô, chen đầu gối vào, đẩy hai chân cô thành tư thế dạng chân. Tay của anh như ngựa quen đường cũ tìm được cửa đào nguyên, chui vào, sờ sờ. Chu Tụ Hoành không khỏi cười nhẹ một tiếng, tiến tới bên tai cô, nói: "Vợ à, em đã ướt cả rồi, em cũng muốn phải không, hả?"

Cổ Hựu An cũng đỏ, cô cảm thấy mình thật mất thể diện, anh vừa hôn mình đã muốn, cô cứ như vậy: "A..... Ừ....." Mười ngón tay Chu Tụ Hoành tinh chuẩn cắm vào, cái loại cảm giác đó trong nháy mắt liền tăng lên, khiến Hựu An thót lên, rên ra tiếng. Muốn khép chân của mình, lại bị người đàn ông này mở thêm ra, hơn nữa anh lại bỏ vào thêm một ngón tay. Hai ngón tay khuấy động dây dưa trong cơ thể cô, loại cảm giác đó, cơ hồ có thể khiến người phát điên.

Hựu An yếu đuối kháng nghị: "Anh..... Anh đi ra ngoài....." Chu Tụ Hoành khẽ cười một tiếng, nha đầu này thích nhất là ăn ở hai lòng. Thân thể của cô thành thực hơn nhiều so với cái miệng nhỏ nhắn, thân thể của cô nói cho Chu Tụ Hoành biết cô thích như vậy.

Ngón tay Chu Tụ Hoành nhanh chóng rút ra, một ngón tay khác liền đưa vào, phối hợp tần số rút ra đưa vào, vuốt ve trần châu nhỏ trong vỏ sò của cô..... Cùng nhau công kích. Kích thích quá lớn, thân thể Hựu An lại quá mức nhạy cảm, không bao lâu, tiểu nha đầu kêu lên một tiếng, phun ra.

Chu Tự Hoàn khẽ giọng nói: "Nha đầu vô dụng....." Rút tay ra giờ lên để cho cô nhìn, hai ngón tay trong không trung vương tơ bạc sền sệt, nhìn qua rất mỹ hoặc. Mà về mặt người đàn ông trước mặt cô rất khác thường, đem ngón tay đặt vào trong miệng, từng ngón từng ngón nuốt vào, hơn nữa còn chặn miệng cô lại, dùng sức hôn cô.....

Bàn tay lưu loát cởi quần của cô ra, đem cô xoay thật nhanh, để cô đối mặt mình, đè xuống..... Thậm chí Hựu An nghe thấy tiếng vang phát ra lúc tiến vào, bởi vì ướt át.....

Chu Tự Hoàn không khỏi rên lên một tiếng, hưởng thụ cảm giác ấm áp khít khao trong nháy mắt bị bao lấy thật chặt..... Dùng răng cắn mở nút áo cô, bên trong, vợ anh trần trụi, thật tiện nghi cho Chu Tự Hoàn.

Chu Tự Hoàn giờ hai chân cô nâng cao, dục vọng nhanh chóng đứng thẳng, cả người Hựu An cơ hồ không cách nào chống đỡ, chỉ có thể đưa tay bắt lấy bả vai anh, giống như tư thế cưỡi ngựa bị động..... Chu Tự Hoàn không hề gấp gáp di chuyển nhanh, mà một cái nhẹ một cái nặng.....

Rất nhanh Hựu An bắt đầu không kiên nhẫn. Người đàn ông này cố tình trêu chọc cô, mấy cái nặng, cô mới vừa cảm thấy thư thái, anh liền có ý xấu muốn ngừng lại. Hựu An có chút khó nhịn ngất mấy cái lên eo anh, Chu Tự Hoàn cười, ngẩng đầu nhìn cô đề nghị: "Vợ à, tự em đi chuyển đi, em muốn nhanh thế nào cũng được, được không?"

Hựu An đỏ mặt không đồng ý, cắn môi bất động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ cơ hồ muốn nở ra máu. Chu Tự Hoàn thở dài, vợ anh bị anh làm hư rồi, chính là mệnh đề người khác phục vụ, một chút hơi sức cũng không muốn bỏ ra, lại còn muốn thoải mái.

Chu Tự Hoàn khẽ sát vào con thỏ nhỏ trước ngực cô, cắn một cái, nói: "Nha đầu lười." Ôm lấy cô xoay trở lại, hai cánh tay có lực xuyên qua khuỷu chân của cô, nhắc lên, vọt một cái mà vào, cử động thật nhanh, tần số giống như mồi bẫy điện.....

Hựu An bị một ** trong cơ thể khuếch tán ra an ủi, đánh chiếm. Loại cảm giác đó khó có thể hình dung..... Đột nhiên Chu Tự Hoàn đẩy cô ra, cầm tay cô lên để cô chống vào kính cửa sổ sát đất. Chân Hựu An mềm nhũn suýt nữa trượt xuống, bị Chu Tự Hoàn khóa chặt eo thon nhắc lên, đè hông cô xuống, từ phía sau tiến vào, đâm thật mạnh.....

Tay của cô từ trên kính cửa sổ trượt xuống lan can trước mặt, nắm được mới không xui xẻo trên mặt đất. Hơi sức Chu Tự Hoàn dùng là rất lớn, đem một chân cô nâng lên thật cao, rút mạnh tiến nhanh, mỗi một cái giống như có thể đâm thủng bụng nhỏ của cô. Hựu An thậm chí cảm thấy có chút đau, sau cơn đau có chút xót.....

Cô chu mỏ muốn khóc, lại cảm thấy mỗi lần làm đều khóc thật quá mệt mỏi, lại nhịn xuống. Trong mắt vẫn còn chút nước mắt trong suốt lóe lên, cô quay đầu lại nhìn Chu Tự Hoàn cầu xin anh: "Ừ..... Thật sâu..... Quá sâu..... Em đau....."

Chu Tự Hoàn hôn cô một cái, thở hắt ra hỏi cô: "Đau ở đâu?" Bàn tay đi vòng qua, đặt trên bụng cô: "Là nơi này đau?" đồng thời phía dưới nhấn một cái..... Nhấn một cái. A..... Chân Hựu An mềm nhũn, nhưng eo bị Chu Tự Hoàn vững vàng cố định, trực tiếp nhắc tới độ mạnh hơn..... Hựu An cảm thấy, mình thật có thể bị người đàn ông này đụng đến chết.

Chu Tự Hoàn nằm sấp trên người cô đầu nhỏ của anh, phần khởi vô cùng, dọc theo xương sống cô gặm cắn từng chút từng chút, giống như ngàn vạn con kiến đục khoét xương **.

Chu Tự Hoàn đột nhiên cảm thấy, ánh trăng dường như thay đổi. Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu thẳng xuống, thoải mái tràn vào, ánh bạc nhàn nhạt trong trẻo rơi trên người vợ anh, giống như trải thành một tấm vải sáng màu bạc quanh người. Theo tần số va chạm của anh, ánh sáng không ngừng di động biến đổi, xinh đẹp sinh động mà linh hoạt.

Vợ anh thật đẹp, Chu Tự Hoàn nhìn chăm chăm hình ảnh chiếu ra trên cửa sổ sát đất. Cô hiển nhiên khâm trọng lòng anh như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, môi đỏ mọng khẽ mở, ngược đầu, tóc dài trải ra thành một đường cong, đẹp đến động lòng người, đẹp đến nỗi anh muốn cô bao nhiêu cũng không đủ.

Cảm giác cô bắt đầu cấp tốc co rúc lại, giống như vô số cái miệng nhỏ nhắn dùng sức ngậm, hút người anh em tốt của anh..... Chu Tự Hoàn rên lên một tiếng, gia tăng tốc độ, gần như độc ác vọt mạnh đẩy mạnh mấy cái, cảm giác nhiệt lưu tưới xuống trên người anh em của mình, Chu Tự Hoàn gầm nhẹ một tiếng, hai người đồng thời lên đỉnh.....

Chu Tự Hoàn nhắm mắt lại, cảm thụ một ít dư âm vận động ** vui vẻ, mới ôm lấy vợ anh vào phòng tắm. Không giằng vò cô nữa, rửa sạch liền bế ra ngoài, ôm vào ngực để cho cô ngủ.

Hựu An lại giật giật, cảm thấy không được tự nhiên. Ngày hôm qua thì bởi vì nửa chừng bị hôn mê, cả áo ngủ cũng không mặc. Cô không có thói quen ngủ trần truồng, cô lại giật giật. Chu Tự Hoàn cúi đầu cắn chóp mũi của cô một hóp, uy hiếp cô: "Cử động nữa thì anh không bảo đảm còn có thể quản được ông xã nhỏ của em." "Ông xã nhỏ?" Ngày hôm nay Hựu An mới hiểu được người đàn ông này nói cái gì, không khỏi liếc anh một cái, cũng thật không dám cử động nữa.

Cảm giác rất kỳ quái, mặc dù mệt, lại không ngủ được. Mới vừa rồi tiêu hao thể lực, tắm nước nóng giống như khôi phục không ít. Bàn tay Chu Tự Hoàn khoát lên ngang hông cô, từng cái một vuốt ve phía sau lưng của cô, giống như vuốt lông con mèo nhỏ, nhưng mà rất thoải mái.

Hựu An nhớ tới vừa rồi, chợt ngẩng đầu lên, chu miệng nói: "Anh thành thật khai báo cho em, trước đây từng có bao nhiêu phụ nữ?" Phòng má cong môi, nói ra những lời này có thể làm ề răng người khác.

Chu Tự Hoàn không khỏi nhún mày vui vẻ, tay trượt đến móng tròn vĩnh viễn lên của cô nheo một cái, nói: "Tiểu nha đầu, muốn tính sổ với anh sao?" Hựu An

hừ một tiếng: "Giải Phóng Quân không nên nói láo, em nhớ được người nào đó đã nói với em, 36 năm không khai trai. Sao em cảm thấy lời nói có chút phóng đại đây."

Chu Tự Hoàn cười nhẹ, trưng ra vẻ mặt hết sức oan uổng, nói: "Vợ à, anh bị oan, anh muốn giải oan." Hựu An làm như độ lượng vươn một ngón tay quơ quơ: "Bà xã anh rất khoan hồng độ lượng, chấp thuận cho anh giải oan, nhưng cơ hội chỉ có một lần. Chú Chu, anh cần phải nắm chắc cơ hội nha! Qua thôn này là không có nhà trọ đâu"

Chu Tự Hoàn siết ngón tay của cô kéo vào trong miệng gặm một cái: "Nha đầu hư, còn gọi chú, gọi là ông xã." Lòng mảy Hựu An dựng lên: "Đồng chí Chu không nên trốn tránh vấn đề, khai ra thật rõ, phải biết chính sách của Đảng ta là thẳng thắn được khoan hồng kháng cự bị nghiêm trị."

Rõ ràng là nhóc con tính toán chi li, còn bày đặt biểu hiện vẻ tha thứ hiền huệ, đáng yêu không chịu được. Chu Tự Hoàn cúi đầu, ngậm cái miệng nhỏ nhắn nói dài dòng của cô, đẩy ra hàm răng, hôn cô, quán lấy lưỡi của cô khuấy động, hút toàn bộ mật nước trong miệng cô nuốt xuống..... Hôn đến khi tiểu nha đầu thở hồng hộc mới đẩy cô ra.

Cảm giác người anh em của mình lại có khuynh hướng hăng hái, vội vàng hít sâu vài hơi trấn áp xuống, ôm vợ anh, nói: "Chúng ta nói chuyện đảng hoàng, không cho hấp dẫn anh nữa."

Hựu An thật muốn trợn trắng mắt. Ai hấp dẫn anh, là anh hôn cô thiếu chút nữa hít thở không thông, vừa quay đầu, lại làm người ác cáo trạng trước. Chu Tự Hoàn hôn đỉnh đầu cô, nói: "Trước khi gặp em anh cảm thấy phụ nữ thật phiền toái, nhưng cũng không cho thấy sinh lý của người đàn ông của em có thiếu sót gì. Người đàn ông của em rất bình thường, các chức năng cũng là của một người đàn ông đang ở thời kỳ sung mãn. Cái này vợ anh khẳng định thăm sâu trong người....."

Hựu An e hèm một tiếng: "Nói điếm chính." Chu Tự Hoàn mới nói: "Về phần kỹ thuật, Tự Hàn mở công ty giải trí, video hình ảnh hạn chế nào mà không có. Chồng em thông minh như vậy, vũ khí sắc bén chất lượng, chiến lược phức tạp nào cũng có thể hiểu rõ, đây là bản năng của người đàn ông, có gì khó chứ."

Hựu An không thể nào tin nổi, nói: "Anh nói mấy cái này là đều xem video mà học được? Sao em lại có cảm giác, kinh nghiệm thực chiến của anh quả thật có thể sánh ngang với những nam chính kia rồi."

Chu Tự Hoàn nghiêng người đè cô dưới thân: "Nha đầu hư, em cũng xem qua." Mặt Hựu An đỏ lên, Chu Tự Hoàn được voi đòi tiền mà nói: "Vợ à, hay là anh lại đổi tư thế một lần nữa....."

Nói còn chưa dứt lời, Hựu An ba chân bốn cẳng đẩy anh ra, ôm lấy chân lẫn một vòng, lăn đến bên kia giường lớn, phòng bị nhìn anh. Chu Tự Hoàn không khỏi bật cười, đưa tay liền ôm cả chân lẫn người vào lồng ngực, vỗ vỗ: "Hôm nay tha cho vợ anh, ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Sing Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Hựu An phải thừa nhận, mình chó ngáp phải ruồi gả cho ông xã vô cùng mê người, cô giống như đào được mỏ kim cương. Hựu An nghĩ thật lâu cũng nghĩ không ra, còn cái gì mà người đàn ông này không am hiểu. Người đàn ông đã 36 rồi, hề chơi đùa, lại giống như thiếu niên mười bảy mười tám

Anh mang cô chơi dù lượn. Trong phút chốc từ dốc thoải bay lên trời, Hựu An sợ nhắm hai mắt lại, lá gan cô rất nhỏ, nhưng từ từ cũng không sợ nữa, bởi vì biết ở trong lòng anh, cô rất an toàn. Bọn họ giống như chim Ưng bay lượn trên trời, phía dưới là rừng núi trập trùng, trên đầu là trời xanh mây trắng. Đi theo người đàn ông này cô thật có thể lên tận trời cao.

Anh rất cưng chiều cô, còn cưng chiều hơn ba cô. Hựu An cảm thấy, mình quay về quá khứ, trở lại thành đứa trẻ áo đến vươn tay com tới há mồm rồi. Có lúc, thậm chí Hựu An có loại ảo giác, mình không phải là bà xã của anh mà là con gái anh. Dĩ nhiên, loại cảm giác này chỉ là có lúc, thường thì, anh là một cảm thú, đề cô xuống làm không dứt, đa dạng chống chất.

Người đàn ông này luôn miệng nói anh 36 năm không khai trai. Hựu An lại cảm thấy, anh là một lão hồ ly tinh tu luyện mị thuật (kỹ thuật quyến rũ) 360 năm. Nếu như vứt bỏ ngượng ngùng cùng ranh giới cuối cùng trong lòng, Hựu An phải thừa nhận mình rất tính phúc, chỉ là tính phúc có hơi quá. Người đàn ông này đối với loại chuyện đó làm không biết mệt.

Hựu An rút cuộc đã tin tưởng lời của Triệu Thiên cùng Giai Kỳ. Người đàn ông làm lính thật đúng là không thể chọc, tinh lực vô cùng đầy đủ, lại trải qua huấn luyện dày đặc. Minh làm vợ anh, là được anh chứng minh thể lực bản thân anh khỏe như voi, thật là đau cũng vui vẻ.

Hựu An ngồi dậy, vén chăn lên nhìn mấy lần. Trên người, vết hôn tím bầm mới chồng lên cũ, vết cũ còn chưa tan mất, liền bị người đàn ông kia gặm ra vết

Anh thích hôn cô, cắn cô, từ đầu đến chân không buông tha mỗi một góc nhỏ nào. Mỗi lần đều hôn đến khi cô bất lực, cắn cô cả người run rẩy, mới có thể tiến vào chủ đề.

Hựu An hơi giật giật, cảm giác giữa hai chân một hồi chua xót. Có chút uất ức chu chu miệng, đưa tay lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn, mới phát hiện là một bộ quần áo cưới ngựa, không phải cô mang tới.

Ngày hôm qua chơi đùa lượn cho tới trưa, trở về liền mệt mỏi không cử động được. Buổi chiều hai người vui trên ghế sofa xem phim, bộ phim lịch sử thật hoành tráng, cuối cùng diễn biến thành bộ phim nói về nhân vật có thật. Mọi chuyện xong xuôi, cô đã mệt như đứa trẻ chơi đùa cả ngày, nhắm mắt lại nằm trên người anh mà ngủ thiếp đi, tỉnh dậy đã là hiện tại. Hựu An nghiêng đầu nhìn một chút, rèm cửa sổ dày cộm nặng nề đã sớm kéo ra, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa mỏng bên trong, chiếu vào, nhiệt độ có chút ấm áp.

Chẳng lẽ Chu Tự Hoành thừa dịp cô ngủ, xuống núi, còn thuận đường mua y phục cho cô. Cửa từ bên ngoài đẩy ra, Chu Tự Hoành đi vào, vẫn là quần lĩnh, lồng ngực mở hoặc, cánh tay cường tráng, cơ ngực rói rầm. Hựu An nhớ rất rõ, lúc anh ở trên người mình thì từ bắp thịt ri ra mồ hôi, cái loại sức căng đó, rất nam tính, rất hấp dẫn.

Về mặt nha đầu này lóe lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng nhìn chằm chằm anh, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì. Chu Tự Hoành đi vào, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô một cái: "Ngày hôm qua em ngủ như chết, anh gọi em dậy ăn cơm em cũng không tỉnh, còn rậm rì làm nũng với anh. Hiện tại có đói bụng không? Đứng lên ăn cơm, ăn cơm xong anh dẫn em đi cưới ngựa."

"Cưới ngựa?" Hựu An bĩu môi: "Cả người người ta đều đau, sao có thể cưới ngựa?" Chu Tự Hoành không khỏi cười, nha đầu này vốn yếu ớt, hiện tại anh cưng chiều càng thêm thích làm nũng, mềm mại ỷ lại vào anh, khiến anh buông không ra đặt không xuống. Cho dù xuống núi bổ sung lương thực, cũng phải thừa dịp nha đầu này ngủ thiếp đi, nếu không cô sẽ làm nũng, anh thật không nỡ rời đi, dù chỉ một chút.

Chu Tự Hoành không khỏi bắt đầu rầu rĩ chuyện về sau, nếu có nhiệm vụ hoặc diễn tập, hai người tất yếu sẽ tách ra nửa tháng hoặc một tháng cũng là chuyện thường. Đến lúc đó làm sao để vượt qua

Chu Tự Hoành ôm cô từ trong chăn ra, mặc quần áo cho cô. Anh thật thích phục vụ cô dâu nhỏ của anh. Vợ anh là một nha đầu lười, lúc đầu còn ngượng ngùng ồm ồm, mấy ngày gần đây, liền bắt đầu phối hợp với anh. Anh cầm áo lót giơ ra, cánh tay của cô rất có thứ tự liền xỏ vào, thân thể ngã về trước nằm úp sấp trong lòng anh, để anh cài móc khóa phía sau cho cô, cài xong, lại mặc từng cái từng cái khác cho cô. Độ phối hợp của cô vô cùng cao, bảo duỗi chân liền duỗi chân, bảo cúi đầu liền cúi đầu, thật là nha đầu lười. Mặc quần áo xong, Chu Tự Hoành duỗi một cánh tay, tiểu nha đầu liền nhảy tới, giờ tay ôm cổ của anh, cặp chân lu loát vòng ở hông anh, anh cứ như vậy kéo cái hông nhỏ của cô đi rửa mặt.

Cô thích tư thế này, Chu Tự Hoành cũng thích. Cô thích anh ôm cô như vậy, nhưng anh lại thích yêu như vậy, ôm cô, đẩy vào cô, tiến vào thật sâu, mỗi lần lại mạnh hơn, nghe cô rên lên từng tiếng cao thấp, cảm giác kia có thể thư sướng đến tận trời.

Cái gì là tân hôn? Chính là lúc nào cũng muốn dính cùng một chỗ, làm gì cũng không muốn tách ra, thậm chí rửa mặt. Chu Tự Hoành chưa bao giờ biết mình có loại hảo sắc cổ quái này, nhưng cưới cô dâu nhỏ Hựu An này, liền hận không được giúp cô chuẩn bị tốt mọi chuyện, thật giống như chăm sóc con gái ruột.

Chu Tự Hoành đặt cô trên ghế trước bồn rửa tay, trét kem đánh răng lên bàn chải đánh răng chạy bằng điện. Tiểu nha đầu lại rất nghe lời, thấy anh trét kem đánh răng xong, liền há mồm ra, tay cũng lười cử động, để anh đánh răng cho cô.

Đánh răng rửa mặt xong, tiểu nha đầu soi gương trang điểm, biết rõ còn hỏi: "Ngày hôm qua anh xuống núi?" Chu Tự Hoành cúi đầu căn gương mặt của cô một hớp: "Nếu không xuống núi, cũng chỉ có thể ăn em."

Hựu An chu mỏ: "Anh ăn ít lắm sao?" Chu Tự Hoành không khỏi vui vẻ, tiểu nha đầu cũng biết tranh luận rồi. Cúi đầu giữ chặt đầu nhỏ của cô, hôn lên. Tiểu nha đầu học rất nhanh, dần dần biết tìm thú vui, hơn nữa bản thân là một nha đầu bướng bỉnh không chịu thiệt thòi. Anh hôn cô thế nào, cô cũng học theo hôn trở lại. Anh tới em đi, khuấy động khiến không khí cũng nóng lên. Chu Tự Hoành không cam lòng buông cô ra, thờ dốc một hơi nói: "Vợ à, em còn cầu dẫn anh, chỗ ấy hôm nay cũng không dùng"

Hựu An đỏ mặt, Chu Tự Hoành dùng lược chải tóc cho cô, tiểu nha đầu đột nhiên nói: "Cột tóc lên mới hợp với quần áo." Tim đây thun đưa cho anh, ý là bảo Chu Tự Hoành cột tóc cho cô.

Tóc cô dâu nhỏ là một trong những bộ phận Chu Tự Hoành thích nhất, vừa mềm vừa mượt, dày giống như tảo dưới đáy biển, lúc cột, tóc vung vẩy tạo thành đường cong, đẹp động lòng người. Nhưng để cho anh cột tóc, Chu Tự Hoành thử mấy lần cũng không thể thành công, cuối cùng đuôi ngựa cột lên có chút rồi.

Tiểu nha đầu soi gương, ghét bỏ tháo ra, hai ba cái liền đem tóc của mình cột thành một búi tóc hình đóa hoa, hợp với bộ quần áo cưới ngựa màu lam, trẻ trung xinh đẹp nói không nên lời. Chu Tự Hoành chưa từng mua quần áo cho phụ nữ, Hựu An là người đầu tiên. Thoạt nhìn rất thành công, anh cũng không muốn đi ra ngoài.

Rất cuộc ép buộc ăn điểm tâm xong, lúc thực sự ra cửa, đã hơn mười giờ. Thì ra em trai anh định xây một làng du lịch ở đây, sau đó lại thật sự luyện tiếc cảnh đẹp chưa khai thác này, mới xây căn biệt thự để một mình hưởng dụng. Mặc dù là một biệt thự riêng, phương tiện đồng bộ chung quanh cũng coi như đầy đủ.

Bên cạnh biệt thự là trường đua ngựa nhỏ. Bình thường ngựa đều được nuôi ở dưới chân núi. Sáng sớm hôm nay Chu Tự Hoành gọi điện thoại qua, bảo người ta dắt lên một con. Trường đua ngựa không lớn, nhưng tương đối chuyên nghiệp, hơn nữa lại ở lưng chừng núi, xa xa là từng dãy núi nhấp nhô, bên cạnh là cỏ biếc như tơ, rong chơi trong đó làm người ta lưu luyến quên về, hơn nữa còn là chỗ hoàn toàn riêng tư, mấy dặm xung quanh cũng không nhìn

thấy người thứ ba.

Chu Tự Hoành dắt một Đại Hắc Mã (con ngựa đen lớn) đi tới, Đại Hắc Mã vô cùng anh dũng, giờ vó lên, phun khí, mắt ngựa hẹp dài liếc Hựu An một cái, ý là rất xem thường cô.

Lúc đầu Hựu An có chút sợ, nhưng bị con ngựa xem thường, cúi kính, chống nạnh nói: "Mày tỏ vẻ cái gì? Một lát tao liền cưỡi trên lưng mày làm mưa làm gió đó."

Chu Tự Hoành không khỏi bật cười, đưa tay giữ hông của cô, khoát tay lập tức nâng lên. A..... Đột nhiên ngồi ở trên lưng ngựa, Hựu An hét lên một Đại Hắc Mã còn vậy bồm ngựa, cô bị hù chết, thân thể bám xuống, gắt gao siết cổ của Chu Tự Hoành không buông tay.

Chu Tự Hoành cười một tiếng, xoay người lên ngựa, đem cô xoay người, để cô nằm trong lòng ngực mình, bàn tay vòng qua kéo cương ngựa. Hựu An chui vào trong lòng anh, vội vàng ôm lấy hông anh, chỉ sợ té xuống.

Chu Tự Hoành cúi đầu hôn cô một cái: "Nha đầu nhát gan, lá gan chơi đùa lượn ngày hôm qua đâu rồi?" Thúc vào bụng ngựa, con ngựa thông thả chạy chậm vòng quanh đường đua.

Chạy hai vòng, Hựu An cũng cảm thấy không có gì đáng sợ. Vì vậy buông lỏng một chút, từ trong ngực Chu Tự Hoành xoay người qua, tựa lên ngực anh, nhìn chung quanh, bắt đầu không thành thật. Cái móng nhỏ theo lắc lư của ngựa nhún nhún về phía sau, cả người Chu Tự Hoành bốc lửa.

Tối hôm qua thấy cô dâu nhỏ của anh thật sự mệt muốn chết rồi, Chu Tự Hoành mới mềm lòng bỏ qua cho cô. Nhìn một đêm, lúc này phải chống chọi với trời chọc của cô. Hơn nữa hai người bọn họ ở trên lưng ngựa, biên độ lắc lư của ngựa, ở trình độ nào đó mà nói, dù khác với làm tình nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Hựu An đột nhiên cảm thấy, phía sau cái móng nhỏ của mình chợt bị một vật thể như cây gậy thô sấp cứng rắn đâm vào, cũng biết là không ổn. Hơn nữa người đàn ông phía sau càng dán càng gần, tay cũng bắt đầu không thành thật.

Mắt Hựu An vọt một cái liền đỏ lên, mặc dù nơi này chỉ có hai người bọn họ, nhưng ban ngày ban mặt, cô cũng không có dũng khí như vậy. Tay vội chân loạn đẩy tay của anh ra, cô rầm rì: "Đừng làm rộn....."

Chu Tự Hoành chợt tăng tốc. Đại Hắc Mã ước chừng đã sớm chán nản đi chậm rì rì như vậy trên khoảng sân vắng, tung bốn vó, chạy đi, nhảy qua lan can của trường đua, mới dừng lại. Chu Tự Hoành ôm vợ anh nhảy xuống ngựa, vào trong căn nhà gỗ nhỏ bên cạnh.

Hựu An còn chưa nhìn rõ căn nhà dùng để làm gì, liền bị Chu Tự Hoành đặt xuống, bắt đầu xé rách y phục của cô. Bộ quần áo cưỡi ngựa này dù nhìn rất đẹp, lại cô tình có rất nhiều nút áo. Lúc Chu Tự Hoành cung chịu, rất có kiên nhẫn. Lúc này dự vọng đã công tâm, đầu còn có thời gian nghĩ đến. Không cởi được, hai tay liền nắm lại, roẹt một tiếng, quần áo mới vừa mặc vào không tới một giờ hoàn toàn rách nát; lưu loát cởi quần của mình xuống, đẩy chân ra, dùng sức đâm vào.....

Tác giả có lời muốn nói: gắng viết văn phong cho giống giọng văn của nhà văn mà mình sùng bái.

Hựu An bị anh va chạm, thân thể lui vào trong đồng cỏ sau lưng, mới phát hiện nơi này có lẽ là căn phòng để thức ăn gia súc. Chỉ một đêm không làm, người đàn ông này lại vô cùng kích động giống như đã tám trăm năm chưa từng thấy một người phụ nữ.

Bộ quần áo cưỡi ngựa đẹp mắt trên người cô đã sớm tán ra tan tác, cả quần anh cũng không cởi, cứ như vậy thẳng tắp đâm vào, vọt mạnh đẩy mạnh, va chạm cô nhiều lần thiếu chút nữa ghim vào trong đồng cỏ. Bàn tay to của anh cố định hai chân cô, nâng lên, mở ra đến góc độ lớn nhất. Anh chợt đứng lên, cầm cổ chân mảnh khảnh của cô, từ trên trút xuống đi vào.....

Hựu An có cảm giác mình nhất định sẽ bị người đàn ông này đâm chết. Sức lực lớn như vậy, cô cơ hồ hoảng sợ mở mắt ra, cứ như vậy nhìn anh tiến vào thân thể của cô. Mắt Hựu An mở to đến trình độ không thể tin được, giống như là lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy nhìn đến người anh em tốt của anh.....

Vật đen tím này vừa thô vừa dài, nhìn qua có vài phần dữ tợn. Cô cũng không thể tin, thân thể nhỏ nhỏ của mình có thể chứa được vật nhỏ dọa người như vậy, aaa..... Bị cô nhìn, vật nhỏ của Chu Tự Hoành càng thêm phần khời, dưới ánh mắt Hựu An, nhanh chóng trưởng lớn thêm một vòng, mạnh mẽ cắm vào.

Hựu An có thể thấy rõ, mảnh thịt phần hông bị anh đẩy mạnh mà tiến vào. A..... Cô không khỏi kêu lên, cái loại căng đau đó làm cho cô sợ, hơn nữa lại quá sâu. Cái tư thế này cơ hồ có thể đẩy đến cuối thân thể cô,

cô có thể cảm thấy mình đang phải chịu từng trận từng trận ê ẩm tê ngứa giống như bị sóng đánh tới, đủ khiến cô lơ lửng, cả người run rẩy không chính mình.

"Vợ à, có thích hay không? Thoải mái hay không? Hả? Trả lời anh....." Người đàn ông trên người lại vẫn không tha cho cô, từng phát từng phát chạm mạnh, còn hỏi cô vấn đề mắc cỡ như vậy. Hựu An mím chặt môi, lại bị anh dùng lực lớn đẩy vào, không khỏi rên lên một tiếng.

Chu Tự Hoành thấy cô dâu nhỏ mạnh mẽ, đột nhiên rút lui ra khỏi thân thể của cô. Hựu An liền cảm giác phía dưới trống rỗng, giống như cả người đều là khoảng không, có chút khó nhịn nóng này tập kích quấy rối trời lên, khổ sở muốn khóc.

Chu Tự Hoành lại xoay người cô, nhắc hông của cô lên, từ phía sau tiến vào. Cái tư thế này cũng không tốt hơn bao nhiêu so với vừa rồi, hơn nữa trước

mặt không có lan can đỡ, bị anh chạm mạnh, Hựu An liền quỵ sấp trên mặt đất..... Từng phát từng phát, Chu Tự Hoàn liên tục làm loạn trong cơ thể cô, thân thể cứng rắn dính vào sống lưng cô, dọc theo lỗ tai cô nhẹ nhàng gặm cắn, hô hấp nặng nề phun ở bên tai cô. Hựu An cảm thấy, đầu óc cô bắt đầu lơ mơ.

Chu Tự Hoàn thích tư thế này nhất. Vì tư thế này có thể để cho anh cảm nắm được tất cả các bộ phận anh thích nhất trên người cô dẫu nhỏ. Bàn tay to của anh bắt được con thỏ nhỏ mềm mại nhảy lên, ngón tay nắm được đỉnh phần hông nhỏ nhắn. Đỉnh phần hông nhỏ nhắn giống như cô dẫu nhỏ của anh, trong nháy mắt cứng lên, làm anh yêu thích không buông tay.....

Anh dùng càng thêm dùng sức. Ừm a..... Ừm a..... Nghe cô dẫu nhỏ của anh kêu lên, tiếng sau cao hơn tiếng trước, Chu Tự Hoàn vẫn chưa thấy đủ, cắn vành tai cô, cô chấp hời cô: "Tiểu nha đầu ăn ở hai lòng, thoải mái hay không? Há?" Dưới thân dùng sức nhấn vào, tiếng Hựu An kêu liên tăng lên quãng tám....."Nói, thoải mái hay không, nói không, há? Không nói anh không cử động nữa nha....."

Anh thật không cử động, phía dưới giữ yên, nhưng môi lưỡi lại dọc theo lỗ tai của cô đi xuống, từ cổ tràn xuống hai bên xương sống từng phát từng phát gặm lấy cô. Cả người Hựu An run rẩy, cái loại khó nhịn đó khiến cô sắp vỡ tan. Hơn nữa anh chậm rãi rút ra, rõ ràng cảm giác anh căng lên mạnh mẽ, nhưng người đàn ông này vẫn giữ yên.

Hựu An cảm giác mình sắp điên rồi, cái mộng nhỏ không bị khống chế vênh lên lui về phía sau. Chu Tự Hoàn lại giống như hành hạ lui ra ngoài. Cảm giác cột trụ nóng bỏng đó không rời đi, mà là đang ở trong khu vực đầm lầy ẩm ướt của cô, ma sát chọt trước chọt sau, chính là không chịu đi vào, chính là không cho cô.....

Cuối cùng Hựu An riu rít khóc, uất ức tăng lên, càng khóc càng lớn tiếng. Cô quay người lại, dùng sức đâm Chu Tự Hoàn: "Anh hư, anh hư, anh xấu lắm, anh xấu lắm, ô ô ô....."

Chu Tự Hoàn dở khóc dở cười, đã nói vợ anh bị anh cung chiều trở nên yếu ớt rồi, càng ngày càng nhiều hơn. Ôm thân thể cô xoay một cái, anh nằm trên đồng cỏ khô đem cô vợ nâng lên trên mình, cổ định hông của cô, kê vào người anh em của anh, tiểu nha đầu tự mình ngồi xuống. A..... Chu Tự Hoàn không khỏi rên lên một tiếng, tiểu nha đầu còn chưa hả giận, ngồi xuống, hai bàn tay nhỏ bé còn bám chặt của anh, ý là bảo anh di chuyển.

Chu Tự Hoàn không có cách, giờ hai cánh tay đem cái mộng nhỏ của cô nâng lên, từng phát từng phát đẩy vào, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nặng, một cái cuối cùng, thân thể tiểu nha đầu mềm nhũn, nằm trên người anh, không nhúc nhích.

Chu Tự Hoàn mới ôm cô lật xuống dưới, nhắc chân cô lên, mạnh mẽ va chạm. Trải qua kích tình, thân thể Hựu An càng nhạy cảm. Dư vị của loại cơ rúc đó còn chưa tàn đi, bị người đàn ông này đâm một cái đi vào. Cái loại mùi vị đó, khiến Hựu An thút tha thút thít hai cái, muốn đẩy anh ra, nhưng bị người đàn ông này gắt gao khóa chặt thân dưới, căn bản không nhúc nhích được. Cô hận, vòng tay ra sau cổ anh, móng vuốt nhỏ từng phát từng phát cào lên sống lưng anh.

Chu Tự Hoàn bị móng vuốt nha đầu này làm tăng tinh thần, kịch liệt đứng thẳng đâm mạnh mấy chục cái, gặm nhẹ một tiếng. Hựu An không khỏi sợ run cả người, cô cũng có thể cảm nhận được có một dòng khí nóng chọt bắn vào trong cơ thể. Người đàn ông này thật là một sắc lang không hơn không kém.

Lăn lộn đủ rồi, thể lực Hựu An đã sớm không còn, cả người mềm thành một nắm bùn, nằm trong ngực Chu Tự Hoàn, mắt cũng không mở ra được, mặc cho Chu Tự Hoàn như có như không vuốt lưng cô. Anh cúi đầu nhìn cô, tóc đã sớm tản ra, bù xù còn ghim ngổn ngang mấy sợi rom rạ, thân thể trải qua dục vọng gột rửa hồng hào nằm trong lòng anh, giống như trứng tôm mới vừa luộc chín. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn giữ chút nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, thỉnh thoảng còn thút tha thút thít. Tim của Chu Tự Hoàn nha! Mềm nhũn cũng không biết thành cái dạng gì rồi! Nha đầu này quả thật chính là số kiếp của anh.

Chu Tự Hoàn vuốt vuốt tóc cô, cởi áo của mình xuống, mặc vào người cô, ôm cô đi ra ngoài, cũng không thèm dắt ngựa, trở về biệt thự tắm cho cô. Biết nha đầu này ghét nhất là trên người nhớp nhúa, lúc này đang uồn ẻo trên người anh, mảy mẩn thật chặt, cho đến khi Chu Tự Hoàn đặt cô vào trong bồn tắm, mảy mới giãn ra. Từ đầu đến cuối cũng không mở mắt ra, thoải mái râm rì một tiếng, cánh tay vòng quanh cổ Chu Tự Hoàn cũng không buông ra.

Chu Tự Hoàn khẽ cười một tiếng, kê vào cái miệng nhỏ nhắn của cô hôn một cái, nhỏ giọng nói: "Em không buông anh ra, sao anh tắm rửa cho em đây, hay là em còn chưa mệt?"

Hựu An không khỏi chu chu miệng, không tình nguyện buông anh ra. Một ít biện pháp trị nha đầu này Chu Tự Hoàn cũng không có, mang bộ dạng vú em phục vụ cô gọi đầu tắm rửa. Thu thập xong nhét cô vào trong chăn, vỗ lưng cô, đợi cô ngủ thiếp đi, mình mới vọt đi tắm.

Vừa lên giường, tiểu nha đầu liền tự động tự phát lăn vào trong ngực anh, dùng cả tay chân ôm anh, ngủ ngon ngọt vô cùng. Chu Tự Hoàn cũng chịu đựng tư thế ngủ không tốt của nha đầu này, không ôm cô, lúc nửa đêm không chừng liền đem chăn đạp ra, giống như đứa bé.

Lúc nửa đêm, tiểu nha đầu trầm giọng râm rì một tiếng, khiến Chu Tự Hoàn giật mình tỉnh lại. Mở đèn lớn mới phát hiện, mặc dù tiểu nha đầu còn ngủ, cũng không thích hợp lắm, giống như bị đau ở đâu. Cô trầm giọng nức nở, giống như một con thú nhỏ bị thương, không cần nói cũng làm cho người đau lòng.

Chu Tự Hoàn cúi đầu hôn cô, gọi: "Vợ, vợ à, khó chịu chỗ nào, há?" Hựu An hí hí mũi mắt lầm bầm nói: "Đau bụng....." Cẩn cẩn môi còn nói: "Phía dưới cũng đau....." "Phía dưới cũng đau?" Chu Tự Hoàn thật có chút luống cuống, vội vàng đưa tay sờ, tay sờ soạn thấy hơi ướt lạnh, rút ra liền nhìn thấy máu.

Chu Tự Hoàn nhớ tới cái gì, nhẹ nhàng lắc lắc cô hỏi: "Bà mẹ lớn của em là ngày nào, có nhớ không?" Hựu An không hiểu phát phát tay nhỏ bé: "Bà mẹ

lớn gì? Em không có bà mẹ lớn." Chu Tự Hoàn không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười: "Anh hỏi kinh nguyệt của em là ngày nào?" Hựu An chợt mở mắt, vén chăn lên nhìn một khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

Chu Tự Hoàn còn có cái gì mà không hiểu, vào phòng tắm cầm khăn lông nóng ra, lau máu rỉ ra giữa hai chân cho cô, hỏi cô có mang băng vệ sinh theo không. Tiểu nha đầu lắc đầu không nói lời nào, Chu Tự Hoàn dùng khăn lông khô xếp ở phía dưới đệm cho cô, pha nước mật ong. Nhìn cô uống từng ngụm nhỏ xong, đứng lên liền mặc quần áo vào.

Hựu An ngược mắt nhìn anh mặc quần khoát áo, không khỏi mở miệng hỏi: "Anh đi đâu vậy?" Chu Tự Hoàn nói: "Trong thôn nhỏ dưới chân núi có tiệm tạp hóa, anh đi mua băng vệ sinh cho em." Tay nhỏ bé của Hựu An duỗi ra đặt trong bàn tay anh, Chu Tự Hoàn theo thói quen cầm lấy, Hựu An chu chu miệng làm nũng: "Đừng đi được không, nơi này chỉ có một mình em, em sợ....."

Chu Tự Hoàn thở dài, đã nói nha đầu này là số kiếp của anh mà, lên giường bế cô ôm vào trong lòng mình: "Ừ, ngày mai anh mới đi, ngủ thôi! Ngủ thôi!"

Không phải Hựu An khác thường, phụ nữ lúc này vốn không phân rõ phải trái. Hựu An vừa nghĩ buổi tối khuya ở trong núi chỉ còn sót lại một mình cô, liền cảm giác mình giống như động vật nhỏ đáng thương bị vứt bỏ, cho nên chết sống quán lấy Chu Tự Hoàn.

Chu Tự Hoàn đợi cô ngủ say, mới rón rén xuống núi, trả tiền gấp mấy lần mới gõ cửa được một tiệm tạp hóa, mua mấy gói băng vệ sinh liền trở lại, thay cho cô dâu nhỏ. Mọi việc xong xuôi, trời cũng sáng rồi.

Trên người Hựu An không thoải mái, tính làm nũng liền tăng lên, càng thích đùa bỡn. Hai người không thể đi ra ngoài, liền vui trên sofa xem phim. Cô dâu nhỏ nép vào trong ngực cũng không chịu yên, chốc chốc cử động, chốc chốc lại hôn, chốc chốc lại sờ anh.

Nha đầu này hư quá đi, ý vào việc anh không thể thu thập cô, liền thích câu dẫn anh. Xem phim, tay nhỏ bé liền từ trên lưng anh đi vào trong, bóp hạt đậu nhỏ trước ngực anh, một lát lại sờ sờ cơ bụng anh. Chờ lúc người anh em phía dưới của anh dựng đứng lên, tiểu nha đầu lại dùng ánh mắt vô cùng vô tội nhìn anh, ý là không phải lỗi của cô.

Đây là lần thứ mấy rồi chứ? Chu Tự Hoàn hít sâu một hơi, cúi đầu cắn gương mặt của vợ anh một hóp: "Tiểu nha đầu em dám làm nha! Ý vào hiện tại anh không thu thập được em, em liền dám làm."

Hựu An xấu xa cười ha ha ha, đột nhiên phát hiện, trêu chọc người đàn ông này cũng thật hứng thú. Đặc biệt có cảm giác thành tựu, Hựu An nháy mắt mấy cái, tay nhỏ bé trượt dọc theo cơ bụng anh, xẹt một cái chui vào trong quần anh, cầm lấy người anh em đang nhảy nhảy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Chu Tự Hoàn rên lên một tiếng, người anh em phía dưới nhanh chóng căng to gấp đôi. Hựu An thậm chí có thể cảm thấy cảm giác cứng rắn nóng bỏng, giống như cầm củ khoai lang nóng phỏng tay, vội rút tay ra ngoài.

Chu Tự Hoàn sao có thể tha cho tiểu yêu tinh đã câu dẫn anh. Đưa tay bắt được tay nhỏ bé của cô, trực tiếp nhét vào, đè lên tay cô xoa bóp lên xuống. Một bàn tay khác giữ chặt hông của tiểu yêu tinh, vừa nhắc lên liền ôm đến trên đùi. Anh ngửa đầu ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn của cô, hung hăng hôn cô, bàn tay dò xét tiến vào vờn về hai luồng mềm mại trước ngực, chỉ chốc lát sau, tiểu nha đầu liền hôn hển thở gấp.

Tay nhỏ bé cử động trong thời gian dài, có chút mệt mỏi, khó khăn lắm mới rút ra nghỉ một lát, lại bị Chu Tự Hoàn kéo lại. Giữ chặt eo mềm nhệ của cô kéo vào trong lồng ngực mình, tách đầu gối ra, hai chân Hựu An liền bị anh mở ra.....

Một ống của cái quần mặc ở nhà sớm bị anh tuột xuống, một ống khác còn vắt trên bắp chân trắng mịn của cô, nhẹ nhàng ngồi trên đầu gối anh, quần lót còn treo trên hai cổ chân. Khóa kéo quần lính của Chu Tự Hoàn đã sớm kéo ra, người anh em dũng mãnh của anh xẹt một cái liền chui vào giữa hai chân Hựu An.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An đỏ bừng, đưa tay đè lại bàn tay muốn làm loạn của anh, vội vàng nói: "Bản..... Không được....." Chu Tự Hoàn cúi đầu cắn cái cổ trắng mịn của cô một hóp, thở gấp bên

tai cô, nói: "Không bản, anh mới vừa rửa tay rồi, rất sạch sẽ."

Hựu An không khỏi khẽ cắn răng, người đàn ông này cố ý bẻ cong ngữ nghĩa của cô. Cô vừa muốn phản kháng, liền bắt chợt bị ngón tay cắm vào dùng trong cơ thể. Qua mấy ngày trắng mật, người đàn ông này suốt ngày suốt đêm nghiên cứu, đã sớm nghiên cứu thông suốt từ trong ra ngoài cả người cô dâu nhỏ, sợ rằng nơi bí ẩn nào có nốt ruồi cũng rất rõ ràng, huống chi đây là nơi anh thích nhất.

Khít khao ẩm áp sền sệt ẩm ướt, Chu Tự Hoàn nhớ tới cảm giác mình chôn ở bên trong, liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Xoay cổ cô dâu nhỏ lại, hé miệng gặm cái miệng nhỏ nhắn, vừa hôn vừa liếm. Lưỡi chui vào trong cái miệng nhỏ nhắn không ngừng ra vào, chọt sâu chọt cạn, chọt nhanh chọt

chậm, cùng với động tác ngón tay phía dưới.....

Có lúc thậm chí đưa đến trong cổ họng tiểu nha đầu, Hựu An vốn không phản kháng được, đầu lưỡi người đàn ông này lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn của cô, cơ hồ không có khe hở, kéo lưỡi của cô dùng sức hút. Hựu An cảm thấy cái lưỡi của mình bị anh hút tê dại, chức năng nuốt của miệng lưỡi căn bản không nhảy, mặc kệ anh cần anh cứ lấy.....

Bắp chân Hựu An càng ngày càng chặt, giữa hai chân có chất lỏng do Chu Tự Hoành tiết ra, từ từ trắng nõn trơn ẩm, khiến Chu Tự Hoành ra vào càng thêm thoải mái. Bỗng nhiên có cảm giác anh lại đẩy thêm một ngón tay vào thăm dò, khuấy động chất lỏng sền sệt bên trong, cùng môi lưỡi của anh, tạo ra tiếng chặc chặc.....

Hựu An bị anh trêu chọc cả người nóng lên, đầu dần mọng lung, bản thân đã sớm bất lực..... Chu Tự Hoành cũng không dừng lại, nhấn vào từng phát từng phát. Hựu An nhìn không được râm rì ư ư a, âm thanh yếu ớt mềm mại, giống như thân thể của cô. Chui vào trong lỗ tai Chu Tự Hoành, khiến da đầu anh tê dại phản kích. m thanh rên rì của nha đầu này quả thật có thể ** khoét đến tận xương.

Chu Tự Hoành cảm giác tiểu nha đầu kịch liệt co rúc lại, hai ngón tay chợt mở ra, một dòng nước ấm xen lẫn tơ máu theo ngón tay của anh chảy xuống, tí tách rơi trên sàn nhà. Thân thể tiểu nha đầu cong lên, trong nháy mắt xụi lơ trong lòng anh..... Chu Tự Hoành nhanh chóng co rút mấy cái, buồn bực rít lên một tiếng, cũng bắn ra ngoài, bừa bãi đầy đất.

Hựu An không dám nhìn, quả thật quá hư hỏng. Kinh nguyệt còn dám làm ra chuyện này. Cô nhắm chặt mắt, ngồi phịch trong lòng Chu Tự Hoành, giống như cả xương cũng không còn.

Chu Tự Hoành nghiêng đầu hôn cô, không bá đạo giống vừa rồi, hôn vô cùng triển miên, dọc theo cổ rơi vào trên môi của cô, từng cái từng cái..... Tiểu nha đầu trải qua kích thích, chân chính khiến Chu Tự Hoành vô cùng thích thú. Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ bừng, miệng nhỏ bị anh hôn sưng lên, khoe mắt dằm lên trong suốt. Cả người lại còn mềm yếu lưỡi biếng không xương, thật có thể mê chết anh.

Chu Tự Hoành kéo tấm thảm bên cạnh qua bao lấy cô ôm vào trong phòng tắm, tỉ mỉ rửa sạch cho cô, đổi quần lót đã dán băng vệ sinh. Cúi đầu nhìn lại, tiểu nha đầu tựa vào ngực anh ngủ thiếp đi, xem ra chính mình thật khiến cô mệt muốn chết rồi.

Ước chừng biết không chọc nổi người đàn ông này, mấy ngày sau tiểu nha đầu ngoan ngoãn vô cùng. Cô chỉ tựa vào ngực anh, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ bị anh trừng trị. Người đàn ông này luôn có thủ đoạn thu thập cô, kinh nguyệt cũng không thêm quan tâm.

Nhớ tới những thứ này, Hựu An liền không nhìn được mà đỏ mặt. Tề Giai Kỳ giờ tay hươu hươu trước mắt cô: "Này! Này! Hựu An, nghĩ gì thế? Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hết rồi, có phải nhớ người đàn ông của bạn hay không? Mới tách ra có mấy ngày nha! Cứ như vậy không bỏ được, đến mức đó ư?"

Tề Giai Kỳ nhắc tới, Hựu An mới phát hiện, cô thật rất nhớ anh. Kinh nguyệt chưa qua, bộ đội đã gọi điện thoại tới cho Chu Tự Hoành, nói có một nhiệm vụ quan trọng khẩn cấp, phải có Chu Tự Hoành chỉ huy. Vì vậy, trăng mật vừa được mười ngày, hai người liền xuống núi.

Hựu An còn nhớ rõ, xe đi thật xa, cô còn luyến tiếc quay đầu lại. Thế giới ngọt ngào của hai người trong mười ngày làm cô lưu luyến, Chu Tự Hoành áy náy hôn cô, bảo đảm về sau, hàng năm đều sẽ mang cô đến đây.

Hựu An cũng không phải không hiểu tính chất công việc của Chu Tự Hoành, có thể trộm được mười ngày nghỉ trăng mật đã vô cùng may mắn. Chỉ là thói quen bên cạnh có Chu Tự Hoành, đột nhiên còn lại một mình cô, thật không thích ứng, cho nên mới nói, thói quen thật rất đáng sợ.

Sau khi Chu tự đi, làm gì cô cũng mệt mỏi không có tinh thần. Chu Tự Hoành liên tục lo lắng cô dâu nhỏ của anh không tự chăm sóc được mình, trực tiếp đem vợ đưa đến Chu gia. Có tiếng cũng có miếng uỷ thác cho mẹ anh, không sợ làm phiền người khác mà dài dòng với bà nửa giờ. Vợ anh thích ăn hay không thích ăn cái gì đều dặn kỹ.

Hựu An cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ sắp rỉ máu, tay nhỏ bé bắt được cánh tay Chu Tự Hoành, không ngừng trộm bóp anh. Người đàn ông này cũng không thêm để ý đây là đâu! Bình thường lúc chỉ có hai người, cô muốn làm nũng liền làm nũng, để cho anh phục vụ, hầu hạ. Nhưng ở nơi này, sẽ khiến cha mẹ chồng cô nghĩ như thế nào, cũng may cha mẹ chồng cô hiểu chuyện, không nói gì.

Ở lại Chu gia, không có Chu Tự Hoành, mẹ chồng cô vẫn như cũ đối xử với cô rất tốt. Nhưng Hựu An vẫn nhớ người đàn ông đó, nhớ đến cả đêm đều không ngủ được. Không có anh ôm, cảm giác thật trống rỗng.

Răng trắng nhỏ nhắn của Hựu An cắn cắn ống hút, nói với Giai Kỳ: "Giai Kỳ, mình nhớ anh ấy, làm sao bây giờ?" Ở Chu gia đợi ba ngày, không ra cửa, hôm nay mẹ chồng cô cho cô ra ngoài giải sầu, tìm bạn bè dạo phố một chút cũng tốt, khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ, lần quần trong nhà còn có nghĩa gì.

Vừa đúng hôm nay Giai Kỳ nghỉ ngơi, hai người liền hẹn nhau. Đi dạo hơn nửa ngày, thật mệt mỏi, liền chạy tới KFC ăn vài thứ. Tề Giai Kỳ thực sự khâm phục sự lợi hại của Chu Tự Hoành. Mới có mấy ngày nha! Liền đem linh hồn nhỏ bé của nha đầu này câu đi mất, mới vừa rồi khi đến nơi hẹn, từ xa Tề Giai Kỳ đã nhìn thấy nha đầu này.

Mặc một bộ váy voan màu hồng nhạt phủ gối, xoay người, dưới chân là một đôi giày da mềm thấp đơn giản, đôi chân trắng mịn cân xứng, bên ngoài bờ vai nhỏ trắng mềm, mái tóc dài theo gió bay lên tạo nên một đường cong tuyệt đẹp. Khắp người tràn đầy quyền rũ phong tình, cùng với tiểu nha đầu trẻ trung kia, đâu chỉ khác biệt một trời một vực. Nhìn một cái cũng biết là một cô gái được người ta yêu thương từ đầu đến chân.

Lúc đi dạo phố, tâm hồn cũng không để ở đây, lúc này còn ủy khuất uất ức nói với cô là cô ấy nhớ người đàn ông của mình. Mắt to chớp chớp, động một tảng hơi nước ẩm ướt óng ánh, đáng thương không chịu được. Tề Giai Kỳ không khỏi thở dài, nha đầu này càng ngày càng yếu ớt, cái lão đó không

biết đã cung chiều thế nào, lại cung chiều thành ra

Giai Kỳ giờ tay lên đưa khăn giấy cho cô, nói: "Nhớ anh ta thì gọi điện thoại đi! Bạn ngốc à!" Hựu An chu chu miệng: "Lúc anh ấy làm nhiệm vụ, không cho gọi điện thoại, có quy định." Bằng không cô đã gọi từ sớm rồi, còn chờ được tới bây giờ sao.

Tề Giai Kỳ bắt đầu dỗi nằng nặc: "Bạn học Hứa Hựu An à, đừng không có tiền đồ như vậy được không. Mới xa nhau ba ngày, cũng chịu không nổi?! Minh cảnh cáo bạn nha! Như bạn vậy rất nguy hiểm, nếu như có một ngày, người đàn ông của bạn thay lòng thì bạn phải làm sao? Chẳng lẽ không có anh ta bạn cũng không sống à!"

Hựu An nghe lời này, nước mắt trong mắt rung rung, nhìn thấy sẽ phải rớt xuống, Tề Giai Kỳ vội nói: "Minh nói là nếu như, nếu như, ai mà biết trước được! Phụ nữ phải độc lập biết không? Cái người này sao lại không thể rời khỏi người đàn ông của bạn được vậy! Phải làm một phụ nữ độc lập tự chủ mới có mị lực."

Miệng Hựu An chu lên: "Minh đúng là nhớ anh ấy mà." Tề Giai Kỳ nằm ở trên bàn: "Hựu An, mình xin bạn, có thể nói chuyện khác hay không?" Chợt nhớ tới cái gì, ánh mắt sáng lên, nói: "Hay là buổi tối mình dẫn bạn đi tới một chỗ hay để giải sầu!"

Hựu An cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một chút: "Vậy mình gọi điện thoại về nhà trước, nếu không mẹ sẽ lo lắng." Nói xong, Hựu An bấm số điện thoại nhà, Chu phu nhân rất ủng hộ, ôn tồn dặn dò cô: "Nếu buổi tối về trễ, gọi điện thoại về nhà, mẹ sẽ bảo tài xế trong nhà qua đón, đừng tự thuê xe về, sẽ không an toàn."

Hựu An ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, mới đặt điện thoại xuống. Tề Giai Kỳ đưa tay ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cái, thờ dài nói: "Tiểu nha đầu thật có phúc, có người mẹ chồng tốt như vậy."

Chỗ hay hay mà Tề Giai Kỳ nói là một quầy rượu. Trước kia, Hựu An cùng Giai Kỳ từng ra ngoài chơi đùa, khi đó Hựu An mới vừa tốt nghiệp đại học, công việc còn chưa chắc chắn, gặp lại Giai Kỳ ở Thành phố B. Công việc của Trần Lỗi lại bận, không có thời gian hẹn hò. Hựu An giống như cái đuôi nhỏ đi theo Giai Kỳ.

Giai Kỳ thích chơi, lá gan cũng lớn. Từ Hựu An đã đặc biệt sùng bái Giai Kỳ, dường như bất cứ nơi nào Giai Kỳ cũng có thể rất nhanh liền quen thuộc. Hơn nữa còn hòa nhập vào trong đó, lên núi xuống biển cũng đều có thể chơi. Khi đó hai người chạy đến quầy rượu uống rượu, khiêu vũ, ca hát, chơi điên cuồng.

Sau này công tác bận rộn, cũng không có thời gian lại đi chơi. Cùng Giai Kỳ đến quầy rượu, chợt nhớ lại những năm tháng trước kia, hai người tìm hàng ghế dài hẻo lánh ngồi xuống.

Giai Kỳ ngẩng đầu nhìn Hựu An ở đối diện: "Này! Hựu An, chồng bạn có cho bạn tiền tiêu vặt không?" Hựu An ngây ngốc gật đầu một cái: "Có! Thẻ của anh ấy ở chỗ mình, anh ấy nói mình muốn xài thì cứ rút."

Tề Giai Kỳ không khỏi thốt lên: "Đúng là bạn đã bắt được người đàn ông tốt, không phải bạn nhớ chồng bạn sao? Bọn mình liền xài tiền của anh ta, phung phí tiền của anh ta thêm một chút, giải hận, bạn sẽ không nhớ anh ta nữa." Giờ giờ tay lấy bình XO, rót đầy ly rượu của hai người, hai người chạm cốc liền uống cạn.

Từ lượng Hựu An kém, uống hai ly liền có chút chóng mặt, lôi kéo Giai Kỳ ra khiêu vũ. Say khướt khiến khắp người Hựu An tỏa ra phong tình, khiến mấy người đàn ông không đứng đắn đến gần, vây hai người lại.

Tề Giai Kỳ muốn lôi Hựu An đi, nhưng nha đầu này uống say, không biết trúng cái gió gì, ôm cây cột không đi, trong miệng lảm bảm: "Trở về cũng không ai quan tâm, không về."

Giai Kỳ hỏi hận không kịp, không nghĩ tới nha đầu này sẽ biến thành như vậy, nếu thật xảy ra điều sơ xuất gì..... Giai Kỳ không khỏi run lên, cô trẻ người không chọc nổi cái lão đàn ông đó, không chừng sẽ đem cô hủy diệt.

Lúc đang sốt ruột, liếc thấy điện thoại của nha đầu này vang lên, vừa thấy hiện người điện tới là ông xã, Tề Giai Kỳ rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng nghe máy.

Chu Tự Hoàn hoàn thành nhiệm vụ không biết bao nhiêu lần, lần sau khó khăn gấp mười hay mấy trăm lần những lần trước. Lần trước, vì truy n một nhóm người buôn lậu thuốc phiện vượt biên, ở đầm lầy trong rừng ngấm nước một ngày một đêm, cũng chưa là gì. Lúc này chỉ là nhiệm vụ hỗ trợ bảo vệ, liền làm cho lòng anh phiền loạn tựa như đám cỏ hoang.

Nhiệm vụ vừa xong, liền ném tai nghe, quần áo cũng không thèm thay, giao cho Phó Đội trưởng Lưu Đào khắc phục hậu quả, liền lái xe chạy về nhà. Ba ngày, chỉ ba ngày, Chu Tự Hoàn cảm thấy trải qua còn dài hơn ba năm, trong đầu thỉnh thoảng thoáng qua cảnh ngày đó anh ra cửa, bộ dạng cô dâu nhỏ đưa anh đi.

Đôi mắt cô dâu nhỏ trông mong nhìn anh, tay nhỏ bé siết chặt vạt áo của anh, trong mắt giống như có thể nhìn thấy nước mắt trong suốt chớp động, bộ dáng khiến người thương mà! Lúc ấy Chu Tự Hoàn thật muốn ném con mẹ nó nhiệm vụ đi, ôm cô dâu nhỏ trở về phòng bừa bãi thương yêu cô. Có câu nói 'nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản', Chu Tự Hoàn anh cũng có ngày nay.

Suốt đoạn đường anh đều nghĩ, ba ngày nay cô dâu nhỏ đã làm gì, nhớ hay không nhớ anh..... Tựa như mắc bệnh, trong đầu đều tràn đầy hình ảnh cô dâu nhỏ, anh thật sắp điên rồi.

Về đến nhà mới biết, cô dâu nhỏ đi chơi rồi. Chu Tự Hoàn vừa muốn gọi điện thoại cho vợ anh, mẹ anh nói: "Từ lúc con đi, Hựu An không ra khỏi cửa, mỗi ngày buồn bực ở nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng gỉ ra. May mà bạn bè con bé không đi làm, mẹ liền để con bé ra ngoài. Con đừng giữ chặt như vậy, để cho con bé giải

sầu đi."

Chu Tự Hoàn mới thả điện thoại xuống. Nhưng cứ một lát lại nhìn ra bên ngoài, một lát lại đứng lên đi hai bước, trong lòng khổ sở như có trăm ngàn móng vuốt cào cào. Cuối cùng anh đứng lên nói với mẹ: "Con đi đón Hựu An, sau đó về nhà con ở vài ngày." Nói xong, cầm chìa khóa xe ra cửa.

Chu phu nhân không khỏi lắc đầu mà thở dài, chưa cưới vợ thì thôi, cưới vợ rồi liền thật sự trở thành người đàn ông dính lấy vợ.

Chu phu nhân nói với chồng: "Mọi người nói cưới vợ quên mẹ, tôi còn không tin, ông nhìn xem, trong đầu Tự Hoàn bây giờ chỉ có vợ nó thôi."

Chu thủ trưởng không khỏi cười: "Lời này của bà nghe thật chua, chẳng lẽ còn ghen với con dâu. Bọn họ là vợ chồng son mới cưới chính là không thể tách ra. Đột nhiên nhảy ra một nhiệm vụ khẩn cấp, không nhớ vợ mới kỳ quái. Ai mà chưa từng như vậy, bà quên lúc chúng ta kết hôn....."

Khuôn mặt già nua của Chu phu nhân đỏ lên, trợn mắt nhìn chồng một cái: "Càng già càng không nghiêm túc."

Xe Chu Tự Hoàn mới vừa lái xe ra khỏi đại viện, liền gọi điện thoại cho cô dâu nhỏ. Điện thoại di động vừa được nhận liền nghe thấy âm thanh huyền ảo bên trong, tiếp đến liền nghe được âm thanh Tề Giai Kỳ: "Chúng tôi ở quán bar Lam Hải, Hựu An uống nhiều quá....."

Tề Giai Kỳ nói còn chưa dứt lời, liền bị một tên đàn ông bí ối bên cạnh giật di động đi: "Con nhóc này, gọi điện thoại gì chứ! Mấy người chúng tôi chơi với hai chị em các cô là được, bảo đảm tận hưởng....."

Sắc mặt Chu Tự Hoàn trầm xuống, cúp điện thoại, đập chân ga, xe phóng như điên ra ngoài.

Tuy nói loại địa phương này vàng thau lẫn lộn, nhưng Giai Kỳ cũng không nghĩ đến bọn họ gan to như vậy. Tề Giai Kỳ nhanh chóng kéo Hựu An bảo hộ ở phía sau, hơi cân nhắc tình thế một chút. Trước mắt là bốn gã đàn ông, dù Hựu An không uống say, bọn họ cũng yếu thế. Bảo vệ ở bên kia cũng không nhìn qua, có lẽ mấy người này có chút thế lực ngầm.

Hiện tại duy nhất chỉ có thể trông cậy vào chính là Chu Tự Hoàn đến nhanh một chút. Có lẽ cô nên lá mặt lá trái với mấy tên lưu manh này trước, nghĩ thế, Giai Kỳ nặn ra một nụ cười ngọt ngào, nói: "Mấy anh trai à, hôm nay em gái tôi uống nhiều quá, hôm khác, hôm khác chúng ta lại chơi cùng nhau nhé?"

Gã đàn ông bí ối cười ha ha chặn lại, xấu bụng nói: "Say mới có tình thú, anh đây thích mấy con nhóc uống say. Trên lầu có chỗ, đi hưởng thụ với anh đi!"

Tề Giai Kỳ vừa nghe da đầu cũng phát nổ, nếu như bị mấy gã này kéo lên lầu vào phòng, thật là kêu trời không thấu, kêu đất không nghe. Lập tức hất tay gã đàn ông bí ối kia ra, đẩy hẳn ngã về sau để lên cái cột kiểu La Mã, nói: "Các người dám làm loạn sao, tôi đã gọi 110 rồi." "Gọi 110 ?" Gã đàn ông bí ối cười: "Con nhóc lại dám dọa đàn ông bọn anh nha! 110 tới, anh đây cũng không sợ, không phải là của gái sao, em tính tôi nguyện, mẹ mấy thằng cảnh sát cũng không thể xen vào."

Nói xong, nháy mắt, hai người đàn ông phía sau tới kéo Hựu An ở sau lưng Tề Giai Kỳ lên trên lầu dù có đồng ý hay không. Hựu An cũng tỉnh rượu hơn phân nửa, đầu nhỏ vẫn còn lơ mơ, bị hai người đàn ông này lôi ôm đi, cái mùi đó ghê tởm không chịu được, cảm giác không phải người đàn ông nhà cô.

Hựu An kịch liệt giằng co, đưa tay kéo một bình rượu từ bàn bên cạnh, không hề nghĩ ngợi, liền đập xuống đầu người đàn ông lôi kéo cô, rầm rầm..... Đầu và mặt người đàn ông đều là máu, xem ra vô cùng dữ tợn, Hựu An cũng bị dọa sợ.

"Con mẹ nó mày dám đập ông, nha đầu chết tiệt kia....." Người đàn ông giơ tay giáng một cái tát, khiến Hựu An bị đánh lão đảo, khuôn mặt nhỏ bé lập tức tề nung phừ: "Con mẹ nó, hôm nay tao sẽ giết chết nha đầu như mày....." Nói xong, nhào lên bắt được cánh tay Hựu An, ném lên trên ghế sa lon ở góc bên cạnh, nhào người tới. Hẳn chưa kịp giờ trò, hét thảm một tiếng, bị đánh bay ra ngoài.

Chu Tự Hoàn giống như Thần Binh trên trời, đứng ở trước mặt cô dâu nhỏ của anh, hai người đàn ông kéo Tề Giai Kỳ nhìn thấy, buông Giai Kỳ ra, đi tới: "Con mẹ nó, thằng lính ngu ngốc như mày từ đâu tới, nhanh mà chạy đi, có tin ông đây giết mày chết hay không."

Chu Tự Hoàn không để ý tới kêu gào của mấy người này, quay người ngồi xổm xuống, ngón tay đưa tới nhẹ nhàng chạm một cái vào khuôn mặt nhỏ bé sưng đỏ của vợ anh. Anh vừa chạm, Hựu An liền rên một tiếng, trong đôi mắt to uất ức chứa đầy nước mắt, không cần nói gì liền rơi xuống lộp độp như mưa.

Chu Tự Hoàn nén đau lòng hôn vợ anh một cái, nhỏ giọng nói: "Chờ ông xã báo thù cho em." Chu Tự Hoàn đứng lên, khí thế cả người bén nhọn làm mấy người này bất giác có chút sợ hãi. Người đàn ông trước mặt quét mắt qua bà vai Chu Tự Hoàn một cái, thầm nghĩ: không mang cấp bậc, chỉ là một thằng lính bình nhĩ. Liền không thêm lo lắng, bọn hắn có bốn người sao có thể thua một mình anh.

Chu Tự Hoàn liếc mắt nhìn chung quanh nghiêng đầu đem chìa khóa xe trong tay ném cho Tề Giai Kỳ: "Đưa cô ấy lên xe trước, chốc nữa tôi sẽ qua."

Giai Kỳ không khỏi run run, ánh mắt của người đàn ông này khí thế cũng quá dọa người. Vậy mà Hựu An còn không ngừng nói chồng cô thật tốt, rất dịu dàng, ánh mắt này chẳng khác gì Diêm Vương trong Địa ngục đang muốn liêu mạng.

Tề Giai Kỳ ba chân bốn cẳng đỡ Hựu An ra khỏi quán rượu. Chu Tự Hoàn chờ không nhìn thấy vợ anh, liền không nói lời nào xoay người đi tới cửa

hông, mấy người kia còn tưởng rằng anh sợ, hùng hùng hổ hổ đi theo ra ngoài.

Ngoài cửa là ngõ tối, Chu Tự Hoành liền đứng yên ở đằng kia không cử động. Mấy người này anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, như ong vỡ tổ nhảy lên, không bao lâu liền bị Chu Tự Hoành dọn dẹp nằm bất động trên mặt đất không cử động nổi.

Đèn trong ngõ hẻm hơi tối, Chu Tự Hoành hí hí mắt, bắt được cổ một thằng nhóc mặt toàn là máu lòi dấy, cắn răng hỏi: "Là mày đánh vợ tao, hả?"

Thằng nhóc kia chưa từng thấy Diêm La Vương như vậy, cả người cứng ngắt, bắp chân còn run rẩy. Chu Tự Hoành cũng không mong gã trả lời: "Tôi đã hứa với vợ tôi, phải báo thù cho cô ấy, cho nên....." Nói xong, gờ bàn tay lên, liền quất mười cái tát thật mạnh, đem gương mặt thằng nhóc này đánh thành đầu heo, từ khóe miệng chảy xuống một dòng máu, mới buông tay.

Vỗ vỗ tay ra khỏi ngõ tối, gọi điện thoại: "Phùng Thần, tôi là Chu Tự Hoành, phía sau quán bar Lam Hải có mấy thằng lưu manh đùa bỡn vợ tôi. Tôi đã thu thập rồi, còn lại giao cho anh." Nói xong liền cúp máy.

Phùng Thần ở bên kia nhìn điện thoại di động một chút, có chút không giải thích được. Phùng Thần và Chu Tự Hoành, Giang Đông là chiến hữu, cũng xuất thân từ lính trinh sát, sau khi giải ngũ về làm công an. Lúc này là Tổ trưởng Tổ Trọng án hình sự.

Nhận điện thoại của Chu Tự Hoành xong liền lầu bầu một câu: "Chuyện nhỏ này mà cũng làm phiền bảo tôi ra tay, thật cho tụi lưu manh mặt mũi." Bảo cấp dưới đến ngõ nhỏ xách tụi lưu manh về, sau khi dẫn về, mấy người đó còn chưa dậy nổi, tiểu Trương là cấp dưới nói: "Tổ trưởng, đây là do người nào dọn dẹp vậy! Rất nghiệp, trừ bết đầu chảy máu, thương tích còn lại cơ hồ không thấy rõ, lại có thể khiến bọn họ cử động cũng khó khăn."

Phùng Thần nhìn lướt qua: "Diêm Vương dọn dẹp! Được rồi, xem thử có tiền án hay không, nếu có thì trực tiếp giam lại cho tôi. Mẹ nó, bọn này chán sống rồi, phạm đến trên đầu Chu Diêm Vương, chết là đáng."

Lúc Chu Tự Hoành kết hôn, Phùng Thần cũng đi. Cô dâu nhỏ xinh xắn yếu ớt như vậy, ai nhìn qua mà không thương, đừng nói Chu Tự Hoành, cả ông cũng muốn đến giúp một tay.

Chu Tự Hoành lên xe liếc nhìn hai nha đầu trên ghế sau, ánh mắt dừng một chút trên người vợ anh. Lúc này vợ anh đã tỉnh rượu hơn phân nửa, cúi cái đầu nhỏ, nhìn cũng không dám nhìn anh.

Khóe miệng Chu Tự Hoành giật giật, lên xe khởi động, đưa Tề Giai Kỳ về nhà trước. Tề Giai Kỳ xuống xe, có chút bận tâm liếc nhìn Hựu An ngồi phía sau, thật nhanh liếc Chu Tự Hoành một cái, cuối cùng vẫn lấy dũng khí mà nói: "Cái đó, cái đó, hôm nay là tôi nhất định mang Hựu An đến quán bar, không liên quan đến cô ấy."

Chu Tự Hoành rất có phong độ cười: "Tôi biết, cảm ơn cô mang cô ấy ra ngoài giải sầu." Cho dù đèn đường hơi tối, chỉ một tiếng cười của người đàn ông này, căn tiểu ly trong lòng Tề Giai Kỳ vèo một cái liền từ phía anh trai Đồng Lệnh sang phía Chú Chu. Sau đó cực kỳ chậm rãi lại lệch trở về, lập trường của cô còn rất kiên định.

Chu Tự Hoành nhìn cô lên lầu, xuống xe đem cô vợ giống đà điểu ôm lên ghế trước, thắt dây an toàn cho cô, một đường cũng không nói chuyện.

Xe dừng trong ga ra tầng ngầm, tắt máy, đầu nhỏ của Hựu An mới nâng lên, thật nhanh nhìn anh một cái, cái miệng nhỏ nhắn ngo ngoay mấy cái, cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Chu Tự Hoành bế cô vào thang máy, ánh đèn trong thang máy sáng ngời rọi lên mặt cô dâu nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn bầm tím sưng to nhìn qua thấy mà ghê.

Sắc mặt Chu Tự Hoành âm u, nghĩ tới vừa rồi nên tát thêm mười bạt tay nữa mới đúng. Vào cửa, trực tiếp ôm đến giường phòng ngủ, vừa muốn để xuống, lại một cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh kéo tay áo.

Chu Tự Hoành chau chau mày nhìn cô, Hựu An chu mỏ, thì thảo nói: "Chú Chu, em sai rồi, anh đừng tức giận có được không. Chỉ là em nhớ anh, sau đó, Giai Kỳ nói uống say là tốt....."

Vợ anh đáng yêu khiến người đau lòng mà. Ánh mắt Chu Tự Hoành mềm đi, đưa tay sờ sờ một bên mặt của cô, cúi đầu hôn trán cô một cái: "Ngoan, anh đi lấy thuốc, mặt của em không xử lý một chút sẽ không tốt đâu."

Tiểu nha đầu vừa nghe, vội vàng buông anh ra. Chu Tự Hoành cầm hòm thuốc tới, đem cô ôm vào trong lòng mình, thoa thuốc. Hai tay nhỏ bé của cô siết thật chặt quần áo trước ngực của anh, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, khéo léo để anh bôi thuốc, lúc đau nhói, tay nhỏ bé liền nắm chặt hết sức, cô nắm rất nhanh. Lòng của Chu Tự Hoành nói không hết bao nhiêu khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sing Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Khó lắm mới xúc thuốc xong, cả người Chu Tự Hoành cũng không khỏi đầy mồ hôi, vỗ vỗ đầu cô dâu nhỏ, vào phòng tắm đi tắm. Hựu An uất ức nháy mắt mấy cái, người đàn ông nhà cô chắc chắn đang tức giận, anh không hôn cô, cũng không nói lý với cô. Hựu An chu mỏ, cúi đầu nhìn mình, váy xóc xếch, còn có chút vết rượu màu nâu, chật vật không chịu nổi. Cô suy nghĩ một chút, đưa tay kéo đai an toàn xuống.....

Chu Tự Hoành tự tắm một mình còn chưa xong, cửa phòng tắm liền từ bên ngoài đẩy vào. Cô dâu nhỏ của anh khóa thân đứng ở cửa, vẫn còn có chút e ngại, một tay ôm ở trước ngực, che kín hai con thỏ nhỏ trắng nõn. Tay trắng quá mức mảnh khảnh, thậm chí Chu Tự Hoành có thể nhìn thấy cánh môi đỏ hồng màu hồng cong lên rõ ràng, eo rất nhỏ, cái mông nhỏ vừa tròn vừa vênh lên, chân cũng không được tự nhiên, một cái tay nhỏ bé khác phí công che xuống bụng nhỏ.....

Chu Tự Hoành cảm thấy cô dâu nhỏ của anh là một tiểu nha đầu chưa lớn cũng có nguyên nhân, trừ tính tình yếu ớt, bộ lông trên xương mu cũng thật thưa thớt, chỉ là rất đẹp. Phía dưới cùng phía trên miệng thỏ đều màu hồng, màu sắc tươi non giống như cánh hoa đào nở rộ đầu tháng ba.

Phải nói là không hề lớn lên! Nha đầu này, chỗ nên lớn cũng thật l, hơn nữa nhiều ngày bị anh vun tưới, cô dâu nhỏ liền giống như nụ hoa chớm nở được gió xuân thúc giục mà mở ra. Cái loại trẻ trung mang theo phong tình quyến rũ đó, muốn hấp dẫn bao nhiêu là có bấy nhiêu.....

Hồ hấp của Chu Tự Hoành có chút hỗn hển gấp rút, người anh em của anh giống như được bật công tắc, vèo một cái liền dựng đứng. Ánh mắt Hựu An xẹt qua cơ ngực của anh, rơi vào người anh em thẳng tắp của anh, khuôn mặt nhỏ nh

n đỏ một chút, cúi đầu, lại không nhìn được ngẩng lên. Vóc người của ông chồng nhà cô thật sự không kém. Hơn nữa, phòng tắm ngập hơi nước, hơi nước đọng trên tóc ngắn của anh tạo thành từng giọt nước trong suốt như trân châu. Nước từ vòi hoa sen tưới xuống cô anh, chảy dọc theo đường cong bắp thịt căng phồng của anh, cả người anh cũng dâng lên một tầng sáng trong bóng loáng.

Hựu An chợt nhớ tới Giai Kỳ cho cô xem qua mấy tấm ảnh nam mình tinh uớt đảm, cũng kém xa người đàn ông của cô. Nếu chụp hình ảnh này cho Giai Kỳ xem, chắc chắn nha đầu kia không ngừng thét chói tai.....

Cánh tay rắn chắc khẽ nâng lên, cơ bụng sáu múi hiện lộ rõ ràng. Hựu An còn nhớ rõ cái loại xúc cảm kiên cố đó, từng múi từng múi, lúc anh đang phấn khích trên người cô, cơ bụng sẽ lay động, bắp thịt sẽ rối rắm, kêu gọi rồi tỉnh rồi ngủ.

Hựu An cảm thấy, chỉ hơn mười ngày ngắn ngủn, cô liền từ tay mơ biến thành sắc nữ. Vừa bắt đầu cô còn có chút sợ kia mà, sợ hơi sức Chu Tự Hoành quá lớn, sợ thân thể anh vô cùng cường tráng. Hôm nay cô nghĩ đến những thứ này, cả người liền nóng lên, cái loại nóng ran đó dâng lên, nhanh chóng truyền khắp toàn thân của cô.

Lúc cô cảm giác phía dưới giống như có thứ gì chảy ra, Chu Tự Hoành đã đưa tay cầm cánh tay của cô, túm cô tới. Một hồi trời đất quay cuồng, Hựu An đã bị Chu Tự Hoành đè lên trên tường.....

Nước nóng tưới lên người Hựu An, sau lưng là gạch men sứ lạnh như băng, lạnh và nóng đan xen, Hựu An không khỏi giật thót mình. Chu Tự Hoành cúi đầu nhẹ nhàng chạm lên môi cô, liền trượt đến trên gáy cô..... Nụ hôn của anh nóng bỏng như lửa, rơi vào trên gáy cô giống như cũng có thể thiêu đốt..... Ở xương quai xanh lưu lại chốc lát, liền ngậm quả anh đào trước ngực cô.....

Lưỡi của anh linh hoạt như đàn, giống như trẻ nít, dùng sức bắt đầu mút, tay to trượt xuống, xuyên qua bụng nhỏ của cô, đặt trên mông tròn nhỏ vênh lên của cô dùng lực vuốt ve.....

Cái mông của vợ anh mềm mại khác thường, hai tay anh như trước cầm lấy, mười ngón tay xòe ra, cái loại xúc cảm cực phẩm đó, làm người ta yêu thích không thể buông tay..... Xâm nhập vào khe mông, phía dưới trơn trượt ẩm ướt.....

Chu Tự Hoành không khỏi khẽ cười một tiếng, một tay nhấc đầu gối cô dâu nhỏ lên, phía dưới nhấn một cái, đi vào tận gốc. Á..... A..... Hựu An không khỏi râm rì một tiếng, cái loại cảm giác lấp đầy trong nháy mắt đó, làm cả người cô không ngừng run rẩy.....

Một tay Chu Tự Hoành nhấc chân của cô, đem cô khóa chặt trên tường, rút ra cắm vào, một lần lại một lần, tiểu nha đầu bị anh nhấn sâu, cơ hồ muốn khảm vào trong tường. Thân thể trắng như sữa nhuộm màu phấn hồng nhàn nhạt, dính vào trên lớp gạch men sứ. Như hoa văn từng đóa hoa hồng nở rộ trên gạch men sứ ở sau lưng cô, tạo thành khung cảnh tuyệt đẹp.

Cô dâu nhỏ ngược đầu, râm rì, từng tiếng từng tiếng yêu kiều, từng tiếng từng tiếng mềm mại. Tóc dài đen nhánh bị nước nóng thấm ướt, đung đưa theo đầu nhỏ của cô, dính vào trên má, từng sợi như tơ, bày ra một loại phong tình tuyệt diệu mê người, nha đầu này thật có thể hấp dẫn chết người.

Tốc độ Chu Tự Hoành đẩy vào tăng nhanh, anh tăng tốc, tiểu nha đầu liền bắt đầu run, cả người rung động với biên độ nhỏ không tự kim hãm được, khiến hai con thỏ trắng nhỏ trước ngực cô chột cao chột thấp nhảy lên, hai cái miệng thỏ hồng nhạt dính đầy hơi nước, nhìn qua giống như cánh hoa mang theo giọt sương, tươi đẹp thơm hương!

Chu Tự Hoành mấy lần muốn hôn cái miệng nhỏ nhắn của vợ anh, đến bên miệng lại nhìn được. Mặc dù dục hỏa công tâm, nhưng anh còn sợ làm đau cô dâu nhỏ yếu ớt của anh, không bỏ được.

Anh nâng cái chân khác của cô lên, cô dâu nhỏ cho là anh muốn đẩy cô ra, bất mãn râm rì một tiếng, hai cái chân trắng nõn nhất thời co lại, gắt gao khóa trên hông của Chu Tự Hoành, cánh tay nhỏ giống như hai con rắn cuốn lấy cổ anh, đưa lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại

Chu Tự Hoàn hôn một cái, trượt xuống bên tai cô, thờ hồn hèn cảnh cáo cô: "Đừng làm rộn, một lát anh hôn làm đau em, anh cũng sẽ mặc kệ. Vợ ngoan, bảo bối, ngoan đi!....." Bàn tay vỗ xuống cái mông nhỏ, phát ra tiếng vang thanh thúy, bàn tay to nâng cô, ôm đi vài bước về bên cạnh..... A..... Hựu An không khỏi rên lên.....

Thân thể của hai người còn chặt chẽ ở cùng một chỗ, anh lấp đầy bên trong cô, cơ hồ không có một khe hở. Lúc anh đi lại, trên dưới nhấn mấy cái, cái loại mùi vị đó... A..... Hựu An cảm thấy, trong cơ thể giống như có công tắc bén nhảy khác thường, vừa bị anh chạm vào liền mở ra, hô một tiếng nhiệt lưu liền tiết ra ngoài, cả người cô mềm nhũn, xụi lơ trên người anh.....

Chu Tự Hoàn ôm cô trượt vào trong bồn tắm lớn, nước chảy ầm ập từ bốn phương tám hướng rưới lên thân thể mềm mại của cô, Chu Tự Hoàn cúi đầu cắn lỗ tai của cô một cái: "Vợ, em thư thái, ông xã nhỏ nhà em thì còn đôi bụng!" Nói xong, ôm lấy nửa người trên của vợ anh, nâng cái mông nhỏ lên, đè xuống, từ trên xuống dưới thẳng tắp tiến vào, cái tư thế này thật sâu, Hựu An cảm thấy hơi đau.....

Lúc còn chưa đi vào toàn bộ, cô liền yếu ớt kêu đau: "Đau, em đau..... Chúng ta đôi tư thế có được không..... Cái này quá sâu..... Á..... Sẽ không tốt, có được không....."

Tiểu nha đầu mềm mại xin anh, chủ động tiến gần lên hôn anh, dùng một bên mặt không sưng từng phát từng phát cọ vào anh. Cô càng như vậy, Chu Tự Hoàn càng hưng phấn, cái loại cảm giác khít khao đó cơ hồ ép điên anh.....

Bàn tay to của anh thăm dò xuống, vạch cánh hoa ra, vuốt ve hạt trân châu nhỏ núp ở bên trong. Rất nhanh, anh cảm giác cô dâu nhỏ bắt đầu co rút lại, từng cái từng cái chặt hơn.....

Chu Tự Hoàn rên lên một tiếng, cắn vành tai cô dâu nhỏ, hít một hơi: "Vợ, em muốn siết chết ông xã em sao! Ừ....." Phía dưới đây một cái..... A..... Cô dâu nhỏ kêu một tiếng, trực tiếp vọt tới hoa tâm..... Biên độ cử động trên dưới thẳng đứng từng phát từng phát, khiến chung quanh tạo nên gợn nước, giống như thủy triều lên xuống liên tiếp.....

Cái loại cảm giác hôn mê đó lại tới, bị ông chồng của cô dùng lực mạnh mẽ va chạm trên dưới, đầu nhỏ của Hựu An bắt đầu mơ hồ. Khoái cảm trong cơ thể không ngừng tăng lên, lúc lên đến đỉnh, đại não phút chốc trống không, thân thể hoàn toàn co quắp mềm xuống.....

Nhưng rất nhanh liền phát hiện người đàn ông nhà cô cũng chưa làm xong. Không chỉ chưa xong, cây cột trong cơ thể càng thêm căng to, hình như cứng rắn hơn vừa rồi. Hựu An không còn hơi sức, thậm chí ngay cả hơi sức nhúc nhích ngón tay út cũng bị mất. Cô nằm trên người Chu Tự Hoàn, giống như một con cá bị rút xương, chỉ còn có thể phồng má thờ gáp.

Ý thức được người đàn ông nhà cô vẫn chưa xong, lại cắn lỗ tai anh mềm giọng cầu xin tha thứ: "Chú Chu, em thật sự không còn hơi sức. Thật đó, anh tha cho người ta có được không, người ta vừa mệt vừa khổ, muốn ngủ rồi....."

Chu Tự Hoàn nghiêng miệng cắn lấy bả vai nhỏ bé yếu ớt của cô: "Nha đầu vô dụng, là ai câu dẫn anh trước? Vào lúc này lại cầu xin tha thứ, vậy em nói đôi câu dễ nghe, anh liền tha cho em. Nếu không, tối hôm nay không để cho em ngủ."

Hựu An chu chu miệng: "Chú?" Cô vừa gọi chú, Chu Tự Hoàn lại cắn cô một hóp, Hựu An râm rì một tiếng, vội vàng đổi lời: "Tự Hoàn?" Lại bị cắn một ngụm, cái miệng nhỏ nhắn của Hựu An uất ức nín nghẹn: "Vậy phải gọi sao?"

Chu Tự Hoàn liếm cổ thon dài của cô, khàn giọng dạy cô: "Gọi ông xã, vợ à, gọi ông xã cho anh nghe một chút, được không?" Đứng thẳng phía dưới cấp tốc đẩy mạnh mấy cái, nhấn vào khiến Hựu An vừa đau vừa tê. Hựu An vội vàng nghe lời gọi anh là ông xã. m thanh mềm mại yêu kiều chui vào trong lỗ tai Chu Tự Hoàn, Chu Tự Hoàn cảm thấy khoan khoái không nói nên lời.

Nhanh chóng thối lui, đem cô dâu nhỏ lật lại, nhốt chặt eo thon nhỏ của vợ anh, từ phía sau tiến vào, vào nhanh, ra mạnh, vừa nhanh vừa nặng.....

Trong bồn tắm rất trơn, Hựu An cơ hồ chịu không được sức nặng thân thể, chỉ có thể đưa tay bắt được hai bên bồn tắm, bị người đàn ông sau lưng dùng sức đẩy mạnh vào thân thể, từng phát từng phát vọt ra phía trước, lại không đụng phải đầu. Một bàn tay khác của Chu Tự Hoàn đã đỡ ở trên đầu cô.....

Hựu An cảm thấy, mình sắp bị anh xuyên thấu, anh cậy mạnh, cơ hồ tàn ngược: "Quá sâu..... A..... Á..... Quá sâu, ông xã..... Ông xã..... Anh tha cho em được không..... Có được không..... A....."

Hựu An từng tiếng từng tiếng xin anh, cô càng cầu xin, Chu Tự Hoàn đâm càng hung ác. Rốt cuộc anh gia tăng tốc độ, Hựu An nhanh chóng vọt tới cực hạn, thân thể nặng nề lao tới, chậm rãi rơi xuống.....

Chu Tự Hoàn nhanh chóng đem hai người rửa sạch, kéo khăn tắm lớn bao lấy, ôm ra phòng tắm, nhét vào trong chăn. Sấy tóc cho cô dâu nhỏ, cô dâu nhỏ rất hưởng thụ, lúc đang sấy, còn tự động phối hợp xoay sang bên cạnh, thờ dài một hơi, lầm bầm một câu: "Chú Chu, về sau em không đến loại nơi như thế nữa! Anh đừng tức giận, em rất nhớ anh, em chỉ là nhớ anh....." Mắt cũng không mở ra được, vẫn còn cố gắng nhận sai.

Chu Tự Hoàn đặt máy sấy xuống, hôn mí mắt cô một cái: "Anh không tức giận, vợ à, anh cũng nhớ em, rất nhớ! Ngủ đi!" Tiểu nha đầu lúc này mới yên tâm, nhắm mắt lại, chép chép cái miệng nhỏ nhắn, chìm vào giấc ngủ.

Điện thoại di động run lên một cái, Chu Tự Hoàn liếc nhìn cô dâu nhỏ ngủ say, đắp chăn cho cô xong, đi tới bên cửa sổ nhỏ giọng nghe máy, hỏi: "Mấy tên lưu manh kia thế nào?"

Phùng Thần vừa nghe tiếng nói dịu dàng này của anh, không khỏi mớ mớ lỗ tai, cho là mình gọi lộn số, nhìn số điện thoại một chút, đầu óc chuyển một

cái liền hiểu được, khẳng định là cô dâu nhỏ đang ở bên cạnh anh.

Phùng Thần cười một tiếng, nói: "Thế nào? Thương vợ như vậy, mấy người... kia bị cậu dọn dẹp có gì không tốt, có bề đầu, răng trong miệng cũng không thừa cái nào. Bất quá, chó ngáp phải ruồi, bọn người này thật đúng không chỉ là lưu manh bình thường. Gần đây có một nhóm trộm cắp chuyên nghiệp. Đột nhập, cướp bóc, cái gì cũng làm, phỏng đoán thế nào tôi cũng không nghĩ tới, lại tan rã trong tay cô dâu nhỏ của cậu. Đã đưa hồ sơ qua bên tổ tụng rồi, tôi chỉ báo với cậu một tiếng. Còn nữa, cái nàng dâu nhỏ xinh xắn kia cần phải cẩn thận, chớ ra ngoài nhiều, không thôi lại xảy ra chuyện. Cậu có là Diêm Vương thật cũng không giải quyết hết được, cúp đây."

Tác giả có lời muốn nói: có chữ viết sai thì góp ý nha!!

Chu Diêm Vương? Chu Tự Hoành không khỏi bật cười, đây là tước hiệu lúc ở tổ điều tra, chiến hữu ban cho anh, nói anh là Diêm Vương. Giang Đông là Phán quan. Hai người bọn họ trói lại cùng một nơi, muốn đánh chết người nào là đánh chết người đó. Chỉ là Diêm Vương anh gặp vợ cũng trở thành bông mềm rồi, sắc mặt cũng không dám đối. Anh lấy ra một điều thuốc muốn hút, quay đầu lại nhìn cô dâu nhỏ đã ngủ, đóng cửa lại ra ban công hút cho đỡ thèm, cô dâu nhỏ yếu ớt nhà anh không thích mùi thuốc lá.

Chu Tự Hoành trở lại không được mấy ngày, thời gian nghỉ kết hôn liền chính thức kết thúc, Chu Tự Hoành trở về bộ đội, Hựu An cũng phải trả phép đi làm. Tính chất công việc của Chu Tự Hoành một tuần nhiều lắm chỉ có thể về hai ngày, nếu có diễn tập cùng nhiệm vụ khẩn cấp, mấy ngày thậm chí hơn mười ngày không thấy người cũng là chuyện thường. Hựu An lại không thể theo quân, hai người tất nhiên chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Coi như Hựu An sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng chuyện ập lên đầu cũng không nhịn có chút phiền muộn. Ngày đầu tiên Hựu An đi làm, cả buổi trưa lòng cũng không yên, đi theo chủ nhiệm thăm bệnh xong rồi về phòng, ngồi trong phòng làm việc mà ngẩn người. Hôm nay là thứ hai, phải chờ tới thứ sáu mới có thể gặp anh. Hựu An đột nhiên cảm thấy, thời gian sao lại trôi qua chậm như thế, một phút dài như một năm.

Buổi trưa Triệu Thiên lôi cô đến phòng ăn, Hựu An ăn hai miếng cơm, không biết có phải là bị Chú Chu – tay nghề nấu ăn quá tốt nuôi hư đầu lưỡi hay không, đĩa cơm đậu cô-ve cô thích ăn nhất cũng ăn không ra mùi vị.

Triệu Thiên xấu bụng liếc cô mấy lần thần thần bí bí nói: "Này! Hựu An, tiết lộ đi, người đàn ông của cô phương diện đó đặc biệt mạnh chứ! M

t đêm mấy lần, một lần bao lâu?"

Mặt Hựu An đỏ lên không khỏi liếc cô một cái: "Cô còn chưa kết hôn mà? Nghe ngóng những thứ này cũng không ngượng ngùng sao." Triệu Thiên không quan tâm: "Thôi đi, cô cho rằng ai cũng như cô sao, đây là nhu cầu sinh lý bình thường, chưa kết hôn thì sao, chưa kết hôn mới hiểu kỳ, kết hôn không phải sẽ nghiên cứu với ông xã sao, còn học hỏi kinh nghiệm với cô làm gì! Chỉ là, Hựu An, cô thật làm chấn động bệnh viện rồi. Chỉ với ngày kết hôn hôm đó của cô, rất cừ nha, lúc tôi đến bập chần cũng run lên, từng bước từng bước, tất cả đều là thủ trưởng lớn, toàn xe jeep quân đội, khiến bãi đỗ xe của nhà hàng không còn chỗ, cảnh binh đứng nghiêm ở cửa cũng xếp thành đội ngũ. Người không biết, còn tưởng rằng tới phỏng vấn nguyên thủ quốc gia nào đó. Cô không biết đâu, viện trưởng bình thường hò hét, vừa nhìn thấy liền cúi đầu khom lưng. Hôn lễ của cô kết thúc, hình như thất lung của viện trưởng cũng muốn gặp lại. Trần Lỗi không đi, Chu Na lại đi, còn có làm dáng về trấn định, lừa gạt ai chứ? Tôi mà là Chu Na, sẽ vội vàng tìm chỗ ngồi híp mắt lại. Cô báo thù như thế, sau này ở trong viện, hai cậu nam nữ này khỏi phải nghĩ cũng biết sẽ rớt cái đồp. Cô biết không, Khoa bọn họ đều lên lút nói Chu Na lượm hàng đã xài rồi bị cô quăng đi, thật là thỏa lòng người nha!"

Hựu An đột nhiên cảm thấy có phần hơi quá rồi, lúc ấy Trần Lỗi dây dưa cô, cô cảm thấy rất phiền, nói ra cũng không chừa đường sống. Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, cô và Trần Lỗi ban đầu cũng chưa kết hôn, nam chưa cưới nữ chưa gả, quan hệ của Trần Lỗi và Chu Na tốt cũng không có gì sai. Dù sao Trần Lỗi cũng trưởng thành rồi, cô lại cự tuyệt anh, anh tìm an ủi nơi Chu Na cũng là thuận nước đẩy thuyền. Từ trên người Chu Tự Hoành, Hựu An biết được, muốn người đàn ông nhìn được ** là chuyện khó khăn.

Sau khi kết hôn cùng Chu Tự Hoành, rất nhiều chuyện, Hựu An bất tri bất giác sẽ đổi góc độ mà suy nghĩ. Triệu Thiên lại nói: "Tôi nói cho cô hay, lần này vị trí bác sĩ chủ trị của Trần Lỗi không được đề cập đến, Chu Na chạy không ít quan hệ. Tôi thấy không chừng cô ấy sẽ đến cầu xin cô, cô cũng đừng vô ngữ ngăn nha! Lúc đầu họ ở sau lưng cô vụn trộm có gian tình, sao lại không nghĩ đến cô, cô không thuận đà ném đá xuống giếng, đã xem như rất hiền lành. Nói đến là đến rồi kia....."

Hựu An không khỏi ngẩn đầu, Chu Na đứng ở bên cạnh bàn họ, mặt mũi tinh xảo như cũ, tìm không được một tý vết nào. Nhưng lại không che giấu được vẻ tiêu tụy, bởi vì tiêu tụy càng hiện ra mấy phần dấu vết già nua.

"Hựu An có thể nói chuyện với tôi một chút không?" Triệu Thiên tức giận hừ một tiếng: "Cũng thật mới mẻ nha, cũng đã đăng ký kết hôn, nên trở về nhà làm mẹ cả, còn nói cái rắm gì." Tính tình Triệu Thiên thẳng thắn và lại yêu ghét rõ ràng, từ đầu lại không ưa tác phong của Chu Na, vì vậy lời nói ra cũng không quá xuôi tai.

Chu Na cũng là cô nằnguê ngạo, mặc dù coi trọng Trần Lỗi là có chút mất mặt, nhưng phần kiêu ngạo kia còn cất giữ trong xương: "Triệu Thiên, không liên quan gì đến cô, đừng dính vào." Triệu Thiên xoẹt một cái đứng lên: "Tôi còn lười phải dính vào đây, sợ bất ngờ bị nước thôi tung tóe lên thân. Hựu An, tôi về trước đây, cô nên cẩn thận một chút, không thôi lại bị lây bệnh." Cảm nhận cơn rời đi.

Hựu An khẽ nhìn bốn phía một vòng, mấy bàn chung quanh, đồng nghiệp mặc dù im lặng ăn cơm, đoán chừng lỗi tai đã sớm dựng lên. Bên trên chụp lên cái mũ con dâu Chu gia, hôm nay ở Quân tổng cô cũng coi như người có danh tiếng nho nhỏ. Hơn nữa chuyện trước kia với Chu Na và Trần Lỗi, đại đa số người trong bệnh viện đều biết. Bác sĩ cũng lắm chuyện, bàn tán thế nào cũng sẽ xuất hiện mấy bà tám, cô không muốn những người này có chuyện để tiêu khiển lúc trà dư tửu hậu.

Hựu An đứng lên nói: "Chúng ta ra ngoài." Hai người một trước một sau đến vườn hoa nhỏ sau khu nội trú, Hựu An đứng yên nhìn cô ta: "Tìm tôi nói chuyện gì?" Chu Na cười cười, nụ cười tràn ra trên mặt cô ta, có mấy phần cảm giác chua chát: "Hứa Hựu An, cô căn bản cũng không yêu Trần Lỗi,

mặc dù các người ở bên nhau sáu năm. Nếu như cô thương anh ấy, tôi tuyệt không thể theo anh ấy."

Hựu An nhú nhú mày: "Cô muốn nói là cái chuyện vụn vặt như hạt thóc này à, bây giờ nói ra có ý nghĩa gì?" Chu Na nói: "Với cô mà nói là vụn vặt thóc mạt, với người khác thì không phải. Hứa Hựu An, cô đã yên ổn rồi, cô có thể bỏ qua cho Trần Lỗi hay không. Cô phải rõ hơn tôi, Trần Lỗi dù tư cách làm bác sĩ chủ trị, cho dù là cá nhân hay năng lực công tác, trong các bác sĩ cùng lứa anh là người nổi bật, lại bị đẩy xuống, hoàn toàn là bởi vì anh kẻ của cô."

Đây là câu cô ta nói nhỏ với cô ta. Trần Lỗi vô cùng quan tâm cuộc bình chọn chức danh lần này, bỏ ra rất nhiều công sức. Nếu như anh thật không đủ tư cách, Chu Na tuyệt sẽ không tìm đến Hựu An. Cô không nhìn nổi bộ dạng sa sút tinh thần của Trần Lỗi. Trần Lỗi là người đàn ông rất ưu tú, Chu Na cô sao có thể coi trọng phế vật. Chỉ là Hứa Hựu An lại thành điểm mấu chốt khiến anh thất bại, có chút oan.

Hựu An suy nghĩ một chút nói: "Cô muốn tôi làm gì? Đi nói với viện trưởng?" Chu Na lắc đầu một cái: "Bình chọn chức danh lần này đã qua, tôi tìm cô cũng không phải vì vấn đề cái gì, tôi chỉ hi vọng, về sau cô có thể nể tình bỏ qua cho Trần Lỗi. Hứa Hựu An, không phải mỗi người đều giống như cô, có số mạng tốt, không cần làm, có người chờ che chở chiều, luôn có biện pháp biến nguy thành an. Tôi và Trần Lỗi đều là loại người dựa vào chính mình mà phấn đấu, từng cơ hội đối với chúng tôi đều rất quan trọng."

Nguy, Hứa Hựu An cô là dựa vào người khác mà nên! Nói xong, Chu Na xoay người đi, Hứa Hựu An cắn cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn âm u. Giang Đông? Cô đã quên, người anh kẻ này rất thích tìm cô gây phiền toái, giống như không thể nhìn cô yên ổn qua ngày, sẽ tìm gây chút chuyện.

Hựu An hằm hừ lấy điện thoại di động ra, chọn số điện thoại của Giang Đông rồi bấm gọi. Giang Đông đang đứng trước cửa sổ doanh bộ nhìn hai gốc cây Dương lớn ngoài cửa sổ rất hỗn. Còn nhớ rõ, năm ấy đưa Hựu An về Thành phố B, cây vừa mới trồng. Mới mấy năm liền vọt thành cây lớn, giống như tiểu nha đầu kia, bất tri bất giác liền trưởng thành, lập gia đình.

Giang Đông hít một hơi thuốc, rồi nhả khói. Ngày cô kết hôn, cuối cùng anh cũng không đi. Anh còn khó có thể quên được. Dù sao cũng đã giữ trong tay nhiều năm như vậy, sao có thể ở trước mặt Tự Hoàn hờ hững nói tự nhiên, bảo anh để xuống thật không dễ dàng.

Điện thoại di động trong túi vang lên mấy tiếng, Giang Đông vốn không muốn nhận. Nhưng điện thoại di động lại một lần reo thêm một lần, Giang Đông lấy ra nhìn một chút, vừa thấy số hiện bên trên, trái tim trong lồng ngực không có tiền đồ nhảy mấy cái.

Giang Đông không khỏi cười khò, dập tắt thuốc trong tay, mới bấm nút nghe. Bên kia liền truyền đến giọng tiểu nha đầu dưng dưng tức giận: "Giang Đông, có phải là anh tìm người đánh rớt Trần Lỗi trong đợt bình chọn chức danh hay không?" Thì ra là chuyện này, trong lòng Giang Đông không nhận được một hồi thất vọng, thoải mái trả lời: "Ừ."

Hựu An tức giận dậm chân: "Giang Đông, anh có bệnh sao, lúc nào cũng phải bận tâm xen vào! Ban đầu lúc anh biết anh ta cùng Chu Na đan díu với nhau, sao không thêm nói lại ở bên cạnh nhìn tôi bị hai người bọn họ lừa dối. Anh có ý gì, khoe khoang anh có quyền thế phải không, khoe khoang anh là thủ trưởng có phải không?"

Giang Đông lại không tức giận. Nếu là trước kia, tiểu nha đầu dám nói với anh như vậy, anh sớm đã cúp điện thoại rồi. Hiện tại anh lại không bỏ được. Mặc dù tiểu nha đầu nói không dễ nghe, cảm thấy đầy đủ trân quý. Câu nói kia thật đúng, có vài người bỏ lỡ thời điểm, mới biết rốt cuộc lại quan trọng.

Hựu An nói nửa ngày, Giang Đông ở bên kia trừ lời đáp ừ mở đầu, nửa ngày cũng không nói một chữ, giống như câm. Giang Đông ban đầu cứ như vậy, cái gì cũng không nói, miệng giống như bị may dính lại, làm cho người ta hận không được đạp hai chân anh.

Anh càng không lên tiếng, Hựu An càng tức giận: "Đang nói chuyện với anh đó!" Bên kia, nửa ngày Giang Đông rốt cuộc nói ba chữ: "Nói cái gì?" Hựu An cảm thấy mình sắp học máu, cô nói nửa ngày như vậy, mà một câu người đàn ông này cũng không nghe vào tai.

Hựu An hít sâu hai cái, tự nói với mình không nên tức giận, không nên nóng nảy, chộc tức chính mình là không đáng: "Tôi hỏi anh, gây phiền toái cho Trần Lỗi làm gì?"

Lần này Giang Đông nói chuyện: "Anh là gây ông đập lưng ông. Hứa Hựu An, em đừng không biết tốt xấu! Anh ta gây chuyện với em, anh chặn chức danh của anh ta thì có sao?"

Hựu An tức giận chết đi sống lại, cắn răng nói: "Giang Đông, anh có thể chớ bắt chớ đi cà - xen vào việc của người khác hay không. Chuyện cũng đã tám trăm năm trước rồi. Lại nói, hôm nay tôi có người trông nom, không cần anh phải tốt bụng?" Nói xong, cúp một tiếng cúp điện thoại.

Đầu kia của điện thoại di động truyền đến tiếng rè rè, sắc mặt Giang Đông tái xanh, giương một tay lên đem di động từ cửa sổ ném ra ngoài, lại đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Anh chính là nhện không được cô bị người khác khi dễ. Cái này cùng việc Trần Lỗi và cô gái khác thông đồng là hai việc khác nhau. Lần trước đến bệnh viện đã chiến nhìn thấy cô, Giang Đông cũng biết, khẳng định là bị người khác làm khó dễ rồi. Nếu không, sao lại đến phiền cô. Giang Đông cũng không làm gì, chỉ gọi điện thoại cho viện trưởng, một chữ cũng không nhắc tới Trần Lỗi. Nhưng nha đầu này cứ như vậy không biết phân biệt, tựa như ăn thuốc súng mà đốp chát với anh. Ở trước mặt Chu Tự Hoàn thì nhu thuận không chịu được.

Giang Đông phiền não đem thuốc dụi vào trong gạt tàn, suy nghĩ một chút. Lời nha đầu này nói tuy khó nghe, nhưng lời thật. Cuộc sống sau này của Hứa Hựu An có Chu Tự Hoàn chăm sóc, không có một chút liên quan đến Giang Đông anh, anh thật đúng là bắt chớ đi cà - xen vào việc của người khác.

Chương 17

Giai Kỳ gấp tờ giấy vào đĩa của Hựu An: "Hựu An, không phải là mình nghiêng về phía anh trai Đông, nhưng bạn thật không công bằng với anh ấy. Bạn biết không, mẹ bạn gả cho cha anh ấy cũng không phải là lỗi của anh ấy. Nói không chừng, anh ấy càng không muốn hơn bạn, dù sao mẹ ruột người ta cũng còn sống. Bạn không thể đem bắt nạt với mẹ phát tiết trên người của anh ấy. Bạn tự suy nghĩ một chút, bạn đối xử với chú Chu nhà bạn thế nào, ở trước mặt chú Chu nhà bạn, bạn ngoan ngoãn giống con mèo, đến chỗ anh trai Đông cũng là mèo, chỉ là mèo xù lông. Cạn bã như Trần Lỗi rơi xuống mức độ hôm nay đơn thuần là đáng đời, đáng để bạn gây gỗ với anh trai Đông sao?" Nói xong, dùng đầu đĩa chọc chọc cái trán của cô: "Trong đầu nhỏ của cái người này cả ngày suy nghĩ thứ gì, bị lão chồng nhà bạn cung chiêu riết mà đại não thoái hóa à!"

Hựu An chu chu miệng: "Mình cũng không phải là vì Trần Lỗi, anh ta và Chu Na thế nào cũng không còn quan hệ tới mình nữa. Mình chỉ thấy phiền là Giang Đông quân mình. Chuyện gì cũng không nói với mình liền thay mình quyết định. Từ xưa đã cứ như vậy, căn bản là không tôn trọng mình." Trẻ con gặp trứng tôm trong đĩa lên nhét vào miệng, dùng sức nhai vài cái rồi nuốt xuống, bộ dáng ngây thơ này chọc cười Giai Kỳ.

Giai Kỳ hỏi cô: "Chú Chu nhà bạn chuyện gì cũng hỏi ý bạn sao? Sao mình nhìn không giống, hôm đó trở về có thu thập bạn không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An hơi ửng hồng ửng tím, nói: "Việc này không giống nhau."

Tề Giai Kỳ nhìn cô nhăn nhó thì sao mà không hiểu, chắc chắn là bị thu thập từ trong ra ngoài, chỉ là thu thập giữa vợ chồng cũng là một loại tình thú, cô hiểu.

Điện thoại di động của Hựu An kêu lên, Hựu An cúi đầu nhìn nhìn, khoe miệng nhin

không được cong cong, vội vàng nghe máy, bên kia truyền đến âm thanh của Chu Tự Hoàn: "Vợ, ăn cơm chưa?" Hựu An chu môi: "Đã mấy giờ rồi mà còn chưa ăn cơm, em đi ăn lẩu với Giai Kỳ!" Chu Tự Hoàn dặn dò cô: "Ăn đồ cay ít thôi, nóng lắm, mặt mà bị nổi mụn, thì đừng than th với anh."

Hựu An là người không cay không vui, mà da lại dễ dị ứng, ăn nhiều ớt, trên mặt rất dễ nổi mụn, một nốt lớn nổi trên trán cô, khó coi không chịu được. Ngay cả như vậy, cô cũng không hết ham mê ăn uống. Chu Tự Hoàn làm gì đó mà cô thích, cho dù cay quá cũng ăn ngon, đi người làm ở Chu gia làm cơm hơi nhạt, cô lại ngại không nói. Vì vậy cùng Giai Kỳ ra ngoài ăn lẩu liền ăn mấy món thật cay.

Hựu An quét mắt nhìn nước lẩu hồng hồng, nói vào điện thoại: "Anh có Thiên lý nhãn sao!" Chu Tự Hoàn cười nhẹ một tiếng nói: "Chút chuyện nhỏ này của vợ anh, không cần Thiên lý nhãn cũng có thể biết. Vợ à, có nhớ anh không, hả?" m thanh giảm xuống 8 quãng, nghe vừa triền miên lại mập mờ.

Hựu An liếc nhìn Giai Kỳ ở đối diện cười híp mắt nhìn chăm chăm cô, che điện thoại di động, đi tới hành lang bên kia mới ừ một tiếng, m thanh mềm mại yêu kiều, tựa như có chút uất ức, nghe vào trong lỗ tai Chu Tự Hoàn, tâm cũng tan ra, thật là hận không được lập tức bay trở về: "Thứ sáu anh đón em tan sở, mấy ngày nay ngoan ngoãn ăn cơm cho anh, không cho cáu kỉnh, được chứ?"

Lúc Hựu An trở lại, Giai Kỳ gõ đồng hồ của mình một cái châm chọc: "Hay thật, hết nửa giờ, hai người không thấy ngán à." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An ửng hồng liếc cô một cái, khoe miệng nhếch lên. Nhin không được mà lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Chu Tự Hoàn đặt điện thoại xuống, mới phát hiện đội phó Lưu Đào đang ngồi ở đối diện nhìn anh, trên khoe miệng là nụ cười có ý xấu, nhướn mắt về điện thoại di động của anh nói: "Cô dâu nhỏ nhà cậu?" Chu Tự Hoàn không lên tiếng, gờ tay ném cho anh một điều thuốc, Lưu Đào nhận lấy hít một hơi, chọt cái người nằm trên bàn nói: "Tự Hoàn, cậu nói cho anh em nghe một chút, thể trạng cậu cường tráng, cô dâu nhỏ yếu ớt có thể chịu nổi không, không chừng đã bóp hư người ta."

Chu Tự Hoàn gờ tay đánh anh một cái: "Đi, đi, cậu là ghen tỵ hay là hâm mộ đây?" Lưu Đào cười nói: "Còn phải nói, hâm mộ quá đi chứ! Tháng trước tôi còn nói với các anh em, đội trưởng cứ thế này, chắc là phải cô độc suốt đời rồi. Nhưng cậu cũng không thèm nói gì, xoay một cái liền cưới vợ, còn cưới cô vợ nhỏ như vậy. Nói cho cậu biết, hôm cậu kết hôn, lúc cô vợ nhỏ của cậu mời rượu tôi, tôi cũng không dám thờ mặt, sợ thổi bay cô dâu nhỏ của cậu. Cô gái nhỏ như nụ hoa, lại cho con sói già như cậu tha vào ổ, cậu nói xem cậu có vận số gì, quá diễm phúc."

Ánh mắt Chu Tự Hoàn lóe lóe, anh rất có điểm phức, cô dâu nhỏ của anh ở trên giường như thế, thật khiến anh hận không được ngậm trong miệng nhai ngấu nhai nghiền nuốt vào bụng. Chỉ nghĩ như vậy đã cảm thấy cả người bốc lửa, người anh em của anh có chút phấn khởi, anh buồn bực thở dài, nhìn Lưu Đào hỏi: "Lần này diễn tập hàng quý (3 tháng một lần) bố trí xong chưa? Mấy gã đưa chuột mới tới phải luyện tốt một chút cho tôi, không được thì đừng nhận, trực tiếp trả về, chỗ này của tôi không thu phè vật."

Lưu Đào cười hắc hắc: "Yên tâm đi! Bảo đảm khiến bọn họ cả đời khó quên. Lại nói, Tự Hoàn à, cậu làm việc ở đây đã chừng mười năm, bình chủng cũng rất 'ngầu', nhưng tính nguy hiểm rất cao. Nói trắng ra là, không biết lúc có nhiệm vụ khẩn cấp, mạng này liền đưa qua. Phải nói trước kia có nhiệm vụ liền thi hành, trên đầu mang quốc huy, lúc nào tôi cũng chuẩn bị tư thế hy sinh vì tổ quốc vì nhân dân. Tôi biết rõ, nhiều năm cậu gắng gượng không kết hôn cũng bởi vì điều này. Hiện tại cậu đã cưới cô vợ nhỏ, dù sao cậu cũng phải thay người nhà mà suy nghĩ một chút, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, có phải không? Với sự từng trải hôm nay của cậu, điều vào trong quân làm đoàn trưởng là không thành vấn đề, chỗ này của tôi cũng không phải là chỗ lâu dài....."

Sau khi Lưu Đào ra ngoài, Chu Tự Hoàn vẫn còn suy nghĩ vấn đề này. Lưu Đào nói rất thực tế, trước kia anh chỉ có một mình, dù thật sẽ hy sinh, Chu gia còn có Tự Hàn. Nhưng vợ anh thì phải làm sao, suy nghĩ một chút trong lòng cũng cực kỳ khó chịu. Cô nhóc không có ba, mẹ lại tái giá, lại là cô nhóc yếu ớt bướng bỉnh, bị anh cưng chiều càng thêm yếu ớt. Chu Tự Hoàn rất rõ, Hựu An nhanh như vậy đã chấp nhận anh, hoàn toàn là nhờ hào quang của cha vợ, ba cô dâu nhỏ hân không được cưng chiều cô lên đến trời. Cũng vì vậy, sau khi cha vợ chết, cô dâu nhỏ dù thế nào cũng không thể tha thứ việc mẹ vợ tái giá, hơn nữa càng hận càng sâu, giận chó đánh mèo ngay cả với Giang Đông. Dù Giang Đông ngây ngô ở phía sau giữ cô chín năm cũng không chui được vào trong lòng cô, cuối cùng mới để cho anh tiện nghi lợm được cùi đốt.

Thật ra Chu Tự Hoàn biết mình không thích hợp cưới vợ, hơn nữa còn cưới cô vợ nhỏ như Hựu An. Tính chất công việc của anh quá bấp bênh, Lưu Đào nói một chút cũng không sai, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tánh mạng. Là loại công việc đi lại trên mũi dao. Nhưng anh nhìn không được, lúc thấy cô dâu nhỏ, không nhìn được liền muốn ôm lấy cô, che chở cô trong lòng mình. Lý trí lãnh khốc Chu Tự Hoàn cũng có lúc kích động, kích động muốn có một phụ nữ, đem cô biến thành vật sở hữu của mình. Cái loại khát vọng đó căn bản không cách nào khống chế.

Chỉ là, anh nên vì tương lai của hai người mà tính toán một chút rồi. Nếu như anh thật có sơ xuất gì, vợ con anh..... Chu Tự Hoàn nghĩ cũng không dám nghĩ, anh đã đồng ý cả đời đối tốt với cô. Cả đời rất dài, anh không thể nửa đường liền rút lui, đem một mình cô dâu nhỏ ném giữa đường, cô dâu nhỏ có thể khóc đến chết. Lại nói, hai người ở riêng, cả tuần mới có hai ngày ở cùng nhau, anh cũng thật có chút không chịu nổi.

Anh nhớ cô dâu nhỏ trong nhà rồi, nhớ đến khó chịu, nghĩ đi nghĩ lại, soạt một cái, đứng lên cầm chìa khóa xe liền đi ra ngoài. Đẩy cửa phòng ký túc xá của Lưu Đào ra, nói: "Tôi đi ra ngoài một chuyến, sáng mai trở lại." Lưu Đào hiểu, phát tay một cái: "Được, đi đi đi đi! Yên tâm, có tôi trấn ở nơi này, ai cũng không dám lộn xộn."

Nhìn bóng lưng Chu Tự Hoàn vội vã biến mất, Lưu Đào không khỏi cười cười. Rốt cuộc, đội trưởng bọn họ cũng giống người thường. Ban đầu, lúc mới vào đại đội điều tra đặc chủng, Lưu Đào cũng cho rằng máu chảy trong mạch máu Chu Tự Hoàn đều rất lạnh. Người đàn ông này không có một chút tính nóng, hiện tại nhìn xem, là một đám lửa mạnh nha! Cũng phải nói là, để cô dâu nhỏ vừa thơm vừa mềm trong nhà như vậy, người đàn ông nào mà chịu được.

Chu Tự Hoàn chạy xe ra khỏi căn cứ, gọi điện thoại cho cô dâu nhỏ. Hựu An cùng Giai Kỳ vừa trả tiền xong, mới vừa ra khỏi quán Hòa Oa Điểm, liền nhận được điện thoại của Chu Tự Hoàn.

Hựu An lập tức nghe máy, giọng nói báo đạo của Chu Tự Hoàn trực tiếp truyền tới: "Đang ở đâu, anh qua đón em." Hựu An sững sốt, tiếp theo ánh mắt sáng lên, ngoan ngoãn nói địa chỉ, để điện thoại đi động xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn còn ửng ửng hồng.

Giai Kỳ không khỏi nể gương mặt của cô một chút, nói: "Sao rồi, chú Chu nhà bạn tới đón bạn?" Hựu An gật đầu một cái, Giai Kỳ cười: "Vậy mình đi trước." Hựu An kéo lấy cô: "Giai Kỳ, lát nữa để anh ấy đưa bạn về."

Giai Kỳ vội vàng nói: "Thôi đi! Mình không chịu nổi hai người nhiệt tình không biết chán đâu. Tôi nay mình ăn không ít, ỏi ra cũng không có lỗi! Đây, bye....." Phát tay một cái, chạy đi. Hựu An xuống cầu thang của Hòa Oa Điểm, đi tới ven đường chờ anh, khoe miệng cong cong nhếch lên, muốn cụp xuống cũng không thể.

Từ thật xa Chu Tự Hoàn đã nhìn thấy vợ của anh, áo thun màu trắng ngà rộng thùng thình giắt trên người, lộ ra một bên vai nhỏ, quần short jean dài tới bắp đùi, hai cái chân thon dài trắng nõn cứ như vậy lộ ra ngoài dưới ánh đèn đường, thật rất mãn nhãn. Ánh mắt Chu Tự Hoàn hơi trầm, cô nhóc này thật không ngoan, sáng sớm nhớ rõ ràng cô mặc chính là cái quần jean ấy.

Chu Tự Hoàn dừng xe bên người Hựu An. Hựu An mở cửa phía tay lái phụ, ngồi lên. Còn chưa kịp nói chuyện, Chu Tự Hoàn liền cúi người ép tới, nhiệt tình bá đạo chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, vừa gặm vừa cắn, tựa như con sói đói. Đầu lưỡi tham lam tiến vào, lỏ cái lưỡi thơm mềm của cô ra dùng sức hút, hút cho Hựu An ưm ưm hừ hừ tiếng, cho đến khi dùng tay nhỏ bé đẩy anh, cảm giác giống như chú Chu muốn nuốt cô, đầu lưỡi, cổ họng vừa nhột vừa tê dại.

Tin tin tin..... Mấy tiếng còi ô tô phía sau vang lên, Chu Tự Hoàn mới miễn cưỡng buông cô ra. Hựu An che ngực, thở từng ngum từng ngum, vừa nhìn chăm chăm anh, chút nữa là bị người đàn ông này hôn chết rồi.

Chu Tự Hoàn sờ sờ gương mặt của cô, đập chân ga, xe lao đi. Hựu An thở gấp cho đến khi đều đặn mới hỏi: "Không phải anh nói thứ sáu mới có thể về sao?" Ánh mắt Chu Tự Hoàn lóe lóe, rơi vào trên đùi trắng nõn của cô, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Sao không có ống quần?"

"Cái gì mà ống quần?" Hựu An nghi ngờ nhìn anh, Chu Tự Hoàn chỉ bắp đùi trắng non mềm của cô bủ bủ môi: "Vợ à, chớ giả bộ ngu với chồng của em, anh nhớ là sáng sớm em mặc quần dài, sao bây giờ lại ngắn mất một đoạn."

Mặt Hựu An đỏ lên, liếc anh một cái: "Mới vừa rồi cùng Giai Kỳ đi dạo phố, em thử cái quần short này một chút, Giai Kỳ nói đẹp, em liền mặc luôn. Sao vậy, khó coi

Chu Tự Hoàn rên lên một tiếng: "Đẹp lắm, sao lại khó coi, chân của vợ anh cũng tiện nghi người khác, sao có thể khó coi....." Hựu An cười hi hi vui vẻ, tuổi đã lớn như vậy còn nói mấy lời này, như ăn dấm ấy.

Chu Tự Hoàn liếc thấy vẻ mặt của vợ giống như đang cười nhạo anh, đưa một tay ra đặt trên bắp đùi cô, không quy củ trượt lên trượt xuống: "Vợ à, em cười cái gì? Hà?" Tay càng lúc càng đi lên, đi đến bên trong.....

Hựu An vội vàng khép chặt hai chân, kéo tay anh ra, vành tai cũng đỏ, lẩm bầm một câu: "Lái xe!" Vừa đứng đằng trước là đèn đỏ, Chu Tự Hoàn dừng xe lại, cúi người qua vừa ôm vừa hôn cô, tay cũng không đành lòng từ vật áo của Hựu An vội vào lên tháo móc áo lót ra xoa nắn Tiểu Bạch Thỏ mà anh đã nhớ nhung cả ngày.

Hựu An bị anh xoa nắn yêu kiều thờ gấp, tay nhỏ bé gầy dựa đẩy anh ra: "Đèn xanh rồi....." Chu Tự Hoàn mới thả cô ra, một cước đạp xuống chân ga, lái xe đi thật nhanh.

Vào thang máy, cấp bách k

hông thể đợi đem Hựu An đề vào trong góc, cúi đầu liền đem cái miệng nhỏ nhắn của cô dẫu nhỏ nuốt vào trong miệng mình: "Umh umh umh....." Hựu An nắm quả đấm nhỏ đập anh vài cái, đáng tiếc cô không có bao nhiêu sức lực, không làm anh mảy may lay động. Người đàn ông này giống như đói khát nhiều năm, dây dưa lưỡi của cô, dùng sức hút, đem nước miếng trong miệng cô hoàn toàn hút vào miệng nuốt vào bụng.....

Chân Hựu An mềm nhũn, Chu Tự Hoàn kéo cái mông nhỏ của cô bẻ lên, chân nhũn ra vừa lúc bị Chu Tự Hoàn kéo ra vòng ngang hông mình, đem cô dẫu nhỏ dôn vào trong góc thang máy vừa hôn vừa gặm.

Từ miệng nhỏ hôn đến lỗ tai của Hựu, đến gáy rồi đến xương quai xanh, lưỡi trơn trượt mang theo nhiệt độ nóng bỏng, đi qua nơi nào liền đưa tới từng chuỗi run rẩy không tự chủ.....

Rốt cuộc miệng Hựu An cũng thoát ra, tay nhỏ bé néo thịt anh một cái, nhưng người đàn ông này da dày thịt béo, căn bản là không có phản ứng. Cô thật nóng nảy, dùng sức đẩy cái đầu lớn của anh chôn ở trước ngực mình ra, thờ hờn hờn nhắc nhở anh: "Camera..... Trong thang máy có Camera....."

Nghĩ đến đây, Hựu An đã cảm thấy mất thể diện, hai người thế nào cũng được, nhưng lại để cho người khác nhìn thì còn ra thể thống gì. Chu Tự Hoàn không tình nguyện ngẩng đầu lên, cô dẫu nhỏ của anh sắp khóc rồi, hai con mắt to long lanh ngập nước, hết sức quyến rũ, cái miệng nhỏ nhắn ướt sũng một tầng hơi nước trơn bóng, câu dẫn anh không nhịn được muốn thưởng thức.

Chu Tự Hoàn cúi đầu lại hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô một chút, nói: "Vợ gorgeous, đây là góc chết, quên chồng em làm nghề gì sao, mấy việc này của chúng ta anh có thể để cho người khác nhìn sao? Cho nên, về sau đừng mặc quần ngắn như vậy, tiện nghi cho người khác là không tốt, biết chưa?"

Nói xong, phía dưới đầy đặn, người anh em cứng rắn lập tức phấn khởi chia vào cạp cạp, Hựu An không khỏi ừ một tiếng. Chu Tự Hoàn hài lòng, thang máy mở ra, Chu Tự Hoàn liền ôm cô vào phòng, đưa tay cởi giày cô ra, ném trên mặt đất, liền trực tiếp vào phòng ngủ. Đặt Hựu An lên giường, hai tay liền đem áo thun rộng thùng thình của cô cởi ra ném xuống đất. Trong áo thun màu trắng ngà, cô nhóc này mặc áo ngực ren màu đen. Lúc sáng thấy cô mặc như vậy, Chu Tự Hoàn liền hận không được ăn cô dưới thân thể, vợ anh quả thật chính là tiểu yêu tinh câu dẫn người.....

Chu Tự Hoàn kéo áo ngực xuống, hai bàn tay to nắm hai con con nhỏ, dùng sức vuốt ve, đè ép, ép đến gần nhau, miệng nuốt một miếng nhỏ, dùng sức liếm cắn hút, bên này rồi đến bên kia, lưỡi linh hoạt treu chọc vật hồng hồng kia một chút.....

Cả người Hựu An mềm oặt, một tia hơi sức cũng không còn, bị người đàn ông này treu đùa, đầu nóng lên, thần trí dần lơ mơ, quần short rơi trên mặt đất, ngón tay của anh thăm dò vào trong quần lót, không khỏi khẽ cười một tiếng, hôn cô dẫu nhỏ một hơi, nhỏ giọng nói: "Vợ à, cũng muốn anh phải không, nơi này ướt hết rồi....." Nói xong dùng ngón tay khuấy rồi khuấy, truyền đến tiếng nước chảy ồm ộp ồm ộp.....

Hựu An nhắm chặt mắt lại, cả người đều đỏ, cô muốn anh, hơn nữa, thân thể của mình đối với anh căn bản không có một tia chống cự. Chu Tự Hoàn chỉ cần vừa đụng vào cô, chân của cô liền mềm nhũn, rất không có tiền đồ, nhưng cô chính là muốn anh rồi, rất muốn rất muốn.....

Hựu An chợt mở mắt to mê mê mang mang ra, nhìn chăm chăm người đàn ông ở trước mắt, hai bàn tay nhỏ bé gãi tao chót chát cổ anh, kéo anh xuống. Cái miệng nhỏ nhắn in lên môi anh, mềm giọng trả lời: "Ừ, em muốn anh lắm, ông xã, rất muốn rất muốn....."

Cô nhóc này là muốn lấy mạng anh, âm thanh mềm mại yêu kiều này khiến cả người Chu Tự Hoàn hưng phấn run cầm cập, cơ hồ nhanh chóng đem quần mình ném ra, đỡ người anh em của anh, rất nhanh liền đi vào. A..... Hai người đồng thời rên lên một tiếng.....

Chu Tự Hoàn đứng trên mặt đất, nhót chặt hai đùi trắng mịn của vợ anh, dùng sức chống đỡ, một cái lại một cái, chống đỡ đến khi trước mặt hé căng ra liền kéo trở về, mãi đụng nhau, vừa nhanh vừa mạnh.....

Hựu An bị anh đẩy vào không nhịn được rên lên, một tiếng cao một tiếng thấp, trong thân thể tự nhiên co rúc lại, căn bản cô không thể khống chế, từ chân cạp tốc kéo lên một cái, khoái cảm gần giống như hồng thủy đánh vào bờ, lên cao đến cực hạn, lại đột nhiên ào xuống.....

Hựu An quặp ngón chân, thân thể cong lên, lên đến đỉnh. Trong nháy mắt đầu óc trống không, một lát sau mới nghe Chu Tự Hoàn nói: "Cô nhóc vô dụng, chưa gì đã đến, chồng em còn chưa xong đâu....."

Ôm cô lên kéo lên trên đầu gối, bóp chặt eo của cô, đè xuống. A..... Trong nháy mắt cơ thể trở nên nhạy cảm, Hựu An không khỏi rên lên một tiếng.....

Chu Tự Hoàn nâng mông nhỏ của cô kéo xuống, môi của anh dính vào một bên cổ cô, liên tục tình tế gặm cắn. Từ cổ dọc theo người tới xương bướm ở bả vai, thậm chí xương sống, lại trở về bên tai cô nhỏ giọng dụ dỗ: "Vợ à, em di chuyển đi, di chuyển, ừ....."

Hựu An không khỏi quay đầu lại liếc anh một cái, hiện tại eo cô mềm đùi cũng mềm, không cử động được..... Chu Tự Hoàn khẽ cười một tiếng, đem cô xoay lại để hai người đối diện, tiến vào cô. Môi ngậm miệng thở bắt đầu dùng sức gặm cắn, bàn tay nâng cái mông nhỏ của cô lên, dục vọng kịch liệt đứng thẳng chuyển động. Hựu An theo động tác của anh, chợt cao chợt thấp, chợt nhớ tới lần đó cười ngơ..... Á..... Ừ.....

Cô dẫu nhỏ của anh mất hồn rồi, ánh mắt Chu Tự Hoàn lóe lên một cái, nhẹ buông tay, cúi người đem cô vờ đè xuống giường, lật người lại, thẳng tiến. Anh bắt eo thon của cô dẫu nhỏ lại nâng lên thật cao, dùng sức đâm vào, tiếng va chạm phành phạch không dứt bên tai. Hựu An xấu hổ không chịu được, hơn nữa thật có chút không chịu nổi, bắt đầu mềm giọng cầu xin anh: "Chú Chu, Chú Chu, ừ..... Ông xã..... Tha cho người ta có được hay

không, đau, người ta đau....."

Hựu An có thói quen, lúc nơi đó khó chịu nói không nên lời, liền kêu đau. Chu Tự Hoành không còn mắc mưu rồi, hơn nữa âm thanh mềm mại yêu kiều này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn choáng váng sáng lên hai luồng đỏ ửng, mắt to long lanh nhìn anh cầu xin tha thứ. Nếu cô dâu nhỏ của anh mà soi gương, thấy hình dáng này của cô, sẽ biết chỉ cần là đàn ông đều không thể nào bỏ qua cho cô, dục vọng không chỉ không ngừng lại, còn dùng thêm sức đẩy vào trong.....

Hựu An không biết anh muốn giằng vò bao lâu, cuối cùng thật sự không chịu nổi uất ức khóc lên. Từng tiếng từng tiếng nước nở khiến Chu Tự Hoành muốn mặc kệ cũng không được, rốt cuộc gia tăng tốc độ. Thời khắc rực rỡ qua đi, Hựu An rốt cuộc cũng được giải thoát, nhắm mắt lại nửa ngày chậm chạp lấy lại sức, trước mắt như nổ đom đóm.

Mặc cho Chu Tự Hoành giúp cô tắm rửa, sấy khô tóc, ôm vào trong ngực cũng không nhúc nhích nổi. Chu Tự Hoành cúi đầu hôn vợ anh một cái, biết tối nay mình có hơi quá. Anh thật sự bị Lưu Đào dọa sợ, cái loại tương lai mờ mịt đó khiến cho anh dù ôm thật chặt cô dâu nhỏ, cũng cảm thấy không quá bền chắc, nên vừa rồi mới hung hăng muốn cô như vậy. Anh cũng là muốn thông qua cách thức này, để có cô sâu hơn chặt hơn. Cô là của anh, anh sẽ không bỏ cô lại. Cho nên, Chu Tự Hoành phải suy tính đến thực tế mà bọn họ phải đối mặt.

Lính đặc chủng Trình Sát đã từng là lý tưởng của Chu Tự Hoành, anh vốn tưởng rằng, mình có thể vì lý tưởng này mà phấn đấu cả đời. Nhưng anh lại không nghĩ tới là sẽ gặp được Hựu An, sẽ có cô dâu nhỏ như vậy làm anh không bỏ được không buông được. Để có Hựu An ở trước mặt, anh nguyện ý lùi một bước. Dù sao cuộc sống không thể vẹn cả đôi đường, anh đã đồng ý sẽ đối tốt với cô cả đời, với người đàn ông, 'lời nói gói vàng'. Huống chi, cũng không phải hoàn toàn buông bỏ, chỉ là đối một khung trời, Chu Tự Hoành anh vẫn là Hùng Ưng bay lượn giữa trời xanh. Anh phải vì tương lai mà tính toán, cô dâu nhỏ của anh yếu ớt, còn có đứa bé của bọn họ, đây là nhà của Chu Tự Hoành anh.

Lúc Hựu An tỉnh lại, theo thói quen sờ sờ bên cạnh. Không có ai! Cô vội vàng mở dậy, bên cạnh giống như còn chút hơi ấm của Chu Tự Hoành, trên gối để lại giấy ghi chép, cô cầm lên xem một chút: "Vợ, trong đội có nhiệm vụ huấn luyện, anh phải về trước, trong hộp giữ ấm trên bàn phòng bếp là hoành thánh nhân 3 món. Em ăn rồi hãy đi làm, không cho phép vợ anh đói bụng, hôn em một cái. Kí tên: ông xã."

Trong lòng Hựu An thật ám áp cảm động, ngày hôm qua nhất định là người đàn ông này lên trở về, cho nên sáng sớm liền phải chạy đi. Hựu An rửa mặt xong, ngồi trước bàn ăn, múc một viên hoành thánh đầy đặn nhét vào trong miệng, chợt muốn khóc, lại đặt cái muỗng xuống, lau nước mắt, nghiêng đầu nhìn ảnh cưới trên bàn một chút. Khung hình điện tử thật sống động, từng tấm từng tấm đều là hình ảnh Chu Tự Hoành đang nhìn mình. Nhìn kỹ, khóe mắt khóe miệng còn có chút tím bầm, nhưng lại rất tuần tú, mới vừa xa nhau, cô liền nhớ anh, làm sao bây giờ?

Hựu An vừa tan sở, vừa ra khỏi bệnh viện đã nhìn thấy anh tài xế tiểu Trương lái xe cho ba chồng. Sáng sớm mẹ chồng cô đã gọi điện thoại cho cô, bảo cô về đại viện ở, trong căn hộ chỉ có một mình cô, họ không yên lòng.

Hựu An cũng cảm thấy mình rất không có tiền đồ, cũng đã quên những ngày trước kia đến tận cùng đã qua thế nào, sao mới xa nhau một lát cũng không chịu nổi rồi! Đêm đầu ngón tay mấy ngày, thấy sắp đến thứ năm, Hựu An đã lại nôn nóng.

Hôm nay cô theo chủ nhiệm Vương đến bệnh viện nhi đồng hội chẩn bệnh nhân bị phỏng, cô tự nhiên theo làm đệ tử kiểm trợ thủ, chủ nhiệm Vương cũng vì thấy cô ỉu rĩ, muốn nhân cơ hội này mang cô ra ngoài giải sầu.

Lên xe, Vương chủ nhiệm còn vỗ vỗ bả vai cô, nói: "Người trẻ tuổi phải có tinh thần phấn chấn, sự nghiệp và tình yêu đều quan trọng như nhau." Khuôn mặt nhỏ của Hựu An đỏ lên, biết đây là thầy đang nói cô.

Bệnh viện nhi đồng lúc nào cũng đầy ắp người, bệnh nhân cần hội chẩn ở tầng mười, Hựu An vừa theo chủ nhiệm vào thang máy, liền nhìn thấy bên kia thoáng qua một bóng người, cô sững sốt, nói với Vương chủ nhiệm: "Chủ nhiệm, em nhìn thấy người quen, thầy lên trước, một lát em sẽ lên."

Vương chủ nhiệm quét bên kia một cái, gật đầu nói: "Đi đi! Chờ trị hoãn quá lâu." Nói xong, vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hựu An cũng hận là mình không nhìn lầm, nhưng bóng dáng cao ngất kia của ông chồng nhà cô, muốn nhìn lầm cũng thật sự không dễ dàng. Hơn nữa, toàn thân còn mặc quân trang, trong đám người đặc biệt chói mắt. Nơi này không phải như Quân tổng, khắp nơi đều là xanh lá quốc phòng; nơi này là bệnh viện nhi đồng, phần lớn là một nhà ba người nhao nhao âm ỉ, còn có ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại mang theo đứa bé vội tới xem bệnh. Bệnh viện nhi đồng ngày ngày đều đầy ắp người, cho dù nói từ góc độ nào, ông chồng nhà cô cũng không nên xuất hiện ở chỗ này.

Hựu An lên lầu hai phía bên kia, một dãy bên trái đều là phòng khám bệnh nhi khoa, cách cửa thủy tinh trong suốt, cô liếc mắt liền nhìn thấy Chu Tự Hoành. Chu Tự Hoành đứng trong đội ngũ xếp hàng, nằm trên vai là một bé gái khoảng ba bốn tuổi. Bé gái nằm trên bả vai anh, không biết là khóc hay bị làm sao, sau Chu Tự Hoành có một phụ nữ trẻ tuổi, cầm khăn tay cứ một lát lau mồ hôi, một lát chùi chùi mặt cho đứa bé. Vừa nhìn vào, cùng cả nhà

ba người bên cạnh đang bắt số giống như đúc.

Chu Tự Hoàn một tay ôm đứa bé, một tay vỗ nhẹ vuốt sống lưng đứa bé, khẽ nghiêng đầu nói gì đó cùng người phụ nữ bên cạnh, có vẻ rất thân mật.

Hạ An cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, sững sờ ở cửa cầu thang, nửa ngày cũng không có sức mà nhúc nhích. Đây là tình huống gì, cô bắt đầu mơ hồ, chỉ mới mấy ngày, mới tối hôm qua, Chu Tự Hoàn gọi điện thoại cho cô nói chuyện một canh giờ, hỏi cô hôm nay làm gì? Ăn gì? Cô nằm ở trên giường, nghe giọng anh rồi mới ngủ. Không nghĩ tới, hôm nay sẽ có chuyện như vậy, cô nên làm gì?

Trong đầu Hạ An quay mòng mòng, càng nghĩ càng hồ đồ. Mặc dù Chu Tự Hoàn từng nói với cô, trước kia chưa từng có phụ nữ, nói thật, Hạ An vẫn có chút hoài nghi, người đàn ông này quá thuần thực, bất kể là lời ngon tiếng ngọt, hay là mấy chuyện trên giường, cũng mười phần kinh ng

hiệm. Vào lúc này đột nhiên nhảy ra một người phụ nữ không tới, lại còn có đứa bé, mình lại thành cái gì, đây không phải là chuyện thật đáng cười sao.

Nếu là theo tính khí trước đây của Hạ An, trực tiếp chạy đến vạch trần, ai cũng đừng nghĩ muốn che giấu. Nhưng khi xảy ra trên người Chu Tự Hoàn, không biết sao, Hạ An chợt thấy hèn nhát, thật mẹ nó không có tiền đồ! Hạ An cắn cắn môi, mắng chính mình một câu. Nhưng cô thật có chút không dám, Chu Tự Hoàn đối với cô thật quá tốt, cô không muốn xa rời anh, cô không bỏ được, cô hoàn toàn không tự nhiên. Cô sợ, sợ về sau, nếu thật là kết quả xấu nhất mà cô nghĩ, cô nên làm gì, cô không chịu nổi kết quả như vậy.

Điện thoại di động kêu lên, Hạ An nhận, là giọng của Vương chủ nhiệm: "Tiểu Hứa à! Đang ở đâu? Hội chẩn lập tức sẽ bắt đầu....." Hạ An vội vàng nói: "Dạ! Em ở dưới lầu, sẽ lên ngay." Nói xong, tắt điện thoại, lại nhìn Chu Tự Hoàn bên kia một cái, xoay người đi tới thang máy.

Cả quá trình hội chẩn rồi trở lại Quân tổng, đáng về Hạ An một lòng không yên, giống như mất hồn, tan sở cũng không biết. Cho đến khi người trong văn phòng đều đi hết, cô mới phục hồi tinh thần lại, thay quần áo xong, cầm túi đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa chính bệnh viện mới phát hiện trời mưa, mình lại không mang dù. Mưa không lớn, nhưng âm i kéo dài, chỉ chốc lát sau trên đất đã ướt nhẹp, ướt ướt giống như lòng của cô.

Đợi một lát, mới nhớ sáng sớm hôm nay lúc đi làm, cô có nói mẹ chồng không bảo tài xế tới đón cô. Hạ An cảm thấy, cô chỉ là một bác sĩ ngoại khoa nho nhỏ, đi làm tan việc luôn có tài xế đưa đón. Người biết thì nói cha mẹ chồng săn sóc, không biết còn tưởng rằng cô khoe khoang. Thật ra thì xe điện ngầm, xe buýt cũng rất tiện, dầu gì, còn có thể gọi taxi.

Đang suy nghĩ, điện thoại di động kêu lên, Hạ An nhanh lấy ra. Từ lúc ra khỏi bệnh viện nhi đồng, cô vẫn nhìn chăm chăm điện thoại di động, trong lòng mong đợi Chu Tự Hoàn gọi điện thoại cho cô. Nhưng một tiếng cũng không kêu, có lúc còn tưởng rằng điện thoại di động hư.

Hạ An nhìn số điện thoại, không khỏi có chút sa sút tinh thần, là mẹ chồng cô, bấm nút nghe, vừa hô: "Mẹ....." Chu phu nhân nghe cô có chút giọng mũi, lo lắng không yên lòng mà nói: "Sáng sớm thấy con không có tinh thần, bị cảm sao! Nếu không thì như vậy đi, con ở bệnh viện đợi một lát, mẹ bảo tiểu Trương qua đón con, trời mưa không gọi được taxi đâu."

Hạ An thật sự không muốn về nhà đối mặt với mẹ chồng, chủ yếu là mẹ chồng đối xử với cô quá tốt, quá quan tâm. Cô có chút không thích ứng, mẹ chồng cô cũng có thể nhìn ra.

Hạ An vội vàng nói: "Mẹ, con quên chưa nói, mới vừa rồi Giai Kỳ gọi điện thoại, nói có cuộc họp lớp, con quên, một lát cô ấy sẽ lái xe tới đón con. Đầu là bạn học cũ, thật nhiều năm không gặp, không biết buổi tối nháo đến mấy giờ, con sẽ ngủ ở chỗ cô ấy, ngày mai trực tiếp đi làm, cũng dễ dàng hơn."

Chu phu nhân gật đầu một cái: "Vậy con nhớ nghỉ ngơi thật tốt, trước lúc ngủ uống chút thuốc cảm, đừng uống quá nhiều rượu." Hạ An khéo léo đồng ý, rồi cúp điện thoại, đem điện thoại ném vào trong túi xách, tựa vào dưới ban công bệnh viện, chợt có chút uất ức. Mình nói dối nhiều như vậy, không biết là lừa gạt mình hay là lừa gạt người khác. Nào có họp lớp gì, Giai Kỳ đi công tác, căn bản cũng không ở thành phố này. Hạ An chợt phát hiện không biết nên đi đâu, ngồi xồm ở dưới ban công ngăn người.

Hôm nay Trần Lỗi phải xử lý một bệnh nhân phiền phức, tan việc hơi trễ, các bác sĩ cùng khoa hầu như về hết. Anh đi ra cửa bệnh viện, liếc mắt liền nhìn thấy Hạ An ngồi xồm dưới ban công, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong chân.

Trần Lỗi chợt nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cô, trời cũng mưa như vậy. Ngày đó mình bỏ lỡ giờ cơm, lúc chạy đến căn tin, cũng sắp đóng cửa, mua mấy cái bánh bao vội vàng ra khỏi căn tin, đã nhìn thấy Hạ An ngồi xồm bên chân tường. Chính là động tác này, đầu nhỏ chôn ở giữa hai chân, tóc thật dài rũ xuống hai bên, che kín khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, có lẽ là quên mang dù.

Lúc ấy Trần Lỗi nhìn cây dù trong tay mình một chút, đi tới. Anh vừa đi qua, Hạ An liền ngẩng đầu lên. Trần Lỗi vinh viễn sẽ không bao giờ quên một khắc này, thẳng tắp tiến vào trong lòng của anh là khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, con ngươi trong suốt. Trong nháy mắt, Trần Lỗi có cảm giác, giống như tất cả thế giới đều hư vô, chỉ có một đôi con ngươi trong suốt này là chân thật. Đáng tiếc cuối cùng mình vẫn bỏ lỡ.

Trần Lỗi hơi do dự, đi tới vỗ vỗ bả vai cô: "Hạ An, em ở đây làm gì?" Hứa Hạ An ngẩng đầu nhìn anh một cái, đứng lên thật nhanh, nhìn một chút mưa bụi bên ngoài ban công! Không có gì? Tôi đi trước, hẹn gặp lại....." Tay che lên đỉnh đầu định sẽ phải xông ra, bị Trần Lỗi túm cánh tay lại.

Hạ An vội vàng tránh anh lui về phía sau một bước, có chút cảnh giới nhìn anh. Trần Lỗi không khỏi cười khỏ, chẳng lẽ mình khiến cô chán ghét như vậy sao? Trần Lỗi kín đáo đưa cái ô trong tay cho cô: "Chắc là em không muốn tôi tiễn em, cái ô này cho em mượn, tránh không bị bệnh." Nói xong sai bước đi ra ngoài.

Hựu An nhìn cái ô trong tay một chút, cuối cùng vẫn mở ra. Hựu An cũng không biết mình nên đi nơi nào, không bắt xe, cứ dọc theo lối đi mà đi về phía trước. Người trên đường rồi rít mịt mờ chạy về nhà, chỉ một mình cô không nhanh không chậm.

Hựu An không biết mình đi bao lâu, đến lúc vừa ngẩng đầu, không khỏi mỉm cười chua chát. Trong tiềm thức, cô vẫn xem nơi này là nhà, cảnh vệ ở cửa nhìn thấy cô, rất nhiệt tình chào hỏi: "Bác sĩ Hứa đã về." Hứa Hựu An có chút xấu hổ gật đầu cười cười, cũng không tiện quay đầu lại, nhắm mắt vào chung cư.

Vào cửa, hất giày ra, ngồi trên ghế sofa, nhìn ảnh cưới kếp sù trên tường, ngây ngốc một lát. Không biết qua bao lâu, cho đến khi điện thoại di động kêu, Hựu An mới hồi hồn. Nghiêng đầu mới phát hiện, ánh sáng ngoài cửa sổ đã sớm biến mất, đèn nê ông đột sáng phá tan bóng đêm, mưa còn chưa ngừng, từng giọt rơi tí tách, không biết rơi đến bao giờ.

Hựu An cúi đầu nhìn điện thoại di động, hai chữ ông xã không ngừng lóe lên trên màn hình, Hựu An cắn cắn môi, cuối cùng vẫn nhận: "Alo....." "Chạy đi đâu?" Trong loa truyền đến giọng Chu Tự Hoàn, rõ ràng có mấy phần căng thẳng.

Hứa Hựu An hít sâu một hơi, vừa định đem chuyện họp lớp nói lại lần nữa, liền nghe Chu Tự Hoàn rất có tính uy hiếp mà nói: "Vợ, không cho nói láo với anh."

Chu Tự Hoàn gọi điện thoại về nhà, Thái hậu nhà anh nói cô dâu nhỏ đi tham gia họp lớp cấp ba, Chu Tự Hoàn đã cảm thấy không thích họp. Hựu An cũng không học cấp ba ở đây, trừ Tề Giai Kỳ, bạn học cấp ba ở đâu ra, lại còn họp lớp? Rõ ràng chính là cô dâu nhỏ nói dối, suy nghĩ có phải cô nhóc này lại chạy đến bar chơi đùa hay không. Nhớ tới nguy hiểm lần trước, Chu Tự Hoàn thật có chút nóng nảy.

Hựu An trầm mặc mấy giây, ừ một tiếng nói: "Em ở nhà đấy." Chu Tự Hoàn thở phào nhẹ nhõm, mềm giọng hỏi cô: "Sao lại về bên đó?" Hựu An trầm mặc hồi lâu, hỏi anh một câu: "Chu Tự Hoàn, hôm nay anh đi đâu vậy?"

Chu Tự Hoàn cười: "Anh có thể đi đâu? Ở bộ đội!" Hựu An không nói gì. Chu Tự Hoàn nói: "Sao vậy, nhớ anh à? Hay thân thể không thoải mái, có phải ngày đó lại tới hay không....."

Hựu An không có tiền đồ đồ mắt. Vừa nghĩ tới anh lừa gạt cô, nhất thời lại cảm thấy ông chồng này nói gì đều không thể tin. Hựu An hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn nói ra, cô cảm thấy mình gánh không nổi bí mật như vậy, thật không chịu nổi: "Chu Tự Hoàn, hôm nay em theo chủ nhiệm đến bệnh viện nhi đồng....."

Chu Tự Hoàn sững sốt, nhất thời liền hiểu được, nhất định là cô dâu nhỏ hiểu lầm. Chuyện này phải nói rõ ràng, nếu không với tính tình quật cường đó của vợ anh, sẽ để tâm rất nhiều vào mấy chuyện vụn vặt này.

Chu Tự Hoàn dù sao cũng phải nói: "Em ở trong nhà, đừng chạy lung tung, anh về liền. Vợ, dù thế nào em cũng nên nghe anh giải thích, có đúng không?" Chu Tự Hoàn quăng lại những lời này, trong điện thoại di động liền truyền đến tiếng rè rè.

Hựu An nhìn điện thoại di động thật lâu, thật lòng cảm thấy, mình giống như tất cả những phụ nữ lấy lên được không bỏ được khác, luôn nghĩ biện pháp kiểm soát tha thứ cho đối phương, là hiểu lầm sao? Hựu An nhớ tới một màn ban ngày nhìn thấy kia, trong lòng liền giống như đổ một lọ dấm chua.

Thì ra Chu Tự Hoàn cũng có thể đối xử tốt với người khác như vậy, giống như tốt với cô. Tốt như vậy, không phải chỉ có mình cô nhận được, có người hay nói là có hai mẹ con chia sẻ với cô. Mà hai mẹ con kia đến tột cùng quan hệ thế nào với Chu Tự Hoàn. Cái loại chung đụng tự nhiên đó, cũng không phải ngày một ngày hai là có thể đạt được.

Hơn nữa, Chu Tự Hoàn cũng không phải là người đàn ông dễ chung sống, trừ cô, còn đối với Giai Kỳ cũng rất nhạt. Hựu An nhớ lại gương mặt người phụ nữ kia, mặc dù cách một khoảng, nhưng Hựu An vẫn nhớ đó là một phụ nữ xinh đẹp.

Sau khi Chu Tự Hoàn vào cửa, phát hiện đèn lớn trong nhà cũng không mở. Anh mở đèn phòng khách ra, chỉ thấy vợ anh giống như pho tượng nhỏ ngồi trên ghế sofa nhìn cửa không nhúc nhích.

Đột nhiên xuất hiện ánh sáng làm mắt cô hí một cái, chỉ là rất nhanh lại thẳng tắp nhìn anh. Trong ánh mắt, hoài nghi, thương tâm, xuống dốc, sa sút tinh thần, lo sợ không yên làm lòng Chu Tự Hoàn đau đớn từng trận.

Anh thay giày đi toilet, cúi đầu muốn hôn cái trán vợ anh, bị Hựu An lập tức nghiêng đầu tránh ra. Chu Tự Hoàn cũng không để ý, hỏi cô: "Ăn cơm chưa?" Hựu An cắn cắn môi, cúi đầu không nói lời nào.

Chu Tự Hoàn thở dài, đứng cạnh chân cô, ngược đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Anh bảo đảm sẽ giải thích rất rõ ràng, hơn nữa còn nghiêm túc thừa nhận, sửa đổi sai lầm. Nhưng mà, vợ à, em phải ăn một chút trước đã, được chứ?" Nói xong, liền đứng lên xắn tay áo vào phòng bếp.

Hựu An sững sờ nhìn bóng lưng bận rộn của anh mà ngăn người, không hiểu người đàn ông này đi nước cờ gì. Chu Tự Hoàn đem một chén mì canh gà ngan tí thơm ngào ngọt đặt trước mặt cô, đưa đũa cho cô. Hựu An nghiêng đầu không nhận.

Chu Tự Hoàn thở dài, dùng đũa gấp mì đặt trên muống, dứt tới bên miệng cô: "Vợ à, hay là em vừa ăn, vừa nghe anh giải thích đi."

Hựu An bình tĩnh nhìn anh, miệng nhỏ đóng chặt, Chu Tự Hoàn nói: "Còn nhớ mẹ Phùng lần trước chúng ta đi ăn mì sốt tương không?" Hựu An khó hiểu gật đầu một cái.

Chu Tự Hoàn nói: "Luu Kim Yến là con dâu chưa cưới của mẹ Phùng, là vợ chưa cưới của Phùng Cương, chính là chiến hữu lần trước anh nói hi sinh vì nhiệm vụ đó. Lúc đó hai người đã ước hẹn, chờ Phùng Cương làm xong nhiệm vụ trở về liền đăng ký kết hôn. Hừ An lóe lóe, Chu Tự Hoàn dụ dỗ cô: "Há mồm, ăn một hóp trước, ngoan....." Hừ An miễn cưỡng hé miệng ăn một miếng.

Chu Tự Hoàn lại múc một muỗng canh dứt cho cô, tiếp sau đó gấp mí bỏ lên muỗng, tiếp tục nói với cô: "Lúc ấy Luu Kim Yến đã mang thai đứa bé hơn bốn tháng, lại kiên trì muốn sanh ra. Chưa cưới mà sinh con dù sao cũng khó coi, trong nhà không cho, liền chuyển ra ngoài, cũng không thể ở cùng mẹ Phùng, mẹ Phùng còn chưa lo được cho thân thể của mình mà. Cô ấy ở bên ngoài mướn phòng ở, tự mình nuôi sống đứa bé rất không dễ dàng, gặp việc khó, anh thường vội đi giúp cô ấy. Ngày hôm qua Tiểu Yến Tử bị bệnh, sốt cả đêm, cô ấy sợ đứa bé có sơ xuất gì, nên gọi điện thoại cho anh. Anh mới từ bộ đội chạy tới giúp cô ấy đưa đứa bé đi bệnh viện nhi đồng."

Hừ An nuốt mì trong miệng xuống trước, nhìn chằm chằm anh: "Vậy sao anh lại nói dối? Lúc em hỏi anh, anh trực tiếp nói với em có phải tốt hơn không. Nếu hôm nay em không đến bệnh viện nhi đồng mà nhìn thấy, liền bị cái người này lừa gạt. Nếu trong lòng anh không có quý, sao lại phải nói dối?"

Chu Tự Hoàn không khỏi buồn cười mà nói: "Vợ, chẳng lẽ em cho rằng anh và Luu Kim Yến có thể có cái gì sao? Chồng em là người hèn kém như vậy ư. Nói với em là ở bộ đội, vì không biết giải thích thế nào về hai mẹ con này với em. Chưa cưới đã sinh con dù sao cũng khó coi, anh hồ hởi với vợ anh, có khác nào anh là kẻ nhiều chuyện, còn là một người đàn ông sao? Bây giờ còn gì không hiểu, cần ông xã em giải thích rõ hay không?"

Bị anh nói, Hừ An cũng không còn lời nào, suy nghĩ một chút, hỏi: "Cũng đã nhiều năm rồi, sao cô ấy còn không tìm đối tượng kết hôn, có chuyện lại chạy đến tìm anh?" Chu Tự Hoàn nói: "Công việc của Luu Kim Yến vẫn do trong đội giúp an bài một tay, ban đầu chính là việc tạm thời. Bây giờ mặc dù khu phố giúp một tay, cũng không phải là biên chế chính thức, lại dẫn theo đứa bé, đối tượng thích hợp không dễ tìm lắm."

Hừ An hừ một tiếng, nói: "Em thấy đáng đáp cô ấy quá xinh đẹp, làm sao có thể khó tìm, nhất định là tầm mắt cô ấy cao, không chừng là đem so với ai đó. Nếu không, sao có thể vẫn cô đơn đến bây giờ."

Chu Tự Hoàn xì một tiếng cười vui vẻ, cầm cái muỗng lên đặt ở trong miệng có tiếng cũng có miếng ném thử một hóp, nói: "Anh nhớ là không có để dấm mà! Sao lại chua như vậy? Vợ ăn m, về sau bị đói mà gầy, chồng em sẽ rất thương tâm."

Lúc này Hừ An mới nhận lấy đĩa ăn nửa bát, Chu Tự Hoàn đem nửa bát cô để dư ăn vài hóp, Hừ An nói: "Anh chưa ăn cơm?" Chu Tự Hoàn thờ dãi nói: "Không tìm thấy vợ anh, anh còn có tâm tư ăn cơm sao!" Đem Hừ An ôm vào trong lồng ngực mình lắc lắc: "Vợ, đừng đoán mò được không. Hôm nay nói dối em, là anh sai. Anh chỉ nghĩ tới ánh mắt người khác, quên lập trường của vợ anh. Như vậy đi, Tiểu Yến Tử nhập viện rồi, nói là nhiễm virus cảm cúm, anh cũng không có nhiều thời gian đi chăm sóc mẹ con bọn họ. Ngày mai em theo anh đến đó, em là bác sĩ, về sau có chuyện gì anh không tiện, sẽ bảo Luu Kim Yến tìm em. Hai mẹ con này cũng khó khăn, anh chỉ giúp việc có thể giúp thôi, đúng không?"

Hừ An liếc anh một cái, nói: "Trong lòng anh, em chính là người lạnh lùng đến nỗi anh nhất định phải nói dối như vậy sao? Sớm nói với em, em sẽ tự đoán mò sao?"

"Đúng, đúng, vợ anh là người hiểu lý lẽ thiện lương nhất, ông xã hôn một cái." Nói xong, há mồm hôn Hừ An, Hừ An tay mất lạnh lẽo chặn cái miệng của anh lại: "Vừa mới ăn xong, không vệ sinh....." "Cái gì không vệ sinh, hai chúng ta là hai....." Kéo tay nhỏ bé ra, há mồm liền cắn một cái, sau đó môi lưỡi xâm nhập dây dưa, hôn Hừ An thiếu chút nữa hụt hơi, Chu Tự Hoàn mới thả cô ra, lại khẽ cong eo bế cô lên, cúi đầu tiến tới bên tai cô, nói: "Vợ tôi nói vệ sinh, đi, ông xã tắm rửa cho em....."

Mặt Hừ An đỏ lên, nắm quả dấm nhỏ đập anh mấy cái. Bất quá Chu Tự Hoàn thật không thể chiếm được bao nhiêu tiện nghi, kích động lột sạch quần áo của cô dâu nhỏ mới phát hiện ngày đó của vợ anh chính thức tới rồi. Chuyện gì cũng không thành, Chu Tự Hoàn thiếu chút nữa huyết mạch nghịch lưu, nhưng vẫn tắm rửa cho cô dâu nhỏ. Dọn dẹp xong liền ôm vào trong chăn, mình thì vọt ra ngoài tắm nước lạnh, mới ôm cô dâu nhỏ nằm xuống.

Nằm một lát liền bắt đầu không thành thật, một lát sờ sờ, một lát hôn hôn. Hừ An bị anh dây dưa không chịu được, lại đẩy không ra nên cứ mặc anh, dù sao cũng không làm được cái gì, cứ để cho anh giải nghiệm đi.

Bàn tay Chu Tự Hoàn ở trên bụng cô dâu nhỏ ma sát nửa ngày, nhỏ giọng nói: "Vợ, nơi này còn đau không?" Hừ An núp ở trong ngực anh có chút khốn đốn, thở nhẹ một hơi, mơ hồ n: "Không đau." Chu Tự Hoàn bỗng nhiên nói: "Vợ, đây nhất định là chồng em chữa cho em rồi. Anh còn nhớ tháng trước tới ngày này em rất đau, nghĩ một chút cũng thấy đau lòng. Em xem, tháng này liền hết đau, nhất định là được ông xã của em thông mở....."

Mặt Hừ An đỏ lên dùng sức đập anh, ông chồng này thật là da mặt dày không có giới hạn rồi, lời như thế cũng nói được. Miệng Chu Tự Hoàn lại đi đến bên tai vợ anh hôn thêm vài hóp, tay vọt lên, chuyển qua trước ngực bắt được hai khối tròn vuốt vuốt: "Nơi này cũng lớn....."

Hừ An đẩy tay anh ra, lật người, đưa tay nắm được hai bên da mặt anh kéo kéo: "Chú Chu, sao da mặt cái người này lại dày như vậy, ừ, sao lại dày như vậy?"

Chu Tự Hoàn cúi đầu gặm cái miệng nhỏ nhắn của cô một hóp, ôm cô cười: "Da mặt dày với vợ anh thì ai mà quản được chứ. Được rồi, anh không làm khó em, ngủ đi, cái gì cũng không thể làm rồi." Giọng nói kia rất buồn bực.

Ngày hôm sau, Hừ An xin nghỉ cùng Chu Tự Hoàn đến bệnh viện nhi đồng. Phải nói Chu Tự Hoàn đúng là lão hồ ly giáo hoạt, giải thích gì cũng không tác dụng bằng đem cô dâu nhỏ tới đây, thật rất thần nhiên.

Hừ An nghĩ tới đứa bé ốm yếu, lúc đi ngang qua tiệm cháo, bảo Chu Tự Hoàn vào mua chén cháo dinh dưỡng, lại mua chút thực phẩm tươi sống xách theo.

Chu Tự Hoàn cười híp mắt bị vợ anh sai khiến chạy đến chạy đi. Bình thường đều là anh cưng chiều cô, chuyện gì cũng hận không được thay cô dâu nhỏ chuẩn bị an bài. Bây giờ nhìn cô dâu nhỏ xử lý đầu vào đây, Chu Tự Hoàn đột nhiên cảm thấy, thật ra thì vợ anh cũng rất hiền huệ.

Chu Tự Hoàn thật vui sướng dẫn cô dâu nhỏ vào khu phòng bệnh của bệnh viện nhi đồng. Mới đến hành lang, liền chạm mặt Lưu Kim Yến ra ngoài lấy nước. Lưu Kim Yến vừa nhìn thấy Chu Tự Hoàn liền nở nụ cười. Sau khi nhìn thấy Hựu An đi bên cạnh Chu Tự Hoàn, trong nháy mắt cứng mặt, rất nhanh liền phục hồi tinh thần lại, nói: "Vị này là?"

Hứa Hựu An không hề bỏ qua biến hóa của cô ta trong nháy mắt kia. Hứa Hựu An không phải người ngu, hơn nữa đối với chuyện như vậy phụ nữ có thiên phú tự nhiên. Cho nên kỳ kháng định, cô cô này có ý đồ với ông chồng nhà cô. Ngẫm lại thì, tuy nói ông chồng nhà cô hơi lớn tuổi, điều này là sự thật, nhưng xét trên phương diện khác, cũng không phải là người đàn ông tầm thường. Thường xuyên ở gần người đàn ông xuất sắc như vậy, có thể nhìn trúng người khác mới là kỳ quái.

Chỉ là, ông chồng nhà cô dù rất thông minh, động đến chuyện này liền cực kỳ ngốc ngếch. Cũng không biết là giả bộ ngu, hay thích người ta lên lên yêu anh, ngưỡng mộ đôi mắt ti hí thông thái của anh đấy, hay là nghĩ vui đùa mập mờ một chút cũng không hại gì.

Giai Kỳ từng nói với cô, có một loại người thích chơi trò mập mờ như vậy, chẳng lẽ ông chồng nhà cô cũng thuộc loại này. Nghĩ như vậy, tay nhỏ bé của Hựu An nắm chặt trên cánh tay ông chồng nhà cô, dùng sức ngắt xuống.

Khỏe miệng Chu Tự Hoàn giật giật, không biết vợ anh không thoải mái chỗ nào, vẫn là nên giới thiệu hai người: "Kim Yến, đây là vợ của tôi, Hứa Hựu An." Sắc mặt Lưu Kim Yến hơi tái, lắp bắp kêu: "Chị dâu....."

Chu Tự Hoàn cười nói: "Cô ấy nhỏ hơn cô không ít, cô gọi cô ấy là tiểu Hứa hoặc Hựu An đi, gọi chị dâu sợ rằng cô ấy nghe không quen." Hựu An cũng nâng lên một nụ cười ngọt ngào nói: "Đúng vậy! Tự Hoàn nói rất đúng, chị lớn hơn tôi, đúng ra tôi phải gọi một tiếng chị, về sau tôi gọi chị là chị Kim Yến nghe! Chuyện của chị, Tự Hoàn đã nói với tôi. Tự Hoàn bận rộn công việc, thời gian không ổn định. Về sau có chuyện gì, chị cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi làm việc ở Quận tổng, cũng có người quen ở bệnh viện nhi đồng, như thế dễ dàng hơn."

Chu Tự Hoàn hơi không ngờ liếc vợ anh một cái, nói thầm, thật không nghĩ đến, vợ anh có thể chu đáo như vậy. Anh còn tưởng rằng cô dâu nhỏ sẽ làm nũng đấy.

Chu Tự Hoàn nhận lấy phích nước nóng trong tay Lưu Kim Yến, nói: "Hai người về phòng bệnh coi chừng Tiểu Yến Tử trước, tôi đi lấy nước." Hựu An buông tay anh ra, nói với Lưu Kim Yến: "Chị Kim Yến, chúng ta đi thăm Tiểu Yến Tử một chút đi!"

Lưu Kim Yến có chút mất hồn mang Hựu An vào phòng bệnh. Là phòng đôi, Hựu An nhìn một cái liền nhận ra cô bé gần cửa sổ tất nhiên chính là Tiểu Yến Tử rồi. Bởi vì dáng dấp rất giống Lưu Kim Yến, là một cô nhóc xinh đẹp. Nhìn thấy ọ đi vào, cô nhóc liền quay đầu nhìn phía sau hai người một chút, chu mỏ nói: "Mẹ, sao ba con chưa tới, ba đã đồng ý sáng sớm hôm nay đến thăm con mà."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lưu Kim Yến liếc nhanh qua Hựu An rồi nói: "Yến Tử, không phải mẹ đã nói với con sao? Chú Chu không phải là ba con, không được gọi vậy, đây là dì Hứa, mau chào đi đi."

Cô nhóc liếc Hựu An một cái, nhỏ giọng kêu: "Dì Hứa." Mắt vẫn trông mong nhìn cửa, Hứa Hựu An lấy cháo trong tay đưa ra, Lưu Kim Yến vội vàng cầm lấy: "Để tôi!" Mở hộp cháo ra, dùng muỗng đút đưa bé ăn.

Chu Tự Hoàn vừa bước vào, mắt cô nhóc liền sáng lên, liền tục gọi: "Ba, ba, ba tới đút Tiểu Yến Tử ăn có được không?"

Chu Tự Hoàn với tay sờ sờ đầu nhỏ của cô nhóc: "Tiểu Yến Tử, chú đã nói mà con quên rồi sao?" Tiểu Yến Tử cúi đầu, nửa ngày rầm rì một tiếng: "Dù sao ba chính là ba con, người khác đều có ba. Con nói với bạn bè ở vườn trẻ rồi, con cũng có ba, ba con là Giải Phóng Quân, họ cũng không dám khi dễ con, cho nên, ba là ba con có được không?"

Chu Tự Hoàn nói: "Ba con cũng là Giải Phóng Quân, còn là một anh hùng, nhưng không phải chú Chu." Nói xong, liền móc ví tiền từ trong túi ra, Hựu An ghé đầu liếc mắt nhìn, nhếch miệng, trong lòng dễ chịu hơn một ít, phía trên là ảnh cưới thu nhỏ của mình và Chu Tự Hoàn. Chu Tự Hoàn rút ra một tấm hình phía dưới ảnh cưới, chỉ cho cô nhóc, nói: "Tiểu Yến Tử nhìn này, người đứng chung với chú chính là ba con."

Cô nhóc nhìn kỹ một chút, bỗng nhiên nói: "Vậy ba con đâu? Tại sao lâu như thế cũng không tới thăm con?" Chu Tự Hoàn hơi khó xử, Hựu An nói: "Ba con đi đến một nơi rất xa, con ngoan ngoãn ăn cơm, uống thuốc thật giỏi, mau mau lớn lên, chờ khi con trưởng thành, ba con sẽ trở lại thăm con."

Hứa Hựu An căn bản cảm thấy, đối với đứa bé mà nói, lời nói dối như vậy là có

ý tốt, nhưng Lưu Kim Yến lại đột nhiên đứng lên nói nháo làm gì? Ba con đã sớm chết rồi, con không có ba, chỉ có mẹ." m thanh có chút gay gắt chói

tai, cô nhóc ngán người một chút, uất ức roi nước mắt lộp độp.

Chu Tự Hoành nhú nhú mày, liếc Luru Kim Yến một cái, thì ra đã không phát hiện tính cô ấy nóng nảy như thế, bình thường cô luôn thật ôn hòa hướng nội.

Hứa Hựu An không khỏi âm thầm cười lạnh, thật coi cô là kẻ ngu sao, nhìn một chút liền ôn hòa nói: "Tự Hoành, không phải anh nói là sáng sớm có một cuộc họp quan trọng sao? Nơi này liền giao cho em, anh mau đi đi! Đừng trễ nãi công việc."

Khóe môi Chu Tự Hoành nâng lên một nụ cười, vợ anh hiểu chuyện mới đến, thật là người đáng quý, Chu Tự Hoành đứng lên nói với Luru Kim Yến: "Vừa rồi đã hỏi bác sĩ, bạch huyết cầu của bé hơi cao, còn phải làm kiểm tra cẩn thận, có chuyện gì thì hỏi Bình An, tuy chuyên về ngoại khoa, nhưng dù sao cũng là bác sĩ, biết nhiều hơn tôi, tôi đi trước."

Luru Kim Yến ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt kia có mấy phần ý tứ van xin, mềm mềm yếu yếu khiến người hết sức thương tiếc, căn môi nửa ngày không lên tiếng.

Chu Tự Hoành lại không nhìn cô ta, chỉ duỗi tay sờ đầu cô nhóc, dắt Hựu An rời phòng bệnh. Đến cửa thang máy, Chu Tự Hoành nghiêng người hôn lên trán cô dâu nhỏ một cái nói: "Tôi mai anh trở lại, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh."

Hựu An gật đầu một cái, nhìn cửa thang máy đóng lại. Hựu An vừa quay đầu lại, hình như là bóng dáng của Luru Kim Yến chột lóe ở đầu hành lang, Hựu An suy nghĩ một chút, vẫn trở về phòng bệnh.

Từ lúc Chu Tự Hoành đi, hai mẹ con này liền dùng điệu bộ hồ hững với cô, Hựu An ngây người một lát, cảm thấy mình thật dư thừa, liền nói với Luru Kim Yến: "Tôi về trước đi làm, cũng đã gửi gắm bác sĩ phụ trách chỗ này, có chuyện gì liên trực tiếp gọi điện thoại cho tôi." Đồng thời đem số điện thoại của mình đưa cho cô ta.

Hựu An rời khỏi bệnh viện nhi đồng, trong lòng cảm thấy tâm tình bị đè nén khó chịu, nhưng lại không thể nói ra. Rõ ràng bụng dạ cô cô kia cũng không tốt lành gì, hoặc là Chu Tự Hoành chăm sóc hai mẹ con họ, để cho cô ta có ý tưởng không nên có không chừng. Tuy nói chưa chắc có thể đi theo Chu Tự Hoành thì sao chứ, hai mẹ con này vẫn tồn tại, giống như một cái gai đâm vào trong lòng cô, ghê tởm nhất là, muốn rút ra cũng không rút được.

Hựu An ngây ngốc ở cửa bệnh viện một lát, thì Tề Giai Kỳ gọi điện thoại. Tề Giai Kỳ chuồn khỏi lớp chạy ra ngoài, hai người liền hẹn ở Kentucky Fried Chicken đối diện bệnh viện nhi đồng.

Khi Hựu An thuật lại chuyện này, Tề Giai Kỳ liền giận dữ: "Hựu An, bạn thật khờ! Còn phải nói sao, người ta khẳng định đã sớm nhớ thương chồng bạn rồi, ngoài mặt còn có năng lực tươi cười với bạn nữa. Chỉ là, nghe bạn nói như vậy, tâm kế của cô ả này cũng khá sâu, loại giống như bông hoa nhỏ này là loại phụ nữ phiền toái nhất. Trước mặt đàn ông sẽ giả bộ đáng thương, chủ Chu nhà bạn chính là bình vương, đoán chừng cũng không nhìn được. Dạng đàn ông này bản năng luôn có lòng dạ thương hương tiếc ngọc, đối với vẻ nhỏ yếu sẽ không tự chủ mà chăm sóc, từ chăm sóc dần dần sẽ là công khai quan tâm. Hựu An, bạn cũng không thể khinh thường, phải coi chừng ông chồng nhà bạn. Nếu thật sự phạm sai lầm gì, bạn muốn khóc cũng không kịp."

Cúi đầu hút hai ngụm cola, quan sát Hựu An mấy giây, nói: "Bạn như vậy, nếu thật sự có chuyện gì, bạn không chỉ khóc một trận, say một trận là có thể xong chuyện. Hựu An, bạn đã rất yêu thích chú Chu rồi."

Hựu An cũng không nhìn được mà cười khổ. Đúng vậy! Bất giác liền thích, chờ lúc phát hiện thì đã khó có thể tự kiềm chế. Mặc dù trong lòng Hựu An không thoải mái, nhưng sáng sớm ngày hôm sau vẫn tới bệnh viện nhi đồng. Đi ngang qua bãi đậu xe, liếc mắt liền nhìn thấy xe Chu Tự Hoành, Hựu An không khỏi nhú nhú mày, trong lòng thầm nghĩ, sao Chu Tự Hoành lại tới.

Hựu An đi thẳng vào thang máy, phòng bệnh nhi ở tầng mười, không trực tiếp bấm số tầng mười, Hựu An đi thang máy đến tầng chín, muốn đi bộ lên từ tầng chín.

Rời khỏi tầng chín, mới vừa quẹo vào cầu thang, chợt nghe thấy tiếng Chu Tự Hoành và Luru Kim Yến. Tiếng của Chu Tự Hoành đương nhiên cô rất quen thuộc, mà giọng của Luru Kim Yến hơi cao so với người bình thường, cũng rất dễ phân biệt. Hướng chỉ hành lang rộng trống không, tiếng hai người nói tuy thấp, vẫn có thể nghe tương đối.

Hựu An siết chặt hộp cháo trong tay, liền nghe giọng Luru Kim Yến nghẹn ngào nói: "Anh bảo tôi phải làm sao, làm sao bây giờ, Yến Từ chính là mạng của tôi! Lại mắc phải bệnh này, nếu thật không trị hết, tôi còn có hy vọng gì để sống nữa, chỉ có thể cùng chết với bé thôi....."

Chu Tự Hoành nhỏ giọng an ủi cô ta: "Cô đừng quá bi quan, bệnh nhân bệnh bạch cầu rất nhiều, cũng có rất nhiều ca đã chữa khỏi. Tình huống của Yến Từ không phải là tệ nhất, chúng ta tìm bác sĩ tốt nhất, dùng thuốc tốt nhất, tìm được tủy xương phù hợp, làm giải phẫu là có thể khỏi hẳn." "Tự Hoành, làm phiền anh như vậy, trong lòng tôi cũng không đành. Vốn là nghĩ hai mẹ con chỉ cần có nhau, nhưng từ nhỏ Yến Từ không có ba, liền thích kề cận anh. Hôm qua sắc mặt tiểu Hứa không được tốt lắm, tôi nghĩ hẳn là hiểu lầm, anh nên giải thích cận kề với cô ấy. Dù sao tiểu Hứa cũng còn trẻ, không hiểu cũng là chuyện thường tình....."

Hựu An không nghe nổi nữa, cô ả này thật là nham hiểm, đúng là phải rửa mắt mà xem rồi. Hựu An bước mấy bước xoay qua chỗ khác, đã nhìn thấy hai người đứng ở cửa cầu thang, cự ly rất gần, từ góc độ này nhìn sang, Luru Kim Yến cơ hồ dựa nửa người vào ngực Chu Tự Hoành, tay Chu Tự Hoành còn đặt trên bả vai Luru Kim Yến vỗ vỗ.

Hựu An vừa nhìn thấy, mặt của Luru Kim Yến lại hướng về phía cầu thang, vì vậy nhìn thấy cô trước, ánh mắt lóe lóe, nhanh chóng đẩy Chu Tự Hoành ra, hơi sệt lệ nhí mở miệng: "Tiểu, tiểu Hứa, cô đừng hiểu lầm, Tự Hoành chỉ an ủi tôi thôi!"

Hựu An hít sâu một hơi, gạt đầu một cái: "Chị Kim Yến yên tâm, tôi sẽ không hiểu lầm. Còn nữa, ngày hôm qua tôi cũng không hiểu lầm, là chị suy nghĩ nhiều thôi. Tôi là bác sĩ, Yến Từ là một đứa bé, lời của đứa bé sao tôi lại tin là thật, hơn nữa, cô bé còn bệnh nặng!" Rồi quay qua nói với Chu Tự Hoàn: "Không phải anh nói hôm nay phải đến quân khu họp sao, tại sao cũng tới?"

Chu Tự Hoàn nói: "Kim Yến gọi điện thoại cho anh, báo kết quả kiểm tra của Yến Từ, anh liền tới ngay." Chu Tự Hoàn biết lúc Yến Từ sinh ra thể chất kém hơn những đứa bé khác, ba ngày hai bữa liền bệnh một lần. Nhưng bệnh bạch cầu, đối với gia đình nhỏ cô cha này mà nói, thật là hoạ vô đơn chí. Anh cũng nhúc nhủ theo, điều duy nhất anh có thể làm, chính là trợ giúp về kinh tế, cái khác đều không làm được.

Lúc này, Chu Tự Hoàn căn bản không ràng buộc tâm về không thích hợp giữa hai người phụ nữ. Tiểu Yến Từ cứ bám lấy Chu Tự Hoàn, ôm Chu Tự Hoàn không buông tay, Chu Tự Hoàn chỉ có thể dỗ cô bé ngủ, rồi mới cùng Hựu An về nhà. Mới vừa vào cửa một chút, điện thoại của Lưu Kim Yến lại gọi tới, nói: đứa bé khóc nháo không ngừng.

Chu Tự Hoàn thấy cô dâu nhỏ cả buổi không nghỉ ngơi, ở bệnh viện cùng mình cả ngày, mới nói: "Em ngủ trước, anh đi xem một chút." Đêm hôm khuya khoắt, Hựu An có thể yên tâm để anh đi một mình sao, lại biết rất rõ lòng dạ của Lưu Kim Yến, nên theo anh quay lại. Rót cuộc đến bệnh viện nhi đồng, Lưu Kim Yến nhìn thấy cô, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn nói: "Xin lỗi, đứa bé mới vừa rồi khóc nháo bảo phải tìm Tự Hoàn, tôi thật không có cách, mới gọi điện thoại cho anh, giờ đã ngủ rồi."

Hai người lại trở về, đến nhà, Hựu An đặt mông ngồi trên ghế sofa hỏi Chu Tự Hoàn: "Anh tính giúp Lưu Kim Yến thế nào?" Hựu An đột nhiên cảm thấy, mình cứ chăm chăm theo dõi cũng không phải là chuyện tốt, chưa nói mình còn phải đi làm. Chuyện này nếu cô cứ chăm chăm theo dõi cũng chưa chắc dễ phòng được, hơn nữa, cô cảm thấy mệt quá, chưa bao giờ mệt như vậy. Chẳng những tinh thần, ngay cả cơ thể cũng mệt.

Chu Tự Hoàn bế cô ôm vào trong ngực, sờ sờ mặt cô, dịu dàng nói: "Sao rồi? Mệt rồi?" Hựu An nhún nhún mày: "Mệt gì chứ? Em đang hỏi anh tính giúp mẹ con cô ấy thế nào?"

Chu Tự Hoàn nói: "Giúp tìm tùy thích hợp. Vợ à, anh trợ giúp mẹ con cô ấy chút tiền, không thành vấn đề chứ? Hình như cả số lẻ của chi phí phẫu thuật mẹ con cô ấy cũng không có."

Hựu An nói: "Cái này không cần nói với em, tiền đương nhiên không thành vấn đề. Em nói là cái khác! Chú Chu, bất kể anh có bao nhiêu áy náy với chiến hữu đã chết, luôn nghĩ phải bồi thường, cũng nên có mức độ, anh hiểu chứ?"

Chu Tự Hoàn bình tĩnh nhìn cô: "Em có ý gì?" Hựu An nói: "Chẳng lẽ anh không cảm thấy bởi vì anh quá quan tâm, mẹ con cô ấy liên lệ thuộc vào anh. Anh không phải là chồng của Lưu Kim Yến, càng không phải là ba của Yến Từ."

Chu Tự Hoàn cau mày nói: "Vợ, bây giờ không phải là lúc để ghen. Yến Từ bệnh rất nghiêm trọng, không biết khi nào sẽ chuyển biến xấu. Đó là một sinh mạng đang chờ hoạt bát, sao em còn khó chịu như vậy."

Hựu An từ từ đứng lên, nói: "Em muốn khó chịu sao. Chẳng lẽ anh không nhìn ra Lưu Kim Yến có ý với anh ư. Có lẽ, hai người các anh từ lâu đã tập thành thói quen mập mờ như vậy, sao anh không dứt khoát cưới cô ta luôn, như vậy có thể tìm chồng giúp cô ấy, còn có thể làm ba của Yến Từ, anh lấy em làm gì?" Sắc mặt Chu Tự Hoàn trầm xuống: "Hựu An, đây là em cố tình gây sự!"

Hựu An nín giận một ngày, đã sớm không nhịn nổi. Vốn dĩ tính tình cũng không phải rất hiểu chuyện, bản chất vẫn còn con nít, vào lúc này nghe Chu Tự Hoàn nói cô cố tình gây sự, sao Hựu An chịu được: "Em cố tình gây sự? Sao anh không tự mình mở mắt nhìn một chút. Anh mang theo hai mẹ con kia bên người như vậy, đứa bé ba bốn tuổi mở miệng ngậm miệng đều gọi anh là cha, cô ta là mẹ, không có việc gì cũng khóc lóc kể lể với anh, không thì lại để anh an ủi. Chu Tự Hoàn, em căn bản là dư thừa, ba người các anh mới là một nhà ba người."

Gân xanh trên trán Chu Tự Hoàn giật giật căng đau. Tối ngày hôm qua có huấn luyện ban đêm, cả một đêm không ngủ. Sáng sớm hôm nay lại đến bệnh viện, lo ngại đến bây giờ. Về nhà, cô dâu nhỏ còn gây sự với anh. Chu Tự Hoàn cảm thấy đầu như muốn nổ tung. Anh thật tức giận, bởi vì những lời này của cô dâu nhỏ. Ghen, anh có thể thông cảm, nhưng ghen đến như vậy, dù sao cũng phải chọn thời điểm chứ!

Chu Tự Hoàn hít sâu hai cái, nhìn cô vợ chồng nạnh đứng ở đằng kia. Tuy rằng khí thế khá lớn, nhưng trong mắt lại khổ sở và uất ức như trẻ con, trong lòng vèo một cái liền mềm nhũn.

Anh thờ dãi đưa tay kéo Hựu An vào trong ngực mình, dỗ dành: "Vợ của anh đừng tức giận được không. Anh chỉ thấy mẹ con cô ấy quá khó khăn, mới quan tâm một chút, thật không có ý định mập mờ gì như em nói đâu. Đừng nói Lưu Kim Yến là vợ của chiến hữu anh, dù cô ấy không phải, anh và cô ấy cũng không thể. Anh nghe lời em, về sau sẽ giữ khoảng cách với cô ấy, có được không?" Nói xong, hôn cô dâu nhỏ một hôn: "Trừ vợ anh ra, trong mắt anh liền không thể chứa người phụ nữ thứ hai. Mệt rồi cả một ngày rồi, cũng không ăn cơm thật ngon, em đi tắm trước đi, anh làm vài thứ cho em, ăn mì xong thì ngủ một giấc thật ngon có được không?"

Hựu An đột nhiên cảm thấy, muốn tức giận cũng không còn tí sức lực nào. Vì mẹ con Lưu Kim Yến mà gây gổ cãi nhau thì được gì, đoán chừng cô càng tranh cãi, Chu Tự Hoàn càng cảm thấy cô cố tình gây sự. Hựu An vừa ngậm mình trong bồn tắm vừa tự suy nghĩ, có phải bởi vì quan hệ của cha mẹ mình mà cô mới có cảm giác bất an cùng dục vọng độc chiếm mãnh liệt hay không, cho nên mới quan tâm đến sự tồn tại của mẹ con Lưu Kim Yến như thế.

Tắm rửa xong, đi ra ngoài, mới vừa ngồi xuống bàn ăn, điện thoại của Chu Tự Hoàn lại vang lên. Hựu An nhìn thẳng anh, Chu Tự Hoàn nhìn cô một cái, nhận điện thoại.

Hựu An có thể nghe rõ tiếng khóc của Lưu Kim Yến từ phía bên kia: "Tự Hoàn, Tự Hoàn, không tìm thấy Yến Từ. Tôi thấy con bé ngủ ngon rồi mới

đi ra ngoài lấy nước. Khi về con bé đã không thấy tăm hơi, không biết đã chạy đi đâu....."

Chu Tự Hoàn nói: "Cô ở đó tìm đi, tôi sẽ tới ngay lập tức." Chu Tự Hoàn đặt điện thoại xuống nói với Hựu An: "Anh đi xem một chút, đứa bé kia không biết đã chạy đi đâu, hơn nửa đêm rồi, mong đừng gặp chuyện không may. Ngoan nhé, ăn xong liền đi ngủ, anh sẽ lập tức trở về."

Kết quả, Hựu An chờ đến năm giờ sáng, Chu Tự Hoàn mới trở về. Thấy cô còn chưa ngủ, Chu Tự Hoàn hôn cô một chút nói: "Sao còn chưa ngủ?" Hựu An hỏi anh: "Đã tìm được đứa bé chưa?" Chu Tự Hoàn vuốt vuốt mi tâm (nơi giữa hai chân mày): "Tìm được rồi, Yến Từ nói muốn tìm anh, chạy ra khỏi bệnh viện liền lạc đường. Sau đó một tài xế taxi thấy cô bé mặc quần áo bệnh nhân của bệnh viện nhi đồng vội vàng chở trả về. Được rồi, ngủ đi! Hôm nay là thứ bảy, vừa đúng lúc được nghỉ ngơi." Lần đầu Hựu An thấy Chu Tự Hoàn mệt mỏi đến như vậy, cũng không tiện nói cái gì nữa.

Nhưng từ đó về sau, Hựu An phát hiện cuộc sống yên tĩnh của mình trở nên rối rùi. Mẹ con Lư Kim Yến cơ hồ không ngày nào không có chuyện. Ngay cả thật sự không có chuyện gì, nửa đêm cũng phải gọi điện thoại nói đứa bé khóc um sùm tìm Chu Tự Hoàn. Đứa bé kia cứ dính lấy Chu Tự Hoàn, t ra một lát liền gây ầm ĩ, lại vô cùng bướng bỉnh Hựu An, thậm chí nhìn thấy cô sẽ khóc không ngừng nghỉ, khiến Chu Tự Hoàn phải nói với cô, bảo cô không nên cùng đến.

Hựu An thấy đây không chừng là kỹ xảo của mẹ con nhà đó, nhưng đứa bé kia đã mắc phải bệnh nan y. Cô nghĩ xấu như vậy, cảm giác có chút quá không hợp lẽ. Cứ như vậy một tháng, rốt cuộc cũng ghép tủy xương thành công. Yến Từ làm giải phẫu, sau khi phẫu thuật ở bệnh viện một tháng liền ra viện.

Hựu An thật thờ phào nhẹ nhõm, vốn cho là rốt cuộc có thể bình yên. Không nghĩ đến, ra khỏi viện vẫn như cũ nửa đêm lại gọi điện thoại kêu Chu Tự Hoàn đến, lý do vô cùng kỳ quái, trên căn bản đều lấy đứa bé làm cái cớ.

Hựu An cảm thấy, nếu mình lại nhìn xuống không chừng có thể nổ tung. Loại cuộc sống này, mỗi ngày đều thật vất vả. Hôm nay hẹn Lư Kim Yến ra ngoài, cô đã nghĩ thật lâu, cô và Lư Kim Yến thẳng thắn nói chuyện một chút, đem những chuyện này nói cho rõ, tránh cho cô ả này cho là cô thật khó mà chèn ép.

Hai người hẹn ở quán cà phê bên đường, Hựu An đợi một lát, Lư Kim Yến mới lững thững đi tới. Không thể không nói, cô ả này mặc dù đã ba mươi tuổi đầu, nhưng vẫn có một cổ nhu nhược - cảm giác như không chỗ nương tựa, đừng nói là đàn ông, cô là một phụ nữ cũng không nhìn được mà nghĩ cô ta đáng thương. Sau lưng lại xảy ra nhiều bất hạnh như vậy, loại phụ nữ này quả thật chính là đóa hoa nhỏ trời sanh, không cần giả bộ đã giống mười phần. Huống chi, cô ả này còn rất cố gắng giả bộ.

Lư Kim Yến nhìn cô một cái nói: "Cô tìm tôi nói chuyện gì?" Hựu An nói: "Chị Kim Yến, nơi này không có người ngoài, tôi nghĩ chúng ta cũng không cần thiết phải che giấu nữa. Chị nói thật với tôi đi, muốn thế nào, là muốn tôi và Tự Hoàn ly hôn sao?"

Lư Kim Yến rất uất ức nói: "Tiểu Hứa, cô nói lời này có ý gì, tôi không hiểu?" Biểu tình kia thật hết sức vô tội, Hựu An cười lạnh một tiếng: "Không hiểu? Tôi nghĩ trong lòng chị hiểu rõ hơn ai khác. Yến Từ cũng đã làm xong phẫu thuật, hơn nửa rất thành công, việc tôi và Tự Hoàn nên làm cũng đã làm rồi. Tôi nghĩ chị là một phụ nữ độc thân mang theo đứa bé, làm phiền một người đàn ông có vợ thật không hay ho gì!"

Lư Kim Yến cắn cắn môi: "Tôi không có, tiểu Hứa, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, tôi và Tự Hoàn không có quan hệ gì. Thật đó, anh ấy chỉ xuất phát từ đạo nghĩa mà chăm sóc hai mẹ con chúng tôi thôi. Nếu như mang tôi phiền toái cho cô, về sau tôi sẽ chú ý, tận lực không gọi điện thoại cho Tự Hoàn....."

Hựu An chợt phiền chán, cô ả này quả thật không dễ thuyết phục: "Chị Kim Yến, chị đừng há mồm ngâm miệng đều Tự Hoàn, Tự Hoàn, làm như hai ta là hai bà vợ lớn - nhỏ trong xã hội phong kiến. Tôi chỉ muốn chị thoải mái nói rõ. Nếu chị muốn chị và Chu Tự Hoàn trở thành thế nào thì trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ thành toàn cho chị. Tôi sẽ ly hôn với anh ấy, đem vị trí Chu phu nhân tặng cho chị, cũng tiết kiệm cho chị không cần lôi kéo đứa bé kia mà kiểm soát, rất không có ý nghĩa."

Ánh mắt Lư Kim Yến lóe lóe nhỏ giọng nói: "Tiểu Hứa, cô thật sự hiểu lầm..... Á! Tự Hoàn, anh đã đến rồi....." Hựu An quay đầu lại đã nhìn thấy Chu Tự Hoàn mặt đen thui đứng ở phía sau mình. Hứa Hựu An sao mà không hiểu, đứng lên chỉ vào Lư Kim Yến cười: "Cô quả thực rất lợi hại, thủ đoạn này, tôi xin bái phục. Chu Tự Hoàn, hôm nay, ngay trước mặt Lư Kim Yến, tôi nói rõ ràng, tôi với anh không thể cứ dây dưa, hai ta ly hôn đi! Con mẹ nó, anh đừng nghĩ mình giống như đàn ông cổ đại, trong nhà có một người, bên ngoài còn nuôi thêm một ả, tôi không hèn hạ....." Nói còn chưa dứt lời, liền bị Chu Tự Hoàn chặn ngang khiêng lên trên vai.

Hựu An oán hận, đá đạp lung tung. Không chút lưu tình, Chu Tự Hoàn đè chân Hựu An lại, nghiêng đầu nói với Lư Kim Yến: "Tôi tìm cho cô căn nhà lớn hơn một chút, cũng đón mẹ Phùng về ở luôn. Hai mẹ con các cô ở cùng nhau, sau này chăm sóc lẫn nhau cũng tốt hơn. Công việc của tôi bận rộn, lại có gia đình, rất không tiện để chăm sóc mẹ con các cô." Nói xong, liền khiêng Hựu An đi ra ngoài.

Sắc mặt Lư Kim Yến hơi tái, bình tĩnh nhìn bóng lưng hai người đi ra, cắn chặt môi. Chu Tự Hoàn thật sự tức giận, gần đây Chu Tự Hoàn bận muốn chết, gấp rút huấn luyện, gấp rút chuẩn bị diễn tập theo quý, còn phải gấp rút điều động công việc.

Chu Tự Hoàn biết trong lòng Hựu An có vương mắc đối với mẹ con Lư Kim Yến. Đành rằng sau khi chiến hữu chết đi, anh thật không thể mặc kệ hai mẹ con này. Phải nói mấy cái ý tưởng không tính khiết đều vô nghĩa với anh. Nếu anh có, sao còn đợi đến lúc này. Cũng không thể không nói, con người luôn có lòng tham, cái này Chu Tự Hoàn cũng hiểu.

Sau khi Yến Từ xuất viện, Lư Kim Yến tìm mọi cơ gọi anh. Vừa bắt đầu anh cũng không coi là quan trọng, sau lại phát hiện không thích hợp. Có lẽ đúng như cô dâu nhỏ của anh nói, mình do áy náy mà chăm sóc mẹ con này, khiến Lư Kim Yến có ý nghĩ không nên có. Hơn nữa, hôm nay Chu Tự Hoàn cũng nhìn thấy tương đối rõ ràng. Mặc dù từ đầu đến cuối, vợ anh đều là người gây sự, Lư Kim Yến nhẫn nhục nói xin lỗi, nhưng chuyện này nhìn thế nào cũng thấy giả dối.

Tính tình cô dâu nhỏ của anh anh biết rõ, tính tình bướng bỉnh, có chút nóng nảy, nhưng bản tính thiện lương. Ngày đầu tiên khi mang cô đi thăm mẹ Phùng, một chút cô cũng không ghét bỏ mà xem chân cho bà lão, thì anh đã biết rồi. Ước chừng đã uất ức mấy ngày nay, mình lại không rõ ràng dỗ dành cô, cô nhóc mới xù lông như thế.

Chuyện như vậy Lưu Kim Yến lại gọi điện thoại cho mình, thủ đoạn vụng về như thế, sao Chu Tự Hoàn lại không nhìn ra được sự thật chứ. Anh vẫn thật không nghĩ tới Lưu Kim Yến sẽ ôm loại ý nghĩ này, chút áy náy thương tiếc trong lòng trong nháy mắt không còn một mống. Chỉ là...ly hôn, cô nhóc này muốn tạo phản sao.

Chu Tự Hoàn khiêng Hựu An ra, mở cửa phía tay lái phụ, nhét cô vào. Cô nhóc giống như bị điên đá một cước, bị Chu Tự Hoàn nhanh tay ngăn trở. Đóng cửa, lên xe, cúi người qua thắt dây an toàn cho cô dâu nhỏ, đề cô lại, cảnh cáo: "Vợ, em lại tiếp tục gây dựa, anh chỉ có thể trói em lại." Thấy cô dâu nhỏ đang hoảng, mới lái xe về nhà trọ.

Vào nhà, Hựu An ném túi trong tay đi, đứng trong phòng khách, chằm chọc nói: "Để một mình Kim Yến của anh ở bên ngoài, anh yên tâm sao? Đừng nói chút nữa lại bảo mất tích, đòi tự sát, anh lại vui vẻ mà đi."

Chu Tự Hoàn bước tới, muốn kéo cô, lại bị Hựu An chặn lại, hất ra: "Anh đừng kéo em, vô dụng thôi. Chu Tự Hoàn, dù sao nhân dịp liền giải quyết hôm nay luôn, ly hôn đi! Em và anh coi như xong."

Sắc mặt Chu Tự Hoàn tối hơn, cảnh cáo cô: "Hứa Hựu An, cãi vã thì cãi vã, muốn ly hôn, không có cửa đâu."

Hựu An nhớ tới uất ức mấy ngày nay, tức không chịu được rộng to: "Tôi sẽ ly hôn, tôi phiền muốn chết rồi. Con mẹ nó, trước kia anh vui với ai, chơi với ai, tiện thể thì làm ông bố luôn đương tôi không phục vụ ván này đâu."

Chu Tự Hoàn cắn răng nói: "Hứa Hựu An, em thử nói thêm một lời thô tục nữa cho anh xem?" Hựu An nhin mấy ngày nay, lúc này không thêm nể anh, nhảy tới, nói: "Tôi cứ nói đó, đã nói đó, anh quản được sao. Ông già như anh, cùng mẹ già Lưu Kim Yến đó rất xứng đôi. Về sau anh trực tiếp ngủ với ả ta đi, tôi con mẹ nó cũng không thêm xen vào, umh....."

"Chu Tự Hoàn anh buông tôi ra, buông tôi ra....." Chu Tự Hoàn chợt kéo cô qua, đặt trên chân mình, vén váy cô lên, cởi quần lót ra, lộ ra cái mông trắng nhỏ non mềm, bốp bốp mấy tát tay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hựu An giận điên lên, dù khi còn bé cô bướng bỉnh không có giới hạn, ba cô cũng luyến tiếc không mắng cô, chứ đừng nói là đánh đòn, còn là cời quần đánh đòn, loại khuất nhục này thực không thể chịu. Uất ức xen lẫn phần hận, cô hận không được cắn chết Chu Tự Hoàn.

Hai chân đá mấy cái, căn bản là vô dụng, đôi tay khỏe mạnh của người đàn ông này vô cùng lớn, đề cô lại, căn bản cử động một chút cũng không nhúc nhích được. Thật sự không nhịn được nữa, Hựu An oa oa khóc lớn lên.

Chu Tự Hoàn thật ra thì chỉ đánh hai cái, hơn nữa cũng không dùng nhiều lực. Trên mông nhỏ trắng như tuyết hiện ra dấu tay hồng hồng, anh liền đau lòng, cộng thêm cô dâu nhỏ vừa khóc, Chu Tự Hoàn luống cuống tay chân, kéo Hựu An ôm lên, giơ tay vỗ về sau lưng cô, trấn an cô.

Hựu An một chút cũng không linh tính, rốt cuộc có thể tự nhiên hoạt động, dùng cả tay chân liên tục đánh đá còn chưa giải hận, cúi đầu há mồm liền cắn lên bả vai Chu Tự Hoàn, cắn một cái này thật hung ác, giống như muốn ăn sống thịt Chu Tự Hoàn. Chu Tự Hoàn không nói tiếng nào để cho cô phát tiết, biết cô nhóc uất ức, cách làm của mình xác thực không thỏa đáng, khiến mẹ con Lưu Kim Yến hiểu lầm, cô dâu nhỏ của anh gây sự với anh là đúng.

Hựu An cắn đến khi đau xót, mới thả ra, máu nhanh chóng nhuộm vải màu lục thành màu lục đậm, mặc dù răng cắn trên bả vai nhỏ, nhưng có vẻ cũng rất đau.

Chu Tự Hoàn vuốt vuốt trán cô: "Vợ, hả giận rồi chưa? Chưa hả giận, bả vai bên này của ông xã cũng để cho em cắn." Hựu An lấy mu bàn tay lau mặt một cái, hừ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới anh.

Chu Tự Hoàn thở dài nói: "Anh thật không nghĩ nhiều như vậy. Bất quá, em nói đúng, áy náy với Phùng Cương khiến anh không tự chủ được muốn bồi thường cho mẹ con Lưu Kim Yến, xem nhẹ việc giữa nam và nữ, dễ dàng đưa tới hiểu lầm, chứ đừng nói còn có đứa bé không hiểu chuyện."

Hựu An hừ một tiếng, nhất quyết không tha mà nói: "Ai biết trong lòng anh nghĩ thế nào, không chừng là do anh thích mập mờ như vậy, thích người ta dùng đôi mắt nhỏ khiến người trù mến nhìn anh. Đàn ông không phải đều như vậy sao đã ăn trong bát, còn phải nhìn trong chậu."

Chu Tự Hoàn không khỏi phì cười một tiếng: "Vợ à, vậy em ở trong bát hay ở trong chậu, hả?" Hựu An cực kỳ tức giận, co nắm tay nhỏ đập anh mấy

cái, vừa đứng lại đâm lên bả vai của anh, Chu Tự Hoàn nhỏ giọng rên lên một tiếng, nhéo gò má của vợ anh, nói: "Vợ, em thật muốn cắn chết chồng em sao! Nhanh, há miệng, để anh xem một chút coi răng có sao không?"

Hựu An né tránh tay của anh: "Nghiêm túc một chút, chớ giả vờ lung lạc, thành thật trả lời câu hỏi." Chu Tự Hoàn nói: "Anh thừa nhận chuyện này chồng em làm rất kém, xem nhẹ cảm thụ của em. Anh đã suy nghĩ cẩn thận, suy cho cùng anh ra mặt giúp mẹ con Lưu Kim Yến thật không thích hợp, vừa đúng lúc anh được bạn thông báo khu nhà của mẹ Phùng phải phá bỏ, bà phải dời đi nơi khác. Dựa vào tình huống cụ thể và cần sự chăm sóc thích hợp của mẹ Phùng, anh đã tìm được căn hộ có ba phòng thuận tiện cho việc dọn đi, như vậy bà có thể ở cùng mẹ con Lưu Kim Yến, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Vợ à, anh bảo đảm, về sau sẽ không đi, nếu không thì sẽ mang vợ anh đi theo, tuyệt không đơn độc tiếp xúc với các nữ đồng chí, em hài lòng với biểu hiện của anh chứ."

Hựu An hít mũi một cái, suy nghĩ một chút, liếc mắt nhìn anh: "Vậy mới vừa rồi anh đánh em thì sao, đây chính là bạo lực trong hôn nhân, về sau tạo thành thói quen thì phải làm sao? Em cũng không đánh lại anh, chẳng phải là chờ bị đá

Chu Tự Hoàn nói: "Anh chỉ đánh hai tát tay, móng nhỏ của em thịt dày, thực đau như vậy sao! Hay là để anh xoa xoa cho em, nếu thực sự không được, anh hôn....."

Mặt Hựu An đỏ lên, cắn môi không để ý tới anh, Chu Tự Hoàn với miệng qua cắn môi của cô, nhỏ giọng nói: "Lại nói, em cắn anh thật ác, em nhìn đi....." Nói xong, kéo áo sơ mi, lộ ra hai hàng dấu răng thật sâu, vết máu cũng có chút khô, nhưng vẫn thật là sâu.

Hựu An nghiêng đầu sang chỗ khác nói lầm bầm: "Ai bảo anh đánh móng em?" Chu Tự Hoàn ngược đầu hôn cái cằm nhỏ của cô: "Vợ, anh không đúng, anh sai rồi, vừa nghe em mở miệng ngậm miệng nói lý hôn, anh liền giận điên lên. Chuyện chưa có gì, em liền nói lý hôn, em cảm thấy chuyện này em làm đúng sao?"

Tính khí Hựu An bùng binh đến chết, sẽ không nhận sai, hướng chỉ mấy ngày nay bị nhiều uất ức như vậy: "Anh cũng được tiện nghi làm ba rồi, em nói lý hôn thì sao chứ?"

Chu Tự Hoàn nói: "Tiện nghi làm ba gì chứ, chờ con gái nhỏ nhà chúng ta ra đời, anh mới làm ba. Vợ, bỏ qua cho anh được không, anh đánh em hai tát tay, em cắn anh một hóp, coi như huề nhau, được không?"

Hựu An hừ một tiếng: "Không thể huề nhau, sớm mai em cũng tìm người đàn ông mang theo đứa bé, ba ngày hai bữa đi chăm sóc lớn nhỏ nhà người ta....."

Cô nói còn chưa dứt lời, Chu Tự Hoàn trừng mắt ngẩng đầu lên, sắc mặt tối đen: "Em dám, Hứa Hựu An, em dám vượt tường một chút thử xem, có tin anh giết chết gã đàn ông kia hay không....."

Hựu An nói: "Nhìn coi, nhìn coi, lộ ra vẻ mặt thật rồi kìa! Chú Chu, cùng một sự việc, đặt trên người anh thì được, đặt trên người em, anh lại đòi giết chết người ta. Nói như vậy, không phải em cũng nên giết chết mẹ con Lưu Kim Yến mới công bằng sao."

Chu Tự Hoàn không nghĩ tới cô nhóc này gài bẫy anh, đây là đào hố cho anh nhảy. Chỉ là thay đổi vị trí mà suy nghĩ, trận này cô dâu nhỏ chịu uất ức thật đúng là không ít, anh phải dỗ dành thật tốt. Đưa tay sờ sờ mặt của vợ anh, hạ giọng nói: "Vợ, anh cũng đã thừa nhận sai lầm, em tha thứ cho chồng em một lần được sao?"

Hựu An nghĩ tới vừa rồi anh còn đánh móng mình, đã cảm thấy tức giận khó chịu, cảm thấy không thể dễ dàng tha cho ông chồng này. Rõ ràng là mình làm sai, còn ngại cô mắng lời thô tục, càng nghĩ càng giận. Tay nhỏ bé bộp một cái, đẩy tay của anh ra, thân thể xoay qua bên cạnh, ngồi vào một bên, nhìn khoảng cách của hai người, còn hơi quá gần, lại nhích tới đầu kia của ghế sofa, nghiêng đầu không để ý tới anh.

Chu Tự Hoàn lại mặt dày mày dạn sáp tới gần: "Vợ, em coi thái độ nhận sai của chồng em tốt như vậy, có phải nên giơ tay đánh khề, bỏ qua cho chồng em hay không!"

Hứa Hựu An đẩy anh ra: "Ít lời kéo lung lạc đi, vừa rồi anh đánh em cũng rất có tinh thần đấy?" Chu Tự Hoàn không có cách nào, nói: "Vậy em nói xem, thế nào mới được."

Con người của Hựu An xoay chuyển, rốt cuộc quay đầu lại quan sát hai mắt anh nói: "Muốn em tha thứ cho anh cũng không khó, em sợ anh ra tay một lần, về sau liền tạo thành thói quen, cho nên em muốn lập gia quy."

Chu Tự Hoàn ngạc nhiên: "Gia quy? Gia quy gì?" Hựu An nói: "Dù sao chính là gia quy, em lập, anh tuân theo." Chu Tự Hoàn thấy cô nhếch môi, trông mắt đảo quanh, vô cùng yêu thích, với miệng qua muốn hôn, bị Hựu An đưa tay ngăn trên miệng anh: "Vấn đề chưa giải quyết, không cho chạm vào em."

Chu Tự Hoàn bị cô dâu nhỏ nú quai hàm, hôn xuống tay vợ anh, vô cùng thoải mái đồng ý với cô: "Được, được, vợ anh nói sao thì nghe vậy, ai bảo vợ anh là Đại Bảo Bối nhà chúng ta chứ, gia quy thì gia quy."

Hựu An nghiêng nghiêng đầu nháy nháy mắt, nói: "Trong bộ đội của anh, nếu lính cấp dưới phạm lỗi, anh xử lý thế nào?" Chu Tự Hoàn nói: "Đá mấy cái, chạy vũ trang 50 cây số, về phải viết 5000 chữ tự kiểm khắc sâu." Mới vừa nói xong, Chu Tự Hoàn đã cảm thấy, anh lại bị vợ anh đào hố.

Quả nhiên Hựu An gật đầu một cái: "Đã như vậy, anh nhất định có nhiều kinh nghiệm. Với lỗi này, anh cũng viết 5000 chữ tự kiểm cho em! Phải khắc sâu, phải nhận rõ sai lầm của mình, nếu không, em sợ anh không nhớ được. Anh ngồi đây mà viết, em vào trong lập gia quy

Nói xong, liền đứng lên, Chu Tự Hoàn cúi cánh tay dài ôm lấy hông của vợ anh: "Vợ, có thể tha thứ hay không, sáng mai anh sẽ viết, gia quy sáng mai em cũng hãy lập. Nhiều ngày anh không có gì kia rồi, ông xã nhỏ nhà em cũng sắp nghen điên rồi, không tin, em sờ sờ....." Nói xong, cầm tay nhỏ bé của Hựu An đặt lên trên đùi quần của mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An đỏ bừng, hất anh ra thật nhanh: "Đừng đùa giỡn lưu manh, nếu hôm nay tự kiểm của anh không được thông qua, anh liền ngủ trên ghế sofa, nếu không thì đến phòng khách." Quảng xuống mấy lời, lắc lắc thân thể nhỏ bé vào trong nhà, đóng cửa, khóa chốt.

Chu Tự Hoàn buồn bực khỏi phải nói, thật không suy nghĩ cẩn thận, không phải mình chỉ đánh hai tát tay sao, sao lại phải viết tự kiểm. Nhìn cửa phòng ngủ một chút, cân nhắc tình cảnh của mình cùng hậu quả khi xông vào một chút. Mặc dù một cánh cửa không ngăn được anh, nhưng với tính tình của vợ anh, nếu thật hục hặc với anh, phúc lợi về sau cũng đều bị nhờ.

Chu Tự Hoàn cân nhắc được mất, cuối cùng vẫn là đảng hoàng tìm giấy bút, ngồi dưới đất, ở bên bàn trà vắt hết óc viết tự kiểm. Cho dù như thế nào tối hôm nay cũng phải lên giường với vợ, anh cũng không muốn ngủ trên sofa.

Qua nửa ngày, Hựu An len lén hé một khe cửa nhìn ra phía ngoài, thấy Chu Tự Hoàn ngồi dưới đất viết tự kiểm, không khỏi cười trộm một chút. Ôm laptop nhảy lên trên giường, lục lọi trên mạng nửa ngày, vừa khổ công suy nghĩ mấy phương pháp trừng phạt hữu hiệu nhằm vào Chu Tự Hoàn, mới vừa chuẩn bị xong, đã nghe thấy tiếng gõ cửa: "Vợ, tự kiểm viết xong rồi."

Hựu An đóng laptop nhảy xuống giường, vừa mới mở cửa ra, Chu Tự Hoàn liền ôm lấy cô đặt lên trên cửa, cúi đầu liền ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn của cô, liêu mạng ra sức mà hôn, gặm cắn, hút mạnh..... Bàn tay to cũng vô cùng xấu xa thăm dò vào dưới váy của cô, hận không được đi thẳng vào chỗ chính. Cái lão Sắc Quỷ này! Hựu An nghĩ tới liền giận dữ, giữa giữa nửa ngày mới đẩy được anh ra, vuốt ngực khô khè thở gấp: "Chu Tự Hoàn, mới vừa rồi em nói như thế nào, bây giờ anh liền bắt đầu không thành thật rồi."

Chu Tự Hoàn bị cô dâu nhỏ - về gấp gấp, hơi thở nặng nề - trên chọc từng dòng từng dòng 'tà hỏa' trong lòng tràn ra hận không được trực tiếp đem cô dâu nhỏ của anh ấn trên mặt đất mà làm, mắt hơi híp một cái. Thấy anh như thế, Hựu An cũng biết đây là thẹn quá thành giận, thật nhanh chạy vào phòng khách, ôm laptop chỉ vào anh nói: "Chú Chu, nếu anh nói lời mà không giữ lời, sau này làm sao em có thể tin tưởng anh."

Chu Tự Hoàn bị tư thế của cô chọc cười, suy nghĩ một chút, dù sao cũng là thịt trong chén của mình, ăn sớm hay muộn đều như nhau. Hiện tại cô nhóc này đang đắc chí, để cô đắc chí đủ, đợi lát nữa sẽ thấy mình dọn dẹp cô ra sao.

Nghĩ đến chỗ này, Chu Tự Hoàn thỏa hiệp nói: "Được, được, anh nói chuyện giữ lời, tự kiểm anh cũng đã viết, gia quy em đã lập xong chưa? Lập xong rồi thì anh ký là được mà."

Hựu An nói: "Anh ở đây chờ em." Nói xong liền chạy vào thư phòng, đóng cửa lại, lại mở ra, ghé đầu ra ngoài, nhìn dáo dác. Chu Tự Hoàn nhìn mà không khỏi buồn cười.

Chỉ chốc lát sau, cô cầm một tờ giấy ra ngoài đưa cho Chu Tự Hoàn: "Anh đọc cho kỹ, sau khi ký tên thì phải theo đó mà thi hành, có chế độ trừng phạt đấy!"

Chu Tự Hoàn liếc ngang một lần, cười hi hi vui vẻ: "Vợ à, gia quy này chỉ nhằm vào anh à, còn với em thì một điều cũng không có." Hựu An giả mồm ác lệ phải nói: "Ai bảo anh phạm sai lầm, thế nào, không vui sao!"

Chu Tự Hoàn vội vàng nói: "Vui, vui mà! Chỉ là, cái này quả thật so với 21 điều nhục nước mất chủ quyền còn hà khắc hơn. Vợ à, mức độ trừng phạt này có phải hơi nặng hay không?"

Hựu An ghé đầu nhìn chỗ Chu Tự Hoàn chỉ vào một chút: "Phạm vào bất kỳ một điều nào, tình tiết nhẹ thì phạt ngủ phòng khách hai ngày, nặng thì một tháng." Chu Tự Hoàn rất uất ức nói: "Vợ à, chế độ thưởng phạt có phải nên công bằng hợp lý hay không, mức độ trừng phạt cũng tương đương sao lại không tương xứng thế này!"

Hựu An nói: "Em cảm thấy rất tương xứng." Chu Tự Hoàn xấu bụng nói: "Vợ à, gia quy hà khắc thế này, nếu chồng em đều tuân thủ hết, có phải cũng nên khích lệ một chút hay không, tỳ như....." Vừa nói, vừa tiến tới bên tai vợ anh nhỏ giọng nói: "Hôn ông xã nhỏ nhà em....."

Mặt Hựu An đỏ lên đẩy anh ra: "Em không hôn, bản muốn chết." Chu Tự Hoàn không khỏi vui vẻ nói: "Vợ, mỗi lần anh hôn nơi đó của em, em lại đẹp vô cùng....." Hựu An vội vàng che cái miệng của anh, đỏ mặt quát lên: "Không cho nói, rốt cuộc anh có ký hay không?"

Chu Tự Hoàn kéo tay nhỏ bé của cô xuống liếm mấy cái, nói: "Ký, ký, dù là nhục nước mất chủ quyền hơn nữa, chồng em cũng ký." Nói xong, cầm bút lên soạn soạn ký tên của mình: "Chu Tự Hoàn."

Tác giả có lời muốn nói: các mỹ nữ, tôi viết cái gì, mà các cô lại kích động như thế, ㄟ a a a!!! Đây là sủng văn nha, tôi cảm thấy thực sủng à a a!!!

Hựu An cầm gia quy mới ra lò, chưa kịp vui mừng về thành quả thắng lợi của mình, thì đã bị Chu Tự Hoàn đè trên ghế sofa, miệng rộng gặm lấy, vén váy của Hựu An lên đẩy tới thất lung, lưu loát cởi quần của mình, ngay cả quần lót của Hựu An cũng không kịp xé ra, trực tiếp đâm vào..... Á..... Ừ..... Cái loại ám áp đã lâu không có đó nhanh chóng khiến hai người cùng rên rì.....

Bàn tay thò ra sau lưng cô dâu nhỏ kéo khóa kéo phía sau ra, cái váy voan trong nháy mắt chảy xuống, lộ ra bộ ngực cao vút bên trong, trắng nõn non mềm mại người, một thân da mịn thịt mềm của vợ anh thật khiến người yêu thích.....

Đẩy khóa áo lót, bên trong nhảy ra, phấn hồng, tuyết trắng, vô cùng mê người..... Chu Tự Hoàn há mồm ngậm chặt bú mút nửa ngày, hút đến khi Hựu

An rên rì, thân thể không tự chủ được bắt đầu co rúc từng hồi..... Chu Tự Hoành rên một tiếng, dục vọng đâm ròi lại đâm vào: "Vợ nhớ anh rồi, cái miệng nhỏ bên trong của em mở ra hút thật chặt. A..... Muốn bé gãy chồng em sao! Ừ....." Độc ác đâm mạnh mấy cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An đỏ bừng, người đàn ông này cùng về ngoài hoàn toàn là hai người, hơn nữa vào lúc làm, miệng sẽ không lúc nào ngừng, không cần cô, gặm cô, hôn cô, chính là nói không dứt mấy lời hạ lưu này. Da mặt Hựu An mỏng không thể sánh được với ông chồng Chu Tự Hoành này, bình thường chỉ cần môi râm rì. Chẳng qua hiển nhiên Chu Tự Hoành không hề vừa lòng phản ứng trăm lần như một của vợ anh.

Hơn nữa mới vừa rồi bị cô dậu nhỏ chiếm thượng phong, chỉ bằng vẻ đắc chí nhiệt tình của cô, Chu Tự Hoành cũng không thể dễ dàng tha cho cô. Che kín môi cô, trên dưới nhanh chóng ra vào vài chục cái, tần số càng nhanh, Hựu An rên rì trong cổ họng, tiếng sau mềm mại hơn tiếng trước.....

Chu Tự Hoành hiểu rất rõ thân thể của cô, còn hiểu hơn chính cô, muốn dọn dẹp cô quả thật dễ như trở bàn tay. Hựu An cảm giác mình sắp đến thời điểm, Chu Tự Hoành đột nhiên ngừng, cũng không phải là bất động, mà không nhanh kh

ng chậm cọ xát. Vật cứng nhiệt tình mà sát, giống như dùng một cây dao cùn từng nhát từng nhát mà cắt thịt.

Trong lòng Hựu An có luồng 'tà hỏa' không kiềm giữ được, muốn chống lại cũng không được, khô nóng khiến cả người cô bút rút không yên, vô cùng khổ sở. Cô duỗi cánh tay vòng qua cổ Chu Tự Hoành, thân thể chủ động cọ xát dưới thân anh, eo nhỏ phối hợp với cử động của anh, đáng vẻ yêu mị lại mê người, treu chọc dục vọng của Chu Tự Hoành thiêu đốt ra ngoài, nhưng anh vẫn kiên trì nhẫn xuống, chính là không thuận theo cô.....

Hựu An bắt đầu nóng nảy, mờ mắt ra liền rơi vào trong ánh mắt của Chu Tự Hoành. Ánh mắt Chu Tự Hoành có chút khiến người phải sợ, đáy mắt toát ra một ngọn lửa giống như lúc nào, chỗ nào cũng có thể thiêu hủy cô hoàn toàn. Chu Tự Hoành né được cái miệng nhỏ cô đưa lên lấy lòng, dọc theo cổ của cô gặm xuống, hôn xuống, cắn xuống.....

Hồ hấp của Hựu An càng thêm dồn dập, mạch máu bên gáy cũng tuôn ra gân xanh, nhảy thình thịch, anh gặm khiến cả người cô khổ sở: "Chú Chu, ừ, chú Chu....." Cô mềm mại từng tiếng từng tiếng van xin anh.....

Môi Chu Tự Hoành cắn một cái trên lỗ tai cô, thờ gấp nói: "Nói, sau này còn dám nói ly hôn với anh không, hả? Cô nhóc chết tiệt này, em phản rồi, dám nói ly hôn....." Dục vọng cọ xát ở bên ngoài của cô, cố chấp muốn có câu trả lời: "Vợ, nói chuyện, nói xong, anh liền cho em, bằng không, hôm nay cả hai ta cứ như vậy mà hao tổn."

Hựu An tức chịu được, ông chồng này quả thật là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đoán chừng là ghi hận vừa rồi bắt anh ký gia quy nê, lúc này liền 'công báo tư thù'. Cô muốn đẩy anh ra, lại thấy ánh lửa trong mắt như muốn thiêu sống cô, cuối cùng vẫn không chịu nổi, lí nhí thốt lên hai tiếng: "Không dám, không dám..... A....."

Chu Tự Hoành hung hăng đẩy vào, đẩy thật mạnh, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh, khiến tiếng râm rì của Hựu An bay mất. Rất nhanh, một luồng khí nóng trong cơ thể dồn dập xông ra, trước mắt trắng bệch, toàn thân giống như bị rút gân cốt, mềm nhũn xuống. Trong dư vận co rút không ngừng, cơ thể mềm yếu mới phát hiện, Chu Tự Hoành không có chút dấu hiệu mềm đi nào.

Một chút hơi sức Hựu An cũng chống đỡ không nổi, nhắm mắt lại, không có ý định để ý tới anh. Chu Tự Hoành nhìn cô như vậy, cúi đầu hung hăng cắn một cái lên khoe miệng mềm mại, Hựu An đau mà mờ mắt ra, Chu Tự Hoành nói: "Vợ à, cơ thể của em đẹp không thể tả, ông xã nhỏ của em còn kích động này....."

Hựu An nhỏ giọng làm nũng cầu xin anh: "Chú Chu, người ta mệt mỏi, muốn ngủ....." Chu Tự Hoành cười: "Vợ à, em ngủ thì cứ ngủ, anh dầy vò kê anh". Nói xong, hai cánh tay cắm vào khuỷu chân của cô chống lên thật cao. Cả người cô dậu nhỏ mềm mại giống như không có xương, hai cái chân trắng mịn gác trên cánh tay, theo tần số cử động của anh mà rung động, rất câu hồn, khiến cho động tác của Chu Tự Hoành càng thêm hung ác. Bàn tay to mở ra, bắt được cái mông của cô dậu nhỏ, từng phát từng phát đẩy vào, vừa sâu vừa mạnh.

Hựu An không khỏi trợn mắt một cái, ông chồng này nói để cho cô ngủ. Anh như vậy cô có thể ngủ được ư! Chu Tự Hoành đâm vài chục cái vẫn chưa đã ghiền, từ trên ghế sofa đứng xuống đất, đem hai chân cô dậu nhỏ vòng ngang hông mình, bắt đầu công kích thật nhanh, công kích hơn chục cái, lại đem cô dậu nhỏ lật qua, túm một cẳng chân của cô lên, từ phía sau đẩy vào.

Hựu An cảm thấy mình sắp bị ông chồng già này phá hủy. Kỳ thực tính ra cũng đã bốn ngày không làm, anh bận hoàn thành chuyện trong bộ đội, lại bận việc mẹ con Lưu Kim Yến. Mỗi ngày, lúc trở về đều đã muộn, cô đã sớm ngủ, đã nhiều lần anh muốn sắp tới gần, mưu đồ bất chính, đều bị Hựu An nghiêm nghị cự tuyệt. Tâm lý Hựu An không thoải mái, sao còn có tâm tư làm cái này.

Mặc dù nói ly hôn cũng chỉ là tức giận nhất thời, nhưng nếu như nh ngày như trước còn kéo dài nữa, Hựu An cảm thấy chuyện ly hôn cũng sẽ không xa.

Mới bốn ngày mà người đàn ông này giống như đói bụng bốn năm, hơn nữa thể lực quá tốt, tựa như uống thuốc kích thích. Hựu An không biết bọn họ giằng co bao lâu, chỉ nhớ, sau khi dầy vò đến cùng trên ghế sofa, cô rất không có tiền đồ ngất đi. Sau đó, lúc tỉnh lại, thân thể vẫn còn kịch liệt đung đưa, địa điểm đã từ ghế sofa chuyển đến trên giường trong phòng ngủ. Lúc Hựu An cảm giác mình sắp bị người đàn ông bóp vụn, vụn thành từng mảnh, sau vô số lần giằng co, rốt cuộc anh cũng gặm nhẹ, làm xong.

Tiền gần lên hôn mất cô, mũi cô, miệng nhỏ của cô, hôn cả cổ, cằm, xương quai xanh, bụng..... của cô. Dù sao cả người đều bị người đàn ông này hôn một lần, giống như tắm nước miếng. Một ít hơi sức Hựu An thật cũng không còn, cả hơi sức cử động đầu ngón tay cũng thiếu, nhắm mắt lại mặc kệ anh.

Chu Tự Hoành hôn đủ vồn, mới ôm cô đi tắm. Sau khi dọn dẹp lưu loát xong, nằm xuống, Hựu An đã khốn đốn đến nỗi không thể mở mắt, trước khi ngủ mất, nhớ là bên ngoài cửa sổ trời cũng sập tối.

Ngủ thẳng một giấc tới mười giờ tối mới tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy Chu Tự Hoàn đứng ở trước cửa sổ gọi điện thoại, chỉ mặc quần short lín, trần nửa người trên, đường cong kiên cố hoàn mỹ bày biện ra dưới ánh đèn trên tường, giống như pho tượng Davy, tràn đầy sức lực và hoàn mỹ.

Ước chừng ý thức được sau lưng có động tĩnh, Chu Tự Hoàn quay đầu lại cười cười, nhanh chóng nói vào điện thoại: "Như vậy nhé, tôi bảo tiểu Triệu trong đội qua một chuyến. Cô ấy là quân y, bạn học của cô ấy là chủ nhiệm khoa Huyết học, tương đối chuyên nghiệp. Tôi có nhiệm vụ quan trọng trong đội không đi được, cứ vậy trước đi."

Chu Tự Hoàn đặt điện thoại xuống, lại gần, chùn chụt hôn một cái: "Vợ, em tỉnh rồi, em xem anh có ngoan không, Lulu Kim Yến gọi điện thoại, anh bảo tiểu Triệu trong đội qua, anh ở nhà với vợ anh."

Hạ An hừ một tiếng, nói: "Cái này là trước mặt em, sau lưng em anh đi đâu làm sao em biết?" Chu Tự Hoàn không có cách chỉ một cái lên cái mũi nhỏ nhon của cô: "Cô nhóc, lỗi chồng em cũng đã nhận, tự kiểm cũng đã viết, gia quy cũng đã ký, em còn muốn thế nào, chẳng lẽ bắt chồng của em quỳ bàn giặt đồ, em mới hết giận sao!"

Hạ An bĩu môi: "Quỳ bàn giặt đồ là còn có lợi cho anh, phải bắt anh quỳ bàn chông. Hôm nào em phải mua một cái, đặt ở cửa, nếu anh lại phạm sai, lần sau sẽ bắt quỳ ở cửa ra vào, không cho vào nhà."

Chu Tự Hoàn cắn cái miệng nhỏ nhắn của cô một hóp: "Cô nhóc không có lương tâm, rời giường đi! Cơm cũng làm xong rồi, cả ngày em chưa ăn gì, sau này bị ốm, không phải anh lại đau lòng sao."

Hạ An nói: "Đừng nịnh bợ! Chú Chu, em nghiêm trọng cảnh cáo anh, lúc này nề tình anh sai phạm lần đầu, lại là vô tình mắc phải, em đại nhân đại lượng tha thứ cho anh một lần. Nhưng mà, hiện tại anh cũng biết Lulu Kim Yến đối với anh không đơn thuần. Nếu như anh lại cận kề cô ta, em thật sự rất bài xích, em hận điều này nhất, càng không thể chịu đựng được."

Trong lòng Chu Tự Hoàn cũng biết, từ việc chín năm Hạ An cũng không tha thứ cho mẹ cô là có thể nhìn ra. Cô nhóc này hễ có chấp là không nhận người thân, với mình thật coi là đã rất tha thứ rồi, bất quá tính chất việc của mình và mẹ cô không giống nhau!

Đối với tâm tư của Lulu Kim Yến, Chu Tự Hoàn thật không thể giải thích được vì sao, cũng không biết cô ta nghĩ thế nào. Nếu như cô ta không phải là vợ sắp cưới của Phùng Cương, Chu Tự Hoàn tuyệt sẽ không nhìn cô ta một cái. Đúng, Lulu Kim Yến thật xinh đẹp, nhưng phụ nữ xinh đẹp rất nhiều. Người duy nhất khiến anh không nhìn mà muốn có được, muốn ôm vào lòng mà yêu thương cũng chỉ có vợ anh. Phụ nữ đều ghen tỵ, trong nhà có bình dấm chua nhỏ như vậy, xem ra sau này mình thực sự phải chú ý một chút, nếu không tại sao mà chết cũng không biết.

Lulu Kim Yến cắn cắn môi để điện thoại xuống, vừa ngẩng đầu, thấy mẹ Phùng đứng ở cửa nhìn cô. Mẹ Phùng đi tới ngồi bên cạnh cô thờ dài nói: "Ban đầu lúc thằng Cương chết, các con còn chưa đăng ký, mẹ đã nói con còn trẻ, đừng để đứa bé liên lụy đến cả đời của con. Lúc đầu con cũng đã nghĩ thông, nói không cần đứa bé này, sau đó lại nhất định phải sanh ra. Kim Yến, ở đây không có người ngoài, chỉ có hai mẹ con mình, không cần phải che giấu. Mẹ biết rõ tính khí thằng Cương không tốt, hai tháng trước khi chết, hai người các con vì chuyện nhà cửa mà gây gổ. Không phải là không cho các con mua nhà mới, mà thật không có tiền. Cha của thằng Cương chết sớm, mẹ một mình nuôi nó lớn lên, cũng không tích lũy được nhiều tiền. Mua căn nhà nhỏ cho các con còn phải đi vay, lúc con muốn mua nhà, chúng ta thật sự không mua nổi. Thằng Cương chết rồi, mặc dù mẹ rất khổ sở, nhưng sau đó suy nghĩ lại một chút, nói không chừng đối với con là chuyện tốt. Con trẻ tuổi xinh đẹp, sẽ tìm được một người đàn ông mà gả, nói không chừng còn tốt hơn. Mẹ thật sự không nghĩ con nhất định phải sanh Yến Từ cho bằng được. Yến Từ là cháu nội của mẹ, đương nhiên mẹ hi vọng con bé thật tốt. Nhưng người sống phải có lương tâm, con xem con dạy đứa bé những lời đó, còn ra cái thể thống gì. Tâm tư đó của con, vẫn nên sớm kiểm chế! Đừng nói Tự Hoàn đã kết hôn rồi, Hạ An lại là cô gái tốt; cho dù cậu ta chưa kết hôn, con và cậu ta cũng không hợp. Người sống ở đời, quan trọng nhất là phải tự lượng sức mình, chuyện với không tới thì đừng nghĩ nữa, có nghĩ cũng bằng không. Mẹ vẫn nói câu đó, nếu con muốn đi bước nữa, hiện tại cũng không muộn. Nếu ngại Yến Từ là một gánh nặng, thì để lại chỗ mẹ. Tuy mẹ có bệnh, nhưng cũng không đến nỗi không nhúc nhích được, còn có thể chịu đựng sống thêm vài chục năm nữa, đến lúc đó Yến Từ cũng đã lớn. Con đừng chậm trễ, tuổi con còn quá trẻ, phí hoài như vậy không nên. Nghe mẹ nói một câu, đừng tìm Tự Hoàn nữa, có thể giúp hay không người ta đều giúp rồi! Phụ nữ chúng ta, mặc dù không dễ sống, nhưng cũng phải giữ một chút thể diện! Con tự suy nghĩ thật kỹ, mẹ ra ngoài đây."

Lulu Kim Yến nghe mẹ Phùng nói mà vẻ mặt khó dò. Trước kia lúc cùng anh Cương tìm hiểu, mẹ anh Cương đã không đồng ý. Lúc ấy cô chỉ muốn một người ngoại ngoại tính như mình có thể trở thành cư dân của thành phố này, trừ anh Cương cũng không còn lựa chọn nào khác. Sau khi anh Cương chết, trong phút chốc cô nhìn thấy Chu Tự Hoàn, mới biết được, trên cõi đời này còn có người đàn ông tốt như vậy.

Chỉ là, Lulu Kim Yến là một người thông minh. Hôm nay Chu Tự Hoàn quăng xuống một lời, cùng với vừa rồi sau khi cô thử gọi điện thoại thăm dò, phản ứng của anh, Lulu Kim Yến rất rõ ràng. Một ít ý nghĩ làm trò ban đầu của mình không còn giá trị, cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lời mẹ Phùng nói. Tình cảnh của mình bây giờ, nếu như Chu Tự Hoàn đã mắc kẹt, cô cũng chỉ có thể nghĩ cách khác. Mình bây giờ vẫn chưa tới 30, thật không thể cứ như vậy mà uống phí.

Bạn đang đọc truyện *Sing Hôn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

"Hựu An bị ông xã của cô tưới ướt đến người giận rồi sao! Thứ năm tuần trước, đầu có gậy và cười liên tục thế này, sao mới hai ngày, cái miệng nhỏ cũng không kh lại được, chia sẻ với các chị đi, chồng của cô tưới cô thế nào." Triệu Thiên bước tới trước mặt cô, rất nhiều chuyện mà nghe ngóng.

Hựu An liếc cô một cái, tức giận: "Cô là cô gái trẻ chưa kết hôn, sao cứ thích dong tai nghe chuyện vợ chồng người ta, cô đã khát vọng muốn biết như vậy thì mau tìm một người đi. Tôi nghe nói khoa ngoại tìm mạch mới vừa điều tới một cực phẩm rùa vàng, trong viện cũng ồn ào náo nhiệt, không phải cô mê trai đẹp nhất sao, sao không có động tĩnh gì."

Triệu Thiên nói: "Cô đừng nói tới, anh ta thật đúng là không tệ, cũng không thua kém gì ông chồng nhà cô, nhưng tôi cũng tự biết mình! Tôi không phải là cô, tùy tiện một cái là gả cho ông chồng đẹp trai giàu có, tuy nói tôi là hủ nữ lại bạo gan, nhưng cũng hiểu, có vài người đàn ông nếu gả còn không bằng ở vậy. Nếu ông xã vô cùng xuất sắc, sẽ không khác gì ném dê đầu đàn vào trong hang sói, cô có ngày ngày đề phòng, cũng không phòng được. Trông cậy vào giới hạn đạo đức của ông chồng thì mau chết sớm thôi, nửa người dưới của đàn ông một khi sung huyết, thông minh cũng lập tức tuột xuống thành ngu ngốc. Trong tay tôi đang giữ danh thiếp của Kim Cương Toàn làm nghề đồ gốm, tôi nghĩ là cũng tốt. Sáng mai phải đi xem mắt, đã đặt chỗ rồi, nếu hai người cảm thấy hợp liền kết hôn, không được thì tìm thêm người khác."

Hựu An hơi bất ngờ, biết Triệu Thiên hai năm rồi, mỗi ngày cô nhỏ này đều hi hi ha ha mơ mơ màng màng, chưa bao giờ biết, cô còn có một mặt lý trí thực tế như thế.

Triệu Thiên nháy nháy mắt nói: "Sao nào, bị tôi dọa sợ, là tôi nhìn thấy việc ông xã nhà cô, nên thông suốt rồi. Cô nghĩ coi, ý chí của chồng cô, không phải đã rất nổi trội trong đám đàn ông sao! Vậy mà còn bị vợ góa của chiến hữu bám vào, dù không có việc gì, nhưng trong lòng cô cũng không dễ chịu mấy ngày, cả ngày khuôn mặt nhỏ nhắn đều xám xịt. Đúng như câu, không sợ giặc trộm chỉ sợ giặc nhớ thương, chồng của cô quá xuất sắc, cũng không phải là chuyện tốt gì. Thế nào chứ, b

iết rõ thì sao, phải nói chồng cô là người khôn khéo như vậy, mà cũng có lúc ngu đi một nửa, nhân nhượng cô ta như thế rõ ràng không có ý tốt."

Hựu An nói: "Anh ấy là ấy nấy, ban đầu nếu anh ấy không bị viêm ruột thừa cấp, nhiệm vụ đó sẽ do anh ấy làm, ngày đó vốn dĩ Phùng Cương nghị phép để kết hôn, bị lãnh đạo gọi về thay anh ấy làm nhiệm vụ. Thế mà lần đó lại vì nhiệm vụ mà hi sinh. Tôi nghĩ, mặc dù nội Tử Hoành mạnh mẽ trở lại, dù sao vẫn là một người đàn ông bình thường, loại ấy nấy này dè trong lòng anh nhiều năm, biện pháp bồi thường duy nhất, đại khái chính là chăm sóc gia đình chiến hữu."

Triệu Thiên nói: "Anh ấy chăm sóc mẹ chiến hữu là đúng, nhưng mẹ góa con côi nhà người ta anh ta cũng chăm sóc tốt như vậy. Cô nói xem, cô gái nào thấy chồng cô mà có thể không động lòng, rõ ràng là chuyện con rận trên đầu người hói mà. Nhưng Hựu An, cô vẫn phải coi chừng, tuy nói lập trường của chồng cô kiên định, nhưng à kia không chừng lại giờ trò, dù chồng cô không để ý đến à ta, à vẫn có thể quấy phá hai người, phụ nữ như vậy có nhiều mà....."

Điện thoại di động chợt vang lên, Hựu An quét mắt nhìn người gọi tới, có chút bất ngờ, nghe máy: "Mẹ Phùng, có chuyện gì sao?" Mẹ Phùng nói: "Hựu An à! Bác tới bệnh viện của con kiểm tra định kỳ, mới vừa làm xong, đang ở đại sảnh dưới lầu, nếu con không vội, bác có mấy lời muốn nói với con....."

Hựu An đến đại sảnh bệnh viện, liền nhìn thấy mẹ Phùng ngồi ở đó, Hựu An đi tới: "Sao bác tới kiểm tra một mình, không ai đi theo sao?"

Mẹ Phùng lôi kéo tay cô, ép cô ngồi xuống, nói: "Bác đi đứng rất lưu loát, không có việc gì, kiểm soát tốt, đường máu cũng duy trì trên dưới tốt bấy, bác sĩ nói chức năng tim phổi của bác ổn định, sẽ sống lâu, bác sĩ ở bệnh viện con nói, bác nghe cứ như chính mình có thể sống 100 tuổi."

Hựu An cười: "Bác sĩ chắc là sẽ không gạt người, nói bác sống lâu thì nhất định sẽ sống lâu." Phùng mẹ nói: "Vốn là bác cũng ngưng ngừng khi gặp con, bác suy nghĩ hai ngày, vẫn cảm thấy, phải nói với con mấy lời. Mẹ Yên Từ làm như vậy thật quá không hiền hậu, ban đầu lúc cô ta và thằng Cương tìm hiểu, bác đã không đồng ý. Cũng không phải là ngại cô ta là người vùng khác, cô gái phẩm tính tốt mà ở vùng khác thì vẫn có thể sống cùng. Cũng không khác gì mấy cô gái địa phương, có thể là vì bộ dáng tốt, cô ta liền cao ngạo, chuẩn bị kết hôn, nhà cửa, tiền mừng, ban đầu cũng âm i với bác không ít. Bác thấy phiền, mới nói với thằng Cương, tự nguyện thì tiến hành, không vui thì giải tán, điều kiện của chúng ta, người ta không vừa lòng cũng không có cách nào, tình hình nhà chúng ta con cũng biết, có thể dư bao nhiêu. Con bé đặt điều kiện cao như vậy, cũng đừng tìm thằng Cương, thằng Cương chính là anh lính nghèo, không phải là người giàu có

Nói xong, thở dài: "Một tháng trước khi thằng Cương chết, còn ba ngày hai bữa gây âm i, bác nghĩ, tâm tư của thằng Cương cũng rất phiền, bị bác và cô ta ép tức ở giữa, lúc làm nhiệm vụ mới có thể xảy ra chuyện. Dù sao người cũng đã chết, bác đành chấp nhận. Lúc đầu, cô ta cũng muốn phá đũa nhỏ trong bụng, nhưng đúng lúc Tử Hoành đến, cô ta gặp được, đột nhiên liền đổi chủ ý, nhất định phải sanh con ra. Sau này bác mới nghĩ ra, cô ta hẳn là có ý định khác."

Hựu An thật không nghĩ tới mẹ Phùng có thể nói với cô những thứ này, muốn can bả, mẹ Phùng lại nói: "Con cứ để bác nói, bác biết rõ cô ta rất ích kỷ, công tác nhiều năm trong cơ quan như vậy, chuyên giả bộ đáng thương thu được đồng tình. Con và Tử Hoành đều là người tốt, khẳng định sẽ bị cô ta lừa, con nói xem, can thiệp gây chia rẽ vợ chồng người ta, đây là loại phụ nữ gì! Tử Hoành để bác ở cùng cô ta, là bác đã hiểu rồi, đây là tránh việc không hay, bảo bác trông chừng cô ta. Mẹ Phùng nói những thứ này với con, chính là muốn cho con biết, Tử Hoành và Lưu Kim Yên không có gì cả, là Lưu Kim Yên một lòng một dạ theo đuổi Tử Hoành, không biết mình chẳng đáng giá bao nhiêu. Hựu An à, con đừng có hiểu lầm! Bác cũng đã nói với cô ta những lời này, chớ hy vọng lấy đứa bé ra làm cớ nữa, cô ấy nên sớm kiểm chế ý định một chút, Tử Hoành là người tốt, người tốt mà không có kết cục tốt, thói đời sẽ ra sao. Lưu Kim Yên là một người thông minh, bác vừa nói rõ với cô ta, hôm qua cô ta liền đi rồi."

Hựu An sững sờ: "Cô ấy đi? Vậy Yên Từ thì sao?" Mẹ Phùng nói: "Yên Từ rất tốt, không có người mẹ như cô ta, con bé có gì mà không tốt, ban ngày đến vườn trẻ, cũng gần nhà, chỉ cách mấy bước, bác chỉ đưa đón, thật thuận tiện. Lại nói, trường học còn có xe, không nhất định phải là bác đưa đón. Cuộc sống của đứa bé được chính phủ hỗ trợ, một tháng hơn một ngàn, cộng thêm tiền của bác, cũng đủ cho bác và cháu gái sống qua ngày rồi."

Hựu An trở lại, Triệu Thiên liền hỏi cô: "Ai tìm cô vậy! Nói cả nửa ngày?" Hựu An nói sơ lược cho Triệu Thiên, Triệu Thiên nói: "Coi như cô ta thức thời,

chỉ là, cũng thật độc ác, biết ý định của mình không thành, ngay cả con gái ruột thịt cũng có thể phui đi, sao có người không nhân tính như vậy, bà mẹ mù quáng."

Hựu An không khỏi nghĩ tới mẹ của mình, tuy nói khi còn bé ba cô cưng chiều cô, mẹ cô cũng tốt với cô vô cùng, bình thường khi cô phạm sai, vai phần diện đều là mẹ cô, tình cảm mẹ con tuy nói không bằng Hựu An và ba, nhưng cũng không kém. Một nhà ba người ở cùng nh ngày trôi qua cũng rất sôi nổi. Từ lúc cô kết hôn, hai mẹ con càng ít gặp mặt, có thể là mẹ cô cảm thấy thẹn thùng luống cuống, cũng càng không muốn làm khó cô ép cô đến gặp bà.

Hựu An ra khỏi bệnh viện, liền gặp Chu Tự Hoàn đứng ở trước xe, ánh mắt Hựu An sáng lên, mấy bước liền vọt tới. Chu Tự Hoàn mở rộng cánh tay ôm cô xoay một vòng, cúi đầu hôn cô một cái, cười híp mắt nói: "Vợ anh nhiệt tình như vậy, xem ra là thật nhớ ông xã rồi."

Hựu An lại ngẩng đầu nhìn anh: "Không phải anh nói tuần này trong đội có lịch huấn luyện dày đặc, không về được sao?" Chu Tự Hoàn cúi đầu nhìn mặt cô một chút, nói: "Là rất bận, nhưng anh thật sự nhớ vợ anh thì biết phải làm sao?"

Mặt Hựu An đỏ lên: "Lời ngon tiếng ngọt."

Chu Tự Hoàn nói: "Đúng là cái miệng nhỏ nhắn của vợ anh rất ngọt! Anh tới tặng quà cho em, một lát còn phải trở về đội." "Tặng quà? Tặng quà gì?" Chu Tự Hoàn xoay về phía xe bừa bừa môi.

Hựu An đi vòng qua kéo cửa phụ lái ra, chỉ thấy có một giỏ trúc xinh đẹp, bên trong phủ khăn lông lớn của quân đội màu xanh lá cây, trong đó chui ra một con mèo tai cụp (giống mèo quý của Scotland), mở một đôi mắt to tròn trợn nhìn cô, kêu meo meo một tiếng, đáng yêu không chịu được.

Hựu An hoan hô một tiếng, ôm con mèo nhỏ vào trong ngực mình, ngồi lên xe. Chu Tự Hoàn lên xe, đem giỏ trúc thả ra phía sau, nhìn cô dẫu nhỏ một chút, lại nhìn con mèo nhỏ trong ngực vợ một chút, thật đúng là rất giống.

Quân y trong đội nuôi hai con mèo tai cụp, cả ngày giống như phục vụ hầu hạ tổ tông. Trước kia Chu Tự Hoàn thật không chú ý tới, từ sau khi cưới vợ, nhìn thế nào, cảm giác thế nào, đều thấy hai con mèo hơi giống vợ anh, sớm muốn đem một con về nhà. Lúc mình không ở nhà, cô nhóc cũng không trở nên quá hiu quạnh.

Mặc dù ông cụ và Thái hậu nhà anh đều thương Hựu An như con gái ruột, nhưng Chu Tự Hoàn biết, Hựu An không thích ở Chu gia. Có lẽ là do cha vợ qua đời quá sớm, và quan hệ với mẹ vợ lại bế tắc nhiều năm, không có thói quen giao tiếp với người lớn. Lúc cô nói muốn dời đến ở trong căn hộ, Chu Tự Hoàn cũng không phản đối, mời di người đến, giúp làm một chút cơm nước, liền giải quyết xong.

Hựu An yêu thích không buông tay chơi với con mèo nhỏ một lát, mới quay mặt hỏi Chu Tự Hoàn: "Ồ dẫu mà có nó?" Chu Tự Hoàn nói: "Quân y trong đội bọn anh nuôi, tháng trước đã sinh một ổ mèo con, anh liền đem về một con cho em, có thích hay không?"

Hựu An gật đầu liên tục không ngừng: "Thích." Con mèo nhỏ trong ngực cô cũng hướng về phía Chu Tự Hoàn kêu meo meo một tiếng, Chu Tự Hoàn không khỏi bật cười.

Chu Tự Hoàn dừng trước căn hộ, có chút xin lỗi nói: "Tối hôm nay có huấn luyện bắn súng ban đêm, anh phải trở về sớm, em ngoan ngoãn, chăm sóc An An nhỏ cho tốt, nhớ cho nó uống sữa tươi, anh sẽ bảo di mua ổ mèo cho. Đừng chơi với An An mà quên thời gian, đi ngủ sớm một chút, ngày mai đừng đón xe buýt, gọi taxi mà đi làm. Mấy ngày nữa anh sắp xếp thời gian rảnh dạy em lái xe. Bây giờ cho ông xã em hôn một cái coi....."

Duỗi một cái cánh tay kéo Hựu An qua, môi liền trực tiếp chặn lên, lưỡi tiến sâu vào hung hăng hôn cô một lát, hôn tới khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An kim nén không nổi mà đỏ bừng mới thả cô ra.

Hựu An nhảy xuống xe, còn đang thở dốc, nhìn Chu Tự Hoàn lái xe ra khỏi chung cư, Hựu An cúi đầu nhìn con mèo nhỏ trong giỏ xách, mới tỉnh táo lại. Chu Tự Hoàn đặt tên cho con mèo nhỏ là An An, đây không phải là nói mình giống con mèo nhỏ sao, Hựu An cúi đầu nhìn thẳng vào mắt con mèo nhỏ mấy giây, chu chu miệng nói: "Tên này không phải là An An! Tên này là Hoàn Hoàn, Hoàn trong Chu Tự Hoàn, biết chưa?"

Hoàn Hoàn run tai mèo kêu meo meo một tiếng, nhìn Hựu An, một đôi mắt mèo thật to, nhìn nhau với Hựu An, con người tròn vo rất là đáng yêu.

Hựu An sờ sờ cằm nhỏ của nó nhỏ giọng nói: "Thế nào? Không thích tên Hoàn Hoàn sao? Phải tên là Hoàn Hoàn, biết không....." Cúi đầu hôn cái trán mèo con một cái, ôm lên lầu. Kể từ khi có Hoàn Hoàn, Hựu An coi như là có chuyện làm, thật giống như hầu hạ phục vụ tổ tông, ngủ cũng hận không được ôm mà ngủ.

Qua một tuần tăng cường huấn luyện, buổi tối thứ sáu, trong đội làm một buổi liên hoan nhỏ, lính đặc biệt liền vì một chút đó mà vui vẻ, nhiệm vụ đều thật gian khổ, đãi ngộ cũng lên làm cho tốt. Chu Tự Hoàn bị mấy Tiểu Đội Trưởng cấp dưới thay phiên ép uống hết hai chai Ngu Nhi, bìa thì càng không nói, uống như nước, cũng không nhớ được là uống bao nhiêu, uống thật có chút say, còn cần phải về nhà.

Người trong đội cũng biết đội trưởng của bọn họ cưới cô dâu nhỏ xinh đẹp, vừa xa nhau là xa một tuần lễ, khẳng định không thể chịu nổi, đội phó không yên lòng nhìn anh tự mình trở về, bảo tài xế cấp dưới đưa anh đi.

Lúc Chu Tự Hoàn về đến nhà, đã hơn mười một giờ, ra khỏi thang máy, đứng ở cửa ra vào một hồi, tỉnh rượu, lấy chìa khóa ra mở cửa, đèn trên tường phòng khách chiếu sáng, ánh sáng xanh tối của màn ảnh TV trên tường rọi lên trên người cô dâu nhỏ nằm trên ghế sofa, nhấp nháy, trong lòng Chu Tự Hoàn âm ập, biết đây là cô dâu nhỏ chờ anh.

Rón rén đi tới, đứng trước người cô dâu nhỏ, chăm chú nhìn cô. Cô ngủ rất sâu, mí mắt nhẹ nhàng đóng lại, lông mi thật dài cuốn vênh lên khê cong tạo

ra đường cong tốt đẹp ở dưới mắt, cái mũi nhỏ nhọn vênh lên, miệng nhỏ hồng hào khê mở, hơi thở tràn ra, giống như mang theo từng đợt từng đợt ngọt ngào, hấp dẫn Chu Tự Hoàn không kìm hãm được cúi đầu muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người này. Không ngờ meo meo một tiếng, từ trong ngực cô nhóc chui ra đầu một con mèo.

Da lông của mèo con cùng màu sắc tằm thắm trên người cô dâu nhỏ không khác lắm, Chu Tự Hoàn thật không chú ý tới nó. Mèo con nghiêng đầu nhìn anh một chút, lại meo meo một tiếng, chớp mũi cô dâu nhỏ cau lại. Chu Tự Hoàn nhìn mèo con thờ dài một tiếng, tắt

t tv, liền mang cả người và mèo ôm vào phòng ngủ đặt lên giường.

Đưa tay muốn cởi áo cho cô dâu nhỏ, chợt phát hiện mắt Mèo con lóe sáng theo dõi vợ anh. Chu Tự Hoàn không khỏi bắt đầu suy nghĩ, quên hỏi quân y, con mèo này rốt cuộc là đực hay là cái, nếu là cái thì còn may, đực.....

Chu Tự Hoàn nghĩ đến chỗ này, xách Mèo con lên, ra khỏi phòng ngủ, thả vào ổ mèo trong góc phòng khách, vỗ vỗ đầu của nó rồi mới trở về. Hai ba cái liền cởi hết quần áo ở nhà trên người cô dâu nhỏ. Bên trong, cô dâu nhỏ không mặc áo ngực, bên dưới mặc một cái quần lót màu trắng, bao lại nhỏ rất tròn ngao nghệ ưỡn lên, thật chọc người thêm ăn.

<http://cungquanghang.com/>

Chu Tự Hoàn dứt khoát cởi luôn quần lót của cô dâu nhỏ, đắp chăn, vọt vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ liền chạy ra, đem cô dâu nhỏ ôm vào lòng ngực mình. Vừa muốn thờ dài một tiếng, chợt cảm giác không thích hợp, trên ngực có một thứ lông lá ngo ngoáy. Chu Tự Hoàn vén chăn lên nhìn vào, Mèo con mới vừa bị anh ném ra ngoài, không biết từ lúc nào đã chạy trở lại, hơn nữa còn chui vào chăn, co rúc thành một khối, vùi ở trước ngực mềm nhũn của cô dâu nhỏ.

Trong mắt Chu Tự Hoàn thoáng hiện tia u ám, nghiêng đầu nhìn cửa một chút, vừa rồi quên đóng chặt cửa. Đưa tay xách Mèo con đi ra ngoài, lần nữa bỏ vào ổ mèo, vỗ vỗ đầu nhỏ của nó cảnh cáo: "Đây mới là chỗ ngồi của mày, bên trong là vợ của tao, biết không, không có phần của mày."

Đi vào đóng cửa lại, lại mở ra, nhìn nhìn ra phía ngoài, sau đó dứt khoát khóa cửa lại, lên giường đem cô dâu nhỏ ôm vào trong ngực, rốt cuộc mới thoải mái thờ dài. Vẫn là ôm vợ ngủ mới thật thoải mái! Ở ký túc xá trong đội chỉ có một mình anh, lăn qua lộn lại giống như bánh nướng áp chảo, không ngủ được. Phải nói rằng thói quen là một thứ đáng sợ nhất, cưới vợ mới mấy ngày, mình đã không quen ngủ một mình.

Ôm một lát, liền bắt đầu nghĩ thứ khác, năm ngày nay không ôm vợ, khó khăn lắm vợ mới ở trong lòng mình, hấp dẫn này ai có thể chống đỡ được chứ. Bàn tay Chu Tự Hoàn bắt đầu không thành thật di chuyển lên xuống, chỗ thì siết chặt, chỗ lại sờ sờ, càng sờ càng bốc hỏa. Hơn nữa người anh em nhà anh đối đã bụng năm ngày, thật khó mới có thể nhìn thấy thức ăn nặn, sao có thể nhịn, ngẩng đầu thật cao, vừa căng vừa sung.

Chu Tự Hoàn rên lên một tiếng, lực độ trên tay không khỏi tăng lên, cúi đầu chui vào trong chăn hôn miệng hai con con nhỏ trước ngực cô dâu nhỏ, hôn hôn, liếm liếm, gặm tới gặm lui, dùng sức mà hút.....

Bàn tay với xuống xẹt qua bụng phẳng của cô dâu nhỏ, chui vào khe hở trong tầng tầng thịt mềm. Hựu An cảm thấy, mình giống như mộng xuân, cả người nóng ran không nói nên lời. Hơn nữa, phía dưới giống như có con trùng, không ngừng chui vào trong cơ thể cô, chui một lát rồi dừng lại, lại chui một lát, lại dừng, làm cho trong bắt đầu ngứa ngáy, ngứa đến nỗi muốn đưa tay ngăn lại.....

Hô hấp cũng càng thêm dồn dập, trong thân thể của mình giống như là quả bom, sẽ lập tức nổ tung. Hựu An sợ hãi mở mắt ra, nhớ là mình ở phòng khách xem ti vi chờ Chu Tự Hoàn! A..... Hựu An chậm chạp phát hiện, giữa đùi cô có một thứ đang ngo ngoáy, mềm mại nóng bỏng đang hôn chỗ đó của cô.

Hựu An vén chăn lên liền phát hiện, Chu Tự Hoàn quỳ bên dưới cô, hai bàn tay to mở chân cô ra, cái đầu lớn chui vào, cúi đầu vừa hôn, vừa liếm, vừa gặm cắn giày vò, đầu lưỡi của anh vô cùng linh hoạt, ra ra vào vào ở phía dưới cô, vừa mút vừa liếm, chắc chắn thành tiếng, giống như đang ăn món ăn ngọt thơm ngon.....

Hựu An cảm thấy, cái loại sáng khoái đó nhanh chóng chùng chắt kéo lên trong cơ thể, giống như thủy triều dâng cao, kéo căng thân thể cô ra, ném lên cao, rơi xuống thấp, giống như có thứ gì từ trong thân thể mình chảy ra ngoài.....

Chu Tự Hoàn ngẩng đầu lên, nhìn vợ anh cười hắc hắc: "Vợ à, nước của em vừa nhiều lại vừa ngọt....." Hựu An bị anh nói, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng.

Chu Tự Hoàn liếm liếm khóe môi, nằm trên người cô, cúi đầu muốn hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, Hựu An lập tức nghiêng đầu né tránh, Chu Tự Hoàn cười: "Sao vậy? Là của em mà còn ngại, nếm thử một chút xem có ngọt hay không....." Miệng liền che kín miệng của cô, xâm nhập vào khoang miệng, khuấy động mút lấy, mang cảm giác động tĩnh. Đem nước bọt của hai người hòa chung một chỗ, nuốt xuống, đầu lưỡi xâm nhập sâu đến cổ họng để xuống mút lấy, hôn đến miệng Hựu An không khép lại được, đầu lưỡi tê dại, Chu Tự Hoàn mới thả cô ra.

Đưa tay đem hai chân mảnh mai mềm mại của cô vòng ngang hông mình, đẩy mạnh mà vào, cái loại căng cứng bởi vì bên trong co rúc lại khiến Chu Tự Hoàn bất giác rên lên một tiếng, tiến tới bên tai cô dâu nhỏ cắn một cái: "Vợ à, mới năm ngày không làm, chỗ đó của em lại càng chặt, tựa như lần đầu, muốn bóp chết ông xã em sao! Ứ....."

Hựu An vô cùng đỏ mặt, đối với lời nói càng ngày càng không biết xấu hổ của người đàn ông này, tự động lựa chọn không nghe, chỉ là phía dưới bị Chu Tự Hoàn chia vào, thật cảm thấy có chút cực kỳ căng tức.

Chu Tự Hoàn thấy cô dâu nhỏ không lên tiếng, này sinh ác độc đâm mạnh vài chục cái, đâm đến khi Hựu An kêu lên, mới rút ra. Xoay thân thể cô dâu

nhỏ lại, bàn tay nâng eo thon của cô dâu nhỏ lên, từ phía sau cắm vào, xương cột sống chống đỡ, dùng sức va chạm, từng phát từng phát vừa mạnh vừa hung ác. Bàn tay từ phía dưới vói vào vuốt ve hai luồng mềm mại trước ngực, Hựu An bị anh va chạm nhiều lần cũng suýt chút nữa đụng vào đầu giường, âm thanh ** chạm nhau kết hợp với chất lỏng tung tóe.....

Hựu An cảm thấy đầu óc có chút hoảng hốt, nhắm mắt lại, cảm giác tần số ma sát trong cơ thể quá nhanh chóng, quả thật có thể lấy mạng của cô, cái loại khoái cảm gần như quý dị đó chồng chất đến tận cùng, chợt nổ tung, giống như khói lửa đầy trời. Trước mặt Hựu An bỗng tối sầm, rất vô dụng mà hôn mê.

Chu Tự Hoàn chỉ có thể kết thúc qua loa, cầm khăn lông mềm vội lau sạch sẽ cho hai người, tính toán, dù sao sáng mai và một được nghỉ phép, anh còn có thể bù lại.....

Hựu An bị cắn tỉnh, mới vừa tỉnh táo lại, trong nháy mắt nghi ngờ trận hoan ái đêm qua vẫn chưa xong, vén chăn lên, đã nhìn thấy Chu Tự Hoàn cúi xuống giữa hai đùi cô, vừa hôn vừa cắn, không khác tối ngày hôm qua lắm. Hựu An cảm giác, da thịt cả người giống như có chút tê ngứa, hơi đau, không biết người đàn ông này giằng co đã bao lâu.

Nhìn thấy cô tỉnh, Chu Tự Hoàn bất mãn nói: "Vợ, thể lực của em quá kém, mới làm một chút liền hôn mê, hiện tại có phải nên bồi thường chồng em thật tốt....." Nói xong, rất cấp bách liền đẩy vào.....

Khi Chu Tự Hoàn cảm thấy đủ, hài lòng buông Hựu An ra, đã qua buổi trưa. Dì người làm chỉ làm đến thứ sáu, Chu Tự Hoàn nghĩ, thật thuận tiện cho mình nghỉ ngơi, không muốn người ngoài quấy rầy. Hơn nữa, anh thật thích phục vụ cô dâu nhỏ.

Chu Tự Hoàn ôm cô dâu nhỏ hỏi: "Muốn ăn cái gì?" Hựu An bị anh gầy vò sắp không còn hơi nữa, ngẩng đầu nhìn anh một chút, có chút bất bình. Trạng thái của ông chồng nhà cô và bản thân cô hoàn toàn khác biệt, tính thần quả thật giống như khuấy máu gà.

Hựu An không còn hơi sức, nói: "Ăn cái gì cũng được, em sắp chết đói rồi." Chu Tự Hoàn đau lòng hôn môi cô, đứng lên mặc quần áo từ tế, lại phục vụ cô dâu nhỏ rửa mặt, chuẩn bị tốt mới ôm ra, vừa mới mở cửa phòng ngủ ra, đã nhìn thấy Hoàn Hoàn co rúc bên khung cửa, đáng thương không chịu được. Nhìn thấy Hựu An liền kêu meo meo, meo meo vài tiếng.

Một tay Chu Tự Hoàn vớt Mèo con lên đặt ở trong ngực vợ anh, Mèo con rúc vào trong ngực Hựu An cọ cọ, cọ đến khi trong lòng Hựu An mềm đi, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy, Hoàn Hoàn nhớ mẹ sao?"

Chu Tự Hoàn lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống: "Vợ, em gọi nó là gì?" Hựu An đứng lý hợp tình nói: "Hoàn Hoàn, sao chứ?" Chu Tự Hoàn tận tình khuyên bảo: "Em xem, con mèo nhỏ đáng yêu như thế, gọi Hoàn Hoàn rất khó nghe, gọi An An thật hay, đúng không An An?"

Mèo con mở mắt nghiêng đầu nhìn Chu Tự Hoàn một cái, đầu nhỏ co rụt lại, chôn ở trong ngực Hựu An không để ý đến Chu Tự Hoàn, Hựu An đắc ý, nói: "Anh nhìn đi! Nó thích Hoàn Hoàn." Chu Tự Hoàn buồn cười nhìn cô dâu nhỏ, bỗng nhiên nói: "Vợ, hay là mình sinh một đứa đi, thế nào?"

Khuôn mặt nhỏ của Hựu An đỏ lên, ngập ngừng nói: "Em chưa nói là không sinh!" Chu Tự Hoàn cười: "Vợ, đây là em chê ông xã em không cố gắng sao?" Hựu An nói: "Khoa học mà nói, chuyện như vậy, quá chuyên cần cũng không khỏe mạnh."

Chu Tự Hoàn phì một tiếng, cười vui vẻ: "Vợ, anh không chuyên cần, chồng em cả năm ngày đều ở trong bộ đội, hai ta giống như ở riêng rồi." Hựu An liếc anh một cái, nói trong lòng, lời này mà anh cũng nói được, năm ngày không gặp, vừa về đến liền đem số lượng của năm ngày bổ sung cho đủ, làm khiến bây giờ cả người cô còn như mềm nhũn ra.

Buổi trưa, hai người ăn sủi cảo, buổi chiều, Chu phu nhân gọi điện thoại tới, bảo vợ chồng son về nhà ăn cơm, cố ý dặn dò bọn họ về sớm một chút.

Buổi chiều hai người lái xe đến, xe vừa mới lái vào đại viện, Chu Tự Hoàn liếc kính chiếu hậu chau chau mày nói: "Tại sao Giang Đông về đây?" Chu Tự Hoàn dừng lại, thò đầu ra chào hỏi: "Nhóc Đông, tháng sau là diễn tập liên hợp lớn, không phải cục trình sát các cậu đang hướng dẫn chuẩn bị cự ly xa ư. Tôi cho là cậu vội đến nỗi hận không được sinh ra có ba đầu sáu tay, sao lại rảnh rỗi mà"

Giang Đông quét mắt liếc nhìn Hựu An đang cúi đầu, khóe miệng nhếch nhếch: "Dì Thanh bị bệnh....."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Khi Giang Đông nói câu này, ánh mắt thẳng tắp rơi lên người Hựu An, Hựu An làm như không nghe thấy, vẫn cúi cái đầu nhỏ, một chút ý tứ liếc anh cũng không có.

Niềm vui khi nhìn thấy cô trong lòng Giang Đông lập tức bị con tức giận thay thế, anh bước tới mấy bước, kéo cửa tay lái phụ gầm nhẹ: "Hứa Hựu An,

đi Thanh bị bệnh, em không nghe thấy anh nói gì sao?"

Lúc này Hựu An mới ngẩng đầu lên, bình tĩnh khác thường, gần như lạnh lùng nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn rớt cuộc giật giật, khắc ra mấy chữ, lạnh như từng viên đá vụn: "Đã chết rồi sao?". Chu Tự Hoành nhú nhú mày: "Hựu An.....". Hứa Hựu An cắn cắn môi, cúi đầu không để ý tới hai người, thành bộ dáng một đứa nhỏ quật cường, khiến Chu Tự Hoành mềm nhũn, nói với Giang Đông: "Nhóc Đông, chuyện này tôi sẽ từ từ nói với Hựu An....."

Nói chưa dứt lời, Giang Đông liền mở cửa xe, duỗi tay lôi Hựu An xuống: "Hứa Hựu An, đi Thanh nhập viện rồi, bệnh ung thư, hơn nữa bà ấy còn không chấp nhận phẫu thuật và trị bệnh bằng hóa chất, bà ấy một lòng chờ chết, rốt cuộc em có nghe thấy không, em có hận bà ấy hơn nữa, bà ấy cũng là mẹ em, em có còn nhân tính không?"

Hựu An sững sốt một chút: "Bệnh ung thư? Ung thư gì?" Giang Đông khôi phục lại tâm tình đã bị kích động: "Ung thư tử cung, điều trị ở bệnh viện của em, đã một tuần, thế nhưng em lại không biết. Hựu An, em không cảm thấy em thật quá đáng ư, em có thể hận bà ấy, nhưng bà ấy đã đem em đến thế giới này, không có bà ấy cũng không có em. Trước việc sống chết, giữa mẹ và con còn có thù oán gì không giải được sao. Anh chỉ nói vậy thôi, em muốn đến thì đến, không đến cũng được". Xoay người lên xe, xe jeep rầm một tiếng chạy ra khỏi đại viện.

Hựu An đứng đó như bị mất hồn, thật lâu cũng không cử động, Chu Tự Hoành suy nghĩ một chút, gọi cho thái Hậu nhà anh, nói có việc gấp, không trở về ăn cơm được. Khom lưng ôm cô dâu nhỏ của anh lên xe, lái ra kho

ại đại viện, trực tiếp đến Quân tổng

Dừng xe trước cửa, Chu Tự Hoành dịu dàng sờ sờ đỉnh đầu cô dâu nhỏ nói: "Giang Đông nói cũng đúng, bất kể trong lòng em có bao nhiêu oán hận, trước việc sống chết, đúng hay sai cũng không thể phân nặng nhẹ. Con muốn báo hiếu mà cha mẹ chẳng thể chờ! Anh không hy vọng về sau em sẽ hối hận, chúng ta vào thăm mẹ một chút đi. Anh khẳng định mẹ rất nhớ em đây.

Hựu An bị Chu Tự Hoành nắm tay đi vào bệnh viện, trực tiếp đi lên phòng bệnh ở tầng mười. Ra khỏi thang máy, Hựu An liền dừng bước, cúi đầu không nói câu nào, Chu Tự Hoành thở dài, nâng cằm cô lên suy nghĩ hồi lâu nói: "Sao vậy? Không vượt qua được khúc mắc trong lòng?"

Hựu An cắn cắn môi, vẫn không nói lời nào, Chu Tự Hoành ôm cô vào trong lòng ngực mình, vỗ vỗ. Dắt tay cô vào khu phòng bệnh, đứng ở ngoài phòng bệnh, Chu Tự Hoành nghiêng đầu nhìn cô dâu nhỏ một cái, giơ tay lên gõ cửa. Cửa mở ra, Giang Thành đứng bên trong, tay còn cầm quả táo mới gọt được một nửa, nhìn thấy hai người ngoài cửa, run rẩy mấy giây rồi mới nói: "Hựu An, Tự Hoành đã đến rồi sao, mau vào đi, vào đi".

Chu Tự Hoành gọi một tiếng chú Giang, rồi dắt tay Hựu An đi vào. Vào trong phòng, liền thấy Trương Tú Thanh nằm trên giường bệnh. Từ sau lễ cưới, Hựu An vẫn chưa gặp mẹ cô, cố ý quên đi, làm quan hệ mẹ con cô tuột xuống qua mức đóng băng, lúc này gặp mặt, có mấy phần xa lạ cứng cứng ngắc.

Chu Tự Hoành đem giỏ hoa quả mua ở trên đường đến đặt ở đầu giường nói: "Mẹ, không biết mẹ bị bệnh, bây giờ mới tới thăm". Sắc mặt tái nhợt của Trương Tú Thanh hơi biến đổi, mới mấy tháng mà nhìn như gầy đi một nửa, phong tình lúc trước đã không còn, cũng đã lộ ra mấy phần già nua, nở một nụ cười nhàn nhạt nói: "Các con còn bận công việc, bệnh tình của mẹ cũng không nghiêm trọng lắm". Chu Tự Hoành đỡ bà ngồi dậy, dựa vào thành giường rồi mới cùng Giang Thành ra ngoài ngồi, đem không gian để lại cho hai mẹ con.

Hựu An hoảng hốt nhớ lại lúc còn bé, lúc mẹ và ba đưa cô đến khu vui chơi, cô thích nhất là trò ngựa gỗ xoay tròn, trong ánh đèn hoa lệ và âm nhạc ồn ào đó, cô cảm

giác mình giống như được bay lên, ba mẹ đứng ngoài lan can nhìn cô, mỗi khi cô quay đến, liền vẫy tay với cô, nói: "An An, An An, ở đây, ở đây....." Đó là những năm tháng hạnh phúc nhất, mặc dù ba mẹ không quá thân mật, nhưng ít ra là một gia đình bình thường hạnh phúc.

Sau đó ba mất, mẹ lại tái hôn, những kí ức ngọt ngào ấm áp này bị cô lựa chọn quên đi. Hôm nay chợt từ đáy sâu trong trí nhớ ủa về, cô mới phát hiện thì ra nó vẫn rõ ràng như trước.

Trương Tú Thanh âm áp nhìn con gái, đáy mắt có nồng đậm áy náy không xua đi được. Có lẽ tới tuổi này, con người mới có thể nhớ về quá khứ mà suy nghĩ lại. Trước đây, Trương Tú Thanh có cảm giác mình chưa bao giờ làm gì sai, tình yêu lúc trẻ, giống như cái lưới lớn, bao phủ bà, như con thiêu thân lao đầu vào lửa, chưa từng suy nghĩ đến cảm nhận của con gái. Bây giờ suy nghĩ lại, mới nhận ra mình là một người mẹ ích

kỉ, cũng là một người vợ không tốt, đối với cả ba Hựu An lẫn Giang Thành, bà đều không phải một người vợ tốt.

Khoảng thời gian trước khi ba Hựu An mất, Trương Tú Thanh tương đối mâu

thuẫn, vì khi đó cuối cùng cũng gặp lại Giang Thành, bà đã nghĩ đến li hôn, nhưng dù sao cũng không thể nói thành lời. Sau đó lại biết ba Hựu An bệnh ung thư giai đoạn cuối, trong lòng Trương Tú Thanh lại có loại cảm giác thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng không cần có cảm giác khó chọn lựa rồi. Cho nên mới nói người luôn có báo ứng. Trương Tú Thanh cảm thấy tình trạng của mình hiện tại chính là báo ứng, ba Hựu An mất bởi bệnh ung thư, hôm nay bà cũng mắc bệnh ung thư, một mạng đền một mạng, nơi u minh giống như đã sớm sắp xếp thật tốt từ trước.

Ngồi thật lâu ở đầu giường cũng không biết nên nói cái gì, cô rất hận mẹ cô, bởi vì chính mắt cô nhìn thấy mẹ lạnh lùng với ba, bởi vì trước khi ba mất còn trấn trấn với cô: "An An, con phải học được cách tha thứ, phải sống cho tốt....." Nhưng Hựu An cũng không nghĩ đến có một ngày mẹ cô cũng sẽ chết đi.

Trong phòng bệnh im lặng mấy phút, Trương Tú Thanh mở miệng nói: "Giang Đông tìm bảo con tới sao?" Hựu An bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn mẹ cô: "Cuối cùng cũng gả cho người đàn ông bà thích, không phải sẽ hạnh phúc vĩnh viễn ư, sao lại ngã bệnh?"

Trương Tú Thanh cười khỏ một tiếng: "An An, có lẽ đây là báo ứng, mẹ nên trả giá thật lớn cho sự ích kỉ của mình". Hựu An nói: "Bà nghĩ chết là xong, sao có thể dễ dàng như vậy. Trước đây bà có lỗi với ba tôi, nếu bây giờ chết đi, chính là có lỗi với hai người, không phải bà vẫn nói với tôi, tình yêu của bà thật là vĩ đại, vĩ đại đến mức có thể chiến thắng tất cả, huống chi chỉ là tể bào ung thư?"

Trên mặt Trương Tú Thanh hiện lên vẻ vui mừng: "An An, con đã tha thứ cho mẹ?" Hựu An hất mặt: "Không có, nhưng nếu bà chết, tôi sẽ hận bà hơn. Chẳng phải bà đã bỏ chồng bỏ con chạy theo tình yêu sao, cũng chỉ như thế này thôi sao? Bỏ ba tôi có ích gì, bỏ tôi còn có ích gì?"

Thật lâu sau Trương Tú Thanh mới nói: "Mẹ sẽ làm phẫu thuật, cũng sẽ chấp nhận trị liệu bằng hoá chất, con hãy yên tâm, mẹ sẽ không chết..."

Khi Hựu An ra ngoài, Giang Thành cúi đầu nói một câu: "Cám ơn con, Hựu An....." Hựu An nhìn ông một cái, người cha dượng trên danh nghĩa này trong ấn tượng của cô, cho tới bây giờ đều là cao lớn uy vũ, mà lúc này, lại như còng xuống, như một người lớn tuổi bình thường. Từ trong mắt ông, lần đầu tiên Hựu An tin, có lẽ giữa ông và mẹ thực có một tình yêu khắc cốt ghi tâm, nếu không, với thân phận thủ trưởng cao cấp, cần gì phải tự mình phục vụ vợ, thậm chí ngay cả trông nom cũng chẳng cần.

Lên xe, Chu Tự Hoàn đột nhiên cúi đầu hôn vợ một cái, vui mừng nói: "Cô dâu nhỏ của anh rốt cuộc trưởng thành rồi." Hựu An nhỏ giọng nói: "Chú Chu, em chưa từng nghĩ bà ấy sẽ chết, cho dù lúc trước khi tro cốt ba em chưa lạnh, bà ấy liền đi lấy chồng. Em đã hận bà ấy đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không nghĩ bà ấy sẽ chết đi, thật....." Nói xong, nước mắt lập đập rơi xuống: "Chú Chu, bà ấy sẽ không chết, anh nói có đúng không?" Trong giọng nói có yếu ớt cùng hoảng sợ, khiến Chu Tự Hoàn vô cùng đau lòng.

Chu Tự Hoàn vuốt tay bé cô lên đầu gối, dỗ dành cô: "Không đâu, ung thư cũng không phải là bệnh nan y, hơn nữa đó lại là ung thư tử cung, phẫu thuật loại bỏ tử cung, tiếp nhận trị liệu bằng hoá chất, không chế tể bào ung thư là khoẻ như người bình thường. Em là bác sĩ, hẳn là biết rõ điều này hơn anh."

Hựu An khẽ gật đầu: "Em vẫn rất sợ, trước kia hận bà ấy vô cùng, nhưng vừa nghĩ bà ấy có thể chết, liền cảm thấy, nơi này như bị dao đâm..." Tay nhỏ bé cầm tay Chu Tự Hoàn đặt trên lồng ngực mình.

Chu Tự Hoàn thở dài: "Sinh lão bệnh tử, ai cũng không thể tránh được, nhưng mọi thứ chúng ta đều phải suy nghĩ theo hướng tốt nhất, thường sẽ xảy ra kì tích, vợ à, em thấy đúng không?"

Đại khái là vì bị đá kích, cô dâu nhỏ ở trên xe liền ngủ mất, khi Chu Tự Hoàn đặt cô ở trên giường, chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có, Chu Tự Hoàn thay áo ngủ giúp cô, đắp chăn lên cho cô, sờ sờ cái trán của cô, điều chỉnh độ sáng của chiếc đèn ngủ trên đầu giường, rồi mới ra ngoài gọi điện thoại.

Vừa rồi anh vẫn nhìn Hựu An trong phòng bệnh, muốn hiểu rõ hơn bệnh tình của mẹ vợ. Hơn nữa, nhìn trạng thái của chú Giang, anh cũng không hỏi được, vào lúc này, trực tiếp bấm điện thoại gọi cho Giang Đông.

Giang Đông đứng ở trước cửa sổ kí túc xá hút thuốc lá, nhớ đến chuyện lúc chiều, có chút phiền não đập tắt làn khói. Anh biết với cách làm của mình, Hựu An vô cùng chán ghét, tâm lý chống đối này luôn thể hiện rõ với a. Nhưng anh vừa nhìn thấy Hựu An, liền không thể khống chế tính tình của mình, rõ ràng trong lòng anh muốn nói những lời thật ôn hoà, nhưng khi đối mặt với Hựu An, đến một chữ cũng không thể nói, luôn muốn nổi giận. Thấy cô chống đối liền tức giận, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ hạnh phúc không giấu được, anh cũng tức giận, bởi vì những hạnh phúc kia không phải do anh mà có. Anh chăm sóc chín năm như con gái, thấy anh, lại xù lên như con nhím.

Nhưng Giang Đông biết, nếu như di Thanh cứ vậy mà đi, Hựu An sẽ sống trong sự áy náy cả đời, không thể giải thoát. Anh hiểu cô rất rõ, mạnh mẽ, tính tình lại bướng bỉnh, nhưng tâm lòng lại rất mềm mại mẫn cảm. Thấy chó con, mèo con cũng không nhen được mà thương xót, sao cô có thể thật hận mẹ mình, chỉ là ba cô mất đi, để lại cô có một nỗi oán giận không có nơi trút ra mà thôi.

Điện thoại di động kêu mấy tiếng, Giang Đông nhìn số điện thoại một chút, trong lòng nhảy lên mấy cái, lập tức nhận điện thoại: "Hựu An, còn có chuyện gì?" Giọng nói không kiên nhẫn, nhưng vẫn không che dấu được vẻ mong chờ.

Chu Tự Hoàn im lặng mấy giây nói: "Giang Đông, là tôi, điện thoại di động của tôi hết pin rồi nên dùng điện thoại của Hựu An...." Giang Đông hơi bối rối, biết rõ rằng trong khoảng khắc kia, Chu Tự Hoàn khôn khéo nhất định đã đoán được tâm tư của mình.

Giang Đông bình ổn tâm thần: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Chu Tự Hoàn đặt di động xuống, châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi, suy nghĩ trong lòng rất hỗn loạn, va chạm lung tung, không thể yên bình. Dù thời gian dài bao lâu, Giang Đông vẫn không thể quên được, khó trách đã mấy tháng rồi cũng không gặp được cậu ta. Tuy là bạn, cũng không thể bạn đến như thế, loại hành động trốn tránh ngây thơ buồn cười này, cũng càng nói rõ, sự đề ý của Giang Đông với Hựu An, so với suy nghĩ của anh hẳn là phải sâu hơn nhiều lắm.

Giai Kỳ ở ngoài phòng ghé đầu vào gọi Hựu An một tiếng, chỉ chỉ bên ngoài: "Mình chờ bạn ở ngoài đại sảnh." Hựu An cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, còn mười phút là có thể tan việc, gật đầu một cái.

Giai Kỳ lùi ra ngoài, quay đầu lại, suýt nữa đụng vào một người, vội nói xin lỗi, người nọ không để ý tới cô, mắt mở trừng trừng nhìn vào phòng. Giai Kỳ ra hành lang, đột nhiên cảm thấy, người đàn ông vừa rồi cô đụng phải, hình như nhìn có chút quen mắt, cũng không biết đã gặp ở đâu, bởi vì trên má trái có vết sẹo, nhìn có chút hung ác. Giai Kỳ nghĩ đến mà không khỏi lắc đầu một cái, mình suy nghĩ đi đâu vậy, làm ký giả trong thời gian dài, giờ nhìn ai cũng thấy nghi ngờ.

Hựu An tiễn bệnh nhân cuối cùng, lên tầng thay quần áo, đi ra thì thấy Giai Kỳ ngồi ở phòng khách lớn của bệnh viện, bộ dáng chán đến chết.

Hựu An liếc mắt nhìn, lặng lẽ đi vòng ra phía sau cô bạn, che mắt của cô rồi trầm giọng nói: "Đoán xem tôi là ai?" Giai Kỳ không khỏi trợn mắt một cái: "Hứa Hựu An trẻ con, bao nhiêu tuổi rồi còn chơi trò này."

Hựu An đẩy Giai Kỳ ra, nhìn lên nhìn xuống dò xét cô rồi nói: "Không phải hôm kia bạn nói bạn sao, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến bệnh viện của bọn mình hả?" Giai Kỳ nói: "Thì mình trốn việc, mình nghĩ dù sao thì chồng bạn đang diễn tập, nên chắc chắn sẽ không để ý đến bạn, nên mới muốn cùng bạn đi ăn cá nướng, mình biết một nhà hàng rất ngon."

Hựu An đưa tay véo hông của cô nói: "Mình cứ thắc mắc sao mà bạn mập, thì ra là toàn ăn ngon." Tề Giai Kỳ bĩu môi: "Chứ làm sao, mình chẳng có ai quan tâm cũng chẳng có ai để ý, sao có thể như bạn, một ngày hai mươi bốn giờ đều có ông xã hầu hạ, làm sao có thời gian mà đi ra ngoài ăn hay tán gẫu".

Giai Kỳ mang cô đến một nơi rất đẹp, trang trí cũng không xa hoa, từng vách ngăn bằng gỗ ngăn cách các phòng, trên cửa sổ treo một cái màn bằng trúc,

phối hợp lại có mấy phần phong cách Thiền Viên.

Hai người tìm chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, gọi món, Giai Kỳ liền hỏi cô: "Mẹ bạn sao rồi?" Hựu An nói: "Ca phẫu thuật rất thành công, đang tiếp tục điều trị bằng hóa chất, về sau khỏi u có thể dùng thuốc để không chèn, không có vấn đề gì."

Giai Kỳ thờ dãi nói: "Phải nói, cha dượng của bạn thật đúng là tốt, một lãnh đạo cao cấp như vậy mà lại chịu thiệt tự chăm sóc mẹ bạn, điểm này anh trai Đồng rất giống cha.

Hựu An nhò giọng nói: "Nhưng mình vẫn không thể thân nhiên đối mặt với bà ấy, cứ nhìn thấy bà ấy là mình lại nhớ đến ba, mình cảm thấy thật có lỗi với ba của mình." Giai Kỳ vỗ vỗ tay cô nói: "Hựu An, bạn là không thể vượt qua được chính mình, nếu ban đầu ba bạn không mất, cũng không bị ung thư, cứ như thế ly hôn với mẹ bạn, kết quả cũng sẽ như vậy."

Hựu An nói: "Không thể giống được, nếu mẹ mình ly hôn với ba mình sớm hơn, nói không chừng mình sẽ không hận bà ấy, nửa đời của ba mình đã sống trong khổ cực....." "Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, bạn xem, ba mẹ mình không hề ly hôn, rất là khỏe mạnh, chính là cả ngày đều đối. Lần trước mình về, hai người lại phân ra ngủ hai phòng, mà ăn cơm tất cả lại cùng ăn, cũng chẳng biết đối cái gì. Thật là, càng già tính tình càng như một đứa trẻ. Được rồi, được rồi, mình không nói đến những thứ này nữa, bạn nói về ông chồng nhà bạn đi. Hai người đã kết hôn mấy tháng rồi, sao còn chưa có tin tức gì?"

Hựu An sùng sốt: "Tin gì chứ?" Giai Kỳ liếc cô một cái nói: "Đừng giả ngu với mình! Tin vui đó!" Nói xong còn bĩu bĩu môi.

Hựu An hiểu được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói: "Chưa có" Giai Kỳ lại gần, thần bí cười hề hề nói: "Hựu An, chị em thì nên nói thật, có phải chồng bạn ở phương diện đó không đủ lực, bề ngoài nhìn như mãnh hổ, nhưng thật ra là miệng hùm gan sứa....." Hựu An đưa tay vỗ cô một cái, nói: "Nói những nói cuối gì đó?" Nhớ tới ông chồng ở nhà, Hựu an không khỏi chột dạ, cái gì mà miệng hùm gan sứa, người đàn ông kia quả thật biết gãy vò.

Năm ngày không về nhà, khi về lẩn lộn mấy lần còn chưa xong chuyện, mỗi lần lẩn lộn thời gian thật rất dài, cô đều phải ăn nói khép nép cầu xin tha thứ mới có thể bỏ qua cho cô, nhưng mà đứa bé quả thật là chưa có, cũng không biết tại sao lại thế.

Thật ra thì Hựu An biết, Chu Tự Hoàn thật sự rất muốn có con, cũng đặc biệt thích trẻ con, chỉ cần qua chuyện của Yến Tử là biết. Nhắc tới Yến Tử, Hựu An không nghĩ Lưu Kim Yến thật sự ác như vậy, bỏ đứa nhỏ lại mà đi theo người đàn ông khác, cũng bỏ cả công việc. Mẹ Phùng nói là cô ta tìm được một người Sơn Tây lớn tuổi, hình như là ông chủ của một mỏ khai thác than đá, một mình mẹ Phùng nuôi Yến Tử, cũng coi như tạm ổn.

Hựu An theo Chu Tự Hoàn đi qua thăm đứa nhỏ kia mấy lần, so với lúc sống cùng Lưu Kim Yến, đã thay đổi hoàn toàn, trở nên sáng sủa hơn rất nhiều. Tuy vẫn còn rất bám Chu Tự Hoàn, nhưng cách xử sự với Hựu An cũng không quá xa lánh như trước.

Khi Chu Tự Hoàn ôm Yến Tử, có một loại tình cảm nhu hòa lộ ra ngoài, cái tình cảm của người cha đó làm Hựu An sẽ tự nhiên nhớ tới ba mình. Hơn nữa, Chu Tự Hoàn đã nói về việc sinh đứa nhỏ không dưới một lần, hai người đã nỗ lực rất nhiều, cũng không có làm bất kì biện pháp tránh thai nào, nhưng đứa bé vẫn chậm chạp không có.

Mẹ chồng Hựu An lên lút nói với cô: "Có con là chuyện không thể gấp gấp, con càng gấp, lại càng không thấy, đây là duyên phận, khi duyên phận đến, tự nhiên sẽ có....."

Giai Kỳ phất tay một cái nói: "Hựu An, lại suy nghĩ đi đâu vậy, thức ăn đã lên rồi." Hựu An hồi hồn, ăn một miếng, công nhận thức ăn thật tươi mà lại ngon miệng, hai người cũng không còn thời gian mà nói chuyện, hùng hù hỏ hỏ ăn, bộ dạng giống hệt nhau. Ăn xong, Giai Kỳ mới nói: "Vừa rồi, lúc ra khỏi phòng làm việc của bạn, đã đụng phải một người đàn ông mặt sẹo, nhìn rất hung dữ, mình cảm thấy hơi quen, bạn có nhớ ra là ai không?"

Hựu An uống một ngụm nước nói: "Mình khám bệnh cả ngày, khám không biết bao nhiêu bệnh nhân, ai mà cũng nhớ mặt, không phải sẽ sớm mệt chết sao." Giai Kỳ nhúc đầu, cảm giác có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ là đã gặp ở đâu.

Giai Kỳ lái xe đưa Hựu An về trước khu nhà, ngừng đầu nhìn cô nói: "Hựu An, bạn ở căn nhà lớn như vậy không sợ sao! Mình bảo này, lúc chồng bạn không ở đây, bạn nên về nhà chồng đi, bạn không phải là Vương Bảo Xuyên, cần gì phải khổ sở trông coi chỗ ở lạnh lẽ này".

Hựu An bị so sánh của Giai Kỳ chọc cười, nhảy xuống xe nói: "Nếu chỗ ở lạnh lẽo mà được như vậy là tốt rồi. Mình cảm thấy, căn hộ này là nhà của mình. Không có chuyện gì mà, bạn đừng lo lắng, mình đã ở khu này một thời gian dài, khu này được bảo vệ rất nghiêm ngặt, người ngoài không vào

được."

Giai Kỳ phát tay một cái nói: "Được rồi, đừng ở đây khoe khoang với mình nữa, bạn quên là mình ghét bọn nhà giàu à, ngoảnh lại thì bạn cũng đã gả cho địa chủ làm bà địa chủ đáng ghét rồi. Bạn lên đi, đừng đứng ở dưới này nữa, cũng đã vào thu rồi, thời tiết cũng lạnh hơn, bạn mà bị bệnh, ông xã nhà bạn còn không xé thịt mình sao."

Hựu An cười cười, xoay người đi vào, Giai Kỳ ở cạnh cửa xe nhìn trái ngó phải một chút, phải nói, khu nhà hạng sang này thật khác biệt. Lái xe ra cửa hông, liền phát hiện có một người đàn ông từ xe bên cạnh nhanh chóng đi ra, giống như người cô đã nhìn thấy trong viện, Giai Kỳ đập mạnh chân ga, quay đầu lại tìm hiểu, nhưng lại không thấy ai, đến còng lồng cũng không có, trên đường cũng không hề có người nào, một chút cũng không giống cái khu chung cư nhỏ la hét ồn ào của cô, không có cửa hàng buôn bán nào, địa điểm rất tốt, nhưng cũng có chút quá yên tĩnh. Giai Kỳ không khỏi lắc đầu bật cười, mình làm sao vậy, chẳng lẽ là áp lực quá lớn nên sinh ảo giác.

Chu Tự Hoàn lấy tai nghe xuống nói với Giang Đông: "Cục trình sát của các cậu lần này thật đáng kiêu ngạo, mấy lần dẫn đường đều chính xác đến từng mét, cũng hoàn thành rất tốt, sự trưởng của các cậu không biết sẽ vui mừng đến thế nào đây."

Lấy thuốc ra ném cho Giang Đông, Giang Đông nhận lấy, đặt mông ngồi lên đồng đất bên cạnh Chu Tự Hoàn, nhìn thấy xa xa lửa khói súng đạn lan tràn che lấp đất trời, rõ ràng là rất gần, nhưng lại cảm thấy không hề liên hệ đến bọn họ. Đây chính là diễn tập, tổng hợp lại toàn bộ khoa học kỹ thuật hóa, tin tức hóa mà diễn tập đối kháng, chiến lược chiến thuật gì cũng không dùng được, chỉ xem là ai dùng khoa học kỹ thuật tiên tiến, ai đã hoàn toàn tin tức hóa, đây chính là hình thức chiến tranh hiện đại.

Giang Đông nói: "Tôi nghe nói năm nay bộ đội lại giải trừ quân bị (cắt giảm quân số)." Chu tự Hoàn thở dài, nói: "Đây là xu thế rồi, tôi và cậu cũng không thể ngăn cản, thời đại của bộ binh dùng sức người đối kháng đã sớm kết thúc, nhưng tôi vẫn rất tin tưởng, trên chiến trường thực sự, năng lực tác chiến của từng binh sĩ mạnh hay yếu vẫn có thể quyết định thắng lợi cuối cùng."

Giang Đông bỗng nhiên nói: "Tôi nghe nói cậu muốn quay lại bộ đội chính quy?" Chu Tự Hoàn vội rơi tàn thuốc trong tay, bình tĩnh nghiêng đầu nhìn Giang Đông, thật lâu mới nói một câu không dính dáng gì với nhau: "Cậu định lúc nào thì cưới vợ? Tôi nghe nói có một cô thật đẹp ở quân báo, cả ngày đuổi theo sau mông cậu, sắp bắt được rồi. Cũng đã sắp ba bảy rồi, đừng kén cá chọn canh, mai một ngày cả căn cũng không có. Hay là, cậu vẫn còn nhớ thương vợ tôi, tôi cảnh cáo cậu trước, làm anh em đã nhiều năm, cái gì tôi cũng có thể bỏ qua, riêng cô dâu nhỏ của tôi thì không thể, ban đầu cậu cũng đã bỏ lỡ rồi, hiện tại Hựu An là vợ của tôi."

Giang Đông bỗng nhiên nói: "Tự Hoàn, cậu sợ tôi giành với cậu sao?" Chu Tự Hoàn cười rất tự tin nói: "Cậu cướp được sao? Cô ấy là vợ tôi, cả đời đều như vậy."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Chu Tự Hoàn cũng không thoải mái, trước kia anh biết Giang Đông có ý định với Hựu An, cũng không có gì khó chịu. Nhưng hiện tại Chu Tự Hoàn lại cảm thấy, có người nhớ thương vợ mình, cảm giác giống như đỉnh đầu treo một quả cân vậy, không biết lúc nào sẽ rơi xuống. Không phải anh không tin tưởng chính mình, chỉ là Chu Tự Hoàn không muốn có chút sơ suất nào.

Giang Đông đứng lên nói: "Cậu nhuyền tới bộ đội chính quy, cũng là vì Hựu An sao, lính đặc nhiệm là lí tưởng từ bé đến giờ của cậu, cậu từ bỏ được sao?"

Chu Tự Hoàn cười: "Nhóc Đông, có mắt có được, cuộc sống luôn là như vậy, không từ bỏ sẽ không đạt được, đây là quy luật. Vì Hựu An, tôi có thể bỏ qua tất cả, chứ đừng nói là lí tưởng, cô ấy là vợ tôi, tôi không thể chết trước cô ấy, tôi phải thương yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy cả đời, còn có đứa nhỏ của chúng tôi nữa. Xây dựng một gia đình, tôi phát hiện nó còn khiến người ta mong đợi hơn lí tưởng. Nhóc Đông, tìm người kết hôn đi! Tôi có thể chịu trách nhiệm về lời nói của mình, sẽ là người chăm sóc Hựu An cả đời."

Ánh mắt Giang Đông lóe lóe, khóe môi nhếch nhếch, nâng lên một nụ cười rất không tự nhiên: "Tôi sẽ suy nghĩ đề nghị của cậu, cậu cũng phải nhớ lời nói hôm nay của cậu. Tập hợp....." Chu Tự Hoàn biết mình làm vậy có chút hèn hạ, nhưng anh thật sự không muốn Giang Đông là tình địch ở một bên chăm chăm canh chừng, loại cảm giác đứng ngồi không yên này rất khó chịu.

Chu Tự Hoàn trở về bộ đội, vừa mở điện thoại di động ra, tin nhắn của Phùng Thần liền nhảy đến, Chu Tự Hoàn ném khăn mặt qua một bên, gọi lại: "Đại Phùng, anh tìm tôi? Chuyện gì?"

Phùng thần xoa xoa đôi bàn tay nói: "Tự Hoàn, tôi nói, cậu đừng gấp gáp chứ!" Chu Tự Hoàn nhú nhú mày: "Mẹ nó, đừng làm nhầm mấy lời vô nghĩa, có chuyện cứ nói, đừng chậm trễ việc tôi về nhà ôm vợ."

Phùng Thần nói: "Còn nhớ rõ mấy người ... mấy tên lưu manh lần trước cậu dọn dẹp không?" Chu Tự Hoàn gật gù: "Nhớ, không phải anh nói đó là một tập đoàn trộm cắp sao?" Phùng thần nói: "Đầu lĩnh bọn chúng vượt ngục, lúc trước đề cập đến mấy bản án khác với cậu, tôi không nói quá chi tiết. Tên đầu sỏ La Vinh Quốc đó không chỉ trộm cướp, trên người còn treo hai bản án giết người. Ý trả thù của gã này rất mạnh, ở trong thôn chơi bài thua tiền, sau lại biết người ta giờ trở lại gặt, thằng nhóc này không nói hai lời, nhặt dao phay, nửa đêm đi chém người ta, chém xong rồi chạy, thằng nhóc bị chém kia thật sự đã chết."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Phùng Thần còn chưa nói xong, bên kia đã truyền đến tiếng rè rè, Chu Tự Hoành cảm áo khoác quân đội lên liền xông ra ngoài, suýt nữa đụng phải đội phó Lưu Đào ở cửa ra vào.

Lưu Đào cầm tư liệu diễn tập lần này trong tay: "Chu đội trưởng, báo cáo diễn tập lần này....." Không đợi anh nói xong, Chu Tự Hoành không kiên nhẫn phát tay một cái "Cậu tự viết đi, nghĩ thế nào thì viết thế đó, đằng nào diễn tập cũng đã kết thúc rồi, báo cáo có viết khá hơn nữa cũng chẳng dùng làm cái quỷ gì."

Nói xong người đã xuống dưới lầu, khi Lưu Đào đuổi theo, xe Chu Tự Hoành đã vọt ra khỏi đại viện. Lưu Đào vỗ vào cặp tài liệu một cái: "Phải rồi, lại thành công việc của mình."

Chu Tự Hoành lái xe ra khỏi đại viện, nghiêng răng nghiêng lợi. Gọi điện cho Phùng Thần, Phùng Thần vừa nhận điện thoại liền cảm đưa ra thật xa, biết lần này Chu Diêm Vương chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh.

Quả nhiên, mặc dù cách một khoảng, vẫn có thể nghe rõ tiếng Chu Tự Hoành rít gào truyền qua điện thoại: "Các anh đều mẹ nó thật bất tài! Nhiều người như vậy, sủng vác vai, đạn lên nòng, còn có hàng rào điện, còn có quân ngục, vậy mà cũng không trông nổi một tên tù, các anh TMD làm cảnh sát gì chứ, về trông trẻ đi....."

Phùng Thần chờ anh mắng xong mới nói: "Tự Hoành, anh bình tĩnh lại đã, đừng gấp gáp, tôi chỉ thông báo với anh một tiếng, thật ra cũng không thấy có gì nguy hiểm. Ngày đó vợ cậu gặp hấn trong quán ru, chỗ đó ánh đèn mờ mờ ảo ảo, La Vĩnh Quốc cũng không phải là Tôn Ngộ Không, có Hòa Nhân Kim Tinh, nói không chừng cũng không thấy rõ hình dáng của vợ cậu. Mà cứ cho là hấn thấy rõ, Thành phố B lớn như vậy, hấn cũng khó mà tìm được cô dâu nhỏ nhà cậu, tôi chỉ muốn báo để cậu đề phòng trước, để cậu chuẩn bị tâm lý."

Chu Tự Hoành hừ một tiếng: "Đừng mẹ nó dùng những lời xã giao này an ủi tôi, tôi càng hiểu rõ hơn anh, nếu thằng nhóc này có thể thành thủ lĩnh một băng trộm cướp thì cũng không phải là hạng người bình thường. Trong tay nắm giữ những tên trộm vặt kia, rồi ra tìm người không phải là một việc dễ dàng sao, anh đừng ở đây nói chuyện sẽ tốt đẹp với tôi, nếu vợ tôi thật sự xả

y ra chuyện gì, các anh ai cũng đừng mong được sống yên ổn."

Phùng Thần quảng điện thoại di động xuống, khoe miệng giết giết, tính khí bạo phát này giống y lúc mới 20. Vậy mà còn nói Chu Diêm Vương tu luyện thành thần rồi, thì ra là chưa chọc tới yếu điểm của anh. Thật sự chọc tới, dù chỉ chút xíu, liền nổ tung.

Cậu cảnh vệ bên cạnh nói: "Tổ trưởng, là ai vậy? Dám nói chuyện với anh như vậy, tìm gã dọn dẹp thôi." Phùng Thần quét mắt nhìn cậu ta từ trên xuống dưới, rất khinh thường nói: "Chỉ bằng thằng nhóc như cậu mà cũng đòi dọn dẹp cậu ta? Đại đội trưởng đội đặc chủng, Bình Vương đứng đầu, cậu dọn dẹp nổi sao?"

Cậu cảnh vệ cười hắc hắc co rụt cổ lại: "Vậy, vậy dĩ nhiên là không dọn dẹp nổi, ai cũng nói lính đặc biệt đều biến thái, em không chọc nổi." Phùng thần vui vẻ: "Ít nói nhảm đi, mấy ngày nay trông chừng kỹ một chút cho tôi. Hơn nữa khu nhà Lâm Thủy Uyển trực thuộc Đồn Công an, cảnh tình một chút, nếu thật sự xảy chuyện, không phải là tôi hù dọa các cậu, chính tôi cũng không gánh nổi." Chu Tự Hoành này chính là Diêm Vương, Phùng Thần anh không chọc nổi.

Chu Tự Hoành từ trong thang máy bước ra, phát hiện cửa nhà mình cũng không khóa, trong lòng không khỏi rơi lộp bộp xuống. Bước mấy bước vào phòng, đèn phòng khách sáng trưng, từ phòng ngủ mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, Chu Tự Hoành nhanh chóng dán thân mình lên tường, cẩn thận lắng nghe, có tiếng cười của một người đàn ông, nghe vừa dâm loạn vừa kinh khủng.

Chu Tự Hoành dán sát vào vách tường đi tới, đến trước cửa phòng ngủ, nhắc chân đá vắng cửa, liền nghe tiếng cô dâu nhỏ vang lên sau lưng anh: "Chú Chu!"

Chu Tự Hoành nhanh chóng quay đầu lại, vợ anh cúi đầu thay dép, mặc quần áo ở nhà thoải, không biết từ đâu tiến tới đứng phía sau anh, trong tay còn xách theo thùng rác, trong ngực còn ôm mèo con, mắt to tròn trừng được lớn, cái miệng nhỏ nhắn ngạc nhiên mở thành hình chữ O, nhìn anh.

Chu Tự Hoành nhìn lướt qua phòng ngủ, không khỏi bật cười, là laptop trên giường cô nhóc phát ra âm thanh, hẳn là đang xem phim, anh còn tưởng rằng..... Thật suýt chút nữa bị vợ anh hù chết.

"Chú Chu, sao anh lại đập cửa vậy?" Hựu An hết sức kỳ quái nhìn Chu Tự Hoành, vừa vào nhà liền nhìn thất anh nhắc chân đá vắng cửa phòng ngủ, tư thế vô cùng đẹp trai, nhưng cửa phòng ngủ trêu chọc gì anh sao.

Chu Tự Hoành tiến tới, cầm thùng rác trong tay cô để qua một bên, sờ sờ gương mặt cô dâu nhỏ: "Sao không khóa cửa đã ra ngoài? Không sợ người xấu vào nhà sao."

Hựu An cười hi hi nói: "Làm gì có nhiều người xấu như vậy, chung cư chúng ta có tiếng là an toàn nhất thành phố, ngay cả có người xấu cũng không vào được."

Chu Tự Hoành cảm thấy cô dâu nhỏ nhà anh tồn tại quan niệm nhầm lẫn quá nghiêm trọng, anh liền vươn tay ôm lấy cô ngồi lên ghế sofa, bắt đầu giáo

dục cô dâu nhỏ: "Hệ thống bảo an nghiêm mật thế nào đi nữa cũng có điểm mù, phương pháp phòng tránh bị xâm nhập tốt nhất là mình phải luôn cảnh giác, đi ra ngoài nhớ khóa cửa, phát hiện có kẻ khả nghi theo dõi, lập tức gọi điện thoại cho anh, biết không?"

Hựu An nghiêng nghiêng đầu, nghi ngờ quan sát anh thật lâu, đưa bàn tay nhỏ bé sờ sờ trán của anh: "Chú Chu, diễn tập không thuận lợi sao? Các anh thua sao?"

Lòng ngực Chu Tự Hoành phập phồng, rất không hài lòng nói: "Chồng em mà có thể thua sao?" Người đàn ông này rất hiểu thắng, đôi lúc có vẻ đặc biệt ngây thơ.

Chu Tự Hoành giờ tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ bé của Hựu An, nghiêm túc khác thường nói: "Vợ à, không được phân tâm, lời anh vừa nói em nghe rõ chưa?"

Hựu An gật đầu qua loa: "Nghe rồi!" lại chu chu môi: "Chú Chu, anh đúng là già rồi, sao lại trở nên hay cầu nhàu như vậy."

Những lời này của cô dâu nhỏ thực sự rất chói tai, Chu Tự Hoành bất mãn nhú nhú mày, ngẩng đầu chặn lại cái miệng nhỏ nhắn khiến người ta vừa yêu vừa hận, răng sức gặm cắn, đầu lưỡi đưa vào bên trong khuấy động hương vị ngọt ngào, lưỡi kéo từ bình nhỏ nhỏ bắt đầu tham lam bú mút, dường như muốn đem cả lòng của cô dâu nhỏ hút ra từ miệng.....

Bàn tay cũng bắt đầu không thành thật, qua lớp vải vóc nắm lấy bộ ngực mềm mại của cô dâu nhỏ, dùng sức xoa nắn, xoa nắn tới khi cô dâu nhỏ không ngừng rên rĩ.....

Diễn tập tổng hợp ở Quân khu kéo dài một tháng, một tháng này quả thật khiến Chu Tự Hoành ghen mà chết, lúc ẩn núp trong vùng đất hoang, vừa nghĩ tới cô dâu nhỏ ở nhà, người anh em của anh liền đứng thẳng. Sau khi cưới, hai người chưa từng xa nhau nhiều ngày như vậy, hiện tại cuối cùng cũng ôm được cô dâu nhỏ vào trong ngực, nếu Chu Tự Hoành còn có thể chịu đựng, khẳng định là chính là bất lực.....

Cách y phục xoa nhẹ một lát, dù sao cũng chưa đã ghê, giống như gãi không đúng chỗ ngứa, càng gãi càng ngứa, muốn tiến vào, cùng cô dâu nhỏ nhà anh tiếp xúc thân mật, bàn tay to sờ soạn nửa ngày, cũng không tìm được cách đi vào huyết khẩu, khiến Chu Tự Hoành nhanh chóng thở hổn hển.

Hựu An bị bộ dạng nôn nóng háo sắc của anh làm cho tức cười. Bộ y phục trên người là Giai Kỳ tặng cô, nghe nói cũng được xem như một loại tình thú, chất liệu nhung San Hô dán sát vào cơ thể, mặc lên người thoải mái khác thường, mùa này mặc rất thích hợp. Bộ quần áo ở nhà tạo hình theo dạng con thỏ trắng nhỏ, trên mũ có hai lỗ tai bằng lông, phía sau mông còn có cái đuôi nhỏ vênh lên, khóa kéo dẫu ở sau lưng, không nhìn kỹ, thật không thể tìm ra.

Nụ cười này của cô gọi lên lòng hiếu thắng của Chu Tự Hoành, há mồm cắn gương mặt non nớt của cô dâu nhỏ một hóp, oán hận nói: "Vợ à, em dám xem thường chồng em sao? Mới một tháng không thu thập em, em liền quên chồng em lợi hại thế nào rồi sao, lát nữa em đừng mong có thể cầu xin tha thứ, hôm nay dù có cầu xin cũng sẽ không bỏ qua cho em, nghe

Chu Tự Hoành lật người lại, đè cô dâu nhỏ xuống dưới người, bắt đầu lục lọi trên dưới tìm khóa mở của bộ y phục này. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Chu Tự Hoành thiếu chút nữa thì phun máu mũi, thật không ngờ cô dâu nhỏ nhà anh còn có loại tình thú này. Cô dâu nhỏ giống như con thỏ nhỏ trắng như tuyết nằm dưới thân, là đàn ông ai cũng hận không thể giày xéo cô.

Rốt cuộc cũng tìm thấy khóa kéo, cánh tay anh vừa lật liền xoay cô dâu nhỏ lại, kéo khóa từ trên xuống, giống như đang mở quà, làm cho Chu Tự Hoành hưng phấn khác thường.

Kéo khóa kéo ra, bên trong là thân hình tròn bóng của cô dâu nhỏ. Cô dâu nhỏ mặc quần lót chữ đinh, lộ ra hai bờ mông nhỏ trắng hồng, Chu Tự Hoành không nhịn được mà gặm cắn, thân thể cô dâu nhỏ mềm mịn còn mang theo mùi sữa tắm nhàn nhạt, khẳng định vừa mới tắm xong.....

Chu Tự Hoành kích động không thôi, không ngừng gặm cắn, lần lượt in từng dấu răng trên mông cô dâu nhỏ. Cả người Hựu An như có lửa đốt, muốn đưa tay đẩy anh ra, bắt đầu đi lại đưa lưng về phía anh, lại bị người đàn ông này gát gao đè trên ghế sofa, căn bản là không thể nhúc nhích, hơn nữa, người đàn ông này gặm cắn một hồi liền bắt đầu tấn công các nơi khác.....

Hựu An cảm giác anh lột sạch quần áo ở nhà của cô, kéo thân thể của cô ra ngoài, đẩy rộng hai chân cô ra, để cô nằm úp sấp, mà cái miệng ám áp của anh cũng không an phận, môi lưỡi gặm cắn da thịt non mềm phía trong bắp đùi cô, dần dần đi lên, cuối cùng rơi vào giữa..... Hựu An không khỏi rên lên một tiếng, cái loại xúc cảm nóng bỏng này làm đầu óc cô trắng xóa, Hựu An rầm rì vài một tiếng, nhưng nhớ trong lòng dần dâng lên, một chút ý thức cuối cùng cũng hóa thành khát vọng, môi lưỡi anh linh hoạt liếm hôn, gặm cắn, tốc độ ngày càng kịch liệt, cả người Hựu An run rẩy đạt cao trào, chất dịch ngọt ngào theo cơ thể tiết ra..... Bị người đàn ông này dùng miệng phục vụ mà lên đỉnh.

Chu Tự Hoành lật cô lại động thân tiến vào, không khỏi rên lên một tiếng, bên trong nóng bỏng cùng co rút dòn dập, thiếu chút nữa khiến anh vừa đi vào liền nợp vù khí đầu hàng, nếu thật sự như vậy về sau anh cũng đừng mong tiếp tục lần lộn.

Chu Tự Hoành cúi đầu xuống hôn vợ anh, cắn răng nói: "Thả lỏng, thả lỏng, vợ à, muốn bé gãy chồng em sao! Ừm....." Chu Tự Hoành vừa di chuyển vài cái chợt cảm giác chân có chút ngứa, thật không thích hợp, không khỏi cúi đầu nhìn xuống, ra là Mèo con nhà anh, không biết tới nằm bên chân anh từ lúc nào, một đôi mắt mèo mở lớn không chớp dõi theo thân thể cô dâu nhỏ nhà anh.

Chu Tự Hoành liền cảm thấy cổ họng có một con ghen tức ngùn ngụt bốc lên, thật muốn một cước đá nó qua một bên. Có thể tưởng tượng được vợ anh yêu quý con mèo này đến mức nào, nếu anh thật sự làm như vậy, nói không chừng sẽ đắc tội với cô dâu nhỏ.

Không thể đựng đến nó, Chu Tự Hoành ôm lấy vợ anh, bước về hướng phòng ngủ, a..... Thân thể của hai người vẫn còn liên một chỗ, vừa di chuyển,

Hựu An liền cảm thấy vật trong cơ thể như lớn thêm một vòng, lấc lư này giống như tần số nảy lên liên tục trong cơ thể, giống như anh đang đâm xuyên qua cô

Chu Tự Hoàn cũng cảm thấy cô dâu nhỏ kích động, khiến anh cũng ngày càng gấp, đi nhanh vào phòng ngủ, lúc mèo con muốn theo vào là nháy mắt cửa liền khép lại, trực tiếp đặt cô dâu nhỏ lên trên cửa, bắt đầu di chuyển..... Bàn tay đem cặp chân mềm mại của vợ anh nhấc lên, từng cái từng cái đẩy vào càng sâu hơn, đưa Hựu An lên đỉnh, không ngớt kêu lên từng tiếng.

Hựu An cảm giác mỗi cái đều đâm đến cực hạn, loại cảm giác ê ẩm căng căng này như muốn lấy mạng cô, tư thế này quá sâu, sâu đến mức cô cảm thấy không chừng cái nào người đàn ông này cũng đâm tới miệng tử cung cô, lại vẫn đang tiếp tục đi vào ma sát bên trong, cô nhịn không được bắt đầu cầu xin tha thứ: "Chú Chu, quá sâu, quá sâu, đau..... đau..... Chậm một chút, chậm một chút..... Uhm uhm....." Tiếng cầu xin mềm nhũn không có chút sức thuyết phục, đều bị nụ hôn cuồng dã của Chu Tự Hoàn nuốt vào bụng.

Hôn đủ vốn, Chu Tự Hoàn vẫn không buông tha, hỏi cô: "Sâu ư, vợ à, còn chê năng lực của chồng em không, hả? Nhóc con, dám coi thường anh, xem hôm nay anh có thu thập được em không..... Gọi ông xã, khen ngợi ông xã..... Mau gọi....." Vừa nói xong, phía dưới liền dùng sức đâm vào, càng lúc càng mạnh hơn.

Hựu An cảm thấy, có lẽ ngay cả hai túi nhỏ của anh cũng chen vào rồi, sâu tới mức cả người cô run rẩy từng trận, loại cảm giác như sợ hãi lại như khuây khoả, làm trí cô đã sớm tan biến, nghe theo lời anh, theo từng nhịp đâm vào, hét to: "Ông xã, ông xã thật tuyệt vời, a..... A ông xã....." Đầu trắng xóa một mảng, mọi thứ như nổ tung, trước mắt chỉ còn trống rỗng.....

"Chú Chu, em đói bụng..." Cô cũng không nhớ rõ tối qua người đàn ông này làm mấy lần, chỉ nhớ cái cảm giác đó kéo dài, một lần lại một lần leo lên đỉnh khoái cảm, đến cuối cùng, cô và thân thể anh giống như hoà vào làm một.

Một tháng không gặp, một đêm bù cho cả tháng, Hựu An cảm thấy, mỗi gân cốt trên người giống như bị tháo ra mà lắp lại lần nữa vậy, hơn nữa, eo vừa đau vừa xót, rõ ràng là triệu chứng của đục vọng quá độ. Nhưng sau một đêm mệt nhọc, người đàn ông này vẫn tinh lực mười phần như cũ, ôm cô vừa hôn vừa gặm.

Cảm giác phía dưới có cái gì đó lại cứng lên chĩa vào, Hựu An vội vàng nói: "Chú Chu, em đói bụng....." Cũng thật sự là đói bụng rồi, đi giúp việc làm cơm so ra rất kém Chu Tự Hoàn, cô bị người đàn ông này nuôi thành người kén ăn rồi, Hựu An đói với cơm canh đã đến nông nỗi bắt bẻ soi mói mọi điều rồi. Hơn nữa, Hựu An biết rõ ông chồng cô thương cô, không nỡ để cô đói bụng.

Quả nhiên, Chu Tự Hoàn cúi đầu nhìn kỹ cô một lúc lâu, bàn tay xẹt qua vòng eo mảnh khảnh của cô, để lên ngực cô nhéo hai cái nói: "Một tháng nay không ăn cơm đảng hoàng phải không? Nơi này cũng nhỏ, vợ anh muốn ăn gì?"

Hựu An nhìn ra ngoài cửa sổ một chút: "Chúng ta ăn lẩu cay được không?"

Chu Tự Hoàn lật người xuống giường, luột mặc quần lín. Rửa mặt xong, ra ngoài, mở tủ treo quần áo chọn cho cô dâu nhỏ một chiếc váy len lông cừu màu xanh mỏng.

Hựu An nhìn qua liền nuốt nước miếng: "Không mặc cái này, rất thiếu nữ tính." Chu Tự Hoàn không khỏi nở nụ cười, đi tới hôn vợ anh một cái: "Vợ anh vẫn còn nhỏ, mặc dù không còn là thiếu nữ, nhưng so ra vẫn còn thanh xuân hơn rất nhiều thiếu nữ. Ngoan đi, mặc cái này đi, lát nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm, thuận tiện mua chút nguyên liệu nấu lẩu, buổi tối chúng ta lại ăn lẩu được không?" Nói xong bèn chọn đồ lót tương xứng, mặc lên cho cô dâu nhỏ.

Hựu An duỗi cánh tay để cho anh trông dây áo vào, nắm sắp trong ngực anh, để anh cài móc khóa phía sau. Chu Tự Hoàn cài móc khóa xong, cúi đầu nhéo nhéo mặt vợ anh, trêu ghẹo: "Thành con gái anh thật rồi, về sau nếu sinh một cô nhóc, anh sẽ rất mệt đấy, phải hầu hạ hai cô tông

một lớn một nhỏ."

Sắc mặt Hựu An có chút trầm xuống, để anh mặc váy, nghiêng người về phía trước, nhào vào trong ngực anh, cánh tay nhỏ nhắn ôm cổ anh, thật lâu không nói lời nào.

Chu Tự Hoàn sững sốt một chút, đưa tay lên sờ tóc cô, dịu dàng hỏi: "Vợ anh bị sao vậy? Vợ yên tâm, tương lai, ngay cả khi có con gái, trong lòng chồng em, vợ anh vẫn là bảo bối xếp thứ nhất, bảo bối ngoan, đừng ghen với con gái chứ!"

Hựu An rầu rĩ nói: "Chú Chu, nếu em không thể sinh con thì sao?" Chu Tự Hoàn hơi đẩy cô ra một chút, nghiêm túc nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ anh, mới phát hiện trên hàng mi của cô dâu nhỏ hiện lên vết u sâu nhàn nhạt, như một cô vợ trẻ ưu thương.

Chu Tự Hoàn không khỏi cười khẽ một tiếng, búng một cái lên trán của cô: "Đoán mò cái gì?" Hựu An ngửa đầu, đôi mắt to không chớp nhìn anh, cô chấp hỏi: "Anh vẫn chưa trả lời em, nếu em không thể sinh con thì làm thế nào? Anh còn muốn em sao?" Trong giọng nói chứa đầy sự thấp thỏm không yên.

Chu Tự Hoàn yêu thương cô còn không kịp, tha thiết ôm cô vào trong lòng: "Xin lỗi vợ, anh không biết em sẽ chịu áp lực lớn như vậy. Anh thực sự rất thích trẻ con nhưng trước khi gặp em, ngay cả nghĩ đến việc lấy vợ anh còn chưa nghĩ. Khi đó, cuộc sống của anh trừ diễn tập chính là huấn luyện, vốn cho rằng đã tham gia quân ngũ thì cả đời sẽ trôi qua như vậy. Nếu thật như thế, anh nghĩ sẽ rất tiếc nuối, vì đời người sẽ rất đơn điệu. Em không biết đâu, anh thấy rất may mắn khi gặp được em, khi đó khẩn cấp muốn cưới em về, cũng không phải vì đứa bé, mà là vì em. Anh muốn ôm em, che chở em, nắm tay em từ nay cho đến hết đời, đến khi tóc chúng ta trắng xóa. Em chính là bảo bối lớn nhất anh nâng niu trong lòng bàn tay, đứa bé chỉ là anh yêu ai yêu cả đường đi, là kết tinh tình yêu của hai chúng ta, có em, này của anh đã đủ."

"Chú Chu ...". Hựu An chưa bao giờ biết, người đàn ông này lại có thể nói ra lời cảm động như vậy. Từ khi biết anh, anh cũng chiều cô, bảo hộ cô nhưng thời khắc này, cô cảm thấy Chu Tự Hoàn rất yêu cô, rất yêu, rất yêu. Người đàn ông này đã ba mươi sáu, phương thức biểu đạt tình yêu kín đáo như vậy, cũng không đem lời yêu đặt trên khoé miệng. Có thể nói ra, lại khiến người ta cảm thấy tình yêu sớm khế sâu vào lòng anh, khế cốt ghi tâm

Chu Tự Hoàn hôn một cái lên nước mắt của cô, cười nói: "Vợ anh lại cảm động, chỉ cần cảm động một chút vợ anh cũng khóc, thật xấu, sao cũng không sửa được. Nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sắp giống như An An rồi". Hựu An chu môi: "Hoành Hoành, không phải An An". Chu Tự Hoàn cười: "Được, Hoành Hoành thì Hoành Hoành, đi thôi, con mèo nhỏ nhà anh khóc nhè, nên đi rửa mặt rồi...." Hai người chuẩn bị một chút, lúc ra đến cửa đã mười một giờ.

Xe dừng, Hựu An cúi đầu nhìn ra bên ngoài một chút, là một tòa nhà lớn hai lầu, vô cùng khí thế, hình dáng cũng không giống một nhà hàng, tòa nhà này mang mấy phần phong cách Italy, có loại khiêm tốn đến xa hoa.

Hựu An chỉ chỉ phía ngoài nói: "Anh xác định nơi này là quán ăn?" Chu Tự Hoàn cười, nghiêng người tháo dây đai an toàn trên người cô ra, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ hồng hồng của cô dẫu nhỏ: "Yên tâm đi, chồng em không nở bán em đâu. Đây là nhà hàng của Tự Hàn, nói là món ăn gia đình gì đó, trước kia đã đến mấy lần, món ăn không tệ, lại không phải tốn tiền, có sao không ăn chứ".

Hựu An cười hi hi một tiếng: "Chiếm lợi từ em trai mình, chú Chu, da mặt anh dày đến đâu?" Chu Tự Hoàn lơ đãng, xuống xe, ôm cô dẫu nhỏ xuống xe, kéo vào trong ngực: "Ai bảo ông xã em là một anh lính nghèo, lại cưới cô dẫu nhỏ kén ăn, chiếm chút lợi ích của em trai cũng đúng thôi. Yên tâm, cứ ăn của em chồng em thoải mái, tài sản của thằng nhóc này lên đến cả tỷ, không kém nhà giàu mới nổi chút nào."

Ôm Hựu An đi vào, bên ngoài nhìn khá khiêm tốn nhưng bên trong lại tương đối khác biệt, rất xa hoa nhưng cũng không xanh vàng rực rỡ. Theo giá cả của những bức bích họa trang trí trên tường kia cũng có thể đoán được một phần. Chu Tự Hoàn luôn xem em trai mình là nhà giàu mới nổi, nhưng nhìn những thứ trang trí nơi này cũng có thể thấy Chu Tự Hàn rất biết thưởng thức.

Hai người được dẫn tới một gian phòng, đi vào, Hựu An không khỏi kêu lên. Ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt là một mảng lớn forget me not, từng đóa từng đóa hoa màu lam trong suốt san sát nối tiếp nhau, cái loại hương thụ thị giác rõ ràng đó khiến Hựu An thất thần nửa ngày vẫn chưa tỉnh lại, dán trên cửa kính, miệng há lớn.

Chu Tự Hoàn cũng kinh ngạc chỉ chỉ bên ngoài hỏi: "Lần trước tới, tôi nhớ bên ngoài không phải thế này". Nhân viên quản lý một mực cung kính trả lời: "Hoa này mới được chở về từ nước ngoài vào tháng trước, cũng không dễ chăm sóc, là loại hoa rất quý hiếm, mời cả chuyên gia nước ngoài đến chăm sóc. Chu tổng bảo ông ta, cho dù làm cách nào cũng phải cho ông ấy thấy hoa forget me not nở rộ".

Chu Tự Hoàn rất bất ngờ. Nói thật, người em trai kia so với anh còn không có một tế bào lãng mạn nào, thật sự là một người đàn ông lý trí đến lạnh khốc, sắp xếp như vậy phải nói là một thủ đoạn rất hay để lấy lòng phụ nữ. Nhưng Chu Tự Hoàn thật không thể nghĩ ra, cô gái nào có bản lĩnh lớn như vậy, có thể khiến người em trai lạnh lùng của anh lãng phí tiền của để dây dưa.

Không xem thực đơn, Chu Tự Hoàn nói thẳng: "Cô sắp xếp vài món ăn lên đây là được, đủ dinh dưỡng nhưng đừng quá béo, hải sản, nhưng không lấy sò hến, nhớ để ít hành, gừng thôi, rau thơm hay thứ gì quá nồng thì đừng để. À, đem một bình trà thảo dược lên trước giùm".

Nhân viên quản lý đi ra ngoài không khỏi chặc lưỡi một cái, hai anh em nhà này người sau càng tỉ mỉ hơn người trước, có điều đối xử với phụ nữ lại thật tốt, người sau lại tốt hơn người trước. Sao không để cho cô cũng gặp được một người đàn ông như vậy.

Nhân viên quản lý đi ra ngoài, chỉ lát sau, nhân viên phục vụ bưng trà thảo dược vào.

Chu Tự Hoàn ôm cô dẫu nhỏ đến chỗ ngồi, rót cho cô một chén trà thảo dược: "Lúc sáng em nói họng hơi ngứa, khí hậu mùa thu khô ráo, uống chút trà này, rất thông cổ họng..

Hựu An bị dụng cụ pha trà tinh xảo trên bàn hấp dẫn, ẩm trà thủy tinh trong suốt, trong ẩm thả vào rất nhiều cánh hoa, phía dưới đặt một cây nến tinh xảo, phát ra ánh sáng mờ ảo ấm áp, cánh hoa trong nước nở ra, xinh đẹp tựa như ảo mộng.

Hựu An nếm một ngụm nhỏ liền để xuống, vị ngọt lại có mùi thuốc đông y.

Chu Tự Hoàn lắc đầu một cái, bưng đến bên miệng cô, dụ dỗ: "Ngoan, uống hết chén trà đi em". Hựu An ním môi xoay đầu, ý là không muốn uống.

"Trong này có bỏ trái lựu ươi, chữa đau họng cho em, không có mùi gì đâu, ngoan, uống hết chén trà đi, nếu không anh mớm cho em.....".

Xoay một cái, toàn bộ trà liền đổ vào miệng Chu Tự Hoàn, ôm cô dẫu nhỏ vào trong ngực mình, trực tiếp che lấy miệng cô, mớm toàn bộ nước trà vào. Khi trà đã mớm xong, cũng không buông cô ra, khuấy động chất mật trong miệng cô dẫu nhỏ, từng ngụm từng ngụm nuốt hút chặc chặc vang lên.....

Hựu An cảm thấy không khí trong phổi mình sắp bị người đàn ông này hút sạch, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến đỏ bừng, chợt, cửa bị đẩy ra, giọng Chu Tự Hàn vang lên: "Anh trai, chị dâu, các người....." Nói đến một nửa, liền cười: "Xin lỗi,

các người cứ tiếp tục....". Lại khép cửa lại.

Hựu An xấu hổ muốn chết, còn ra vẻ thống gì, ở chỗ em chồng lại dính vào với Chu Tự Hoàn, em chồng sẽ nghĩ gì đây? "Đều tại anh, đều tại anh, sói

già háo sắc....." Hựu An vùng nắm quả đu đủ nhỏ dùng sức đập Chu Tự Hoàn vài cái, vẫn chưa hết giận, đưa tay đến ngang hông Chu Tự Hoàn, hung hăng nhéo vài cái. Chu Tự Hoàn giả vờ đau ai u kêu hai tiếng: "Vợ, em nương ngừng gì chứ? Hai chúng ta là một đôi nghiêm chỉnh, thân mật ở đâu ai mà quản chứ, lại nói, Tự Hàn cũng không phải là người ngoài".

Hựu An tức giận, lại nhéo anh vài cái: "Anh còn nói?" "Được rồi, được rồi, anh không nói nữa, được chưa?" Giọng hô lên: "Chu Tự Hàn, con mẹ nó, đừng có ở bên ngoài nghe lén, thịt của anh cậu sắp bị chị dâu cậu ngắt xuống hết rồi".

Chu Tự Hàn đẩy cửa đi vào, cười híp mắt quét qua Hựu An, chị dâu bị anh trai nuôi thật tốt rồi, càng ngày càng xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng mềm mịn, một thân váy lông dê xanh mỏng, mặc trên người cô có loại thuần khiết của thiếu nữ cùng sự phong tình của thiếu phụ, rất mê người.

Chu Tự Hoàn đuổi chân đạp cậu ta một cước, ghen tức nói: "Thằng nhóc thối, nhìn gì chứ?" Chu Tự Hàn vui vẻ: "Được, được, không nhìn nữa là được chứ gì, anh xem, anh cho chị dâu em ăn mặc xinh đẹp như vậy, không phải là để người ta ngắm sao?"

Chu Tự Hoàn tức giận: "Thối lắm, vợ của anh cậu, cần gì phải để người khác ngắm chứ".

Chu Tự Hàn thật bất ngờ, ban đầu khi anh trai kết hôn, lại cười một

cô nhóc, anh cũng không coi trọng lắm. Nhưng sau đó lên nhìn lại, mắt thực muốn lọt trùng. Có thể bởi vì chị dâu thực sự rất nhỏ, lúc ở cùng anh trai, Chu Tự Hàn cảm thấy hai người không giống một đôi, có chút cảm giác như cha như anh vậy.

Nhưng vừa rồi khi đẩy cửa ra nhìn thấy anh trai như vậy, cử thật, giống như đã thú dối bụng tám trăm năm hận không thể bỏ nhào vào nuốt toàn bộ cô dâu nhỏ này vào trong bụng, có thể thấy được trong phương diện kia, hai người rất hài hòa. Chỉ là, anh cũng có chút lo lắng thay chị dâu, thân thể gầy nhỏ mong manh như vậy, có thể chịu đựng được anh trai mình sao?

Tác giả có lời muốn nói: chỗ này xin cảm ơn thịt viên Từ Khí Đông Lai, Kim từ, dưa chua xanh biếc, 848403, xiyoujuice, các bạn cùng học lớp Bá Vương.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Chu Tự Hàn là một người bận rộn, vì vậy cũng chỉ nói được mấy câu đã phải đi. Hai người ăn cơm xong, vừa ra khỏi nhà hàng, Chu Tự Hoàn cảm thấy cô dâu nhỏ nhà anh đột nhiên đứng sững lại, bất động, mắt mở trừng trừng nhìn phía bên kia. Chu Tự Hoàn cũng nghiêng đầu nhìn sang.

Hựu An có chút ngạc nhiên, nhìn cô gái đang bước xuống chiếc xe sang trọng, không nhìn kỹ, thật không thể nhận ra là Lưu Kim Yến. Cũng chưa được bao lâu mà cô ấy đã thay đổi đến chóng mặt như vậy, cả người phục trang đẹp đẽ, nhưng cảm giác phong trần lại nhiều nhiều thêm vài phần, không còn nhận ra hình tượng bông hoa nhỏ yếu ớt, nghiêm chỉnh lại có chút uy khuất ngày xưa, quả thật như hai người hoàn toàn khác nhau. Trời lạnh như thế mà cô ấy còn mặc một bộ váy màu đen bó sát người thiếu vài trăm trọng, cảm giác như mặc chỉ để cho có, bà vai cùng hơn phân nửa bộ ngực đều lộ ra bên ngoài, những lọn tóc xoăn xoã xuống, đi bên cạnh một người đàn ông nhìn qua có vẻ cũng đã 60. Xuống xe đi được vài bước, Hựu An liền nhìn thấy lão già đó nắm móng cô vài cái, mà Lưu Kim Yến chỉ lơ đãng cười khách, rất lạnh lùng.

Nhìn thấy bọn họ, Lưu Kim Yến có vài phần xấu hổ, nhưng chỉ thoáng qua, lại lập tức như một đầu sủi, ưỡn ngực ngẩng đầu ôm cánh tay lão già bên cạnh đứng tại chỗ, ánh mắt xẹt qua Hựu An rơi trên người Chu Tự Hoàn, nâng lên một nụ cười phong tình vạn chủng: "Tự Hoàn, đã lâu không gặp."

Chu Tự Hoàn chỉ liếc cô ta một cái, dặt tay cô dâu nhỏ nói: "Đi thôi, không phải em còn muốn đi siêu thị sao....."

Đi tới bên cạnh xe, Hựu An còn nghe lão già đó hỏi đầy bí ẩn: "Kim Yến à! Người đó là ai vậy, không phải là mối tình đầu của em chứ, anh đã nói với em rồi, muốn tìm đàn ông cũng phải tìm người biết tình thú một chút, như vậy ở trên giường mới có thể phục vụ em tới mức chết đi sống lại, lát nữa ăn cơm xong, chúng ta đi tìm chỗ tắm suối nước nóng....."

Đến bãi đậu xe của siêu thị, Hựu An vẫn không nhịn được mở miệng hỏi: "Cái đó, Chú Chu, Lưu Kim Yến....." Nói chưa dứt lời liền bị Chu Tự Hoàn cắt đứt.

Chu Tự Hoàn bế cô xuống, hôn một cái, nói: "Vợ à, chuyện của người khác không liên quan tới chúng ta."

Chu Tự Hoàn là người đàn ông rất có nguyên tắc, trước kia anh đặc biệt chăm sóc mẹ con Lưu Kim Yến, một mặt là trong lòng áy náy với Phùng Cương, mặt khác cũng là cảm thấy cô nhi quả phụ rất đáng thương. Đối với người phụ nữ tên Lưu Kim Yến này, từ đầu chưa từng phòng bị, cộng thêm trời sinh đàn ông vốn dĩ không khỏi có cảm giác đồng tình với người yếu đuối. Anh thật không nghĩ tới Lưu Kim Yến sẽ sử dụng những tâm cơ thủ đoạn kia với cô dâu nhỏ nhà anh, sau này suy nghĩ một chút liền hiểu rõ, trước giờ anh luôn từ phương diện chủ quan mà đối đãi với Lưu Kim Yến, nghĩ lại mới phát hiện, người phụ nữ này thật không đơn giản.

Công việc trong cơ quan, tuy cô ta không phải là nhân viên chính thức trong biên chế nhưng lại luôn thuận buồm xuôi gió, không hề giống những gì cô nói. Sau khi tìm hiểu, Chu Tự Hoàn mới biết được Lưu Kim Yến có mối quan hệ không rõ ràng với lãnh đạo cơ quan, có lúc thậm chí còn đưa họ về nhà. Trước kia nhà cô thuê chỉ là một căn hộ nhỏ có một phòng ngủ một phòng khách, Yến Tử cũng không còn nhỏ, cô mang đàn ông về nhà qua đêm, đối với đứa bé sẽ có ảnh hưởng xấu, đây cũng là một trong số những nguyên nhân Chu Tự Hoàn an bài cho cô ở chung với mẹ Phùng.

Anh cũng không nghĩ tới cô dâu nhỏ nhà mình đã có hiểu lầm từ trước, Chu Tự Hoàn chỉ hi vọng Lưu Kim Yến có thể làm một người mẹ tốt. Đáng tiếc tính cách không an phận của người phụ nữ này là từ trong xương, hơn nữa lại rất thực tế, thực tế tới mức mất nhân tính. Khi không chiếm được lợi ích từ chỗ anh, ngay cả con mình đứt ruột đẻ ra cũng có thể vứt bỏ. Đối với người phụ nữ như vậy, Chu Tự Hoàn chỉ nhìn một cái cũng cảm thấy buồn nôn.

Hai người từ siêu thị về nhà, vào phòng. Hựu An nói với Chu Tự Hoàn: "Anh đừng bày ra vẻ mặt nghiêm nghị như vậy, em cũng không thích ghen lung tung với mấy dạng phụ nữ đó đâu."

Chu Tự Hoàn cười híp mắt nhìn cô: "Vợ à, đây có tính là được tiện nghi mà khỏe mẽ không? Em còn nói mình không thích ăn dấm sao! Ban đầu là ai vì Lưu Kim Yến mà cãi nhau với anh, con ả ỉ tới mức đòi ly hôn vậy."

Hựu An chu miệng: "Việc này sao có thể đổ thừa cho em, anh nói thật xem, có phải lúc đó anh muốn chơi trò mập mờ, không rõ ràng không, đàn ông không phải đều như vậy sao, bất kể mình có thích hay không thích, chỉ hận không thể khiến tất cả người phụ nữ trong thiên hạ chú ý tới mình, đây chính là bản năng động vật của giống đực."

Chu Tự Hoàn dở khóc dở cười, cô dâu nhỏ nhà anh cũng có lúc làm loạn khiến anh thật đau đầu, đối phó với cô dâu nhỏ, hành động luôn hữu dụng hơn từ từ giải thích.

Vì vậy, Chu Tự Hoàn trực tiếp nhào tới, đè cô dâu nhỏ xuống mà gặm cắn, bàn tay lớn giữ chặt đầu cô dâu nhỏ, hôn cho tới khi cả khuôn mặt cô đỏ bừng mới thôi.

Hựu An hít vào từng ngụm từng ngụm, thật lâu mới khôi phục chút sức lực, trừng mắt liếm môi nhìn chằm chằm vẻ mặt đắc ý vì âm mưu được thực hiện thành công của Chu Tự Hoàn, bộ dáng giống y hệt Hoàn Hoàn đang nằm trên đất mở to đôi mắt nhìn bọn họ.

Chu Tự Hoàn nhìn nhìn chú mèo nằm trên đất, lại nhìn cô dâu nhỏ đang phồng má, đưa tay nắm cổ mèo nâng lên, mèo con không chịu, bốn chân giãy dụa vài cái không được, đôi mắt mèo tội nghiệp nhìn Hựu An, meo meo cầu cứu.

Hựu An vội vàng đoạt lấy ôm vào trong ngực: "Sao anh lại khi dễ nó? Hoàn Hoàn trêu chọc gì anh chứ." Hoàn Hoàn cũng rất uất ức meo meo một tiếng tố cáo hành động không nhân đạo của Chu Tự Hoàn.

Chu Tự Hoàn nói: "Anh chỉ muốn nhìn xem nó là đực hay cái, anh luôn cảm thấy, chỉ cần chúng ta vừa thân thiết, nó sẽ dùng một loại ánh mắt ghen tỵ nhìn chằm chằm anh. Vợ à, anh đã nói với em, về sau lúc anh không có nhà, cũng đừng để con mèo này trèo lên giường, biết không, không chừng nó là con đực."

Hựu An cười hi hi: "Đực gì chứ, mấy hôm trước em mang nó đi tiêm phòng, bác sĩ thú y nói nó là mèo cái." "Mèo cái?" Chu Tự Hoàn cẩn thận trừng mắt nhìn đôi mắt mèo, đưa tay ngắt lỗ tai mèo con, bị Hựu An đánh bộp xuống một cái: "Đừng ngắt lỗ tai nó, nó không thích." Sau đó ôm mèo con đi tới phòng bếp lấy đồ hộp cho mèo mở ra đổ vào đĩa thức ăn của mèo con, lại chuẩn bị nước ấm, xong xuôi, để mèo con xuống đất, nhìn mèo con ăn.

Chu Tự Hoàn nhất thời cảm thấy trong lòng chưa chút khó chịu. Kết hôn lâu như vậy, anh có thể coi như là vừa làm cha vừa làm mẹ cho vợ anh, từ tắm đến mặc quần áo, chỉ cần anh đang ở bên cạnh, cô dâu nhỏ nhà anh sẽ không tự làm. Lao tâm lao lực như vậy, cả cảm ơn vợ anh cũng chưa từng nói, với con mèo này thì ngược lại tốt tới không có giới hạn.

Chu Tự Hoàn mím chặt môi lại: "Vợ à, anh khát." Hựu An cũng không ngần ngại: "Em cũng khát, em muốn uống nước dưa hấu." Chu Tự Hoàn âm thầm thở dài, cô nhóc đúng là bị anh làm hư rồi, trông cậy vào cô, còn không bằng tự mình làm. Cô dâu nhỏ kiêu diễm nhà anh muốn uống nước dưa hấu, Chu Tự Hoàn đành đứng lên tới phòng bếp pha nước cho c

Cầm một ly thủy tinh lớn, đổ đầy hơn nửa ly đưa cho vợ anh, nhìn cô dâu nhỏ uống một hớp lớn, Chu Tự Hoàn lại gần hỏi: "Vợ à, nước dưa hấu ngọt không?" Chu Tự Hoàn dán cả khuôn mặt tới gần, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An đỏ lên, gật đầu một cái.

Chu Tự Hoàn bỗng nhiên nói: "Ông xã cũng ném thử một chút....." Hựu An vừa muốn đưa cái ly qua, miệng Chu Tự Hoàn đã tiến tới, trực tiếp chặn miệng của cô lại, thuần thục xâm nhập, khuấy động chất lỏng trong miệng, mút nuốt. Hựu An bị hôn tới choáng váng, cái ly trong tay thiếu chút nữa không cầm được, bị Chu Tự Hoàn đoạt lấy.

Chu Tự Hoàn đẩy cô ra, hô hấp của Hựu An còn chưa thể bình thường, miệng bỗng nhiên lại bị anh ngậm lấy, nước dưa hấu từ trong miệng anh liên tục không ngừng được đầu lưỡi linh hoạt đẩy sang miệng cô. Hựu An muốn cự tuyệt, thế nhưng đầu lưỡi người đàn ông này như quả linh hoạt, đẩy dưa quả quít lưỡi của cô, một miệng lớn nước dưa hấu đều theo cổ họng của cô mà nuốt xuống.....

Chu Tự Hoàn như tìm được trò chơi thú vị, cứ như vậy từng ngụm từng ngụm nuốt hết ly nước dưa hấu. Hựu An bị anh hôn cả người như nhũn ra, cả hơi sức chống đỡ cũng không có. Chu Tự Hoàn lại rất phần khởi, sử dụng cả tay chân, ném y phục trên người mình ra, ôm Hựu An, xoay người đặt cô lên ghế, để cánh tay cô vịn lên thành ghế, chen vào giữa chân cô dâu nhỏ, mở ra, thấy quần lót màu trắng bên trong đã sớm ướt một mảng lớn, không khỏi cười nhẹ một tiếng, đưa tay sờ sờ: "Vợ à, em xem, nơi này của em đã thành lũ lụt rồi....."

Hựu An không khỏi đỏ mặt, Chu Tự Hoàn nghiêng đầu trừng con mèo vừa ăn xong bên kia, còn muốn bày ra bộ dáng đáng yêu. Hoàn Hoàn bị ánh

mất anh quét qua, sợ tới phát run, rất thức thòi vào một cái chui vào ổ mèo. Chu Tự Hoành thoả mãn gật đầu, tay nắm lấy hai bên quần lót, hơi dùng sức đã nghe roẹt một tiếng, lại đi tong một cái.

Hựu An không thể nhớ rõ đã bị người đàn ông này phá hủy bao nhiêu đồ lót, giống như người đàn ông này có loại ham mê kì quái, còn chưa kịp suy nghĩ, liền không nhịn được ưm một tiếng..... Tư thế này tiến vào hơi phí sức, mặc dù độ trơn đầy đủ, nhưng vẫn rất chặt, đi vào một nửa, Hựu An đã cảm thấy có chút đau, vừa định cầu xin anh đổi tư thế, người đàn ông phía sau lại trực tiếp vọt tới tận cùng.....

Cái loại sức lực tạo ra trong nháy mắt đó, vừa chua xót vừa căng tức lại khổ sở, Hựu An còn chưa kịp thích ứng, người đàn ông sau lưng đã chuyển động. Tốc độ chuyển động từ từ tăng nhanh, làm cả người Hựu An di chuyển lúc cao lúc thấp, cái ghế kéo kẹt kẹt rung động, dường như muốn rời ra từng mảnh.

Hựu An vừa cảm thấy đầu gối quỳ dưới đất hơi đau liền bị người đàn ông sau lưng bế lên, hơi thối lui, lật người, đặt cô lên bàn com, toàn bộ vấy lên mông liền thân bằng lông cừu đã bị đẩy qua eo, hai chân Hựu An mở rộng, bị người đàn ông này mở ra với góc độ không tin được, mà bàn tay to của Chu Tự Hoành thì nắm lấy hông cô, thẳng tắp tiến vào.....

Đẩy mạnh vài chục cái, đột nhiên ngừng lại, từ từ gặm nuốt dọc theo cổ vợ anh, từng chút từng chút..... Hai tay Hựu An chống lên bàn ăn sau lưng, cũng sắp đến thời điểm cực hạn, người đàn ông này lại bắt động, loại trống rỗng sốt ruột đó, thật có thể đánh tan tất cả lý trí người ta. Chưa nói đến, người đàn ông này biết rõ từng điểm mẫn cảm trên người cô, gặm cắn cổ gáy cô, khẽ cắn vành tai cô; lưỡi trơn ướt ẩm áp thỉnh thoảng chui ra chui vào lỗ tai cô..... Á..... Hựu An nóng muốn nổ tung.....

Cô bắt đầu từ từ cọ xát, thế nhưng bàn tay người đàn ông này lại gắt gao bóp chặt cô, căn bản là không nhúc nhích được. Hựu An râm rì mấy tiếng, cái miệng nhỏ nhắn chủ động đến gần hôn miệng Chu Tự Hoành, đầu lưỡi mới vừa tiến vào, liền bị Chu Tự Hoành bám lấy, liều mạng mà mút, a..... Hựu An cảm thấy đầu lưỡi của mình sắp bị anh nuốt, miệng, đầu lưỡi cũng tê tê, giống như đã mất đi tri giác, miệng mở rộng, mặc cho nước bọt không kịp nuốt, theo khóe môi nhỏ xuống, tạo ra một chuỗi tơ bạc sáng long lanh.....

Chu Tự Hoành cho là giày vò thế đã đủ, mình cũng sắp đến cực hạn, lưu loát cỡi vấy lông dê cùng áo ngực trên người cô dẫu nhỏ xuống, đặt cô nằm ngang ở trên bàn ăn, kéo cao hai chân của cô dẫu nhỏ gác lên vai, bắt lấy cái mông nhỏ của cô nâng cao, dùng sức đâm vào..... Cô dẫu nhỏ yêu kiều mềm mại kêu lên vài tiếng, hai luồng trước ngực đứng thẳng trong không khí, như hai quả Tuyết lê đã gọt vỏ, tươi ngon mọng nước lại xinh đẹp, theo động tác của anh mà đung đưa lên xuống, trắng bóng, non hồng, khiến Chu Tự Hoành hận không được trực tiếp giết chết vợ anh, sao lại hấp dẫn như vậy.....

Từng phá từng phát đâm vào, cái sau hung ác hơn cái trước. Hựu An cảm thấy, mình sắp hôn mê, sức lực của toàn thân giống như tụ tập ở bộ phận mà hai người kết hợp, vừa nóng, vừa lạnh, vừa đau, vừa căng, thân thể chợt như vỡ ra, khoái cảm chồng chất đến cực hạn rồi bùng nổ vỡ ra. Chu Tự Hoành có thể cảm giác rõ ràng có một luồng nhiệt nhanh chóng xông ra, tưới lên người anh em của anh, tiếp theo, là một trận co rút thật nhanh. Chu Tự Hoành không khỏi rên lên một tiếng, cấp tốc ra vào vài chục cái, rồi cuộc phun hết ra ngoài.....

Giày vò thực có chút hung ác, cảm giác tuyệt diệu sau khi ra quân thần tốc qua đi, Chu Tự Hoành cúi đầu chỉ thấy mắt vợ anh nhắm lại, hơi thở dường như cũng ít đi, sợ hết hồn, vội vàng đưa tay thăm dò hơi thở của vợ anh một chút, bị Hựu An mềm mại giơ tay lên vỗ anh một cái, mắt mở ra thành một khe nhỏ, trừng mắt liếc anh một cái liền nhắm lại.

Chu Tự Hoành không khỏi bật cười, tiến tới, rất ôn tồn hôn cái trán trơn bóng, mắt xinh đẹp, cái mũi nhỏ ngạo nghễ ưỡn lên còn có miệng nhỏ đỏ hồng tươi đẹp của vợ anh..... Nhỏ giọng nói: "Vợ à, thể lực em tốt hơn nhiều rồi, nếu là trước kia, anh mới giày vò, em đã sớm hôn mê. Hôm nay còn có hơi sức đánh ông xã em, có thể thấy rằng em đã được ông xã luyện....."

Hựu An lười phản ứng lại ông chồng này, da mặt cũng có thể dày hơn tường thành rồi. Hựu An chậm chạp nhìn lại, tức giận: "Còn chưa đi ra ngoài?" Chu Tự Hoành vui vẻ: "Vợ à, đây là em qua cầu rút ván rồi, em nói thật với người ông xã đi, một trận vừa rồi em có vừa ý hay không, hả? Lúc ấy em cũng rên rì....." Hựu An mở mắt ra, đưa tay nắm thịt trước ngực anh, oán hận nheo một cái: "Không cho nói, không cho nói....." "Được, được, không nói, không nói là được chứ gì? Vợ anh còn nhỏ, da mặt mỏng, ngưng ngưng, ông xã phục vụ em tắm rửa sạch sẽ ghen....."

Ôm Hựu An vào phòng tắm, Hựu An chợt suy nghĩ thấu đáo tại sao người đàn ông này ham thích phục vụ cô như vậy, không sợ phiền mà tắm rửa, mặc quần áo cho cô. Bởi vì trong quá trình đó, luôn có thể đem đầu hũ của cô ăn lần từ trong ra ngoài, hơn nữa còn có thể làm cái việc kia, cũng càng ngày càng phóng khoáng, tiếp tục dày vò, chẳng phân biệt được trường hợp địa điểm, đa dạng chồng chất, mỗi lần chưa khiến cô sống dở chết dở là chưa chịu thôi.....

Giai Kỳ múc một muỗng kem cho vào trong miệng, nhìn cô nhóc đối diện không biết nghĩ cái gì mà đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng không khỏi oán thầm. Cô còn nhớ rõ, trước kia khiêu hò với Trần Lỗi luôn vô cùng bảo thủ, có thể nói là tư tưởng chỉ có ở thời Hán, là đào mộ cô moi lên mà có, phải nói Trần Lỗi cũng thật bị thống, làm bạn trai cô nhóc này sáu năm, nhiều lắm là hôn nhẹ lên môi, cầm tay. Còn Chu Tự Hoành thì sao? Quen biết không tới một tháng liền trực tiếp bắt được, thu thập cô nhóc từ trong ra ngoài. Nhìn khuôn mặt mềm mại mang vẻ động tình của cô nhóc một chút xem, khỏi phải nói nhiều, nhất định là bị ông xã tưới mà thành rồi. Chỉ là nghiêm túc mà nói, Trần Lỗi cũng không đáng buồn nhất, muốn nói, phải nói tới anh Đông. Quan tâm chăm sóc cô nhóc này suốt chín năm, đừng nói tới cái miệng nhỏ nhắn, bàn tay nhỏ bé cũng chưa từng được chạm qua, còn bị cô nhóc này bài xích không muốn gặp, quả là vô cùng xui xẻo, đáng tiếc cho một đại soái ca.....

Hựu An đưa tay vỗ cô một cái: "Ngán người gì vậy" Tề Giai Kỳ tròn mắt nói: "Minh ngán người? Rõ ràng là từ lúc ngồi ở đây linh hồn của con nhóc cậu không biết đã trôi đi đâu, coi bạn đó, ông xã nhà bạn vừa mới đi, bạn đã như vậy rồi, thật không có tiền đồ mà. Lại nói, nếu ông chồng nhà bạn còn không trở về bộ đội, bạn không sợ sẽ bị người đàn ông nhà bạn hủy đi sao....." Nói xong, hai con ngươi thẳng tắp rơi trên cổ Hựu An.

Khuôn mặt nhỏ của Hựu An đỏ lên, hôm nay cô cố ý mặc một cái áo cổ cao, nhưng vẫn có mấy vết hôn lộ ra rõ ràng. Chu Tự Hoành thích nhất là hôn cô cắn cô, cô vẫn là nhẹ nhất, bắp đùi của cô bây giờ đều vết hôn bầm tím, ai không biết, còn tưởng cô bị bạo lực gia đình, thật ra thì chính là hai người

làm quá kịch liệt thôi.

Chu Tự Hoành nghỉ phép ba ngày, trừ lần ăn bữa cơm với Chu Tự Hàn, đi siêu thị một chuyến, thời gian còn lại, một bước hai người cũng không ra khỏi cửa, đều là làm chuyện kia, trong nhà góc nào cũng giày vò qua một lần, trừ ăn, đây chính là việc chủ yếu. Hựu An thực buồn bực, Chu Tự Hoành cũng là một người đàn ông bận rộn nhiều việc, lấy đâu ra tinh lực lớn như vậy.

Tề Giai Kỳ thấy cô nhóc này lại mất hồn, quơ quơ tay: "Đừng rồi, bạn đoán xem, hôm trước mình nhìn thấy ai?" "Ai vậy?" Hựu An hút một ngụm sữa hỏi cô.

Tề Giai Kỳ nói: "Chính là người đàn bà tên Lưu Kim Yến muốn dụ dỗ chồng bạn đó. Mình nói cho bạn biết, chỗ mình hôm qua loạn lòng vòng cả lên, cô ta sống bám vào một lão già chủ mỏ than, lão ta lại là một lão háo sắc. Công ty mình có một người mẫu mới, lão ta tài trợ một chút tiền quay quảng cáo nên đến xem hiện trường. Nói cho bạn hay, hai người đó làm ở ngay phòng thay quần áo, không biết Lưu Kim Yến kia là theo dõi hay sao mà biết được, trực tiếp xông vào, kéo cô à kia từ phòng thay quần áo ra, hai người đánh nhau một hồi, chắc! Chắc! Bạn không biết quang cảnh lúc ấy náo nhiệt tới nhường nào đâu, cô người mẫu đó, cả người trần trụi đánh nhau với Lưu Kim Yến, từng mảng mỡ trên người lão già kia đều run lên, mặc mỗi chiếc quần đùi can ngăn, thật con mẹ nó đáng xem. Hựu An, cô à Lưu Kim Yến kia chính là một người đàn bà chanh chua, trước kia chỉ già vờ yếu ớt vùi ông chồng nhà bạn thôi, lại còn giờ trò ngang ngược với bạn, nói không chừng bạn cũng sẽ bị đánh cho một trận. Bạn nói xem, à đàn bà này nghĩ thế nào mà lại vì mấy đồng tiền mà tự chà đạp bản thân thành hèn hạ đến như vậy....."

Sau khi Hựu An tạm biệt Giai Kỳ, liền trực tiếp tới nơi ở của mẹ Phùng. Hiện nay rất nhiều người bị bệnh tiểu đường, mẹ Phùng lại đi đứng không lưu loát, Hựu An liền thường đưa thuốc tới tận nhà, tránh cho bà phải chạy tới chạy lui.

Mẹ Phùng kéo tay cô nói: "Hựu An, lại làm phiền con, con xem, ban đầu mẹ của Yến Tử đối xử với con như vậy, con cũng không để trong lòng, còn nhớ tới hai bà cháu này, khiến bà lão như mẹ cũng không biết nói gì cho phải bây giờ."

Hựu An nói: "Đây là việc con nên làm mà, cha Yến Tử là chiến hữu của Tự Hoành, Tự Hoành có nói với con, chiến hữu này như anh em ruột thịt của anh ấy. Mẹ cũng đừng khách khí với con, đây đều là việc con nên làm, mẹ coi vợ ra cho con xem chân một chút....."

Cô kiểm tra một chút, dặn dò: "Da hơi khô, mỗi ngày mẹ nhất định phải nhớ dùng nước nóng ngâm chân, sau đó bôi vaseline như hướng dẫn, bệnh tiểu đường sợ nhất là cơ chân bị cứng, dễ tạo thành hoại tử gây biến chứng....."

"Bà nội, bà nội, cô giáo ở vườn trẻ bảo bọn con tập vẽ cá vàng, con không biết vẽ....." Mẹ Phùng có chút khó xử, Hựu An đứng lên nói: "Để đi dạy con vẽ được không?" Ánh mắt Yến Tử sáng lên, gật đầu một cái.

Cô ngồi yên bên bàn học nhỏ, từng nét từng nét dạy cô bé vẽ cá vàng, mẹ Phùng ở phía sau, nhìn mà hốc mắt không khỏi đỏ lên. Sao Yến Tử lại xui xẻo gặp phải người mẹ như Lưu Kim Yến chứ, nếu là Hựu An..... Mẹ Phùng vội vàng lắc đầu một cái, mình đang nghĩ chuyện hoang đường gì vậy.

Hựu An ở lại ăn cơm tối cùng mẹ Phùng rồi mới trở về, giao thông nơi mẹ Phùng đang ở rất thuận lợi, đi một tuyến xe điện ngầm là có thể về đến nhà. Hựu An vừa ra khỏi thang máy, rút chìa khoá tra vào ổ, điện thoại di động liền vang lên. Hựu An nhìn màn hình điện thoại, là Giai Kỳ, một tay đẩy cửa ra, một tay mở máy nhận điện, bên kia truyền đến âm thanh lo lắng của Giai Kỳ: "Hựu An, bạn còn nhớ lần trước mình nói có thấy một người rất quen mắt ở trước cửa bệnh viện của bạn không? Mình nhớ ra rồi, gã đó chính là kẻ cầm đầu nhóm người lần trước chúng ta gặp ở quầy rượu, lúc ấy đều bị ông xã nhà bạn đánh cho tã....." Lời chưa nói dứt, liền nghe Hựu An ở bên kia kêu lên một tiếng, tiếp theo đó là một loạt tạp âm.

Tâm Tề Giai Kỳ chợt lạnh, tay run cầm cập, gọi điện thoại cho Chu Tự Hoành, nhấn mấy lần mới gọi được số chính xác. Điện thoại vừa thông, Tề Giai Kỳ liền nói: "Chú Chu, Hựu An ở nhà có điểm không thích hợp....." Vừa nói một câu, bên kia đã không còn nghe được tiếng gì nữa.

Chu Tự Hoành ném điện thoại di động, không đi cầu thang mà vọt tới bên cửa sổ, nghiêng người trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống, dẫm hết chân ga, lúc về đến nhà, không ít người đã vây quanh chung cư, có cảnh sát, có quân vũ trang, còn có dân chúng tới xem náo nhiệt.

Chu Tự Hoành vạch đám người ra, xông vào bên trong, bị một anh lính vũ trang ngăn lại: "Thật xin lỗi đồng chí, nơi này có lưu manh đang bắt giữ con tin, hiện tại ngài không thể đi lên....." "@#%\$#@, cút đi....." Chu Tự Hoành đáp cho anh lính một cước.

Phùng Thần nghe thấy động tĩnh, vội vàng đi tới, bốn lính vũ trang cộng thêm Phùng Thần cũng không kiềm chế nổi Chu Tự Hoành, Phùng Thần bị Chu Tự Hoành đánh ngã trên đất, âm thầm kêu khổ, người này điên rồi, thấy Chu Tự Hoành sắp xông vào, Phùng Thần lớn tiếng nói: "Con mẹ nó, cậu đi đi, cậu lên đó cô dâu nhỏ nhà cậu sẽ không có chuyện gì sao, cậu có biết bọn chúng là dân liều mạng không. Tôi bây giờ còn chưa động thủ chính là vì chờ cậu, thằng nhóc biến thái đó, vì dân mặt cậu mà muốn giết chết vợ của cậu, cậu đi lên đi, con mẹ nó, cậu lên đi". Mấy câu nói đó thật có tác dụng, Chu Tự Hoành kiềm chế tức giận xoay người lại, nâng Phùng Thần đang nằm trên mặt đất vẫn đang hét lớn: "Cậu lên đi, lên đi!....."

Chu Tự Hoành túm cổ áo anh: "Đại Phùng, con mẹ nó, tôi nói cho anh biết, anh đừng ở đây hò hét với tôi, chuyện dùng vợ tôi làm mồi nhử, sau này tôi sẽ tính với anh, nếu hôm nay vợ tôi rớt một sợi tóc, con mẹ nó, tôi sẽ khiến cả nhà anh thành kẻ trọc, bây giờ nói tình huống cụ thể cho tôi biết đi."

Phùng Thần có chút chật vật đứng lên, nói sơ lược tình hình, Chu Tự Hoành nhìn cửa sổ trong góc nghiêng ở tòa nhà bên kia, nói: "Tìm cho tôi một cây súng bắn tia, tôi lên trước."

Phùng Thần nói: "Bên kia đã an bài lính bắn tia....." Chu Tự Hoành lạnh lùng: "Đại Phùng, đó là vợ tôi." Phùng Thần cũng biết, kỹ năng quân sự giỏi nhất của Chu Tự Hoành chính là ngắm bắn, kỷ lục anh lập năm đó, tới hôm nay vẫn chưa ai có thể phá vỡ. Nhưng Phùng Thần cũng biết, quan hệ đến tính mệnh cô vợ nhỏ của anh, chỉ sợ Chu Diêm Vương cũng không đủ tinh táo, lính bắn tia sợ nhất chính là không bình tĩnh, nhưng Phùng Thần thật sự không chọc nổi vị này.

Từ ống ngắm, Chu Tự Hoành thấy rõ tình cảnh trong nhà, Hựu An, La Vĩnh Quốc cùng đi người làm đều ở trong phòng khách, cũng may La Vĩnh Quốc không xuất thân từ quân nhân. Mặc dù là dân liệu mạng, nhưng cũng không biết phải né tránh góc độ có thể đánh lén, Chu Tự Hoành có thể cảm nhận rõ ràng cô dâu nhỏ đang sợ hãi, mặc dù cô biểu hiện rất kiên cường, sắc mặt có hơi tái, nhưng cũng không khóc. Cảm giác của Chu Tự Hoành lúc này giống như dùng dao cùn cửa từng nhát từng nhát vào tim, thật thương tâm.....

Tác giả có lời muốn nói: bạn bè góp tiền trợ, rất đáng tin.

Nói thật, chuyện ở quầy rượu buổi tối hôm đó, Hựu An thật sự không có ấn tượng gì cả, chủ yếu do ngày đó uống say. Những chuyện này về sau đều do Giai Kỳ nói lại với cô, chứ đừng nói mặt mũi của mấy người kia, một chút cô cũng không nhớ. Nhưng dù không nhớ, Hựu An cũng thực sự cảm thấy sợ hãi, cái loại sợ hãi giữa sự sống và cái chết.

Kẻ bất cớ hiển nhiên đã có chuẩn bị trước, nói không chừng đã theo dõi cô mấy ngày rồi, hèn chi ông chồng của cô không ngừng dặn dò cô. Hắn mặc đồng phục nhân viên phục vụ, thuận lợi đi vào chung cư, uy hiếp đi giúp việc, ở lại hẳn trong nhà ôm cây đợi t.

Hựu An tuyệt đối không cho rằng người đàn ông này làm vậy vì tiền, cảnh sát đã vây kín bên ngoài chung cư, một giọt nước cũng không lọt, nhưng người đàn ông này cũng không chút sợ hãi, thậm chí ngay cả khăn trang cũng không có, trong mắt chỉ có sát ý điên cuồng, đây là một kẻ điên.

La Vĩnh Quốc nhìn ngoài cửa sổ một chút, quay đầu lại nở một nụ cười âm hiểm, vết dao trên mặt giật giật mấy cái, nhìn có mấy phần dữ tợn, hít hai hơi thuốc, ném xuống đất, giẫm tắt, đi tới, giờ con dao trên tay tới trước mặt Hựu An, dọa: "Cô nói xem, nếu như tôi hủy cái mặt xinh đẹp này đi, người đàn ông của cô còn có thể muốn cô không?"

Hựu An hết sức kềm chế sự sợ hãi trong lòng, cố gắng bình tĩnh nói: "Nếu anh giết chết tôi, anh cũng không thoát khỏi sự trừng trị của luật pháp, trừ phi tự thú....." "!"@#%\$#@, con quỷ nhỏ đừng có nói, đừng dụ dỗ tao, tao đã từng giết người, hơn nữa còn vượt ngục ra ngoài, bây giờ về tự thú có tác dụng quý gì. Tao trốn ra ngoài chỉ vì bảo thù, bắt quả mày cứ yên tâm, bây giờ tao sẽ không giết mày, tao phải ở trước mặt người đàn ông của mày mà giết mày, thằng đó đã khiến ông đây khó chịu, thì nó cũng đừng nghĩ đến chuyện sống thoải mái."

Đưa tay túm tóc Hựu An, kẻ dao vào cổ của cô, đẩy tới trước cửa sổ phòng khách, cửa kiến đã bị gã đập vỡ, gió hun hút lùa vào, gió phất tóc dài của Hựu An lên, quét lên mặt Hựu An, nhìn qua vô cùng nhếch nhác.

Lòng Phùng Thần giật thót, viên cảnh sát bên cạnh lấy loa ra, Phùng Thần xông lên, kêu gọi đầu hàng: "La Vĩnh Quốc, hãy thả con tin ra, chúng ta có thể trao đổi điều kiện, tôi cam đoan."

La Vĩnh Quốc nói với di giúp việc đang run run: "Bà kia, đem cái loa trên đất đến đây." Di giúp việc run lấy bảy bước tới, xem ra là sợ hãi đến cực hạn rồi, cầm đến được nửa đường, chưa đưa đến tay La Vĩnh Quốc, liền đánh rơi trên mặt đất.

La Vĩnh Quốc nhắc chân đá một cước: "!"@#%\$#@, con mẹ nó, bà đừng có giờ trò với tôi, dám giờ trò, có tin tôi giết chết bà ngay bây giờ không." Di giúp việc đã hơn năm mươi tuổi, bị một đập này, nửa ngày cũng không dậ

La Vĩnh Quốc nhắc chân lại muốn đạp, nhưng Hựu An nói lớn: "Nếu như đi ấy là mẹ anh, anh còn muốn đạp nữa sao?" La Vĩnh Quốc không thèm nghe, đi tới, lại đạp mấy cái, di giúp việc đau không mà không dám kêu, tâm Hựu An thật lạnh, đây là một tên lưu manh mất hết nhân tính, một ít đạo đức cơ bản nhất cũng không có, là loại người bại hoại nhất, là khối u ác tính của xã hội.

La Vĩnh Quốc đạp mấy đạp, lại còn nhổ một ngụm nước bọt: "Đừng giả chết, đem cái loa đưa cho tao, nhanh....."

Di giúp việc đành phải gượng dậy, run lấy bảy đưa cái loa cho La Vĩnh Quốc, lại nhanh chóng lui về ngồi chồm hóm ở góc tường bên kia.

La Vĩnh Quốc cầm cái loa, nói với bên ngoài: "Cảnh sát Phùng, con mẹ nó, đừng nói dối mà lừa tao, tao không phải thằng ngu. Nếu tao đã vượt ngục ra ngoài, đương nhiên là sẽ không thể sống trở về, chẳng qua, tao chết như vậy cũng không giá trị, phải kéo theo mấy kẻ chết chung. Con nhóc này là người đầu tiên, bây giờ tao cho bọn mày năm phút, bọn mày phải khiến chồng của con nhóc này đi lên đây, hết năm phút, nếu không thấy người, tao liền ném con nhóc này ra ngoài."

Mặt Phùng Thần liền biến sắc: "La Vĩnh Quốc, cậu đừng làm loạn! Được, tôi sẽ bảo anh ta lên." Quả nhiên anh đã đoán đúng, tên khốn này đúng là muốn trả thù Tự Hoành, nếu Tự Hoành đi lên thì càng phiền toái, nhưng cũng không thể không lên..... Sau lưng bỗng nhiên vang lên một âm thanh: "Tự Hoành ở góc nhà phía đông?"

Nghe giọng của Giang Đông, Phùng Thần thờ phào nhẹ nhõm, ba người là chiến hữu, nhưng Tự Hoành cùng Giang Đông cũng là anh em. Năm đó, lúc ở cục trinh sát, hai người đánh đấu thắng đó, không gì cản nổi, là một tổ hợp quý báu. Kỹ năng quân sự, tố chất tâm lý đều khó phân cao thấp. Hơn nữa, Phùng Thần chợt nhớ, hình như cô dâu nhỏ của Tự Hoành là em gái của Giang Đông.

Ống ngắm trên tay Chu Tự Hoành nhắm ngay La Vĩnh Quốc. Kỳ thực công việc này, Chu Tự Hoành cũng không nhớ mình đã làm bao nhiêu lần. Năm đó, lúc chưa vào bộ đội đặc chủng, anh tạm thời nhận một vài nhiệm vụ, tình huống lúc đó nguy cấp hơn bây giờ, hơn nữa kẻ bất cớ đã trải qua huấn luyện bộ đội chính thống, dưới tình huống này, Chu Tự Hoành chỉ nhắm đến việc hoàn thành nhiệm vụ, chỉ mất mấy giây. Nhưng bây giờ, Chu Tự Hoành phát hiện mình ngắm không chính xác, tay của anh không hề ổn định, không tự chủ mà run nhè nhẹ, biên độ rất nhỏ nhưng lại hoàn toàn không khống chế được. Anh sợ, sợ sẽ đánh mất thứ mình thương yêu nhất, dù chỉ một phần vạn khả năng, anh cũng không thể chấp nhận nổi.

Một cánh tay từ sau lưng cầm lấy khẩu súng: "Ở đây đã có tôi, cậu lên ngăn gã bất cớ đi, tôi sẽ tìm góc độ tốt nhất, nhưng trước hết phải bảo đảm an toàn của cô ấy, bởi vì, ai trong chúng ta cũng không chịu nổi một chút sơ xuất."

Chu Tự Hoàn giao súng cho anh ta, anh biết Giang Đông nói không sai, phải bảo đảm sự an toàn cho Hựu An, bọn họ đều chịu không nổi hậu quả mất đi Hựu An.

Chu Tự Hoàn nhìn anh ta một cái, rồi cuộc Giang Đông lại mạnh mẽ hơn anh, rõ ràng tình cảm đối với Hựu An không hề ít hơn so với anh, nhưng súng trong tay anh ta lại bình ổn hơn trong tay mình nhiều.

Phùng Thần lo lắng nhìn Chu Tự Hoàn một cái, nhỏ giọng nói: "Thằng nhóc này là một tên biến thái, ghi thù với cậu, lên đó cậu chắc chắn sẽ bị giày vò, cậu nóng tính....." Chu Tự Hoàn cắt ngang lời anh ta: "Tôi hiểu, vợ tôi ở trên đó rồi, vì vợ tôi, cái gì tôi cũng có thể nhịn." Xoay người, trực tiếp vào thang máy, Phùng Thần sững sờ một hồi mới hồi hồn, dù sao thì, Giang Đông và Tự Hoàn đều là loại đàn ông không thể khuất phục.

Chu Tự Hoàn ấn chuông, La Vinh Quốc không tự chủ mà khấn trương, từ hôm đó gã cũng biết bản lĩnh của Chu Tự Hoàn, người đàn ông của con quý nhỏ này không phải là nhân vật tầm thường, chỉ chỉ đi giúp việc: "Bà đó, đi mở cửa."

Chu Tự Hoàn vừa bước vào, La Vinh Quốc liền lui về sau một bước, đứng ở cửa sổ, con dao gắt gao để ở cổ Hựu An, hô lên: "Giơ cao hai tay, cởi quần áo, có cởi hay không?" Dao nhún một cái, Hựu An cảm thấy đau nhói, ánh mắt Chu Tự Hoàn dừng trên vết máu ở cổ nhỏ của vợ anh, từng giọt từng giọt, giống như đang rơi trong lòng anh.

Mất Hựu An nhắm lại rồi mở ra, bình tĩnh nhìn anh, ánh mắt dừng cảm mà kiên định. Giờ khắc này, Chu Tự Hoàn phát hiện, mình càng thương vợ mình hơn. Cô nhóc luôn yếu ớt, sợ nóng, sợ lạnh, sợ đau, nhưng với sống chết, lại có mấy phần dũng khí, khiến cô càng xinh đẹp thoát hồn phách.

Chu Tự Hoàn giơ tay lên, bắt đầu cởi quần áo, áo khoác, áo sơ mi, quần, chỉ còn sót một cái quần lót tứ giác. La Vinh Quốc thấy anh nghe lời như vậy, chột cười quái dị một tiếng: "Không phải mày rất lợi hại sao, thế nào, bây giờ vì con quý nhỏ này liền sợ hãi? Tối hôm đó, dọn dẹp dẹp mấy anh em bọn tao, hận không thể chết, quý trên mặt đất cầu xin tha thứ cũng không được, hiện tại, mày cũng nên ném thử chút cảm giác đó, quý xuống."

Mắt lạnh của Chu Tự Hoàn chột lóe, "Con mẹ nó, mày có quý hay không? Không quý, con quý nhỏ trước mặt tao sẽ....." La Vinh Quốc cầm con dao khê đặt lên mặt Hựu An.

Chu Tự Hoàn biết rõ, La Vinh Quốc muốn hù dọa anh, cho dù anh quý xuống, La Vinh Quốc cũng không vì vậy mà bỏ qua, nhưng đầu gối anh vẫn cong, quý xuống.....

Nước mắt Hựu An rơi xuống, bây giờ mới hiểu đây là tên biến thái, đến hành hạ ông chồng nhà cô. Nhưng Hựu An lại phát hiện, cái gì mình cũng không làm được, cô chỉ có thể trở mặt nhìn Chu Tự Hoàn quý trên mặt đất, người đàn ông cao lớn như núi, người đàn ông kiêu ngạo kiên cường bất khuất, lại quý xuống trước mặt kẻ bất cóc, vì cô.

La Vinh Quốc hả hê, cười phá lên: "Ha ha, mày qua đây quý đi, bên kia quá xa, tao nhìn không rõ....." Chu Tự Hoàn thật sự đi tới, quý xuống lần nữa, anh mới vừa quý xuống, La Vinh Quốc liền hung hăng đạp mấy cái: "Con mẹ nó, không phải mày rất lợi hại sao, mày đánh trả đi! Đánh trả đi! Ha ha..... Con mẹ nó, mày cũng có ngày hôm nay, mày cũng có ngày hôm nay....." Đạp mười mấy cái còn chưa hả giận, thuận tay liền xách một bình hoa thủy tinh lớn, đập tới. Bình hoa vỡ vụn, bên trong vẫn còn nước, dội cho máu của Chu Tự Hoàn chảy xuống, nhìn mà đau lòng.

Hựu An quát to một tiếng, không quan tâm đến con dao trên cổ, dù sao tay cũng không bị trói, giơ tay cào một cái. La Vinh Quốc không nghĩ tới cô gái này không sợ chết, bị cô cào lên mặt, đau quá liền giơ chân đá cô một đá. Kẻ này thật có gan giết người, không chút do dự, giơ dao lên, liền đâm xuống.

Hựu An liền thấy một bóng dáng nhanh chóng nhào tới, che chở cả người cô vào trong ngực, mùi hương quen thuộc, khiến cô biết đây là ôm người đàn ông nhà cô. Pằng, một tiếng súng vang lên, Chu Tự Hoàn rên nhỏ một tiếng, sau tiếng súng, là tiếng phá cửa âm ỉ mà vào.

Hựu An cảm thấy cái ôm chồng cô có chút trì xuống, giống như sức nặng toàn thân đều đè lên người cô, cô ngo ngoay, thò đầu ra, chạm vào ánh mắt của Chu Tự Hoàn, Chu Tự Hoàn với tay sờ mặt cô: "Vợ, em không có việc gì, đúng không?" Hựu An gật đầu một cái: "Em không sao." Chu Tự Hoàn nhỏ giọng cười: "Vợ, vậy em cười một cái cho ông xã em xem đi."

Hựu An nở một nụ cười thật tươi, Chu Tự Hoàn hôn một cái, nói: "Vợ anh cười thật là đẹp mắt." Hựu An đưa tay muốn ôm anh, lại sờ tới một mảnh dính ướt sau lưng, vừa giơ tay lên nhìn, cả tay đều là máu, Hựu An sợ hết hồn, chột nhớ tới vừa rồi tên bất cóc giơ dao lên định đâm cô: "Anh, anh người bị thương....." Hựu An bắt đầu luống cuống, tay cũng không biết nên để ở đâu.

Giang Đông đi đến, nâng bả vai Chu Tự Hoàn lên, hai nhân viên cứu hộ nhanh chóng nhấc Chu Tự Hoàn đặt lên băng ca, Hựu An vội vàng theo ra ngoài.

Lên xe cứu thương, Chu Tự Hoàn nằm trên băng ca, nhắm mắt lại, không biết là hôn mê, hay là một mối. Hựu An nắm bàn tay to của anh, nước mắt lộp độp rơi xuống.

Giọng Giang Đông ồm ồm vang lên bên cạnh: "Khóc cái gì? Chút vết thương ấy không chết người được, em là bác sĩ, hẳn là phải rõ hơn chúng tôi chứ." Hựu An lau lau mặt: "Tôi khóc thì làm phiền anh sao, ai bảo anh đi theo, nếu anh không vui khi thấy tôi khóc, thì nhắm mắt lại."

Chu Tự Hoàn mở mắt ra, thờ dãi nói: "Anh em hai người có thể để cho tôi nghỉ một lát không, dù gì tôi cũng là bệnh nhân!" Giang Đông hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Hựu An vội vàng hỏi anh: "Có đau hay không?" Ánh mắt Chu Tự Hoàn lóe lóe, gật đầu một cái: "Đau, vợ à, hay là em hôn anh một cái, hôn một cái có thể làm anh bớt đau." Mặt Hựu An đỏ lên, liếc trộm Giang Đông một cái, cúi đầu qua, hôn lên trên mặt Chu Tự Hoàn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hựu An tự tay khâu vết thương, đã sớm tốt nghiệp, không còn là một thực tập sinh tay mơ, cũng không biết đã xử lý bao nhiêu vết thương còn nặng hơn so với Chu Tự Hoàn. Lúc trực cấp cứu khi còn thực tập, ngày nào mà không gặp mấy ca bệnh nhân bị thương nặng, khâu vết thương này, tay nhỏ bé của cô đã sớm thuần thục.

Nhưng khi may cho người đàn ông của mình, tay Hựu An không ngừng run lên, so với lần đầu tiên khâu vết thương ở cánh tay cho Chu Tự Hoàn, còn run hơn gấp nhiều lần. Dùng hết sức bình sinh ức chế, không cho tay run lên, cuối cùng cũng khâu xong. Hựu An lùi một bước, suýt nữa ngã xuống, mồ hôi trên trán tuôn như mưa.

Chu Tự Hoàn được đưa về phòng bệnh để truyền nước, Chu Tự Hoàn nhìn thấy Giang Đông đang chờ ở đây liền quay sang nói với Hựu An: "Vợ, anh đói bụng, vẫn chưa ăn cơm tối, muốn ăn thức ăn ở quán ăn gia đình đối diện bệnh viện của em"

Hựu An gật đầu một cái: "Được, em đi mua liền đây, các anh chờ một lát." Hựu An liếc mắt nhìn hai người, xoay người đi ra ngoài, cô cảm thấy, là Chu Tự Hoàn cố tình muốn cô đi ra.

Thấy Hựu An đi rồi, Chu Tự Hoàn mới nói: "Nhóc Đông, vừa rồi thật cảm ơn cậu." Giang Đông kiên định mà nói: "Tôi làm vậy không phải vì cậu, cậu không cần cảm ơn."

Chu Tự Hoàn không khỏi bật cười: "Nhóc Đông, cậu vẫn như vậy sao, đã nhiều năm mà một chút cũng không thay đổi, tôi biết cậu vì Hựu An. Trong khoảnh khắc cậu cầm lấy súng, cuối cùng tôi cũng hiểu rõ, cậu thích cô ấy bao nhiêu. Cho tới nay tôi luôn cảm thấy tâm tư tình cảm của tôi rất vững vàng, nhưng vào giây phút ấy, tôi phải thừa nhận, tôi rất sợ hãi, không dám đánh cược, chỉ cần nghĩ tới hậu quả khi phát súng kia được bắn ra tôi liền thua chắc. Nhưng cậu lại có thể cầm súng mà làm được."

Giang Đông nhìn anh thật lâu, mới nói: "Tôi cũng không đánh cược, cũng muốn chịu thua, nhưng tôi càng hiểu rằng, giao cho người khác cũng không bằng nắm giữ trong tay. Không thể có được, ít nhất tôi còn có thể bảo vệ"

Chu Tự Hoàn nói: "Cho nên, tôi phải cảm ơn cậu! Nhưng mà nhóc Đông à, cho dù hiểu rõ tình cảm của cậu, nhưng Hựu An vẫn cứ"

vĩnh viễn là vợ tôi, suốt đời này cũng không thể thay đổi. Tôi mặc kệ việc cậu yêu cô ấy, cô ấy vĩnh viễn mãi là của tôi."

Giang Đông bỗng nhiên bật cười: "Đây mới là Chu Tự Hoàn mà tôi biết, vậy hãy để cho cô ấy vĩnh viễn hạnh phúc đi, ngàn vạn lần không được cho tôi cơ hội, bởi vì, chỉ cần có một chút cơ hội, tôi cũng không bỏ qua, biết chưa?"

Chu Tự Hoàn nhíu mày: "Đây là uy hiếp sao?" Giang Đông xoay người đi tới cửa rồi mới nói một câu: "Không, đây là lời khuyên, cậu biết mà, tôi với cậu đều có chấp như nhau. Nếu đã xác định, trừ phi là chết, nếu không, vĩnh viễn cũng không thay đổi, hãy đường thương cho tốt đi." Mở cửa đi ra ngoài.

Tê Giai Kỳ nghe quá chú tâm, không nghĩ tới cửa bỗng nhiên mở ra, vội vàng xoay người, quay đầu đi, lại xoay trở lại, bộ dạng như vừa mới đến, lên tiếng chào: "A, là, anh Đông..... Không, đồng chí Giang Đông, anh cũng đến thăm bệnh sao!"

Giang Đông đóng cửa ở sau người, lại nhìn Giai Kỳ mấy giây, ừ một tiếng, đi qua đầu cầu thang bên kia, Giai Kỳ vừa định thở nhẹ một hơi, thì thấy Giang Đông đi vài bước, bỗng nhiên lại quay về.

Tê Giai Kỳ liền cảm thấy, tóc gáy cả người mình dựng đứng lên, giống như Hoàn Hoàn nhà Hựu An. Một khi cô tới gần nó liền xù lông, còn Hựu An tùy tiện chạm vào nó liền dụ ngoạn đến không tin được. Nhiều lần Giai Kỳ tức giận nghĩ, nhân lúc Hựu An không ở gần, đem con mèo nhóc đó hung hăng đánh một trận cho hả, đáng tiếc chưa lần nào thành công. Thành thạo Hựu An đem Hoàn Hoàn nhờ cô chăm sóc, con nhóc kia liền ngoạn vô cùng. Có đôi khi, Giai Kỳ luôn có loại ảo giác, trong con mèo kia ẩn giấu một linh hồn giảo hoạt.

Mình đang nghĩ chuyện lộn xộn gì thế này, nguy cơ trước mắt là, Giang Đông muốn làm gì? Sẽ không giết người diệt khẩu chứ! Hình như không nghiêm trọng như thế, chỉ là, khí thế của người đàn ông này quá mạnh mẽ, mặc dù cô cũng sắp 26 rồi, nhưng Giang Đông vừa tới gần, Giai Kỳ vẫn cảm giác được rất rõ ràng, trái tim trong lồng ngực mình, thỉnh thoảng thật mạnh, giống như thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi mơ mộng yêu đương.

Giang Đông đứng ở trước mặt cô, khẽ cúi đầu, âm thanh trầm thấp mà có từ tính vang lên bên tai Giai Kỳ: "Tốt nhất là vừa rồi cô không nghe thấy gì, nếu đã nghe thấy, làm ơn đừng nói với Hựu An, tôi không muốn cô ấy có bất kì gánh nặng gì, cảm ơn."

Giai Kỳ sững sờ nhìn bóng dáng mạnh mẽ rần rần của Giang Đông biến mất ở ngã rẽ, giờ phút này, Giai Kỳ chợt đặc biệt hâm mộ Hựu An, sao có thể được hai người đàn ông yêu thương sâu đậm đến như vậy. Chu Tự Hoàn thì khỏi phải nói rồi, khoảnh khắc chấn động lòng người đó, từ máy camera

có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Một người đàn ông bằng lòng quên mình mà khuất phục vì một người con gái, cô gái đó đâu còn cần gì nữa. Mặc dù hôm Hựu An rất là đen đui, nhưng đó cũng là một loại may mắn, may mắn khi biết rằng, chồng mình yêu mình bao nhiêu, huống chi, còn có Giang Đông.

Giai Kỳ không khỏi đau lòng vì Giang Đông, anh yêu một cách rất ần ần mà sâu đậm, trong những năm tháng dài như vậy, trong lòng anh chỉ có một Hựu An, chỉ quan tâm một Hựu An. Trong thời khắc quan trọng, anh vẫn như cũ ra tay cứu Hựu An, loại tình cảm anh đã bỏ ra này, làm sao có thể rút lại, người đàn ông này nhất định sẽ cô độc cả đời, trừ phi.....

Hựu An hươ hươ tay trước mặt Giai Kỳ: "Nghĩ cái gì vậy?" Giai Kỳ hồi hồn, nhìn cô một chút, không khỏi âm thầm thở dài. Gặp tình huống nguy hiểm như vậy, cô nhóc này vẫn được bảo vệ thật tốt, đây không phải ngẫu nhiên mà gặp vận may, từ nhỏ cô nhóc này quả thật luôn khiến người ta ghen tỵ.

Giai Kỳ vỗ vỗ bả vai Hựu An: "Tối thăm bạn một chút, sợ bạn có bóng ma tâm lý, nhưng mà nhìn qua thì tình trạng của bạn khá tốt. Mình đi đây, sáng mai còn phải đi làm."

Hựu An gật đầu một cái, Giai Kỳ đi hai bước, chợt quay đầu lại: "Hựu An, nếu như....." Suy nghĩ nổi lên, lại nhìn cửa phòng bệnh một chút, phát tay một cái: "Không có việc gì, mình đi trước, cho mình gửi lời hỏi thăm đến Chú Chu nhà bạn."

Hựu An gãi gãi đầu, đi vào phòng bệnh. Nửa người trên của Chu Tự Hoàn quấn băng ngồi ở trên giường, mặc dù bị thương, nhưng vẫn rất tuấn tú, Hựu An hỏi:

"Giang Đông đâu?" Chu Tự Hoàn bật cười: "Đi rồi, trong bộ đội còn có chuyện gì đó. Vợ à, nhóc Đông đối xử với em tốt vô cùng, vừa rồi nếu không có anh ấy, chồng em thật sự không nắm chắc cơ hội để cứu em."

Hựu An mở hộp hoành thánh ra, lấy muỗng ra múc một miếng đưa đến bên miệng anh, buồn buồn nói: "Em hiểu, nhưng vừa nhìn thấy anh ấy, không biết tại sao, nói chưa đến hai câu là cãi vã."

Chu Tự Hoàn ăn một miếng hoành thánh, giành lấy muỗng múc một miếng đưa vào miệng Hựu An: "Đã lớn cả rồi, tính khí còn đùa nghịch như đứa trẻ. Lần sau gặp nhóc Đông, phải chân thành cảm ơn người ta, biết chưa?" Hựu An chu chu miệng: "Biết rồi!"

Hai người anh một miếng em một miếng, chỉ chốc lát sau liền ăn hết hoành thánh. Hựu An đem hộp bỏ ra ngoài, ngồi ở trên giường, bắt đầu ngáp, một lần lại một lần. Chu Tự Hoàn khuyên cô: "Vợ à, em về đại viện trước mà ngủ đi! Sáng mai đến với mẹ, ở đây trông chừng anh cũng chẳng được gì, yên tâm, chồng em rất ôn, không gây tay cũng không gây chân."

Hựu An kiên quyết lắc đầu một cái: "Em không về, em ở đây với anh." Chu Tự Hoàn hết cách, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, giầy vò đến bây giờ, cũng sắp mười hai giờ rồi.

Chu Tự Hoàn nhích sang bên cạnh, vỗ vỗ: "Lên đây ngủ đi!" ánh mắt Hựu An sáng lên, ba chân bốn cẳng bò lên, cẩn thận núp vào trong ngực Chu Tự Hoàn. Thật ra cô rất buồn ngủ, nhưng lại không ngủ được, vừa nhắm mắt liền nghĩ đến bộ dáng La Vinh Quốc giờ dao chém xuống.

Hựu An ngẩng đầu lên nhỏ giọng hỏi: "Mỗi lần các anh làm nhiệm vụ đều nguy hiểm giống như hôm nay sao?" Chu Tự Hoàn cúi đầu nhìn vợ anh, hôn một cái, nói: "Có nguy hiểm hay không sau này cũng không còn liên quan đến chồng em nữa. Anh đã nộp đơn xin chuyển tới bộ đội chính quy, nhưng phải nói trước, em phải về ở ký túc xá với anh, vậy là có thể dễ dàng ở cùng với em rồi, anh không muốn tiếp tục sống riêng ở hai nơi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An đỏ lên một chút, người đàn ông này nói ở riêng hai nay nghe như thật. Có ai ở riêng như anh sao? Nhưng anh đã sớm sống kiếp lính đặc chủng, có thể sẽ tiếc nuối hay không, hơn nữa lại vì cô.

Chu Tự Hoàn dường như hiểu được ý nghĩ của cô vợ nhỏ, nhỏ giọng nói: "Vợ à, ba mươi sáu năm qua, hơn phân nửa thời gian chồng em đều sống trong quân doanh, cũng đã làm lính đặc chủng mười năm, vậy là đủ rồi. Bảy mươi năm sau, anh thuộc về vợ anh."

Hựu An cười hi hi, vui vẻ nói: "Sao anh biết anh sẽ sống được bảy mươi năm nữa? Vậy anh nói xem, em còn có thể sống bao nhiêu năm?" Chu Tự Hoàn có tiếng cũng có miếng mà nói: "Vợ anh còn có thể sống 69 năm 364 ngày nữa! Vợ à, anh phải sống lâu hơn em một ngày. Biết tại sao không? Bởi vì anh không yên lòng! Nếu như anh đi trước, ai sẽ chăm sóc vợ anh? Cho nên, anh phải đi sau vợ anh một ngày."

Hựu An đột nhiên cảm thấy trong lòng nóng lên, ngẩng đầu, một cái hôn nhẹ nhàng dừng trên môi Chu Tự Hoàn: "Chú Chu, em yêu anh....."

Chu Tự Hoàn chưa bao giờ nghĩ ba chữ này có gì đặc biệt. Nhưng nói ra từ miệng vợ anh, lại có uy lực khổng lồ như vậy, thậm chí anh cảm thấy, cả người có chút nhẹ nhàng, giống như sắp bay lên, từ trong ra bên ngoài nóng lên như có từng luồng, từng luồng nhiệt. Trong đầu như có rất nhiều sợi bông, thoải mái mềm mại kéo dài, nói không nên lời.

Thật lâu sau mới hồi phục tinh thần, giữ chặt ột vợ anh, dường như hung ác lại mạnh mẽ ngang ngược, nụ hôn của Chu Tự Hoàn liền rơi xuống "Ừm ừm ừm..... Trên lưng anh có vết thương....." Chu Tự Hoàn đầu thêm quan tâm gì đến vết thương, vào lúc này, cho dù trời có sập xuống cũng không ngăn được anh hôn vợ mình.

Hậu quả của việc bốc đồng này, là phải may vết thương thêm lần nữa. Lần này là thầy của Hựu An may, may xong, còn đặc biệt nói lời chân tình với Hựu An: "Tiểu Hứa à! Còn nhiều thời gian, hai con còn có cả một đời với nhau, không nên gấp nhất thời!" Mấy bác sĩ thực tập chung quanh cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

Gương mặt Hựu An nóng lên, đỏ bừng, tiễn thầy đi, trở về liền nhìn chăm chăm Chu Tự Hoàn, Chu Tự Hoàn rất uất ức gờ gờ tay: "Vợ à, cái này cũng không phải tại anh, là do em thổ lộ với chồng em, anh có thể không đáp lại một chút sao. Vợ à, em lặp lại lần nữa đi, tối qua em nói nhỏ quá, anh

không nghe rõ."

"Nghĩ hay vậy sao?" Hựu An liếc anh một cái: "Lời quan trọng không nên nói hai lần, hơn nữa, anh đã nghe em nói, còn anh thì sao?" Chu Tự Hoành ho khan một cái: "Vợ à, cái đó, anh khát, em cho anh ly nước được không?" Có đôi khi Hựu An cảm thấy, ông chồng này rất kì quái, là anh ngượng ngùng sao! Lúc làm chuyện kia, cái gì cũng dám nói, mặt dày mà đòi hỏi. Vậy mà bây giờ, ngay cả câu 'anh yêu em' cũng không nói được. Cô ép anh nói, với đức hạnh này, liền trốn đông trốn tây, kiểm soát, lời 'anh yêu em', lấy mạng anh còn sẽ có hơn.

Hựu An nghĩ đến khoảnh khắc đó tối hôm qua, khi Chu Tự Hoành dùng thân thể bảo vệ mình, lại cảm thấy mình thật kỳ cục. Nói yêu ngoài miệng thì có ích lợi gì, hành động của người đàn ông này đã biểu đạt đầy đủ. Anh yêu cô, dùng cả tính mạng của anh để yêu cô. Có thể gả cho người đàn ông như vậy, còn có thể đòi hỏi gì thêm. Đời này cô sẽ chỉ làm vợ của Chu Tự Hoành, đến chết cũng không thay đổi.

Chu Tự Hoành đứng nghiêm, hô 'báo cáo', trong cửa truyền ra âm thanh của Vương Quân Trường, anh mới đẩy cửa đi vào, vừa tiến vào đã nhìn thấy Giang Đông.

Giang Đông nhìn thấy anh, ánh mắt lóe lóe. Giang Đông là tấm gương của Cục trinh sát, còn Chu Tự Hoành ở đại đội Đặc chủng trinh sát. Cả hai đều là những quân nhân xuất sắc loại A, mà Vương Quân Trường lại là lãnh đạo lớn của hai người bọn họ. Lúc trước, khi hai người còn ở cục trinh sát, Vương Quân Trường luôn là thầy Trường của bọn anh.

Vương Quân Trường nhìn hai lính cấp dưới của mình, bọn họ vẫn là người lính loại A đáng kiêu ngạo. Có một loại đàn ông có khí chất trời sinh là làm lính, giống như Giang Đông cùng Chu Tự Hoành. Hai người này có kỹ năng quân sự cùng tố chất tâm lý tuyệt hảo, hoàn toàn xứng đáng được ca ngợi là Binh Vương. Càng tốt hơn nữa, hai người này là đồng chí, là anh em, vô cùng ăn ý, hễ hợp tác là sẽ lập một ít công to, đây cũng là nguyên nhân căn bản mà ông tìm hai người.

Chu Tự Hoành giơ tay chào theo lễ nghi quân đội tiêu chuẩn: "Chào thủ trưởng." Vương Quân Trường cười, đứng lên khoát tay một cái, nói: "Được rồi, được rồi, ngồi đi Rồi ngồi lên ghế sofa trước."

Giang Đông cùng Chu Tự Hoành liếc mắt nhìn nhau một cái, ngồi đối diện Vương Quân Trường. Vương Quân Trường nói: "Tôi nhận được đơn xin chuyển qua bộ đội thường quy của Tự Hoành. Sao vậy? Chẳng lẽ ngán làm Binh Vương rồi? Hay là cậu bị mất tính khiêu chiến rồi, bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ quyết tâm vào bộ đội đặc chủng của cậu vào năm đó."

Chu Tự Hoành nói: "Có chút lý do riêng tư, cũng đã ở bộ đội đặc chủng mười năm, cho dù em không muốn thừa nhận, nhưng như thế cũng đã lên rất cao rồi, nên lui xuống thôi."

Vương Quân Trường cười, vạch trần anh: "Là bởi vì cô dâu nhỏ của cậu thì có!" Mặt Chu Tự Hoành hiếm khi ửng hồng. Vương Quân Trường cũng không đùa anh nữa, quay về vấn đề chính: "Hôm nay tìm hai người các cậu, chủ yếu là vì một nhiệm vụ. Các cậu có còn nhớ nhiệm vụ đầu tiên các cậu thực hiện ở đội trinh sát năm đó hay không?"

Giang Đông nói: "Ngài nói là lần nhiệm vụ truy bắt thuốc phiện ở biên g

ới? Rừng rậm nhiệt đới nơi biên giới Trung - Myanmar, địa hình phức tạp, lúc ấy cùng hợp tác với chúng ta còn có Lính Đánh Thuê quốc tế truy bắt tên trùm Ma túy lớn A Khôn."

Chu Tự Hoành nói tiếp: "Nhiệm vụ lần đó, ngoại trừ kẻ cầm đầu là A Khôn, toàn bộ thành viên còn lại của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện đều bị chúng ta đánh gục."

Vương Quân Trường gật đầu: "Mười năm trước, hai người các cậu đại biểu cho quân loại A giành lấy vinh quang cho chúng ta. Mấy ngày trước họp mặt, các vị Tư Lệnh còn nhắc tới hai người các cậu. Tôi cũng không giấu các cậu, nhiệm vụ lần này chính là do các Tư Lệnh tự mình chỉ định. Mười năm trước, sau khi đập tan tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, biên giới Trung - Myanmar đã yên tĩnh nhiều năm. Nhưng hai năm gần đây, lại sôi sục lần nữa, phát hiện hàng loạt giao dịch ma túy chảy vào nước. Theo nguồn tin chính xác của chúng ta, chính là do A Khôn. Cũng chỉ có gã, mới có thể trong một thời gian ngắn, đã thông đường dây giao dịch ma túy một lần nữa. Dù sao hắn cũng đã thông thuộc đường đi nước bước, A Khôn lại ẩn sâu tám năm, vũ trang trong tay lúc này càng hơn hẵn mười năm trước. Tháng trước, nhóm bộ đội biên phòng truy quét thuốc phiện của chúng ta lần theo gặp phải bọn họ, cả đội mười hai người, không ai sống sót, đều đều bị bắn chết. Đây là tài liệu, các cậu về nghiên cứu cẩn thận, nhiệm vụ này nguy hiểm thế nào, tôi nghĩ các cậu đã từng trải qua, càng hiểu rõ hơn tôi. Dải đất trong khu rừng kia ẩn chứa những bãi mìn bí mật, cộng thêm đàn em của A Khôn lại được trang bị vũ khí, nói là chỉ một đường sống chín đường chết cũng không quá đáng. Thế nên, tôi cho các cậu thời gian suy nghĩ, mặc dù Tư lệnh tự mình chỉ định, nhưng các cậu cũng có thể chối từ."

Hai người cùng đứng nghiêm dậy: "Chúng tôi tiếp nhận." Vương Quân Trường vui mừng gật đầu: "Tốt lắm, có yêu cầu gì các cậu cứ nói, nếu trong khả năng, tôi sẽ giúp đỡ hết mình." Giang Đông và Chu Tự Hoành nhìn nhau liếc một cái, cùng nói ra một cái tên: "Phùng Thân" Năm đó, bộ ba Thiết tam giác cùng làm nhiệm vụ, còn có Phùng Thân, Vương Quân Trường suy nghĩ một chút nói: "Các cậu nói là cái cậu chuyển nghề đến cục công an sao? Được, tôi sẽ liên lạc với lãnh đạo."

Hai người ra khỏi phòng làm việc của quân trưởng, Giang Đông mới nói: "Hựu An thì sao?" Chu Tự Hoành nói: "Thì sao cái gì?" Giang Đông nói rất nghiêm túc: "Tự Hoành, nhiệm vụ này rất nguy hiểm, quân trưởng cũng không nói quá. Cậu quên mười năm trước sao, mười hai người chúng ta tạo thành phân đội nhỏ tiến vào khu rừng đó, cuối cùng chỉ còn sót lại ba người tôi, cậu và đại Phùng. Hai người bị A Khôn đánh gục, bảy đội viên còn lại, đều bị nổ chết ở bãi mìn. Tuy rằng cuối cùng cũng thành công đập tan tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, nhưng chúng ta cũng tổn thất nghiêm trọng. Cậu nghĩ xem, nếu như nhiệm vụ lần này cậu không về được, Hựu An sẽ thế nào?"

Chu Tự Hoành nói: "Yên tâm, mạng tôi cứng rắn lắm, ông trời cũng không dám lấy đầu. Năm đó chúng ta bỏ sót lại cái đuôi A Khôn, tự chúng ta đã

không làm sạch, chẳng lẽ lại giao cho người khác lau móng? Chi là suy nghĩ lại, kéo đại Phùng vào, có chút hối hận."

Giang Đông nói: "Kỹ năng quân sự của đại Phùng toàn diện, can đảm can trọng. Trừ cậu ra, người quen thuộc địa hình nơi đó nhất chính là anh ta. Những người chết dưới tay A Khôn năm đó, có anh em tốt nhất của anh ấy, thù này anh ấy đã ghi hận bao năm, nếu không tự tay đánh chết A Khôn, đời này anh ấy sẽ vô cùng hối hận. Phía anh ấy không cần cậu lo lắng, tôi hỏi cậu, định nói thế nào với Hựu An?"

Chu Tự Hoành lấy thuốc ra ném cho Giang Đông một miếng, hít một hơi: "Tôi không định nói, lòng can đảm của cô nhóc đó không lớn hơn lỗ kim bao nhiêu. Nếu nói cho cô ấy biết, đoán chừng ngay cả ngủ cô ấy cũng không ngủ được. Dù sao đây cũng là nhiệm vụ cuối cùng, cũng coi như cho tôi sống kiếp Bình vương cuối cùng của mình, dám chấm hết cuối cùng cho bức tranh hoa mỹ. Nhóc Đông, bảo vệ quốc gia là bổn phận của người lính, chúng ta đành bụng làm dạ chịu vậy."

Chẳng lẽ Giang Đông không biết điều này, nhưng việc liên quan đến Hựu An, Giang Đông liền sống không yên ổn. Bất quá nghĩ lại thì, còn có mình cơ mà, nếu thật sự có nguy hiểm gì, anh liều mạng chắn ở trước Tự Hoành là được.

Hựu An chuyển nhà, Tự Hoành vừa ra viện liền dọn đến nhà mới. Mẹ chồng cô nói, vốn dĩ định ở chung cư, sau khi xảy ra sự kiện ác liệt đó, sợ cô bị ám ảnh tâm lý, nên bảo cô chuyển đến gian nhà mới này.

Nhà ở gần bệnh viện, là khu nhà cao cấp mới hoàn thành, chọn thiết kế cao cấp, ở giữa chia thành hai tầng trên dưới. Trên lầu là phòng ngủ chính, phòng khách, phòng trẻ, đều ở dưới lầu. Mẹ chồng cô nói, nhà này đã mua từ khi bọn họ đăng kí kết hôn rồi, cũng coi như là phòng cưới dự bị cho hai người. Nhân dịp này, để vợ chồng son tiên dọn đến ở trước, sau này Tự Hoành chuyển tới bộ đội thường quy, được phân nhà ở, ngày nghỉ cũng có thể đến nơi này.

Hựu An rất thích nơi này, về không gian thì ngôi nhà hơi nhỏ, lại đẹp dễ ám áp, hơn nữa lại thiết kế hai tầng, phòng khách và phòng ngủ tách rời, có không gian riêng tư cho hai người. Quan trọng nhất là, nơi này rất gần bệnh viện, đi bộ năm phút là đến.

Vì vậy, sau khi Chu Tự Hoành trở về bộ đội, cô hào hứng bùng bùng nổi lên ý thích muốn bố trí ngôi nhà nhỏ của mình, lời Giai Kỳ đi khắp các cửa hàng lớn, chọn mua từ vật dụng trên giường đến rèm cửa sổ, còn có một ít đồ trang trí nhỏ, thậm chí còn mua một đồng chén đĩa cho nhà bếp. Hai người giằng co mấy ngày, mới đạt đến thỏa thuận thống nhất.

Giai Kỳ cảm thấy, cô nhóc này rất có thể là chiều quá thành hư. Dù sao chỉ mấy ngày ngắn ngủi, phong cách vốn lưu loát, đơn giản đã thay đổi thành một không gian mang đầy sắc thái Điền Viên mộng ảo.

Giai Kỳ nhìn rèm cửa sổ trang trí những bông hoa nhỏ, khăn trải bàn trang trí những bông hoa nhỏ, họa tiết trên ghế sofa cũng là những bông hoa nhỏ, thậm chí các đồ dùng trên giường cũng có hình đến cả chén đĩa trong phòng bếp cũng đều là những họa tiết như vậy, không khó coi, nhưng Tề Giai Kỳ không cách nào tưởng tượng, người đàn ông kiên cường như Chu Tự Hoành, nằm trên giường trang trí đầy hoa nhỏ, nghĩ đến đây, Giai Kỳ liền không nhìn được mà nổi da gà đầy người: "Cái đó, Hựu An, bạn xác định ông chồng nhà bạn sẽ thích loại phong cách này sao? Bạn không cảm thấy, loại phong cách này đặt cạnh Chủ Chu, thật quá đối lập sao?"

"Đối lập gì chứ? Chủ Chu nói chỉ cần mình thích thì anh ấy sẽ thích." Khóe miệng Giai Kỳ giật giật, bắt đầu buồn nôn: "Hựu An, lời này của đàn ông mà bạn cũng tin, không cần đoán cũng biết là nói dối, nhất định là nói lúc tâm tình của chồng bạn vô cùng thoải mái, đúng không?"

Mặt Hựu An đỏ lên, nhớ tới ngày đó từ bệnh viện trở về, Chu Tự Hoành gấp gấp đè cô xuống vừa hôn vừa gặm, thu thập từ trong ra ngoài cả một ngày, cuối cùng cô không thể ngồi dậy nổi, Chu Tự Hoành mới bỏ qua cho cô.

Giai Kỳ xấu bụng dò xét cô một lát: "Tư xuân?"

Hựu An nháy mắt mấy cái: "Ài, ai tư xuân chứ?" "Không tư xuân sao mặt bạn lại hồng như vậy? Bất quá cái ghế sofa này khá tốt, vốn dĩ cái ghế cũ của bạn quá mềm, chồng của bạn chắc là không thích, cái này thì cứng mềm vừa phải."

Hựu An liếc cô một cái: "Bạn cứ lòng vòng lại nói đến....." Chợt nhớ tới một chuyện, cô nói: "Giai Kỳ, bạn luôn tìm đối tượng khắp nơi đúng không! Không phải bạn rất thích Giang Đông sao, hay là mình làm mối giúp bạn?"

Giai Kỳ tròn trĩnh mắt: "Cho xin đi! Bạn làm mối, mình sẽ không chịu nổi đâu!" Trong lòng thầm nói, cô nhóc này thật biết cách rắc muối trên miệng vết thương của người khác, rắc hạt muối này lên, không phải sẽ khiến anh trai Đông đau đến chết sao. Với Giang Đông cô cũng chỉ có loại tình cảm sùng bái của một cô gái, thích thì có thích, nhưng cũng sẽ không ép lên trên người mình. Lại nói, cô và Giang Đông, về mặt tình cảm thì cả hai đều thuộc loại đui mù..., lòng đều đã chết, không đụng vào tường thì không quay đầu lại, trong lòng đều cất giấu một người, hai người bọn họ không ai cứu được ai.....

Hựu An nhỏ giọng hỏi: "Giai Kỳ, bạn vẫn chưa quên được đàn anh Hứa sao?" Giai Kỳ nói: "Thật ra thì mình đã gặp anh ấy." Hựu An ngạc nhiên: "Khi nào?"

Giai Kỳ không khỏi cười khò một tiếng: "Anh ấy là anh trai của Từ Kỳ." "Ai chứ? Là yêu nữ chuyên đôi đầu với bạn trong công ty sao?" Giai Kỳ gật đầu một cái, thờ dãi một hơi: "Hựu An, bạn nói xem, sao cuộc đời của mình lại phát triển theo hướng quỷ dị như vậy, thậm chí một người, lại mến nhiều năm như vậy. Thật ra thì cần thận suy nghĩ một chút, tổng cộng mình mới nói với anh ấy ba câu, nhưng ba câu này đã khiến mình như cá mắc vào lưới. Sau đó, Hứa Từ Kỳ thì bạn cũng biết rồi đó, mình tranh đấu gay gắt với cô ta hai năm, cuối cùng lại phát hiện, cô ấy là em gái của đối tượng mình thầm mến. Bạn có cảm thấy cuộc đời của mình quá bi thảm hay không?"

Hựu An vỗ vỗ bả vai an ủi cô: "Mình nói này, cậu dứt khoát, trực tiếp tìm anh Hứa thổ lộ một lần đi, sống hay chết liền giải quyết luôn một lần, cho dù bạn thầm mến một trăm năm thì có ích gì, tình cảm là phải bày tỏ với nhau."

Ánh mắt Giai Kỳ rử xuồng: "Bạn không hiểu đâu. Được rồi, đừng nói đến mình nữa, dù sao cũng không phải là chuyện có thể giải quyết hết trong một hai ngày. Buổi tối muốn ăn gì? Mình đói bụng."

Hựu An nghiêng nghiêng đầu nghĩ: "Gọi pizza được không? Hai chúng ta uống một chén, trong nhà có rượu đỏ, dù sao ngày mai cũng được nghỉ, không say không về."

Giai Kỳ nhìn đồng hồ: "Chú Chu nhà bạn không về à?" Hựu An chu môi: "Mới vừa gọi điện thoại, nói trong đội có nhiệm vụ huấn luyện ban đêm, sáng mai mới về."

Giai Kỳ bỗng nhiên nói: "Hựu An, công việc của chồng bạn vang dội thì vang dội, nhưng có quá nguy hiểm không?" Hựu An gật đầu một cái: "Là rất nguy hiểm!" Tiếp đó liền cười ngọt ngào, mắt sáng như sao, nói: "Chỉ là, đã yêu cầu chuyển tới bộ đội thường quy, Chú Chu nói, trong bảy mươi năm sau này, anh ấy là của mình."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Hạnh phúc là gì? Có một người đàn ông cam tâm tình nguyện đem toàn bộ bảy mươi năm sau của đời mình giao cho một người phụ nữ, đây chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Hựu An chính là người phụ nữ hạnh phúc khiến người ta ghen tỵ. Mặc dù trước đây có chút gian khổ, nhưng dù sao ông trời cũng rất ưu đãi cô, cho cô một Giang Đông, sau đó còn có một Chu Tự Hoàn. Chỉ là, lúc hạnh phúc quá đầy đủ đến nỗi lan tràn chính là thời điểm cuộc sống sẽ không thuận buồm xuôi gió. Qua được một kiếp nạn, không chừng phía sau còn có kiếp nạn lớn hơn, khó khăn hơn đang chờ, vượt qua được, người sẽ hạnh phúc hơn, không qua được chính là vực sâu vạn trượng.

Nhiệm vụ nguy hiểm ngoài sức tưởng tượng của họ, hiệu suất làm việc của lão thủ trưởng tương đối cao. Đến tối, Giang Đông cùng Chu Tự Hoàn đã gặp được Đại Phùng, ba người ngồi trong phòng làm việc của Chu Tự Hoàn, cẩn thận nghiên cứu tài liệu vài lần.

Đại Phùng mở miệng trước tiên: "Lực lượng vũ trang trong tay A Khôn khá mạnh, cũng không kém chúng ta bao nhiêu, đến lúc đó phải xem ai có bản lĩnh có thể giết chết đối phương. Tôi nói trước, A Khôn giao cho tôi."

Chu Tự Hoàn nói: "A Khôn không phải là vấn đề lớn, những quả địa lôi bí ẩn kia mới thực sự là phiền toái. Chúng ta đều biết, quả địa lôi rải trên mảnh đất này từ thời kháng chiến, bản đồ bố trí quả địa lôi trong tay chúng ta vốn không đầy đủ. Mười năm trước, dù trang bị kịp nổ đầy đủ, vẫn phải hy sinh bảy chiến hữu. Đây mới thật sự là nguy hiểm, chuẩn bị không tốt, mấy anh em chúng ta lần này cũng sẽ phải ra đi."

Giang Đông gật đầu một cái: "Càng rắc rối là trận động đất mạnh ở biên giới hai năm trước, vỏ trái đất xảy ra thay đổi rất lớn, việc xác định cụ thể khu vực có quả địa lôi càng khó khăn, cũng không ai biết đã dịch chuyển đến chỗ nào. Tôi nghĩ sở dĩ A Khôn đã ẩn mình tám năm lại một lần nữa ngóc đầu trời dậy, chính vì hắn biết, đi vào nơi này, mặc dù nguy hiểm, nhưng chỉ cần xuyên qua khu vực địa lôi, là có thể đạt được lợi ích rất lớn. Gã này vì tiền, cả mạng cũng không cần."

Đại Phùng nói: "Vừa nghe quân bên bộ tham mưu nói, mỗi lần hấn hành

động, đều có đội dò mìn đi trước dẫn đường, nếu còn cách khác hấn cũng sẽ không tiến vào bãi mìn. Mẹ nó, tên khốn này so ra cũng rất tiếc mạng của hắn."

Đại Phùng nghiêng đầu nói: "Tự Hoàn, tôi đi cùng Giang Đông là được, hai lão độc thân không vợ sẽ không có gánh nặng gia đình, cái gì cũng không sợ, cậu thì sao? Cô dâu nhỏ nhà cậu có thể đồng ý cho cậu tham gia nhiệm vụ nguy hiểm này sao?"

Chu Tự Hoàn nói: "Nhiệm vụ nguy hiểm cỡ này tôi đã trải qua không biết bao nhiêu lần, không phải cả người vẫn toàn vẹn sao, sợ chết thì làm lính cái quỷ gì."

Đại Phùng: "Nói thì nói thế, nhưng chưa dính đến trên người mình thì không sao, đến lúc thật sự dính lên rồi sẽ rất khó khăn." Giang Đông cúi đầu nhìn đồng hồ: "Chúng ta nghiên cứu tài liệu cũng khá đầy đủ rồi, cậu về trước đi! Vừa chuyển qua nhà mới, cô nhóc kia có tật xấu khó ngủ chỗ lạ, tốt nhất là cậu về chăm cô ấy, không nói với cô ấy cũng tốt, để cô nhóc kia khỏi lo lắng."

Chu Tự Hoàn đứng lên, cầm áo khoác trên ghế đi ra ngoài, anh thật nhớ cô dâu nhỏ rồi. Hơn nữa, sau khi nhận nhiệm vụ này, anh vẫn luôn nhớ tới cô dâu nhỏ, tuy lời nói ra rất hay, nhưng trong lòng Chu Tự Hoàn không phải không rõ. Nhiệm vụ lần này xác thực rất nguy hiểm, năm đó, mười hai người chỉ còn ba người bọn anh sống sót. Lần này, không tới cuối cùng không ai có thể đoán được kết quả, anh cũng là người, không phải thần, không đoán trước được sống chết của mình. Cho nên, điều anh muốn nhất lúc này là ôm cô dâu nhỏ nhà mình, hung hăng hôn cô, kịch liệt muốn cô, chưa bao giờ có cảm giác khẩn cấp như thế.

Chu Tự Hoành mới vừa ấn thang máy, thang máy liền mở ra, vừa đúng lúc Tề Giai Kỳ bước ra ngoài, mùi rượu xông vào mũi. Chu Tự Hoành không khỏi mỉm cười, không nghĩ cũng biết, Tề Giai Kỳ đã uống say tới vậy, vợ anh hẳn là đã sớm thành hũ hèm rồi.

Giai Kỳ nhìn thấy Chu Tự Hoành liền tỉnh hơn phân nửa, thật ra thì cũng không uống bao nhiêu. Mới uống hai chai rượu đỏ thì Giai Kỳ nhận được điện thoại của cấp trên, phải lập tức chạy tới công ty. Phóng viên thật không phải là nghề dễ kiếm sống mà, không quản ngày đêm, ông chủ vừa gọi, cho dù đang ngồi toilet, cũng phải vội vàng lau sạch sẽ mà chạy tới. Bằng không, tiền thưởng, thành tích, cái gì cũng mất hết. Dựa vào chút tiền lương cố định, ăn không khí cũng không đủ sống. Chả bù với cô nhóc Hựu An này, gả cho ông xã tốt cái gì cũng không phải lo, không cần giống cô, trời lạnh thế này còn phải chạy ngược chạy xuôi. Chả trách sao mọi người lại nói, làm việc chăm chỉ không bằng gả cho chồng tốt, mình và Hựu An chính là ví dụ chính xác nhất!

Giai Kỳ giờ tay lên, chào: "Hựu An ở trên lầu, cơ quan tôi có chút việc, đi trước nha." Chu Tự Hoành nhìn nhìn đồng hồ: "Muộn quá rồi, không đón được xe đâu, cô đi đâu, tôi chờ cô đi."

Giai Kỳ vội khoát tay: "Không cần, không cần....." Chỉ chỉ quân trang của anh, cười hắc hắc: "Chỗ tôi đến, không hợp với thủ trưởng, sẽ có đồng nghiệp tới đón tôi, gặp lại sau!" Nói giỡn sao, sếp bắt cô làm thêm vào ban đêm, khẳng định là có mục đích. Không phải người của công ty thì không hiểu, cố ý bán thông tin cho nhóm các cô, nếu không phải là những minh tinh lão làng tức giận, cố ý để lộ scandal của mình, muốn giữ vững vị trí của mình trong làng giải trí, mà lần quần trong cái vòng thật thật giả giả còn nào nhiệt hơn đóng phim này thì có thể là ai khác chứ. Loại chuyện nhảm nhí không đáng nói này, Giải Phóng Quân càng không thêm đề ý, huống chi người ta còn là thủ trưởng.

Chu Tự Hoành nhìn bóng dáng Tề Giai Kỳ nhanh chóng ra khỏi thang máy, chợt nhớ Hựu An từng nói với anh, hình như Tề Giai Kỳ khá thích Giang Đông. Nghe ý tứ của cô ấy, có lẽ còn muốn làm mai mối. Chu Tự Hoành nhủ nhủ mảy, cô dâu nhỏ nhà mình thực sự vô cùng chậm hiểu, nếu như anh là Giang Đông, đoán chừng đã sớm bị cô nhóc này làm cho tức học máu.

Anh và Giang Đông tương đối nhất trí trên các phương diện khác, nhưng đối với tình yêu, thực sự là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Chu Tự Hoành cảm thấy, yêu thì phải nói cho cô biết, lén lút lút lút thì được cái quái gì. Ở điểm này, Giang Đông không biết cách biểu hiện bằng anh. Rõ ràng thích muốn chết, nhưng đến trước mặt Hựu An, một lời dịu dàng cũng không có, nói ra toàn những lời cứng rắn dọa người, tính khí cô nhóc kia lại thích mềm không thích cứng, nên mới thành ra tình cảnh ở gần là như nước với lửa giống hiện

Chu Tự Hoành chắc chắn sẽ không nhắc nhở Giang Đông, nếu như có thể, anh chỉ hận không thể để Giang Đông vĩnh viễn như vậy. Mặc dù ở trước mặt Giang Đông anh tỏ ra rất phong độ, tự tin, nhưng thật ra, trong lòng Chu Tự Hoành rất ganh tỵ. Có một tình địch ưu tú như Giang Đông bên cạnh, nếu như không có cảm giác gì, vậy thì chắc chắn anh không phải là đàn ông. Bản năng của động vật giống đực trước sau như một, chính là độc chiếm, anh cũng vậy.

Anh còn hận không thể đem cô dâu nhỏ cất vào trong túi mang theo mỗi ngày, sao có thể rộng lượng được chứ. Anh vô cùng hi vọng, cô dâu nhỏ của anh vĩnh viễn cứ ngơ ngốc như vậy.

Chu Tự Hoành bước vào nhà, trong nháy mắt vẫn ngỡ vực mình vào nhầm nhà, thấy người ngồi ở dưới đất dựa lên ghế sofa là cô dâu nhỏ, không khỏi mỉm cười. Cứ để cô tùy ý làm theo ý thích đi, dù sao nhà cũng chỉ có hai người, phong cách gì cũng không quan trọng, quan trọng là vợ anh thấy vui vẻ.

Trên khay trà để hai chai rượu, hộp pizza để mở cũng trống không, hai cô nhóc này vẫn luôn tham ăn tham uống. Trời cuối tháng mười, bên ngoài đã lạnh thấu xương, nhưng trong nhà mở điều hòa lại tương đối ấm áp.

Cô dâu nhỏ mặc một bộ váy ở nhà có mũ bằng lông mềm như nhung, mũ rủ ở phía sau. Có lẽ trong nhà hơi nóng, cái khóa ở cổ áo bị cô kéo xuống thật thấp, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp mê người, làn váy trượt lên, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết dưới ánh nắng vàng nhạt. Có thể mơ hồ thấy được khung cảnh mê người giữa hai chân, rất có hiệu quả thị giác.

Chu Tự Hoành liền thấy toàn thân nóng bừng, nhiệt huyết xông thẳng lên đại não, vèo một cái lại chạy tới tập trung ở bụng dưới. Anh xoay người ôm lấy cô, Hựu An đang ngủ gật phải lòng ngực quen thuộc, theo bản năng đưa tay ôm lấy cổ của anh, chui vào ngực anh cọ cọ. Ma sát này khiến Chu Tự Hoành không khỏi rên lên một tiếng, người anh em vốn đang sung đỏ lại càng bành trướng với tốc độ kinh hồn.

Chu Tự Hoành ngẩng đầu nhìn cầu thang, nghĩ rằng lên lầu thật lãng phí thời gian, lại nhìn ghế sofa một chút, trực tiếp đem cô dâu nhỏ đặt trên ghế sofa. Roẹt roẹt hai ba cái, y phục trên người cô dâu nhỏ bị cởi sạch, miệng không nhịn được liền bắt đầu gặm cắn.....

Hựu An cảm thấy mình đang nằm mơ, mơ thấy ông xã nhà cô về, ôm lấy cô, hôn cô, hôn cái miệng nhỏ, hôn xuống cổ, xuống xương quai xanh rồi rơi xuống bộ ngực nho nhỏ, ngậm đỉnh hồng non mềm, dùng sức mút rồi cắn. Hựu An cảm thấy cả người mình nóng ran giống như bị đốt lửa, nóng tới mức cô rên hừ hừ.....

Cô cảm nhận được đôi môi anh tiếp tục đi xuống, vùi đầu hôn hoa huyết non mềm của cô, từng chút từng chút, vừa hôn vừa liếm mút. Cả người Hựu An run rẩy, cái loại cảm giác thoải mái cực hạn đó khiến cô hô to một tiếng, tỉnh lại. Lúc này cô mới phát hiện có điểm không thích hợp, cái vật thể nóng bỏng ẩm ướt đó vẫn còn ở dưới người cô.....

Hựu An vừa cúi đầu đã nhìn thấy ông xã nhà cô nửa quỳ trên thảm trải sàn, hai tay dùng sức mở rộng bắp đùi của cô, vùi đầu vào giữa..... Hựu An không khỏi đỏ mặt, còn tưởng rằng mình bị mộng xuân, mắt nhắm chết đi được: "Á..... Sao anh lại về?"

Chu Tự Hoành ngẩng đầu lên, liếm liếm làn môi mỏng: "Vợ yêu, em không thấy hiện tại hỏi vấn đề này là hơi muộn sao, chỗ này anh hôn đã nửa ngày. Vợ à, chỗ này của em được anh hôn cũng thật ẩm ướt rồi....." Nói xong, ngón giữa thẳng tắp cắm vào. Á..... Chợt bị cắm mạnh vào, Hựu An không khỏi rên lên một tiếng

Ngón tay Chu Tự Hoàn ra vào vài chục cái, anh liền gấp gấp đứng lên, ném quần ra, quỳ một gối trên sofa, nhún người mà vào..... Tiếp đó liền nhanh chóng chuyển động, vừa vội, vừa nhanh, lại rất sâu..... Hai bàn tay to xòe ra, bóp chặt cái mông nhỏ của Hựu An, mỗi lần đều đâm sâu vào tận nhụy hoa.....

Vách tường nhảy cảm bên trong bắt đầu co rút kịch liệt, loại co rút nhanh chóng này như chuyển động mềm mại chặt chẽ ôm lấy Chu Tự Hoàn, thoải mái tới mức anh chỉ hận không thể bay lên, càng thêm dùng lực đâm vào. Hựu An bị anh đâm từng phát, từng phát, âm thanh cao vút cũng theo khoe miệng truyền ra, vừa mềm mại vừa êm dịu.....

Chu Tự Hoàn cảm gối dựa đặt sau lưng Hựu An, nhắc đôi chân cô lên cao hơn, cơ hồ mở chân cô ra càng lớn, mà chuyển động phía dưới cũng càng thêm tà ác.....

Hựu An cảm thấy, mình thật sắp bị anh đâm xuyên qua, cảm giác nhúc nhích đến cực hạn, bất giác ái dịch trong thân thể theo cao trào mà tiết ra, xụi lơ trên ghế sofa không nhúc nhích nổi. Chỉ là Chu Tự Hoàn hiển nhiên quá mức hưng phấn, đâm mạnh vài cái mà phóng ra, lại rất nhanh mà cứng lên.....

Trên ghế sofa, trên thảm, trên bàn trà, thậm chí trên cầu thang..... Tiến vào từ sau lưng, từ bên người, tư thế đứng thẳng, quỳ sấp..... Hựu An cũng không thể nhớ rõ đã đổi bao nhiêu tư thế cùng địa điểm, chỉ cảm thấy ông chồng nhà cô hôm nay giống như uống phải thuốc kích thích. Một lần lại một lần muốn cô, mỗi một lần đều là hoàn toàn xâm nhập vào trong, giống như hận không thể đem cô vò nát, hòa vào trong thân thể anh.

Hựu An mới đầu còn cầu xin tha thứ, rồi cuộc sau đó cảm nhận được cảm xúc của người đàn ông này có điểm không thích hợp, liền thuận theo anh, tận lực phối hợp, cho đến khi ánh ban mai mỏng manh xuyên qua khung cửa sổ, Chu Tự Hoàn mới thỏa mãn buông cô ra. Hựu An mệt tới mức cả hơi sức để nhúc nhích đầu ngón tay cũng không còn.

Hựu An cảm giác mình quá hạnh phúc, núp ở trong ngực Chu Tự Hoàn, cái gì cũng không cần nghĩ, tất cả sóng gió đều bị anh ngăn ở bên ngoài. Hạnh phúc đến cực hạn, khó tránh khỏi sinh ra cảm giác lo lắng. Hơn nữa lần này, sau khi Chu Tự Hoàn trở về bộ đội, lòng của cô cứ thấp thóm không yên, giống như có chuyện gì không hay sắp xảy ra

Chu Tự Hoàn có được ba ngày nghỉ, quán quít đòi Hựu An xin nghỉ một ngày. Trong ba ngày, hai người chẳng đi đâu, chỉ ở nhà, trừ làm vẫn là làm. Buổi tối ngày thứ ba, rồi cuộc Chu Tự Hoàn cũng ngưng lại, chỉ ôm cô thật chặt vào trong ngực, nói mãi không ngừng, dặn dò cô rất nhiều thứ, phần lớn lời dặn Hựu An đều không nhớ được, chỉ nhớ được một chút chuyện nhỏ, một khi ông chồng nhà cô mà nói thì có thể so sánh với các bà bảy cô tám.

Lúc cô còn đang trong giấc mộng, Chu Tự Hoàn đã lặng lẽ rời đi, chỉ để lại một tấm giấy ghi chú, nói là làm nhiệm vụ. Sau đó đến bây giờ, một tuần liền không có tin tức, Hựu An bắt đầu nôn nóng. Loại nôn nóng này làm cô phát hiện biểu hiện trước khi đi của Chu Tự Hoàn vô cùng không thích hợp, càng nghĩ càng cảm thấy hoảng hốt.

Ban sáng cô và Triệu Thiên thảo luận về một mình tình mất sớm, Triệu Thiên liền cảm thán: "Câu nói cực thịnh tất suy, chuyện gì đến cực hạn, cũng không phải là chuyện tốt, dễ thành vui quá hóa buồn. Đại khái chính là nói trời luôn ganh ghét, những người quá tốt, quá xinh đẹp, quá xuất sắc thì lại dễ dàng chết trẻ, thông minh quá lại dễ bị tổn thương."

Nghĩ lại về mình, Hựu An cảm giác hạnh phúc của mình cũng đã đến cực hạn. Sau khi gả cho Chu Tự Hoàn, cuộc sống của cô cũng chỉ còn lại có hai chữ này, tuy có một ít gọn sóng, nhưng gọn sóng đi qua thì hạnh phúc lại vững chắc hơn. Quá hạnh phúc cũng có thể khiến trời già ganh ghét hay không. Cho nên khi tin dữ truyền tới, ý nghĩ đầu tiên của Hựu An chính là mình thật sự bị trời phạt rồi.

Sau khi hai người kết hôn, Chu Tự Hoàn đã thực hiện rất nhiều nhiệm vụ, mỗi lần anh đều không nói với cô, Hựu An cũng không hỏi. Bất kể có nguy hiểm hay không, Hựu An luôn rất tin tưởng, anh sẽ an toàn trở về. Bắt đầu từ khi anh hứa hẹn dành cả đời cho cô, Hựu An liền cố chấp tin tưởng anh sẽ không bỏ cô lại mà đi, cô phải có bảy mươi năm sau này của anh, cho đến lúc tóc trắng xóa, cô vẫn là cô dâu nhỏ được anh nâng niu trong lòng bàn tay.

Xem đó, những thứ này cô đều nhớ, người có thể nói những lời này, lại không còn, thậm chí ngay cả gặp chồng lần cuối cô cũng không có cơ hội. Hựu An ngơ ngác ngồi ở đó, không h nhúc nhích.

Kể từ khi xảy ra chuyện, Hựu An liền bị Giang Đông cưỡng chế đưa về Giang gia. Giang Đông cảm thấy, Hựu An như vậy rất không thích hợp. Từ khi biết Chu Tự Hoàn chết đến bây giờ, trong vòng ba ngày, không khóc không nháo, bảo ăn thì ăn, bảo uống thì uống, quá hiểu chuyện rồi, đây không phải là Hựu An.

Giang Đông cũng không ngờ tới kết quả cuối cùng lại như thế. Bọn họ ở biên giới ẩn núp ba ngày mới đợi được gã A Khôn xảo quyệt. Sau khi đàn em bị chính bọn anh đánh gục, A Khôn khẩn trương chó cùng rút gậy xông vào bãi mìn. Bọn họ vào theo, tìm tòi bên trong suốt hai ngày, sau khi kịp nổ được trang bị dùng hết, mới phát hiện, lịch sử kinh người lại lặp lại, địa điểm tọa độ nơi này chính là nơi mười năm trước bảy chiến hữu bị nổ chết.

Lúc nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ, đại Phùng hỏi hai người: "Trước khi làm nhiệm vụ, hai cậu đã viết di thư chưa?" Chu Tự Hoàn lắc đầu một cái: "Tôi không viết thư đồ chơi đó, tôi sẽ còn sống trở về, đầu bạc răng long với vợ tôi." Một câu nói của Chu Tự Hoàn đưa mọi người ra khỏi trạng thái tuyệt vọng.

Một lát sau, Chu Tự Hoàn kéo Giang Đông đến sau tảng đá mà hút thuốc lá. Hút xong một điếu thuốc, Chu Tự Hoàn mới thấp giọng nói một câu: "Nhóc Đông, tôi là anh em của cậu, đừng không?" Giang Đông nhìn thẳng anh, cau mày: "Cái này còn phải hỏi sao?" Chu Tự Hoàn gật đầu một cái: "Là anh em thì tốt rồi, anh em muốn nhờ cậu một chuyện, nếu lỡ như tôi thật sự xảy ra chuyện, Hựu An liền nhờ cậu chăm sóc."

Giang Đông sùng sốt: "Con mẹ nó, vợ cậu thì cậu chăm sóc, cậu gọi gã tôi làm gì." Lúc đó Chu Tự Hoàn cười nói: "Cũng đúng! Đến lúc này tôi mới phát hiện, vợ tôi là thứ tôi khó bỏ xuống nhất....." Tiếp đó mấy người bọn họ bắt đầu thương lượng ai đi trước dò đường, trong lòng cũng rõ ràng, chuyến đi này chính là đi thí mạng của mình.

Đại Phùng nói: "Tôi đi, tôi muốn bắt sống cái thằng đáng chết đó báo thù cho anh em." Giang Đông nói: "Mẹ nó, thân thể cậu không khỏe, tôi đi cho!" Chu Tự Hoàn không lên tiếng trực tiếp giờ tay đánh Giang Đông ngất xỉu, cuối cùng, Chu Tự Hoàn đi.

Sau đó Giang Đông nghĩ lại mà hối hận đến ruột gan cũng trong suốt, sao lại không đề phòng chiều này của Chu Tự Hoàn, mà khó khăn nhất là anh còn phải đối mặt với Hựu An. Giang Đông cùng Hựu An canh giữ trước linh đường, từ khi gặp chuyện không may, Giang Đông vẫn luôn ở bên cạnh Hựu An. Hựu An giống như một đứa con gái hiền thảo, nhất quyết ôm di ảnh của Chu Tự Hoàn, cả người giống như búp bê vải bị rút hết linh hồn.

Giang Đông thà để cô như trước kia, khóc lóc âm ỉ, hoặc dứt khoát chạy mất tăm mắt tích còn tốt hơn. Nói thật, Hựu An như vậy khiến Giang Đông có chút sợ hãi, anh sợ cô nghĩ không thông, sau đó liền nảy sinh ý nghĩ ngu ngốc.

Tức trực bên linh cữu, đưa đến nơi an táng, chôn vào lòng đất, những chuyện như con ác mộng kinh hoàng này trôi qua, không có Chu Tự Hoàn, thế giới vẫn chuyển động theo quy luật của nó. Hựu An đột nhiên cảm thấy, cuộc sống thật rất vô thường, một năm nay cô quen biết Chu Tự Hoàn, gả cho Chu Tự Hoàn, sau đó Chu Tự Hoàn cho cô một thế giới hạnh phúc, bây giờ lại bỏ cô mà đi, anh thật độc ác.

Mẹ chồng nói với cô: "Hựu An, đây là kết quả không ai trong chúng ta đoán được, nhưng người chết không thể sống lại. Con còn trẻ, còn con đường rất dài phía trước phải đi, từ giờ trở đi, con chính là con gái của Chu gia chúng ta....."

Hựu An hiểu được ý tứ những lời này của mẹ chồng, chỉ là cô không thể nghe lọt tai. Thế giới của cô từ giây phút Chu Tự Hoàn mất liền hoàn toàn sụp xuống, cô thật sự mất hết tất cả rồi.

Sau tang lễ, cô kiên quyết muốn trở về nhà, Giang Đông trở về cùng cô. Hựu An nói với anh: "Cám ơn anh, Giang Đông, tôi muốn ở một mình." Đây là lời đầu tiên Hựu An nói với anh trong mấy ngày qua.

Giang Đông nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên anh tới nhà mới của bọn họ, cách trang hoàng có chút không hợp với ngôi nhà, ấm áp và đơn giản trộn chung với nhau, lại sinh ra một cảm giác ấm cúng.

Giang Đông ngoảnh mặt làm ngơ với lời Hựu An nói, cho dù thế nào, hiện tại tuyệt đối không thể để cô một mình, anh không yên lòng. Giang Đông cởi áo khoác quân trang khoác lên lưng ghế sofa, ngồi xôm bên người Hựu An, hỏi cô: "Trưa nay muốn ăn gì?"

Hựu An nhìn anh thật lâu, nói ra hai chữ: "Sùi cảo." Giang Đông nói: "Được, anh nấu cho em." Giang Đông mở tủ lạnh ra, không khỏi sùng sốt một chút, phía dưới bên trái tủ lạnh, từng hộp từng hộp sùi cảo đông lạnh, một hộp 20 viên, sắp xếp chỉnh tề, ngoài hộp có dán nhãn, hơn phân nửa đều là sùi cảo nhân 3 vị, còn có mấy hộp nhân đậu cô-ve.

"Tôi ăn sùi cảo nhân 3 vị." m thanh của Hựu An vang lên từ phía sau, Giang Đông quay đầu lại, Hựu An đã ngồi vào bàn ăn. Giang Đông đun nước thả một hộp sùi cảo vào, nấu chín, rồi vớt ra đĩa đẩy tới trước mặt Hựu An, đưa cho cô đôi đũa cùng nước chấm chua ngọt.

Hựu An gấp một viên cho vào trong miệng, 20 viên sùi cảo không chứa lại viên nào. Ăn xong, liền đứng lên, lên lầu. Giang Đông rửa chén, tự mình tìm chút đồ lung tung mà ăn, mở tủ lạnh ra nhìn một chút, trừ sùi cảo, còn có rất nhiều thực phẩm khác, không cần phải đi mua thức ăn nữa.

Buổi tối, Hựu An vẫn ăn 20 viên sùi cảo rồi lên lầu ngủ, Giang Đông tìm thấy chăn gối trong tủ, ngủ trên sofa ở phòng khách. Lúc nửa đêm chợt tỉnh dậy, nghe trên lầu giống như có tiếng nước chảy.

Giang Đông giật mình nhảy dựng, lên lầu gõ cửa gọi Hựu An. Bên trong không có tiếng trả lời, Giang Đông dán tai vào cửa lắng nghe, giống như là âm thanh đang tắm vòi sen. Giang Đông cúi đầu nhìn đồng hồ, như nghĩ đến điều gì, nhấc chân đá văng cửa vọt vào, chạy thẳng tới phòng vệ sinh.

Cửa phòng vệ sinh khép hờ, đẩy cửa phòng vệ sinh ra, trong chớp mắt nhìn thấy bên trong, lòng của Giang Đông giống như đêm đông bên ngoài, lạnh run từng đợt.

Hựu An còn mặc váy lông dê màu đen lúc ban ngày, nằm trong bồn tắm lớn, cổ tay khoác lên thành bồn tắm, nước từ trên chảy xuống, xối lên cổ tay cô, nước và máu hòa vào nhau, khiến nước trong bồn tắm uốn lượn thành một dòng đỏ thẫm. Mắt của cô nhắm thật chặt, khoe miệng lại nâng lên một nụ cười nhàn nhạt, là cô không muốn sống chẳng.

Giang Đông kéo khăn lông, cuốn lấy cổ tay cô để cầm máu, đi ra ngoài cầm chăn vào khế quần lấy cô, ôm lên: "Hựu An, em muốn chết cũng không có cửa đâu, chỉ cần anh còn sống, em sẽ không chết, không chết được....." Giang Đông ôm cô xông ra, nhét vào trong xe, chạy thẳng tới bệnh viện gần nhất để cấp cứu.

May nhờ phát hiện kịp thời, bác sĩ nói, trễ một chút nữa là không thể cứu.

Hựu An thật không muốn sống nữa, cô cảm thấy mình sinh ra mà không thể yêu, người hiểu rõ cô nhất là ba của cô đã chết rồi, hiện tại Chu Tự Hoàn cũng đi, mình sống cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cô đã mất hết tất cả, hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cũng bỏ cô mà đi, cô muốn đi tìm bọn họ, cô cảm thấy chết cũng không có gì đáng sợ, nếu như có thể để cho cô nhìn thấy Chu Tự Hoàn, chết chính là Thiên Đường, ngược lại sống chính là Địa Ngục. Cô muốn đến Thiên đường tìm ông chồng nhà cô, hỏi anh một chút: sao có thể bỏ cô lại mà đi, hỏi anh một chút: bảy mươi năm sau của anh ở đâu? Bọn họ mới sống với nhau hơn một năm, hỏi anh một chút, anh hứa hẹn sống với cô cả đời, nhưng sao có thể ngắn như vậy, ngắn đến mức cô còn chưa kịp thích ứng, đã thành kỉ niệm. Cô không cần kỉ niệm, cô muốn anh, không có anh, dù cô sống, cũng không sống nổi.....

Trong khoảnh khắc Hựu An mở mắt ra nhìn thấy nóc nhà trắng như tuyết kia, cô cho là đã đến Thiên đường, nhưng rất nhanh liền hiểu rõ, nơi này không phải Thiên đường, mà chính là Địa ngục, bởi vì cô nhìn thấy Giang Đông: "Ai bảo anh cứu tôi?" m thanh của Hựu An yếu ớt mà khàn khàn.

Giang Đông bình tĩnh nhìn cô thật lâu ta thật sự quan trọng như vậy ư, quan trọng đến mức em vứt bỏ luôn tính mạng của mình?" Hựu An nhắm mắt lại không muốn trả lời anh ta, trầm mặc một hồi lâu, Giang Đông cúi đầu nói: "Em tự sát cũng không gặp được cậu ta đâu."

Hựu An mở mắt ra lần nữa, oán hận trừng mắt nhìn chăm chăm anh ta, Giang Đông có chút giễu cợt nói: "Chẳng lẽ em quên sao, tự sát là phải xuống Địa ngục, mà Tự Hoàn lại lên Thiên đường, em chết cũng không nhìn thấy cậu ta." Hựu An cảm thấy, Giang Đông thật là một người đàn ông ác độc nhất thế giới, mọi chuyện đều đối nghịch với cô, ngay cả chết cũng không cho cô toại nguyện.

Hựu An khôi phục rất nhanh, mấy ngày sau liền từ bệnh viện về nhà, lại hoàn toàn trở thành tù nhân của Giang Đông. Ban ngày cô ở trong phạm vi tầm mắt của anh ta. Buổi tối khi đi ngủ, anh ta lại nằm ngủ ngay ngoài cửa, nửa giờ lại đi vào một lần, cô vào nhà vệ sinh, Giang Đông cũng ở ngoài cửa giám sát.

Cứ như vậy qua ba ngày, rốt cuộc Hựu An cũng bùng phát. Giang Đông vừa lấy gối đặt lên thảm ở ngoài cửa mà nằm xuống, cửa phòng ngủ xoạt một tiếng mở ra, Hựu An đứng ở trước mặt, hung hăng nhìn chăm chăm anh: "Tôi nói rồi, sẽ không tự sát." Giang Đông ừ một tiếng, xoay người trở mình.

Hựu An tức không chịu được, bước qua đá anh một đá, Giang Đông không thèm nhúc nhích, hốc mắt Hựu An nóng lên, từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống: "Anh cũng khi dễ tôi, anh cũng khi dễ tôi, chú Chu đi rồi, các người đều khi dễ tôi, đều khi dễ tôi, ô ô....." Hựu An ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Xét đến cùng thì cô vẫn còn là cô nhóc chưa lớn, bất quá, Giang Đông vẫn hi vọng cô phát tiết ra. So với Hựu An mà anh biết, thì đây không phải là cô. Cô là một cô nhóc chỉ mới 25 tuổi, không phải bọn họ đã bắt cô thừa nhận quá nhiều điều hay sao.

Trong lòng Giang Đông vừa đau vừa xót, giang cánh tay muốn ôm cô vào trong ngực, lại không khỏi chần chờ, như vậy có phải rất thái quá hay không, tay Giang Đông giờ ở giữa không trung thật lâu, cuối cùng chán nản bỏ xuống.

Hựu An khóc, cô có cảm giác không còn ý nghĩa gì nữa, cô khóc của cô, đừng nói là khuyên, ngay cả ý tứ tránh đi Giang Đông cũng không hiểu, cứ như vậy nhìn cô khóc. Càng khóc, Hựu An càng không khóc nổi nữa. Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, dù có khóc bao nhiêu đi nữa, ông chồng nhà cô cũng sẽ không đến dỗ cô, lại càng không có người đau lòng. Người thương cô, dỗ cô đều đã chết hết, đầu tiên là ba, sau đó là Chu Tự Hoàn.

Hựu An chùi nước mắt, quay người lại, rầm một tiếng đóng sầm cửa, nhào lên trên giường, cô cảm thấy rất lạnh. Dù hơi ẩm đầy đủ, nhưng cô vẫn cảm giác lạnh đến thấu xương, nhưng cô cũng ngủ, hơn nữa còn nằm mơ. Cô mơ thấy Chu Tự Hoàn trở về, hôn đôi mắt hồng hồng của cô, đau lòng hỏi cô: "Vợ, ai khi dễ em?"

Giang Đông nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, đứng ở bên giường nhìn cô thật lâu. Rốt cuộc cô cũng ngủ thiếp đi, thân mình nho nhỏ chui vào trong chăn thật dày, chỉ lộ một khuôn mặt nhỏ nhắn ra ngoài, sắc mặt hơi tái, mắt nhắm lại, lông mi mềm nhẹ cong lên dưới ánh sáng nhẹ nhàng của chiếc đèn trên tường, lóe ra tia óng ánh như đầm nước, nước mắt hỗn loạn chảy xuống theo hai má, cái miệng nhỏ nhắn uất ức nín lại, còn có chút nghẹn ngào co rúm, như đứa bé bị uất ức, có vài sợi tóc nghịch ngợm dính trên gò má.

Giang Đông khẽ khom lưng, nhẹ nhàng vén tóc ra, ngón tay lơ đãng xẹt qua đôi môi mềm mại của cô, như chạm phải điện, thu tay lại, xoay người nhanh chóng đi ra ngoài, đóng cửa lại. Anh không khỏi khẽ cười khổ, định lực của mình cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hựu An là bị cảm giác mềm mại ướt át trên mặt làm tỉnh, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt mèo của Hoàn Hoàn. Hoàn Hoàn nằm trên gối bên cạnh cô, đưa đầu lưỡi gai gai ướt mềm từng phát từng phát liếm mặt của cô, liếm xuống, kêu meo meo một tiếng, giống như tổ cáo cái gì.

Mấy món ăn buồn nôn lần trước, hình như dọa sợ Hoàn Hoàn, mấy ngày lin nó đều không ăn gì, cũng không đi đâu, chỉ núp trong ổ mèo. Hựu An phải bắt nó đến bệnh viện thú y để nhập viện trị liệu. Gần đây cuộc sống của cô không có tình yêu, sao còn có thể nhìn đến nó thấy nó, mới nhớ là đã quên đón nó về.

Nghĩ đến một nhà ba người, lại thiếu một người, hốc mắt không khỏi nóng lên, gãi gãi cái cảm mềm mại như nhung của nó: "Hoàn Hoàn, ba con bỏ lại hai mẹ con chúng ta, về sau chỉ còn lại con và mẹ nương tựa lẫn nhau mà sống, làm thế nào bây giờ?" "Meo meo....." Mèo con kêu một tiếng, vươn đầu lưỡi liếm nước mắt của cô.

Cửa phòng ngủ từ bên ngoài đẩy ra, Giang Đông vừa tiến đến liền nhìn thấy Mèo con vừa hôn vừa liếm trên mặt Hựu An, bước mấy bước tới xách sau cổ nó, meo meo..... Meo meo..... Mèo con kêu vô cùng thê thảm, mắt trông mong nhìn Hựu An.

Hựu An vội vàng nói: "Anh buông nó ra, làm vậy nó không thoải mái." Giang Đông nhìn nhìn mèo con, nghiêm túc nói: "Em có biết trên người nó có bao nhiêu vi khuẩn không?" Đi đến cạnh cửa, trực tiếp ném Hoàn Hoàn ra ngoài, rầm một tiếng đóng sầm cửa lại.

Hựu An ngạc nhiên, chợt nhớ tới, dường như ông chồng nhà cô cũng không thích Hoành Hoành. Chỉ cần Chu Tự Hoành về nhà, tiểu tử này liền biết nhìn ánh mắt mà núp trong ổ mèo, ngay cả cái đầu cũng không dám lộ ra, sắc mặt Hựu An không khỏi tối sầm lại.

Giang Đông nhìn đồng hồ một chút: "Đã tám giờ, cho dù không đi làm, làm việc và nghỉ ngơi cũng nên duy trì quy luật. Cho em mười phút rửa mặt, sau đó xuống lầu ăn điểm tâm." Nói xong, không đợi Hựu An phản ứng xoay người đi ra ngoài.

Thật ra, một chút Hựu An cũng không hiểu, tại sao mình lại cùng Giang Đông chạy tới dưới một mái nhà. Nếu như có thể, cô hận cả đời này cũng không có tiếp xúc với anh, nhưng người đàn ông này lại cố tình thích xen vào việc của người khác, nhất là mấy việc đầu đầu của cô.

Hựu An xin nghỉ, cô không muốn đi làm, không muốn giao tiếp với người khác. Cô cảm thấy, cuộc sống của mình từ khoảnh khắc Chu Tự Hoành chết đi, như ấn ký trên bức tranh (tranh vẽ xong sẽ có ký hiệu của tác giả ~ dấu chấm hết). Nhưng cô cũng không có dũng khí tự sát lần nữa, cô cảm thấy, Giang Đông nói rất đúng, chỉ sợ cô chết đi cũng không gặp được ông chồng nhà cô.

Hựu An rửa mặt xong xuống lầu, nhìn thấy bóng lưng bận rộn trong phòng bếp, có chút hoảng hốt. Cảnh tượng quen thuộc này khiến cô sinh ra ảo giác, cô không tự chủ đi tới, đứng bên ngoài phòng bếp, kinh ngạc nhìn bóng lưng Giang Đông mà ngẩn người.

Giang Đông mặc quần lính, trên người cũng là áo sơ mi quân trang, tay áo sơ mi vén đến khuỷu tay. Từ góc độ của Hựu An, có thể nhìn thấy gần nửa phần thân khi anh nghiêng người, cổ áo mở ra mấy nút, nới lỏng, có mấy phần tùy ý lười biếng khi ở nhà. Độ dài của tóc cũng giống nhau, thậm chí đến cả độ cao cùng vóc người cũng giống nhau, đứng trong phòng bếp, cùng hình ảnh trong đầu Hựu An gần như hoàn toàn trùng khớp.

Giang Đông múc cháo đổ vào trong bát lớn, quay đầu lại liền phát hiện, Hựu An đang thẳng tắp nhìn mình, trong đôi mắt to sưng đỏ giống như có ánh nước. Giang Đông âm thầm thở dài, giờ anh mới biết, thì ra cô nhóc này lại thích khóc như vậy. Ở trước mặt anh Hựu An quật cường cứng rắn giống như một bức tường đục ra từ đá, chần chừ cả ý tốt của anh ở ngoài.

Hiển nhiên, trước mặt Chu Tự Hoành cô không giống như vậy, là cô gái nhỏ mềm mại, yếu ớt, chỉ là nhìn thấy vẻ mặt này, khiến Giang Đông vừa buồn bực vừa chua xót.

Giang Đông đưa bát cháo cho cô, ồm ồm ra lệnh: "Bưng cái này lên bàn." Hựu An máy móc nhận lấy bát, có chút kinh hồn bạt vía xoay người, vừa mới đi tới bàn ăn, liền trượt tay, một bát cháo to 'xoảng' một tiếng, vỡ trên mặt đất.

Giang Đông sợ hết hồn, vội vàng xông tới, duỗi tay ôm cô lên bàn, nhanh chóng kéo tất của cô xuống, trên lưng bàn chân có một mảng lớn hồng hồng do bị bong, chỗ khác thì không sao.

Mặt Giang Đông đen lại hỏi cô: "Hòm thuốc ở đâu?" Hựu An lắc đầu một cái: "Mấy thứ này đều do Tự Hoành cất." Giang Đông xoay người cầm khăn lông bọc chút đá đến giảm đau cho cô trước, tự mình đi tìm hòm thuốc.

Hựu An kinh ngạc nhìn cháo trên sàn nhà đến ngẩn người, Giang Đông tìm được hòm thuốc, lấy thuốc bôi bông ra thoa cho Hựu An, thật rất đau. Sau khi bôi khăn lông bọc đá ra, cái loại đau rất đó, có chút đau nhói tim. Hựu An sợ nhất là đau, hơn nữa sau khi gãi cho Chu Tự Hoành, đau một chút cũng không chịu nổi.

Khi Chú Chu bôi thuốc cho cô, luôn rất cẩn thận, rất cẩn thận, cô thích nhìn sự cẩn thận của anh đối với cô. Khi đó, cô cảm thấy, mình được người đàn ông này quý trọng rất hạnh phúc. Cho nên, cô tự làm mình yếu đuối, đau một chút liền vô cùng ra vẻ, khiến Chú Chu đau lòng. Phụ nữ gọi đó là những mưu kế nhỏ, Hựu An cũng giống vậy. Mà bây giờ, thật sự rất đau, bây giờ bôi thuốc cho cô, không bao giờ là Chú Chu cô có thể tùy ý làm nũng nữa, anh ta là Giang Đông, Giang Đông lạnh lùng.

Hựu An cắn môi chịu đựng, trong lòng cảm thấy cực kỳ uất ức, muốn khóc lại cảm thấy mất thể diện, hơn nữa còn ở trước mặt Giang Đông Tốc độ Giang Đông bôi thuốc nhanh hơn Chu Tự Hoành, một chút cẩn thận cũng không có, hai ba cái liền bôi thuốc xong, băng bó, mặc dù rất đau, nhưng thời gian đau tương đối ngắn.

Bôi thuốc xong, Giang Đông bế cô lên ghế dựa, tìm mấy thứ dọn dẹp mảnh sứ vỡ cùng cháo bị đổ trên mặt đất. Hựu An kinh ngạc nhìn anh ngẩn người, cô chưa bao giờ biết, Giang Đông còn biết làm những việc này. Trong ấn tượng của cô, Giang Đông luôn cao cao tại thượng, không há mồm thì thôi, há mồm liền giảng đạo. Nhưng Giang Đông bây giờ, tuy rằng vẫn trưng ra gương mặt vừa đen vừa trầm như cũ, nhưng lại không quở trách cô câu nào, làm công việc dọn dẹp này, thuần thục lại tự nhiên.

Giang Đông dọn dẹp xong, nhìn Hựu An một chút, bát cháo đã bị vỡ; lại trưng cháo yến mạch bưng ra cho cô, bưng thêm bánh mì hấp và dưa muối, cứ thế mà qua bữa sáng.

Hựu An ăn rất ít, ăn được nửa cái bánh mì hấp liền muốn để xuống, Giang Đông không ngần ngại ra lệnh: "Ăn cho hết cái bánh mì hấp đi." Hơn nữa tay còn bóc trứng gà để vào đĩa trước mắt cô: "Ăn cả trứng gà nữa."

Hựu An thật không có hơi sức tranh cãi với Giang Đông, biện pháp tốt nhất, chính là nghe theo mệnh lệnh của anh. Hựu An nghe lời ăn bánh mì hấp và trứng gà, chợt nghe meo meo một tiếng, Hựu An cúi đầu, bên chân là Hoành Hoành đáng thương nhìn cô.

Hựu An khom lưng ôm nó lên: "Hoành Hoành cũng đói bụng phải không?" Đưa trong tay Giang Đông dừng lại, nhìn chằm chằm con mèo kia một lát, con mèo này vật mà sáng sớm bệnh viện đưa tới. Giang Đông thật không ngờ Chu Tự Hoành còn có cái thú an nhàn thoải mái nuôi mèo. Mặc dù bộ dạng con mèo này thật sự rất đẹp, nhưng dù sao cũng là một phiền toái.

Hựu An ôm Hoành Hoành, nhìn chân của mình một chút, chân mới vừa đứng đến sàn nhà, liền nghe tiếng Giang Đông: "Muốn làm gì?" Hựu An nhìn trên

học tủ trong phòng bếp một chút: "Hoành Hoành đói bụng, trên kia có đồ hộp dành cho mèo, còn phải chuẩn bị cát cho nó." Hai hàng lông mày vừa thô vừa đen của Giang Đông nhú lại, nhưng vẫn đứng lên, đi lấy đồ hộp dành cho mèo, hơn nữa còn chuẩn bị cát.

Ăn cơm xong, Giang Đông ôm Hựu An đến phòng khách đặt lên ghế tựa thoải mái bên cửa sổ, mèo con tự động chui vào ngực cô, còn anh thì bắt đầu dọn dẹp mọi thứ trong phòng. Mặc dù có chút không nên, nhưng Giang Đông đột nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời từ cửa sổ sát đất chiếu vào, rơi trên người ấm áp, hơi nóng nhưng cũng có chút thoải mái. Hựu An sững sờ nhìn ngoài cửa sổ mà ngẩn người. Dòng xe chạy, biển người, nhà cao tầng so le nhau mọc lên như nấm, khu thành thị này ngấn năm như một, rất ồn ào náo động, mà cô lại cảm thấy thế lương lại cô đơn. Bên cạnh thiếu một người, cô cảm thấy, khu thành thị này giống như không có quan hệ gì với cô.

Lúc Giai Kỳ đến là Giang Đông ra mở cửa. Giai Kỳ chợt nhớ lại ý niệm này đến trong đầu mình ngày Chu Tự Hoành nằm viện, lúc ấy thật không nghĩ tới ý niệm hoang đường đó sẽ trở thành sự thật.

Giang Đông cầm chìa khóa xe trong tay, nói với Giai Kỳ: "Tôi đi khoảng hai giờ, trong khoảng thời gian này phiền cô chăm sóc cho Hựu An." Giai Kỳ gật đầu, Giang Đông nhìn Hựu An một cái, liền đi ra ngoài.

Giai Kỳ đi tới kêu hai tiếng, Hựu An mới có phản ứng, ngẩng đầu lên: "Giai Kỳ, bạn đến rồi....." Giai Kỳ không khỏi thở dài, từ khi tin Chu Tự Hoành chết đi truyền đến, khi hoàn thành tang lễ đến bây giờ, Hựu An đều giống như một pho tượng bị rút linh hồn, người còn ở đây, mà linh hồn nhỏ bé lại không.

Có khi nghĩ lại, Thượng Đế thật không tốt đẹp, cho rồi lại lấy đi không bằng đừng cho. Cha của Hựu An như thế, bây giờ Chu Tự Hoành cũng thế. Ánh mắt Giai Kỳ dừng trên trên cổ tay cô, trên cổ tay mảnh khảnh băng gạc.

Giai Kỳ chưa từng nghĩ là Hựu An lại chọn tự sát. Giai Kỳ không quên được, khi cô chạy tới bệnh viện, sắc mặt Giang Đông lúc đó, sợ hãi và tuyệt vọng xuất hiện trên người Giang Đông, khiến người ta không đành lòng.

Thậm chí lúc ấy Giai Kỳ có cảm giác, nếu không cứu được Hựu An, không chừng Giang Đông cũng không chống đỡ nổi. Giang Đông quá nhẫn nhịn, không hề nghĩ rằng, có lẽ đây là cơ hội mà Thượng Đế ban cho, bất kể như thế nào, rốt cuộc Giang Đông cũng có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc Hựu An.

"Hựu An....." Giai Kỳ lo lắng nhìn Hựu An, muốn mở miệng khuyên cô, rồi lại không biết nên nói gì cho phải. Ánh mắt Hựu An có chút dờ dẩn lướt qua Giai Kỳ, rơi vào ảnh cười ở phía sau. Nhìn kỹ, trên mặt chú Chu còn có vết bầm tím không giấu được, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng kiên định nhìn cô.

Màu mắt chú Chu rất đen... bởi vì đen, cho nên có vẻ cực kỳ thâm thúy, sâu sắc. Nhưng lúc anh nhìn cô, Hựu An có thể tìm được bóng hình của mình trong ánh nhìn thâm thúy đó.

Trước kia vẫn không cảm thấy đây là chuyện khó có đến cỡ nào, nhưng bây giờ rốt cuộc cũng không còn nữa: "Giai Kỳ, Chú Chu thật sự rất tuân thủ đúng không?"

Giai Kỳ nhìn theo ánh mắt cô, chợt sinh ra một loại cảm giác, thật ra thì quá hạnh phúc cũng không phải chuyện tốt gì, hơn nữa trước hết còn không thể bảo đảm phần hạnh phúc này có thể kéo dài vĩnh viễn. Một khi chợt mất đi, sẽ cảm thấy không còn hy vọng, chính là như Hựu An lúc này.

"Chú Chu là một tên lường gạt, chuyên lường gạt. Anh ấy nói sẽ đối tốt với mình cả đời, nói bảy mươi năm sau này của anh ấy đều thuộc về mình, thậm chí anh ấy còn nói sẽ không bỏ mình lại, nhất định sẽ chết sau mình, sợ không ai chăm sóc cô đầu nhỏ bị anh nuông chiều. Cho tới bây giờ anh ấy cũng chưa từng nói một câu anh yêu em, cho dù anh chưa nói, biết rõ anh ấy yêu mình, rất yêu, rất yêu, không chịu nói cho dù mình bị một chút uất ức. Nhưng anh ấy lại đi rồi, cứ như vậy bỏ mình lại mà đi. Hai ngày nay mình đã suy nghĩ, có phải là anh ấy chê mình, chê mình cái gì cũng dựa vào anh ấy, chê mình quá phiền toái....."

Giai Kỳ vươn tay ôm lấy cô: "Bạn biết rõ không phải như vậy mà, sao anh ấy có thể chê bạn được, anh ấy không chút do dự đỡ dao cho bạn, sao có thể chê bạn....." "Vậy sao anh ấy lại đi như vậy, ngay cả một lời từ biệt cũng không có, thậm chí mình còn không được nhìn anh ấy lần cuối, đến thi thể cũng không nhìn thấy, chỉ còn lại một nắm tro. Bọn họ nói đó là anh ấy, mình cảm thấy đó không phải là anh ấy, Chú Chu lợi hại như vậy, sao có thể chỉ còn sót lại một nắm tro, Giai Kỳ, bạn nói có phải bọn họ gạt mình không, Chú Chu vốn không hề chết....."

Giai Kỳ thờ dãi nói: "Hựu An, rất nhiều việc chúng ta không thể khống chế được, đặc biệt là sinh lão bệnh tử. Chú Chu nhà bạn là anh hùng, mặc dù anh ấy ra đi nhưng đã cứu sống rất nhiều người. Chú Chu đi rồi, con đường phía trước của bạn còn rất dài, tốt nhất bạn hãy để mọi chuyện qua đi, mình nghĩ đây cũng là hi vọng của Chú Chu. Chú Chu mất đi, bạn vẫn còn người nhà, bạn bè. Dừng cảm lên, không chuyện gì không thể vượt qua....."

Lúc Giang Đông trở lại, trong tay xách theo hai túi lớn, có rau dưa trái cây, còn có vài vật dụng cần dùng hằng ngày. Nhìn thấy trong phòng khách chỉ có mình Giai Kỳ, trong mắt anh xẹt qua tia hốt hoảng. Bỏ đồ trong tay xuống, chỉ mấy bước đã chạy lên lầu, liếc mắt nhìn qua rồi mới yên tâm đi xuống.

Giai Kỳ âm thầm thở dài nói: "Hựu An vừa mới ngủ, đại khái là do mệt mỏi, tôi cảm thấy tình trạng của cô ấy không tốt, nên ra ngoài nhiều hơn. Nếu cô ấy cứ có chấp đắm chìm trong quá khứ thì sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi tuyệt vọng."

Sau khi Giai Kỳ rời đi, Giang Đông suy nghĩ thật lâu, anh bắt đầu thu dọn đồ đạc, đem tất cả hình của Chu Tự Hoành trong phòng cất đi.

Hựu An tỉnh lại liền phát hiện tất cả hình trong nháy mắt đều biến mất. Trên tủ đầu giường đối thành hình cô lúc lên đại học, trên tường cũng đối thành tranh phong cảnh. Không kịp mang giày, cô chạy một mạch xuống lầu dưới, trên tường, trên bàn, thư phòng, tất cả đều tìm một lần, cuối cùng v phòng bếp.

Giang Đông đang hầm cháo gà, từ lúc cô chạy xuống anh đã biết, Hựu An nhìn anh chăm chăm, chất vấn: "Hình đâu?" Giang Đông quay đầu lại, thấy cô đi chân trần, chân trái còn quấn băng gạc.

Giang Đông mặt nhăn nhó đi tới, nhấc cô thả lên ghế, rồi ngồi chồm hổm xuống nhìn vết thương ở chân cô. Bị cô giầy vò, băng gạc lỏng ra, anh giơ tay muốn băng nhanh lại cho cô. Hựu An nhắc chân muốn đạp anh một cước, Giang Đông theo bản năng bắt được chân cô, Hựu An bị đau hừ một tiếng, Giang Đông vội vàng buông ra. Hựu An lại lập tức đạp một cước trúng bả vai của anh, một cước này vừa nhanh vừa hiểm, Giang Đông bị cô đạp thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất.

"Tôi hỏi anh hình đâu?" Lúc này Hựu An tựa như một con hổ nhỏ giương nanh múa vuốt, chỉ hận không thể cắn anh một cái. Giang Đông mím thẳng môi: "Vứt rồi." Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, Hựu An liền đánh tới, tay đập chân đá: "Ai cho anh vứt, ai cho anh cái quyền đó, anh cứ đi, cứ đi, tôi không cần anh quan tâm, anh lập tức rút đi cho tôi, ô ô ô..... Anh trả chú Chu cho tôi, sao lại là chú Chu chứ, sao người chết không phải là anh....."

Giang Đông không nhúc nhích, để yên cho cô đánh, đợi đến khi cô sức cùng lực kiệt ngồi dưới đất, mới ôm lấy cô thả lên ghế sofa. Hựu An chợt níu tay anh lại nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, anh có thể trả hình lại cho tôi không, van cầu anh....." Giang Đông mắt hờn trong giây lát. Trong trí nhớ, cô nhóc chưa từng yếu ớt cầu xin anh như vậy, ở trước mặt anh, cô luôn bướng bỉnh, coi đôi đầu với anh là chuyện đương nhiên. Tim của anh chợt mềm nhũn, lại cố gắng cứng rắn lên: "Tôi đi nấu cơm." Hựu An tức không chịu được, nhặt đệm dựa trên ghế sofa sau lưng ném tới, đập trúng lưng Giang Đông, trượt xuống, Giang Đông cũng không buồn quay đầu lại.

Hựu An cảm thấy kiếp trước chắc chắn mình đã tạo rất nhiều nghiệp chướng, mới gặp phải người đàn ông thích xen vào chuyện người khác như vậy. Hựu An bắt đầu tuyệt thực để chống cự, Giang Đông bế cô đến trước bàn ăn, cô cũng không chịu động đũa. Giang Đông cũng mặc kệ cô, sau khi ăn hết phần của mình, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cô nói: "Nếu như em muốn tuyệt thực để tự sát, tôi khác có cách bắt em ăn, cho nên, tốt nhất đừng ép tôi."

Hựu An oán hận nhìn anh: "Giang Đông, anh là đồ biến thái! Tôi muốn tự sát hay không liên quan gì đến anh, đừng có bày ra vẻ anh trai quản giáo tôi, tôi với anh không có quan hệ gì hết."

Giang Đông căn bản coi như không nghe thấy lời cô nói, gấp vài món vào chén, đẩy tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn đồng hồ: "Bây giờ là sáu giờ, cho em 20 phút, ăn hết những thứ này, không ăn hết tôi sẽ dứt em ăn."

Theo kinh nghiệm của Hựu An, người đàn ông này nhất định nói được làm được, anh không yêu thương cưng chiều cô như chú Chu, anh là Giang Đông đáng ghét. Chỉ là, cô vẫn ăn hết chén cơm, còn bị bắt uống một chén canh.

Buổi tối Giang Đông ở ngoài cửa nghe tiếng khóc nức nức nở nở bên trong, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, anh luôn nom nớp lo sợ, sợ cô nhóc không muốn thể hiện ra ngoài. Cô khóc, nghĩa là đem toàn bộ cảm xúc trong lòng phát tiết ra ngoài, sẽ khá hơn một chút.

Giang Đông chợt nhớ tới lời vừa rồi Hựu An hét lên với anh, sao người chết không phải là anh. Đúng vậy! Giang Đông cũng muốn nói câu này, nếu có thể quay lại lúc đó, anh tình nguyện người đi đến nơi đó là anh. Nếu anh chết, đoán chừng cô nhóc cũng sẽ không khổ sở như vậy. Có lẽ cô chỉ cảm thấy rốt cuộc mình cũng đã được giải thoát, trên đời không còn một Giang Đông luôn xen vào chuyện của cô. Hồ đồ đến mức này, Giang Đông không thể không thừa nhận mình đúng là rất thất bại.

Cha nói với anh, nếu như không phải cô là không được, vậy thì anh thử chủ động thể hiện đi, để cô hiểu rõ tâm ý của anh. Loại kết quả này mặc dù không phải do chúng ta hy vọng, nhưng nói không chừng, cũng có thể là do ông trời an bài. Bất kể kết cục như thế nào, ít nhất sẽ không còn cảm thấy tiếc nuối.

Thật ra Giang Đông rất khó nghĩ, anh không thể buông tay với Hựu An, anh trông nom cô chín năm, cuối cùng cô lại thành vợ của anh em mình. Đời người có mấy lần chín năm, đời này Giang Đông cũng không thể yêu ai khác nữa, anh cũng không còn mấy lần chín năm như thế để có thể mặc sức mà phung phí. Nhưng có lúc suy nghĩ lại, anh cảm thấy chín năm trông nom Hựu An là khoảng thời gian anh hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất. Anh trông chừng cô, ngày ngày nghĩ tới cô, che chở cô, cho dù cô luôn đối chọi gay gắt với anh, nhưng anh vẫn là người gần gũi cô nhất, còn thân thiết hơn bạn trai của cô lúc đó, đây là một loại vui vẻ bí ẩn.

Ý của cha không giống anh, thật ra điều duy nhất anh hy vọng chính là cô có thể sống thật tốt, sống trong thế giới có anh, để lúc nào anh cũng có thể nhìn thấy cô, nếu như không thể nhìn thấy thì thỉnh thoảng nghe được tin tức của cô cũng tốt. Vì hi vọng hèn mọn này, anh phải trông chừng cô. Chỉ là nghe tiếng cô khóc, Giang Đông vẫn cảm thấy rất phiền lòng.

Hai ngày nữa là Chủ nhật, thật ra thì hiện tại cuối tuần đối với Hựu An mà nói, đã không còn chút ý nghĩa nào. Cô chỉ cảm thấy kỳ quái, sao Giang Đông còn chưa trở về bộ đội.

Điện thoại vang lên, Hựu An sững sốt một chút rồi mới nhận, số nhà riêng của cô cũng không mấy người biết. Là chú Hai của cô, chú nói bà nội bị bệnh, tới bệnh viện huyện thì họ đề nghị nên đến bệnh viện chuyên khoa của Thành phố B làm kiểm tra cận kề. Chú đã mua vé tàu năm đi tới nay, sáng mai sẽ đến Thành phố B.

Sau khi cô cúp điện thoại, thật lâu cũng không hồi phục tinh thần, Giang Đông có chút bận tâm hỏi: "Là ai vậy? Có chuyện gì?" Hựu An ngẩng đầu nhìn anh nói: "Bà nội tôi bị bệnh, đi chuyến xe lửa tối nay, sáng mai sẽ đến Thành phố B."

Trước đây Hựu An đã ở cùng bà nội một khoảng thời gian rất dài, vì vậy tình cảm tương đối tốt. Khi Hựu An kết hôn, bà nội bị ngã gãy chân, không thể tới tham gia hôn lễ. Sau khi kết hôn, cô cùng chú Chu cũng đã bớt thời gian trở về một chuyến, cũng đợi một ngày nào đó lại đến thăm.

Bà nội cũng đã 78 tuổi rồi, có vài triệu chứng teo não, không nhớ rõ mọi người cho lắm. Hơn nữa bây giờ bệnh lại chuyển biến xấu nên có chút hồ đồ, chỉ nhớ cháu rề mặc quân trang, thấy Giang Đông cũng mặc quân trang, liền trực tiếp cho rằng Giang Đông

Bà tuy có chút hồ đồ, nhưng tên thì nhớ rất rõ, mở miệng liền gọi Tự Hoành, khiến chú Hai cũng không nhớ rõ cho rằng Giang Đông thật sự là cháu rể, dù sao mới chỉ gặp mặt có một lần.

Chuyện của Chu Tự Hoành cô vẫn chưa thông báo cho bà nội, sợ bà biết lại xảy ra chuyện không hay. Bà đã từng này tuổi rồi, không thể chịu nổi đả kích lớn như vậy. Hựu An len lén quét mắt về phía Giang Đông, mặc dù trên mặt vẫn như cũ không mang nét cười, nhưng lời nói, thái độ lại vô cùng chân thành. Anh trực tiếp sắp xếp phòng bệnh ở bệnh viện chuyên khoa cho bà nội, mời y tá riêng chăm sóc, lại đặt phòng khách sạn cho chú Hai, sắp xếp vô cùng chu đáo, thỏa đáng, hoàn toàn thay thế vai trò của chú Chu.

Thậm chí Hựu An cảm thấy, cho dù chú Chu ở đây lúc này, cũng không thể làm tốt hơn anh. Hựu An lần đầu phát hiện, có lẽ Giang Đông cũng không lạnh lùng cay nghiệt như mình nghĩ, nhìn anh tí mỉa mai chu đáo chăm sóc bà nội mình, cùng bà lão mơ mơ hồ hồ chuyện nọ xọ chuyện kia nói chuyện phiếm, khiến người ta cảm thấy, người đàn ông này cũng có một mặt ấm áp. Tựa như ánh mặt trời ngoài cửa sổ, không rực rỡ chói lóa, lại khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Tác giả có lời muốn nói: nam chính là đồng chí Chu Tự Hoành, tôi cũng không hề có ý đổi nam chính. Tình huống hiện tại chỉ là muốn cho Hựu An một cơ hội thấu hiểu, không phải đàn độn u mê để Giang Đông trở thành ‘kẻ ăn vụng’, cho nên sẽ không xuất hiện tình huống đổi nam chính, mà cuối cùng nhất định sẽ là kết cục phàn tục, kết cục Đại Đoàn Viên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Năm nay đối với Hựu An mà nói, buồn nhiều hơn vui, mất đi nhiều thứ. Chú Chu đi rồi, hiện tại bà nội lại được chuẩn đoán là bị u não. Một bà lão 78 tuổi, sau khi bác sĩ chuẩn đoán lại không thể đề nghị phẫu thuật, vì theo như tình trạng thân thể của bà thì sợ rằng sẽ không trụ nổi khi lên bàn mổ.

Sau khi bàn bạc với chú Hai xong, Hựu An đón bà nội về sống trong nhà. Bà nội rất ưa thích Giang Đông, Hựu An cam chịu để Giang Đông đóng vai trò cháu rể, dù sao lúc này nói rõ với bà cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Hựu An vẫn cảm thấy bà nội bệnh hồ đồ, bệnh đến mức không nhận ra ai cả. Nhưng vào ngày hai mươi ba tháng chạp, Giang Đông cùng chú Hai ra ngoài mua đồ, cô trông chừng bên giường bà nội, bà nội vuốt tóc cô nói: "An An nhà bà trưởng thành rồi, không còn nhỏ nữa, đã biết hiếu thuận bà nội. Tự Hoành không có phúc đã mất đi, Giang Đông là một đứa bé ngoan, con và cậu ta phải cùng sống thật tốt....."

Hựu An mới biết được, cái gì bà nội cũng hiểu, chỉ là hùa theo giả bộ hồ đồ cùng bọn họ thôi. Chợt nhớ tới, bà nội đã từng gặp Giang Đông, khi đó Giang Đông mang cô về Thành phố B, cô vội trộm chạy về nhà bà nội. Giang Đông chạy suốt đêm tóm cô về, khi đó bà nội đã nói với cô: Giang Đông là một đứa bé ngoan, bảo cô ngoan ngoãn đi cùng anh. Bà nội nói, đây là bí mật của hai bà cháu, Giang Đông về, vẫn gọi anh là Tự Hoành như cũ.

Mồng sáu đầu năm, bà nội phát bệnh, lúc đi thật bình tĩnh. Chú hai nói muốn đưa bà về chôn cất gần phần mộ tổ tiên. Giang Đông tìm xe, hai người về theo, hỏa táng, đem chôn, qua đầu thất (49 ngày) hai người mới trở về. Trong một năm, Hựu An tiễn đưa hai người thân nhất. Sau khi đã trải qua những ngày này, ngược lại Hựu An thông suốt nhiều điều, giống như Giai Kỳ nói, sinh lão bệnh tử, vĩnh viễn không thể kháng cự.

Hết tháng giêng, Hựu An về bệnh viện đi làm, Giang Đông cũng trở về bộ đội, nhưng mỗi ngày đều quay về, nấu cơm, dọn dẹp phòng cho cô, sau đó lại đi. Những việc này, cho tới bây giờ Hựu An vẫn chưa làm tốt, để cô tự mình làm lấy, trong nhà rất nhanh sẽ biến thành chỗ đổ rác, Hựu An cũng không uống phí hơi sức mà từ chối.

Hơn nữa, hiện tại cảm giác của Hựu An đối với Giang Đông đã thay đổi, trải qua chuyện của bà nội, Hựu An phát hiện, Giang Đông cũng không đáng ghét, anh chỉ có thói quen làm mặt lạnh. Nếu bỏ qua thái độ cứng rắn của anh, thì mọi thứ anh làm hoàn toàn đều xuất phát từ ý tốt, mấy năm nay, mình ôm lấy thành kiến vốn có, dùng phản kháng để phản kháng, thật ra cũng tương đối ngây thơ.

Có lúc Hựu An cũng suy nghĩ, tại sao Giang Đông lại tốt với cô như vậy. Nhưng càng nghĩ càng không dám nghĩ tới, cô là người nhát gan, có thói quen trốn tránh. Bây giờ cô thật sự không chịu được bất kỳ chấn động nào nữa, nhưng đời người luôn là quanh co nối tiếp quanh co.

Sau đó mẹ Phùng lại dọn nhà, dời đến khu người già cạnh vườn trẻ của Yên Từ. Bà nói chỉ có hai người mà ở căn phòng lớn như vậy thật lãng phí, nhưng Hựu An biết, bà không muốn lại làm phiền cô. Hựu An cũng không miễn cưỡng, mặc dù cả đời mẹ Phùng khổn khổ, nhưng cũng là một người rất mạnh mẽ.

Mẹ Phùng ở lầu hai, lầu dưới có một quán lẩu. Không biết có phải là sử dụng than không đúng cách hay không, gây ra hỏa hoạn. Khi bốc cháy vừa đúng lúc Hựu An đến đưa thuốc cho mẹ Phùng, là thứ bảy. Yên Từ ngủ trên giường, Hựu An cùng mẹ Phùng ngồi bên giường, liền nghe một tiếng nổ, tiếp đó ngọn lửa liền lan vào theo cửa sổ.....

Giang Đông gần như đến ngay lập tức sau đội viên phòng cháy chữa cháy. Lúc cứu người ra, Hựu An đã hôn mê, Yên Từ được Hựu An dùng vò gối

uớt bịt mũi miệng, ra ngoài một lát liền oa oa khóc lớn, mẹ Phùng bị thương hơi nặng.

Lúc Hựu An tỉnh lại, đã là nửa đêm. Cô chỉ nhớ, lúc ấy mình chỉ kịp hắt nước trà trên bàn lên vỏ gối để che mũi miệng của Yến Từ, tiếp theo liền không biết gì nữa.

"Tĩnh....." Cô mở mắt ra liền nhìn thấy Giang Đông có chút chập vập, trên mặt còn nám đen từng mảng, quần trang trên người không biết bị cắt như thế nào, chỗ nào cũng thủng lỗ, còn có mấy vết cháy xém. Anh ngồi trên ghế ở đầu giường, không hề nháy mắt nhìn mình chăm chăm, đáy mắt mờ mịt tức giận, giống như có một ngọn lửa thiêu đốt. Hiển nhiên, anh đang tức giận, tức giận khiến Hựu An có chút không biết làm sao mà ngồi dậy.

Không biết có phải vì tức giận hay không mà giọng của Giang Đông cơ hồ có chút run rẩy: "Em vẫn muốn chết phải không?" Hựu An rũ mắt xuống, không thể phủ nhận. Trong khoảnh khắc biết là hoả hoạn, cô đã nghĩ, nếu chết như vậy, có phải sẽ có thể gặp Chú Chu hay không. Cho nên, lúc ấy một chút cô cũng không sợ hãi, dưới tình huống khẩn cấp như vậy cũng chỉ thực hiện các biện pháp bảo vệ cho mẹ Phùng cùng Yến Từ.

Nhớ tới mẹ Phùng và Yến Từ, cô không khỏi giương mắt hỏi anh: "Họ sao rồi?" Giang Đông lại ngoảnh mặt làm ngơ nhìn cô: "Hứa Hựu An, anh hỏi em có phải vẫn muốn tìm cái chết hay không, trả lời anh."

Hựu An cắn cắn môi cúi đầu không nói lời nào, cô biết mình không lừa được Giang Đông, cả người Giang Đông chợt suy sụp, âm thanh có chút vô lực: "Em vẫn muốn chết, Tự Hoàn mất rồi, em liền không sống nổi, không thể tự sát, liền thay đổi biện pháp để tìm đến cái chết. Em yêu Tự Hoàn, không có anh ta thì không được, vậy đưa nhỏ trong bụng em phải thế nào đây?"

Hựu An sững sốt, cho là mình nghe lầm: "Anh nói cái gì, lặp lại lần nữa....." Giang Đông cúi đầu nói: "Em mang thai, hơn ba tháng, em không có cảm giác sao?"

Hựu An ngơ ngác nhìn anh, ba tháng nay cô sống không yên lòng, còn có tâm trạng mà để ý đến thay đổi trên thân thể sao. Bây giờ suy nghĩ một chút, đi lớn cũng đã ba tháng chưa tới, tính tính ngày, có lẽ một lần cuối cùng kia mà có.

Hốc mắt Hựu An chợt nóng lên, cô còn nhớ, chú Chu rất thích trẻ con, mặc dù anh nói gạt cô: "Có cô dâu nhỏ của anh là đủ rồi, hầu hạ một cô dâu nhỏ cũng còn chưa xong, nếu như có đứa bé, cô dâu nhỏ nhà anh phải làm thế nào, đợi chút....." Nhưng Hựu An biết, anh rất hy vọng có một đứa bé.

Mỗi lần làm xong, thật lâu anh cũng không rút ra, hoặc là khi đang làm, đem gối đầu lót dưới lưng cô, đây là tư thế dễ thụ thai nhất. Chú Chu thích con gái, mỗi lần anh nhìn Yến Từ, ánh mắt đều rất hiền lành dịu dàng.

Khi đó Hựu An đã nói với chú Chu: "Nếu mang thai, đứa đầu tiên cô muốn sinh con gái, đứa thứ hai là con trai....." Lúc ấy Chú Chu cười cô nói: "Em muốn sinh mấy đứa?" Hựu An nói lại: "Trong phạm vi chính sách cho phép, có thể sinh bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu." Chú Chu ôm cô nói cô là heo mẹ nhỏ, cô xảo trá phản bác lại anh: nếu cô là heo mẹ, anh là cái gì? Sau đó chú Chu ôm cô trừng phạt. Xem đó, cái gì cô cũng nhớ, nhưng chú Chu lại bỏ cô mà đi.....

Nước mắt Hựu An lăn xuống, từng hạt từng hạt giống như chuỗi trân châu đứt. Giang Đông rút khăn giấy, tay chân vụng về lau cho cô: "Khóc cái gì, anh chưa nói gì em. Được rồi, được rồi, anh không giáo hu nữa, em đừng khóc được không, đừng khóc....."

Lần đầu Hựu An phát hiện Giang Đông cũng có khuyết điểm, người đàn ông này thoát nhìn không gì chống nổi, lại sợ cô khóc nhất, cô vừa khóc, anh liền luống cuống tay chân, Hựu An lau nước mắt trên mặt, nói với anh: "Anh yên tâm, tôi không muốn tìm cái chết nữa, tôi phải sống để làm mẹ."

Trong lòng Giang Đông vừa chua vừa chát, cũng không biết là cảm giác gì. Ánh mắt Hựu An lấp lánh như ánh sao trong như đêm đông, từ trong mắt cô, anh nhìn thấy hi vọng. Không trách được, ai cũng nói tình thương của mẹ trên thế giới là mạnh mẽ nhất. Cô nhóc của anh cũng giống vậy, khi làm mẹ, tự nhiên cũng sẽ kiên cường hơn.

Giang Đông trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng vẫn mở miệng nói cho cô biết: "Mẹ Phùng cấp cứu không thành, Yến Từ chỉ bị thương rất nhẹ, chẳng qua sau khi biết bà nội cô bé mất, vẫn không nói chuyện, cũng không khóc. Ba anh và dì Thanh đưa cô bé về Giang gia, đồn công an đang liên lạc với mẹ cô bé."

Ánh mắt Hựu An buồn bã, cảnh ngộ của Yến từ còn khổ hơn cô, đứa trẻ mới mấy tuổi đã phải trải qua nhiều chuyện như vậy, mẹ ruột cô bé sẽ chăm sóc cô bé sao. Mà con mình chưa sinh ra đã không có ba, thật ra cũng rất giống Yến Từ, nếu Chú Chu ở đây, lúc này chắc sẽ vui lắm.

Bỗng nhiên Hựu An nói: "Nếu bà của Yến Từ đã qua đời, tôi sẽ là mẹ của Yến Từ." Trong nháy mắt, Giang Đông cảm thấy cô nhóc anh trông nom nhiều năm đã thật sự trưởng thành. Đúng vậy! Cũng đã làm mẹ, sao có thể còn là một cô nhóc.

Vết thương của Hựu An cũng không nặng, chỉ hít vào một ít khí nên bị tổn thương, nghỉ ngơi mấy ngày là được ra viện. Ngay sau đó chính là tang lễ của mẹ Phùng, Hựu An cảm thấy sinh mạng thật vô thường, ngắn ngủn chưa đến nửa năm, ba người thân bên người cô đã mất đi.

Sau tang lễ của mẹ Phùng, cô cũng dọn đến Giang gia. Hựu An biết, bây giờ không phải là lúc cô bốc đồng, cô phải có trách nhiệm với đứa bé, còn có cả Yến Từ nữa. Với lại, sau khi mang thai, cô biết thêm một điều mới, cho dù sinh mệnh nhỏ trong bụng mới ba tháng, nhưng cô có thể cảm giác thật rõ là bé đang tồn tại.

Đại khái bởi vì mình đã làm mẹ, nên cũng có chút thấu hiểu, tha thứ cho Trương Tú Thanh. Còn nhớ Giang Đông từng nói: cho dù thế nào, bà vẫn là người đưa em đến thế giới này.

Trương Tú Thanh mừng rỡ phát hiện, thái độ của con gái với bà thay đổi, khác hẳn xa lạ gượng gạo trước kia. Hiện tại hai mẹ con có thể bình tĩnh hòa

nhà nói mấy câu, có thể như vậy bà đã tương đối thỏa mãn.

Trương Tú Thanh cũng rất thích Yến Từ. Trẻ nhỏ hẳn cảm nhất, cảm nhận được tâm ý của Trương Tú Thanh. Từ Hựu An, Yến Từ đeo theo nhất là Trương Tú Thanh, cái miệng nhỏ nhắn rất ngọt, nhìn Trương Tú Thanh cùng Giang Thành, gọi là ông ngoại bà ngoại, gọi khiến mặt mày hai người hớn hở.

Tin tức Hựu An mang thai đem đến hi vọng cho Chu gia đang vắng lặng, một ngày Chu phu nhân chạy sang Giang gia mấy lần, đến thăm cháu nội chưa ra đời. Chu thủ trưởng không có chuyện gì cũng cứ chạy qua, cũng tận lực tránh không nhắc tới Chu Tự Hoàn, người hai nhà chung sống rất hoà thuận.

Đôi lúc Hựu An nghĩ, có lẽ ở nơi xa xăm, chú Chu đã phù hộ cho cô và đứa bé. Bằng không trong trận hỏa hoạn đó, sao cô có thể sống sót, hơn nữa còn không bị chút thương tổn nào.

Sau khi nhận được điện thoại hẹn gặp của Lưu Kim Yến, Hựu An hơi bất ngờ. Bên công an chuyên về cư trú liên lạc với cô rất nhiều lần đều không có kết quả. Lưu Kim Yến là mẹ, nhưng cũng không có ý trở lại dẫn đứa bé đi. Cho nên dù Hựu An muốn danh chính ngôn thuận nuôi dưỡng Yến Từ, nhưng thủ tục cũng không làm được. Hựu An nghĩ gặp cô ấy cũng tốt, có thể nói một chút về chuyện Yến Từ với cô ấy.

Lưu Kim Yến hẹn gặp cô ở quán trà trên bờ sông, quán trà lịch sự tao nhã y như cái tên Lâm Thủy hiền của nó. Hựu An đi vào trong, khi nhìn thấy Lưu Kim Yến liền ngăn ra, so với lần trước, lần này cô ấy ăn mặc rất tao nhã, trang điểm cũng nhẹ đi không ít, cho dù khóe mắt có vài nếp nhăn nhàn nhạt, cũng vẫn là cô gái tương đối xinh đẹp.

Lưu Kim Yến có chút phức tạp nhìn Hựu An. Cô đã từng hận Hựu An, hận đến cắn răng nghiền lợi. Cô đầu tư tình cảm nhiều năm như vậy, cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, cô cho rằng đều do Hựu An gây ra. Nếu không xuất hiện, nhất định cô có thể đợi đến kết quả mà cô muốn. Bây giờ nghĩ lại, có chút buồn cười, Chu Tự Hoàn chết đột ngột, cuối cùng, người duy nhất có thể cho con gái cô một mái nhà cũng chỉ có Hựu An.

Hựu An cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng: "Nếu không vì Yến Từ, tôi sẽ không tới." Lưu Kim Yến cũng gật đầu một cái: "Nếu không vì cô bé, tôi cũng không tới tìm cô." Tốt! Hựu An thầm nói trong lòng, quả nhiên hai người bọn họ đều đến vì một mục đích, còn cùng chán ghét nhìn nhau.

Hựu An phát hiện, hôm nay Lưu Kim Yến chân thật hơn lúc trước nhiều, ít nhất bề ngoài không hề giả dối nữa. Cũng phải thôi, chú Chu chết rồi, cô giả bộ cho ai xem, bỏ về ngoài như nhợc ra, Lưu Kim Yến có một loại khí chất gần như thực sự lạnh lùng: "Tôi muốn kết hôn....." Hựu An ngạc nhiên, không thể tin, nói: "Cô đến tìm tôi là để nói với tôi điều này, nói cô kết hôn, Yến Từ thì sao, cô đã nghĩ đến chưa?"

Lưu Kim Yến nhìn Hựu An thật lâu rồi mới nói: "Anh ấy đang làm việc ở tòa Thị Chính, chức vị không thấp, nguyện ý lấy một người có tai tiếng xấu như tôi, bất quá cũng bởi vì có một chút chuyện xưa. Anh ấy có một con trai, lớn hơn Yến Từ năm tuổi, cô biết mà, điều kiện bây giờ của tôi có thể gả cho anh ấy thật không dễ dàng."

"Cho nên cô liền bỏ Yến Từ....." Hựu An từ từ đứng lên, hai mắt bốc lửa bùng bùng: "Nếu không muốn nuôi cô bé, ban đầu sao lại sinh cô bé ra, cô là một người phụ nữ ích kỷ, cô không xứng làm mẹ. Về sau Yến Từ là con gái tôi, không hề có quan hệ với cô, hi vọng cô không đến quấy rầy cô bé nữa."

Hựu An nói xong, cầm túi xoay người đi ra ngoài, đi tới cửa thì nghe Lưu Kim Yến ở phía sau nói một câu: "Cảm ơn cô!" Hựu An đột nhiên cảm thấy hết sức châm chọc, đi mà không quay đầu lại, nếu mà người phụ nữ đã ích kỷ thì cái gì cũng có thể bỏ đi, cho dù là con gái ruột thịt của mình. Hựu An chợt nhớ tới mẹ cô, lúc gả cho Giang Thành, cũng không vứt bỏ mình. Nếu khi đó mẹ cô bỏ cô lại, năm đó khi cô mười lăm tuổi, không chừng cô sẽ không hôm nay. Mặc dù thật có lỗi với ba, nhưng so với Lưu Kim Yến, ít nhất bà đã làm hết chức trách căn bản của một người mẹ.

Hựu An vừa ra ngoài liền nhìn thấy Giang Đông, anh đứng tựa vào trước cửa xe chờ cô, Hựu An biết anh đi theo mình mà tới được. Tính tình Giang Đông cô độc cô quái, thay vì đi theo cô, không bằng ban đầu đưa cô tới đây chẳng phải là được rồi sao, cần gì phải lén lút theo phía sau cô. Bỗng nhiên quay đầu, Hựu An chợt phát hiện, dường như Giang Đông đã đi theo cô nhiều năm như vậy. Nếu như cô dừng bước quay lại nhìn về phía sau, anh sẽ luôn ở phía sau, không gần không xa mà đi theo cô. Trước kia cô cảm giác phiền chết đi được, bây giờ suy nghĩ lại, có lẽ đây là một cách biểu đạt sự quan tâm của người đàn ông này.

Hựu An đi tới mở cửa xe ngồi xuống, Giang Đông sừng sốt mấy giây. Nếu là trước kia, cô nhóc này nhìn thấy anh sẽ chỉ có hai kết quả, một là làm như không thấy, hai là xông lại kêu la mấy câu liên chạy mất. Ngoan ngoãn ngồi vào xe như vậy, đây là lần đầu trong chín năm, Giang Đông thật có chút không quá thích ứng.

Bim bim..... Còi xe vang lên hai tiếng, Hựu An nhô đầu ra: "Đi thôi." Khoé miệng Giang Đông nhếch lên, lên xe, khởi động. Xe đi trên đường, Giang Đông mới hỏi một câu: "Cô ấy tìm em làm gì?" Hựu An xoa xoa thái dương, ngày hôm qua ngủ không ngon, có chút nhức đầu, không trả lời ngay vào vấn đề Giang Đông hỏi, chỉ nói: "Ngày mai có thể làm thủ tục nhận nuôi." Nói xong câu này, liền nhắm mắt lại dựa vào ghế ngồi không lên tiếng nữa.

Đã vào tháng ba, mặc dù còn chút rét tháng ba, nhưng ngọn cây ven đường cũng đã thấy chồi non mềm như nhung, màu xanh lá cây non nớt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ của xe rơi vào trên mặt cô, cô nhóc giờ tay lên che che. Vượt qua đèn đỏ ở giao lộ, Giang Đông đưa tay kéo thanh chắn xuống, hạ thấp ghế ngồi, để cô nằm thoải mái hơn một chút, từ phía sau cảm thấy nhẹ nhàng khoác lên trên người cô. Khoảng thời gian trộm được này không biết có thể kéo dài bao lâu, nhưng Giang Đông lại ích kỷ hy vọng xa vời là có thể kéo dài hơn một chút, một chút nữa.....

Hựu An cảm giác được động tác Giang Đông dịu dàng nhẹ nhàng chậm chạp, trước kia những thứ này bị cô bỏ qua, hôm nay bắt chợt liền hiểu rõ. Thật ra thì Giang Đông vẫn đối xử với cô rất tốt, thậm chí không hề tốt thua chú Chu chút nào, chỉ là, cô vẫn cố ý coi thường, cố chấp lại hèn hạ hưởng thụ nỗ lực này. Đem tất cả sự hận thù không giấu ẩn dành cho mẹ cô và ba của anh trút hết lên người anh, thật sự rất không công bằng.

Xe dừng ở cửa Giang gia, Hựu An ngồi yên, bình tĩnh nhìn Giang Đông nói một câu: "Giang Đông, anh thích tôi?" Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại tương đối khẳng định.

Trong nháy mắt, bối rối của Giang Đông thoáng qua, trong mắt lại hiện lên một tia hi vọng: "Ừ, anh thích em." Sau khi Hựu An hỏi xong liền hối hận, nhưng cô luôn luôn thuộc loại người bộc trực, trong lòng không giữ được chuyện gì. Nếu đã biết được chuyện này, thì cô phải hỏi rõ, trước đó cũng không nghĩ tới, sau khi cô hỏi rõ thì nên làm cái gì, cô càng không có nghĩ tới, Giang Đông cứ thoải mái như vậy mà thừa nhận.

Không khí có chút xấu hổ, Hựu An đẩy cửa ra xuống xe, vừa đúng lúc đi giúp việc ra ngoài mua thức ăn, cô chạy thật nhanh vào. Yên Tử đang cùng Trương Tú Thanh ngồi ghép hình trên thảm trước cửa sổ, nhìn thấy cô, cô nhóc nâng lên một nụ cười thật tươi, đứng lên, vung vẩy hai bím tóc như sừng dê đáng yêu lon ton chạy tới. Vọt tới trước mặt Hựu An, đột nhiên đứng lại, thật cẩn thận sờ sờ bụng của Hựu An: "Bà ngoại nói em trai nhỏ vẫn ở trong bụng, con không thể đụng vào em."

Hựu An cười, ngồi chồm hóm xuống vuốt mái tóc lòa xòa cong lên của cô bé, dịu dàng nói: "Yên Tử, đi Hựu An làm mẹ con có được không?" Hựu An cảm thấy, mặc dù Yên Tử chưa lớn, nhưng vẫn muốn tôn trọng ý kiến của cô nhóc một chút. Tâm tư cô nhóc có chút trưởng thành sớm, cô hy vọng không tổn thương tình cảm của cô bé.

Ánh mắt Tiểu Yên Tử sáng lên, dùng hết sức lực gật đầu một cái, âm thanh trong trẻo non nớt hô lên: "Mẹ." Hựu An đáp lại, ôm lấy cô nhóc hôn một cái, bị Trương Tú Thanh vội vàng kéo qua.

Hốc mắt Trương Tú Thanh hơi hồng, âm thanh có chút run rẩy, bất mãn cầu nhàu với cô: "Mặc dù đã hơn ba tháng, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút mới tốt." Hựu An gật gật đầu.

"Chú Giang," m thanh của Yên Tử làm sống lưng Hựu An có chút cứng còng, Giang Đông đi tới sờ sờ đỉnh đầu Yên Tử, như có như không quét mắt qua Hựu An một cái. Hựu An nghiêng đầu nói chuyện với Trương Tú Thanh, chẳng qua ánh mắt cũng không tự giác mà rơi lên người a

Đến buổi chiều, Giang Thành cầm thuốc đi vào, đưa cho vợ, nhìn Trương Tú Thanh uống xong mới nói: "Giang Đông và HựuAn sao vậy, anh thấy hơi lạ lạ."

Trương Tú Thanh thờ dãi nói: "Từ nhỏ Hựu An bị ba con bé cưng chiều mà lớn lên, tính tình ngây thơ không rành việc đời. Sau đó lại đem bắt nạt với em mà giận chó đánh mèo trút hết lên người Giang Đông. Hơn nữa, theo em có lẽ đây là khởi đầu, nếu bọn chúng nói rõ với nhau, kết quả thật sự, cũng không chắc như chúng ta hy vọng. Chỉ là, đứa nhỏ Hựu An này từ nhỏ đã cố chấp, em chỉ sợ con bé không tìm thấy lối ra, khiến Giang Đông lỡ dở."

Giang Thành nắm tay bà nói: "Giang Đông không phải không cố chấp, nếu như không cố chấp, sao lại một mình cô độc cho đến bây giờ, cả đối tượng cũng không có. Chỉ là giữa hai người còn có Tự Hoành, sợ rằng rất khó, Giang Đông giống Tự Hoành, đều trọng nghĩa. Thời quên đi, con cháu có cái phúc của con cháu, đến lúc này, chúng ta muốn quan tâm cũng không thể quan tâm được, kệ bọn chúng dây dưa đi!"

Hựu An đỡ Yên Tử ngủ, vừa ra khỏi phòng cô bé, liền nhìn thấy Giang Đông. Giang gia giống Chu gia, đều là loại nhà riêng lẻ hai tầng, phía trước có sân nhỏ, phía sau có một vườn hoa nhỏ. Sau khi Hựu An cùng Yên Tử vào ở, vợ chồng Giang Thành liền chuyển xuống lầu một, Yên Tử ở phòng gần cầu thang, phòng Hựu An ở đối diện phòng của Giang Đông, ở khúc quanh cầu thang tầng hai có một quầy rượu nhỏ. Giang Đông đang ngồi hút thuốc lá ở đó, nhìn thấy Hựu An liền tắt thuốc, bình tĩnh nhìn cô, giống như có rất nhiều lời muốn nói.

Hựu An hơi chần chờ, nhưng vẫn đi tới, ngồi vào ghế bar bên cạnh anh. Ánh đèn từ đỉnh đầu rơi xuống, rơi quanh người anh tạo một vầng sáng mỏng manh, vô tình làm mềm đi hình dáng góc cạnh của anh, giống như rút đi cứng rắn nguội lạnh, lộ ra mấy phần dịu dàng thông thả.

Hựu An không thể không thừa nhận, Giai Kỳ nói rất đúng, Giang Đông thật rất tuần tú, mức độ đẹp trai so với chú Chu, không thể phân cao thấp. Từ lúc đọc truyện cho Yên Tử, Hựu An liền không yên lòng mà nghĩ tới Giang Đông, còn có nhiều thứ tích góp trong chín năm, giống như đầu bị xối nước, những thứ mà cô từng xem nhẹ, trong khoảnh khắc liền hiện ra thật rõ ràng.

Hựu An thừa nhận, mình thích Giang Đông, cho nên mới không được tự nhiên với anh, mới phát cáu phát giận với anh, cô dùng cảm hận để che giấu ý thích trong lòng, thật đúng là bịt tai trộm chuông. Nếu như anh không phải Giang Đông, không phải con trai của cha dượng, không chừng hôm nay hai người đã ở vào một tình cảnh khác, chi tiết trên đời này không có nếu như. Hơn nữa, cho dù lúc ấy cô biết mình thích anh, cũng sẽ không thể có gì với anh, khoảng cách giữa hai người vĩnh viễn không thể nào biến mất. Huống chi, hiện tại Hựu An hiểu rất rõ trái tim mình, có lẽ cô thích Giang Đông, nhưng người cô yêu chỉ có chú Chu. Cho dù anh không ở đây, cô vẫn sẽ yêu anh, cô sẽ sinh ra đứa bé của bọn họ, sau đó nhìn đứa nhỏ từng ngày từng ngày lớn lên thành người. Về phần Giang Đông, đã quá khứ, nên buông tay để cho anh đi thôi!

"Lần đầu tiên nhìn nhìn thấy em, anh liền thích em. Có lẽ phương pháp của anh không tốt, em luôn nhìn anh căm hận như vậy, với ánh mắt đó của em, vốn là rất nhiều lần muốn nói lời an ủi, nhưng lời nói ra lại khiến em càng thêm phản cảm. Sau đó anh lại hối hận, nghĩ là lần sau nhất định phải giải thích thật rõ với em, nhưng mỗi lần đều như thế, cứ thế mà lặp lại, cứ thế mà trải qua chín năm. Tự Hoành nói không sai, anh từng có chín năm cơ hội, đều bị anh bỏ qua. Nhưng anh cũng từng nói với Tự Hoành, nếu như đời này anh còn dù chỉ là một tia hy vọng, anh cũng sẽ bắt lấy nó, cho dù thật có lỗi với người anh em anh cũng chịu."

Đây đại khái là lần đầu tiên trong vòng chín năm hai người bình tĩnh hòa nhã mà nói chuyện. Giọng nói của anh trầm ấm mà có từ tính, giống giọng nam trung (giọng con người chia ba mức: cao, trung, trầm), hơn nữa, hiển nhiên là có chút khàn trương, âm cuối có chút không tự giác mà run lên.

Hựu An trầm mặc thật lâu, ngẩng đầu lên, kiên định cùng dừng cảm trong ánh mắt khiến lòng Giang Đông khó mà sôi nổi, có một chút thê lương: "Em nghĩ là em từng thích anh, chỉ là khi đó còn quá nhỏ, không hiểu nguyên nhân mình mâu thuẫn với anh là vì thích anh. Vô cùng cảm ơn anh, đã ở bên cạnh giúp em trong một những năm tháng dài như vậy. Nếu như anh vui lòng, em muốn gọi anh một tiếng anh trai, em không có anh trai, em hi vọng có một anh trai như anh vậy, có được không?"

Biểu hiện trên mặt Giang Đông từ từ ổn định, không biết qua bao lâu, đột nhiên đứng lên, kéo tay cô đi ra ngoài, Hựu An bị anh túm ra khỏi Giang gia.

Lên xe, Hựu An len lén quan sát Giang Đông, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm không yên, có phải lại bị chọc giận rồi hay không, hay là cô đã đánh giá sai tính khí của người đàn ông này: "Cái đó, anh dẫn em đi đâu?" Hựu An vẫn hỏi ra miệng.

Giang Đông lại không nhìn cô, mắt nhìn thẳng tắp về con đường phía trước, thật lâu sau mới nói một câu: "Anh dẫn em đi gặp Tự Hoàn."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hựu An kinh ngạc nhìn chằm chằm Giang Đông, Giang Đông trầm mặc hồi lâu mới nói: "Cậu ta chưa chết, còn sống. Vụ nổ khiến đầu bị tổn thương, mặc dù cứu được tính mạng, nhưng người rơi sâu vào trạng thái hôn mê, cũng có nghĩa là phải sống đời sống người thực vật, không biết lúc nào sẽ tỉnh lại. Có lẽ, sẽ vĩnh viễn ở trong trạng thái này, đây cũng là nguyên nhân căn bản mà mọi người muốn giấu giếm em." Giọng của Giang Đông thông thả mà trầm thấp, lại cho Hựu An có một niềm vui lớn bất ngờ.

Lúc cô cho là đời này sẽ mất đi chú Chu mãi mãi, thì anh vẫn còn sống, bất kể như thế nào, anh vẫn còn sống, ánh mắt Hựu An từ từ quay ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện, bọn họ đã lên núi.

Khi xe dừng trước biệt thự, Hựu An mới hiểu được, thì ra chú Chu luôn ở nơi này, là biệt thự bọn họ hưởng tuần trăng mật, Giang Đông kéo cô đi vào.

Chu Tự Hàn nhìn thấy họ liền đứng lên từ trên ghế sofa nói với Hựu An: "Anh tôi ở trên lầu, chị dâu tự lên đi! Anh ấy nhất định rất muốn gặp chị."

Hựu An có chút chần chừ, nhìn cầu thang trước mắt mà hơi sợ, sợ đây cũng chỉ là một giấc mộng của cô. Tay trái nắm tay phải, hung hăng bấm một cái, sau khi cảm thấy đau, mới chạy thật nhanh lên lầu.

Chu Tự Hàn nhìn Giang Đông nói: "Cơ hội tốt như vậy, anh lại bỏ qua, không hỏi hận sao?" Ánh mắt Giang Đông từ cầu thang nhìn trở lại: "Hỏi hận chứ. Cậu biết không, tôi với anh trai cố chấp như nhau, mà Hựu An cũng giống vậy. Nếu như tôi có thể giữ cô ấy lại, tôi sẽ không đưa cô ấy tới, đáng tiếc cô ấy đã không phải là của tôi. Mặc kệ là sống hay chết, trong lòng cô ấy chỉ yêu một mình Tự Hoàn."

Chu Tự Hàn chau chau mày nói: "Đúng là tôi không hiểu nổi loại đàn ông như anh và anh trai tôi, nhường tới nhường lui, nếu như là tôi, thích liền trực tiếp đoạt lấy, không phải của tôi cũng thành của tôi, người nào giành với tôi, tôi chết người đó."

Giang Đông biết, Chu Tự Hàn không nói mạnh mẽ, từ nhỏ thẳng thắn này đã ngang ngược, nói dễ nghe một chút là một bá vương*, nói khó nghe một chút chính là tên khốn kiếp, cả ngày tụ tập một đám nhóc hư hỏng gây chuyện thị phi. Năm thứ tư tiểu học, chỉ vì một con bé mà đánh bể đầu bạn học, tai họa gây ra, có đêm cũng không dám ngủ. Đã từng là tên khốn kiếp như vậy, bây giờ lại ra vẻ từng trải gương mẫu, chắc là thay đổi vì phụ nữ rồi.

*Bá Vương: hiệu của Sở vương Hạng Võ, chỉ những kẻ cực kỳ thô bạo, ngang ngược

Giang Đông tức giận: "Tôi rất nghi ngờ người nằm trên kia không phải là anh cậu." Chu Tự Hàn khoát khoát tay: "Tôi nói là đạo lý này, anh và anh trai tôi, cả hai đều là loại người không có việc gì liền đi gây chuyện. Phụ nữ không thiếu, sao lại đến treo cổ trên cùng một thân cây. Đến đây, hôm nay anh Đông đến vừa đúng lúc, uống với thằng em đây một chén. Nếu anh đã buông tay, tôi cũng nên thay anh trai mà chúc mừng, cho dù thế nào, cuối cùng một nhà ba người cũng đoàn tụ." Ánh mắt Giang Đông buồn bã, ngẩng đầu quét mắt đến cầu thang. Đúng vậy! Dù gì mình cũng là người ngoài.

Hựu An vẫn có chút cảm giác sợ hãi, đứng bất động thật lâu trước cửa, trong lòng vừa chua xót vừa sợ hãi, không phân rõ là cảm giác gì. Đến khi nhân viên hộ lý mở cửa ra, cô mới lấy dũng khí đi vào, nhân viên hộ lý biết cô, bởi vì bên giường có bày hình của cô.

Hựu An bước từng bước vào, đây là phòng trăng mật của bọn họ, trong phòng sáng đèn, cả người Chu Tự Hoàn cắm đầu ổng, nằm an tĩnh như đã ngủ, yên hơi lặng.

Rốt cuộc Hựu An cũng tới trước giường, nhìn anh thật lâu, quỳ gối lên thăm, cầm tay của anh mà khóc. Cô khóc thương tâm như vậy, uất ức như vậy, khóc một lát, cô lại cười, lau nước mắt đứng lên ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng cầm tay anh đặt lên bụng mình, nghẹn ngào nói: "Chú Chu, chúng ta có con rồi, anh vui không, anh thích con trai hay con gái? Em nhớ anh thích con gái, nhưng mà chúng ta có con gái rồi, Yến Tử đã là con gái của chúng ta rồi, đứa con này là con trai được không? Cứ như vậy, chúng ta cũng coi như có cả con trai và con gái rồi, em biết anh mệt mỏi, mệt muốn ngủ, nhưng mà anh phải đồng ý với em, nhanh chóng tỉnh lại được không? Nếu không, khi con trai ra ngoài, sao anh có thể ôm bé, còn cô dâu nhỏ của anh nữa, anh không tỉnh lại thì em phải thế nào? Cái gì em cũng không biết, cũng không tự chăm sóc mình được tốt, anh cũng không lo lắng sao? Anh đã đồng ý với em đây, có nhớ không? Bảy mươi năm sau này của anh đều là của em, anh sẽ thương em cưng chiều em, cho đến khi tóc chúng ta trắng xóa, đến khi phải chống gậy, em vẫn còn là bảo bối anh nâng niu trong lòng bàn tay. Nếu anh không tỉnh lại, ai cưng chiều em, ai thương em? Bây giờ em không hỏi thúc anh, để anh ngủ một giấc thật ngon, nhưng anh nhất định phải đồng ý với em, đừng ngủ quá lâu được không, chúng ta ngáo tay."

Tay nhỏ bé cầm bàn tay to của anh lên, ôm đầu ngón tay út lười kéo, hốc mắt Hựu An hơi nóng lên. Trong trí nhớ, bàn tay to của anh luôn kiên cố có lực, dường như cầm tay cô thì vĩnh viễn sẽ không buông ra, bây giờ lại mềm nhũn không hề có sức lực.

Hựu An sờ sờ mặt của anh, nhỏ giọng nói: "Nếu như anh mệt mỏi, liền đến lượt em nắm tay anh, chăm sóc cho anh mạnh khỏe được không? Mặc dù em không khỏe như anh, nhưng anh yên tâm, em sẽ cầm rất chặt rất chặt, vĩnh viễn sẽ không buông ra."

Hựu An làm đơn từ chức, từ Giang gia chuyển đến biệt thự trên núi, tự mình chăm sóc Chu Tự Hoàn, Chu phu nhân lo lắng khuyên cô: "Bây giờ con còn có đứa bé, quá mệt mỏi cũng không tốt, hơn nữa cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, có thể là một năm hai năm" Những lời sau Chu phu nhân không nhẫn tâm nói ra, bệnh này tỷ lệ cả đời không tính lại tương đối cao, nếu thật sự là vậy, chẳng lẽ phải ở chỗ này cả đời. Ban đầu cũng bởi vì tình huống này, bà và lão Chu vẫn bán khoán Hựu An còn trẻ, mới hai mươi lăm tuổi, phía sau còn hơn nửa đời người phải qua, để cô chăm sóc người sống thực vật, quá không nhân đạo, quá tàn khốc, cho nên mới thương lượng với Giang gia, làm một lễ tang giả, lừa gạt cô. Chu phu nhân chỉ hy vọng Hựu An hạnh phúc, cho dù làm vậy thật có lỗi với con trai, nhưng bà cảm thấy, nếu con trai có ý thức cũng sẽ đồng ý để bà làm như vậy. Dù sao Tự Hoàn thương Hựu An hơn bất kỳ ai khác, sao có thể chấp nhận cô sống một mình cả đời.

Hựu An lại cố chấp lắc đầu một cái: "Anh ấy sắp tỉnh rồi, con đã ước hẹn với anh, anh ấy sẽ nhìn con trai của chúng con ra đời, lớn lên; còn có Yến Từ, con gái của chúng con....."

Hựu An làm thủ tục nhận nuôi Yến Từ, đổi tên thành Chu Yến Yến, chính thức có tên trong hộ khẩu của Chu gia. Bình thường đi nhà trẻ, chủ nhật Giang Đông sẽ đưa cô bé đến, hai mẹ con cùng nói chuyện với Chu Tự Hoàn.

Hựu An là bác sĩ, đương nhiên chuyên nghiệp hơn hộ lý nhiều, hơn nữa cô còn mời thầy thuốc Trung Y tới, mỗi ngày châm cứu cho Chú Chu, cô thì ở một bên nghiêm túc học tập. Một tháng sau, cô đã có thể tự mình châm cứu trị liệu cho Chú Chu, mặc dù vẫn không có hiệu quả trị liệu gì nhưng Hựu An vẫn cố chấp kiên trì, xoa người, lau rửa, xoa bóp, một tay cô ôm đồm tất cả.

Rốt cuộc Chu phu nhân không nhịn được, khuyên cô: "Bụng con đã to rồi, những thứ này để nhân viên hộ lý làm đi!" cũng bị cô cự tuyệt. Chu thủ trưởng về cảm thán với bạn già: "Ban đầu Tự Hoàn cưới cô vợ nhỏ như vậy, trong lòng tôi còn nói, không phải giống như nuôi một cô con gái lớn sao, không chừng phải phục vụ cả đời. Nhưng bây giờ xem ra, Tự Hoàn vẫn có phúc lắm."

Chu phu nhân thở dài nói: "Có phúc mà còn không tính lại, tôi sợ cứ tiếp tục như vậy, sẽ làm cho Hựu An mệt mỏi. Trong bụng con bé là cháu nội quý báu của chúng ta đó! Tính tình đứa nhỏ này cố chấp, khuyên như thế nào cũng không nghe." Chu thủ trưởng nói: "Hựu An là bác sĩ, trong lòng con bé biết rõ mà, con bé còn yêu đứa nhỏ trong bụng hơn chúng ta, bà cứ thoải mái đi!"

Thời gian trôi qua rất nhanh, giống như một cái nháy mắt, đã vào tháng năm. Tháng năm trong núi rất đẹp, từ cửa sổ sát đất nhìn sang, rừng cây trên dãy núi trùng điệp um tùm tươi tốt, nhìn như không có giới hạn, bầu trời xanh thăm thẳm, giống như một bức tranh cuộn, vừa trải ra là xa ngút tầm mắt, dãy núi gần như tím tím xanh xanh nhuộm màu cây cỏ có điểm thêm từng chùm hoa sắc sỡ, vô cùng rực rỡ.

Yến Từ từ bên ngoài chạy vào, vào phòng cũng rất hiểu chuyện bước chậm lại, trên tay ôm một bó hoa đại năm màu thật to, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại sáng lên, như đem cả mùa xuân vào trong nhà. Cô bé cẩn thận cắm hoa vào trong bình hoa thủy tinh ở đầu giường, sau đó rửa tay sạch sẽ, bò lên giường, tay nhỏ bé vừa xoa bóp cánh tay Chu Tự Hoàn, vừa nói: "Ba, hôm nay con hái được rất nhiều hoa đại, ba xem, có phải rất thơm không? Hôm qua cô giáo ở vườn trẻ khen con múa giỏi, cho con một hoa hồng vải..... Trong lớp, con ghét Lý Gia Phong nhất, luôn kéo đuôi tóc của con, còn về lung tung vào vở con. Hôm qua con mết cô giáo rồi, cô giáo mắng cậu ta một trận, cậu ta khóc, sau đó, lúc ăn bánh bích quy, con đem bánh của mình cho cậu ta....." Hựu An không khỏi mỉm cười, Yến Từ thích ứng rất nhanh, đưa cô bé đến vườn trẻ trong đại viện, rất nhanh đã thân quen với bạn học, tính tình cũng sáng sủa lên rất nhiều. Chỉ cần lên núi, sẽ nằm lì ở trên giường mà nói rõ chi tiết từng chuyện vụn vặt xảy ra ở vườn trẻ với chú Chu, đến tối, lại chen vào bên người cô, cũng nói với cô một chút mâu thuẫn vụn vặt của con gái, như bạn gái thân thiết.

Hựu An đợi cô bé nói xong mới hỏi: "Buổi trưa muốn ăn gì?" Cô nhóc nghiêng nghiêng đầu: "Muốn ăn thịt cá băm (chắc là chả cá) mẹ làm." Hựu An đưa tay sờ sờ cái trán của cô bé: "Được, vậy con ở chỗ này nói chuyện với ba, mẹ đi nấu cơm cho con." Cô nhóc khéo léo gật đầu một cái.

Trong biệt thự có di giúp việc đặc biệt đến quét dọn nấu cơm, nhưng Hựu An vẫn học nấu một vài món đơn giản, có lúc cô cũng nghĩ, nếu Chú Chu tỉnh lại, biết cô đầu nhỏ yếu ở nhà anh cũng có thể làm ra một bàn thức ăn, sẽ phần ứng thế nào.

Chờ mẹ đi ra ngoài, Yến Từ cúi đầu nằm bên tai Chu Tự Hoàn nhỏ giọng nói: "Ba, ba mau tỉnh lại được hay không, hôm nay chú Giang đưa con tới đây, nói với mẹ rất nhiều thứ, lại làm bữa ăn sáng cho mẹ, mặc dù Chú Giang đối xử với con cũng rất tốt, nhưng mà con chỉ có một ba thôi. Còn nữa, bà nội nói em trai đã sắp bảy tháng rồi, ba mà không tỉnh lại, chỉ sợ sẽ không nhìn thấy em trai ra đời. Ba, hai chúng ta giao hẹn được không? Lúc em trai sinh ra ba phải tỉnh lại, ngoéo tay....."

Hựu An dự tính ngày sinh là tháng tám, qua tháng năm, đứa bé bắt đầu đạp thường xuyên, cô liền đến nằm ngủ bên cạnh chú Chu. Mỗi khi đứa bé cử động, cô sẽ cầm tay của anh cùng nhau đặt lên bụng cô, để hai người cùng cảm giác được sự kỳ diệu của sinh mạng. Có lúc, nửa đêm bị chuột rút, khiến toàn thân cô đều đau đớn, Hựu An chỉ cần răng chịu đựng, liều mạng duỗi chân, chờ trận co rút đau đớn kia qua đi, trên mặt đều là mồ hôi lạnh.

Cô cảm thấy, chú Chu có ý thức, ít nhất là bắt đầu có. Khi hai người cùng nhau cảm thụ cử động của đứa bé, cô có thể cảm thấy anh có phản ứng, mặc dù rất nhỏ nhưng có, mà cảm xúc tốt xấu của cô, cũng sẽ ảnh hưởng đến anh. Lần đầu tiên bị chuột rút, cô đau bật khóc, khóc xong liền phát hiện điện não đồ có dao động nhỏ, nhưng cũng chỉ là rất nhỏ, trừ những thứ này ra thì không có tiến bộ rõ ràng. Hựu An cũng đã tương đối hài lòng, ít nhất là đã có hi vọng rồi.....

Giang Đông vừa xuống xe đã cảm nhận được luồng không khí mát mẻ nơi đồi núi. Cuối tháng bảy là lúc Thành phố B nóng nhất, dưới chân núi nắng gắt như lửa, ngay cả nhựa đường cũng như bị đốt chảy cả ra, nơi này lại vô cùng mát mẻ. Chung quanh dãy núi như được mây bao phủ, gió núi nhẹ nhàng lướt qua, bắt giác làm người ta phấn chấn tinh thần.

Giang Đông nghiêng đầu liếc nhìn lâu hai, ánh mắt không tìm được mà trở nên nhu hòa, đi vòng qua cốp xe, lấy ra hai túi mật đào lớn đi vào. Hựu An

thích ăn đào nhất, đây là anh mua được từ trong một thôn nhỏ nằm dưới chân núi, ngọt hơn mua ở chợ.

Di giúp việc vội đón lấy túi trong tay anh, Giang Đông đổi giày, đi lên cầu thang, vừa đến cửa phòng đã nghe thấy âm thanh của Hựu An bên trong. Anh bất giác dừng bước, cửa khép hờ, anh nhẹ nhàng đẩy cửa ra thêm một chút, chỉ thấy Hựu An ngồi ở bên giường, đang nói chuyện với Tự Hoàn. Giọng nói dịu dàng, chậm rãi, không nóng vội, Giang Đông thật sự cảm thấy Hựu An đã trưởng thành. Cô nhóc yếu ớt bướng bỉnh ngày nào đã nhanh chóng lớn lên, vì Tự Hoàn, vì được làm mẹ.

Bụng của Hựu An rất lớn, càng gần ngày sinh dự tính, đứa trẻ càng cử động thường xuyên, cha mẹ chồng cùng mẹ cô đã nhiều lần khuyên cô trở về nhà lớn chờ sanh. Dù sao bên kia cũng gần bệnh viện, có tình huống khẩn cấp cũng dễ xử lý hơn. Nhưng Hựu An không muốn xa Tự Hoàn, nơi vùng núi này, nếu như không có mình ở cùng anh, anh chắc chắn sẽ rất hiu quạnh. Cô biết anh muốn thời thời khắc khắc nhìn thấy cô.

Trong bụng bỗng nhúc nhích, Hựu An đưa tay sờ sờ, giống như có thể sờ thấy hình dáng rõ ràng của một bàn chân nhỏ. Cô cầm tay Chú Chu đặt lên bụng, đứa bé giống như cũng có cảm ứng, dùng sức đá hai cái, đá vào nơi hai người đang đặt tay, tương đối có lực.

Hựu An nhỏ giọng nói: "Con đang nói chuyện với anh đấy, anh có cảm thấy không? Con rất khỏe mạnh, là một cậu nhóc nghịch ngợm. Mẹ nói con không giống anh nhưng rất giống Tự Hàn. Mẹ nói khi còn bé anh không nói không quậy, Tự Hàn lại vô cùng nghịch ngợm. Nếu đứa bé sanh ra mà thật sự giống Tự Hàn thì em quả không nổi đâu, cho nên Chú Chu à, anh nhanh tinh lại được không? Anh đã ngủ lâu lắm rồi, em biết anh mệt mỏi nhưng có thể để sau này hãy ngủ tiếp được không, bây giờ anh mở mắt ra nhìn em, nhìn con chúng ta đi....."

m thanh có chút nghẹn ngào, Giang Đông gõ cửa một cái rồi đi vào, Hựu An vội lau khóe mắt, có chút cổ sức muốn đứng lên. Giang Đông vội vươn tay đỡ cô dậy, ánh mắt rơi trên bụng của cô, nhủ nhủ mảy: "Sao lại lớn thêm nữa rồi?"

Hựu An không khỏi bị giọng điệu của anh chọc cười: "Đây là khoảng thời gian phát triển nhanh nhất, mỗi ngày đều lớn lên....." Đứng lên còn chưa đi bước nào, chân liền bắt đầu bị chuột rút, Hựu An không khỏi hít vào một hơi.

Giang Đông tay mát lạnh lệ đỡ cô ngồi trở lại trên ghế, ngồi chồm hổm xuống, nâng chân của cô lên, giúp cô xoa bóp bắp chân. Lực tay của anh rất lớn, lúc này lại mềm nhẹ mà chuyên nghiệp. Lúc đưa cô đi khám thai, những điều bác sĩ dặn dò Giang Đông còn nhớ rõ hơn cô.

Hựu An cúi đầu nhìn anh, anh đen đi, cũng gầy hơn không ít, nghĩ nguyên nhân là do diễn tập: "Diễn tập kết thúc rồi sao? Kết quả thế nào?" Hai người từ giường cùng bật kiể đến giờ lại sống chung hài hòa như bạn bè, dường như đã đi qua một đoạn đường rất dài. Cuối cùng Hựu An cũng cảm nhận được tấm lòng của Giang Đông, mặc dù không thể đáp lại anh điều gì, nhưng Hựu An luôn cảm thấy rất may mắn, bên cạnh cô còn có một Giang Đông, cùng cô đi qua đoạn thời gian khó khăn này.

Giang Đông xoa bóp đến khi chân cô không còn bị chuột rút nữa mới đứng lên nói: "Kết thúc rồi, phe đỏ bọn anh thắng, nhưng thắng không có chút hứng thú nào, không có tí cảm giác nào." Nói xong, nghiêng đầu nhìn Chu Tự Hoàn: "Này! Tự Hoàn, cậu còn ngủ sao, thắng tư sang năm, toàn bộ binh chủng hải - lục - không ở các quân khu trong cả nước sẽ liên hiệp tổ chức diễn tập lớn. Đến lúc đó toàn bộ xe tăng, máy bay, xe bọc thép, hàng không mẫu hạm (tàu sân bay), tàu ngầm đều được huy động. Hôm đi họp, đụng phải hai gã pháo binh ngông cuồng, ông đây chỉ hận không được đập chúng vài cái. Cho nên cậu phải mau tỉnh lại, hai anh em chúng ta cùng phối hợp diệt đám khốn kiếp kia, cho đám khốn kiếp đó biết nòi là làm bằng sắt."

Hựu An đứng lên đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Hôm nay ở đây ăn cơm đi! Em đã bảo đi giúp việc làm cánh gà kho tàu anh thích ăn rồi....." Vừa đi đến cửa, liền cảm thấy bụng truyền tới từng cơn đau thắt..... Hựu An hừ một tiếng, khom người ôm bụng, mồ hôi lạnh cũng chảy xuống.

Giang Đông hoảng sợ, vội vàng đi tới, muốn ôm cô lại không dám, những biện pháp bác sĩ dặn dò phòng trường hợp khẩn cấp cũng bị vứt ra sau đầu, sợ đến mức luống cuống chân tay, hỏi cô dồn dập: "Bị đau ở đâu, đau ở đâu, đau bụng sao?....." Những câu hỏi này không có chút ý nghĩa nào.

Hựu An vịn tay của anh tựa vào bên tường, hít sâu một hơi chờ cơn đau qua đi mới nói: "Em không sao, bây giờ tốt hơn một chút rồi. " Giang Đông với tay lau mồ hôi trên trán cho cô. Hựu An theo bản năng quay đầu lại nhìn Chu Tự Hoàn nằm trên giường, không khỏi mở to mắt nhìn chăm chú vào tay anh, ngón tay của anh đang cử động, mặc dù rất nhẹ, nhưng thật sự đang cử động.

Hựu An dùng sức túm lấy Giang Đông, vẻ mặt kích động, nói: "Giang Đông, ngón tay Chú Chu cử động, anh ấy cử động, anh ấy có cảm giác rồi, anh ấy đau lòng vì em....." Giang Đông cũng quay đầu nhìn lại, thật sự đang cử động, ngón tay khẽ co lại, từng chút từng chút

Hựu An vội vàng nói: "Mau, mau, Giang Đông mau gọi điện thoại, á....." Cảm giác co rút đau đớn lại tới, Hựu An nghĩ, bình thường ngày sinh được dự đoán cũng không hoàn toàn chính xác, có thể sẽ sinh trước hoặc sau mười ngày. Mà cậu nhóc trong bụng cô xem ra là người nóng tính, hôm nay đã muốn ra ngoài. Giang Đông rút cuộc cũng ổn định tinh thần, gọi điện thoại giúp Hựu An, một giờ sau, Hựu An cùng Chu Tự Hoàn được đưa đến Quân tổng.

Khoảng cách giữa các lần đau bụng sinh của Hựu An càng lúc càng ngắn, nhưng cô vẫn kiên trì canh giữ bên cạnh Chú Chu, đến bệnh viện mới buông Chu Tự Hoàn ra, vào phòng sinh.

Rất đau, Hựu An hút vào từng ngụm từng ngụm khí, cái loại đau đón đó giống như muốn bóp dôi cô ra, thậm chí khiến cô muốn đứt khoát chết đi cho xong. Cái ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu liền bị Hựu An đá ra ngoài. Cô không thể chết được, Chú Chu có cảm giác rồi, con trai của cô còn chưa ra đời, con gái của cô đang ở bên ngoài chờ cô, sắp đến hồi khổ tận cam lai, sao cô có thể chết được.

"Dùng sức, dùng sức, hít sâu, thở sâu....." Tiếng của nữ hộ sinh từ bên cạnh mơ hồ truyền đến, Hựu An tận lực làm theo hướng dẫn, nhưng cảm giác đau đớn kia giống như không bờ không bến, giống như vĩnh viễn sẽ không dừng lại, hơn nữa càng ngày càng đau, khi Hựu An vừa cố gắng nhẫn nại chịu đựng xong một cơn đau, thì cơn đau tiếp theo lại tràn đến. Loại đau đớn này không biết kéo dài bao lâu, lâu đến mức Hựu An cảm thấy tất cả tri giác cũng bị loại đau đớn này lấp đầy, lúc này liền cảm giác phía dưới buồng lòng, tiếp theo đó là tiếng khóc hét sức vang dội. Hựu An rút cuộc cũng thờ

phào nhẹ nhõm.

Hôm nay Quân tổng hết sức rối ren, hai vị thủ trưởng lớn cùng tới, còn có nhân viên đi theo, nghe nói chạy tới hỏi thăm lãnh đạo bệnh viện, người đứng chiếm hơn nửa hành lang rộng mênh mông, canh giữ khoa sản ở lầu ba.

Chu Tự Hàn bị Thái hậu nhà anh phái đi trông chừng anh trai, anh trai thật sự có cảm giác, tay cử động mạnh hơn, mắt cũng đã mở. Kiểm tra xong, bác sĩ tuyên bố anh trai đã hoàn toàn tỉnh lại, tuy rằng vẫn chưa thể mở miệng nói chuyện, nhưng đã là kỳ tích rồi.

Chu Tự Hoàn cảm giác mình vừa trải qua một giấc ngủ rất dài, cũng không thể nói hoàn toàn là ngủ. Mơ mơ hồ hồ, anh luôn có thể nghe thấy âm thanh của cô dâu nhỏ, có lúc khóc, có lúc cười, có lúc nói chuyện cô dâu nhỏ khóc, anh rất muốn an ủi cô, nhưng ngay cả mắt cũng không mở nổi, mí mắt giống như có sức nặng ngàn cân.....

Có đôi khi còn có thể nghe thấy âm thanh của Yến Tử, vừa mềm mại vừa đáng yêu, nói gì đó với anh. Khi cô dâu nhỏ bị đau, anh cũng thấy đau, cái loại đau đốn đờ giống như xuyên qua tất cả da thịt trực tiếp đi vào xương tủy. Anh biết cô dâu nhỏ đau, Chu Tự Hoàn cố gắng hết sức muốn ôm lấy cô dâu nhỏ, đáng tiếc chỉ có ngón tay khẽ nhúc nhích.

Rốt cuộc anh cũng có thể mở mắt ra, cả người vẫn không có chút khí lực nào, chỉ có thể dùng ánh mắt khẩn cấp nhìn em trai Chu Tự Hàn của anh, Chu Tự Hàn bị loại ánh mắt này của anh nhìn mà không chịu nổi, rốt cuộc đành nói: "Anh đừng nhìn em như vậy, em đi xem tình hình của chị dâu một chút!"

Chu Tự Hàn đến lầu ba, vừa đúng lúc Hựu An được đưa ra ngoài, Chu phu nhân cùng Trương Tú Thanh vội vàng đi tới. Trương Tú Thanh sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của con gái, không khỏi đau lòng: "An An, con cảm thấy khá hơn chút nào chưa?" Hựu An mệt mỏi gật đầu, mở mắt ra nhìn mẹ chồng, môi nhấp nháy hai cái.

Chu phu nhân không khỏi lau khô mắt, vỗ vỗ tay cô: "Con yên tâm, Tự Hoàn tỉnh rồi. Cảm ơn con, Hựu An, cho hai người gia chúng ta được con cháu song toàn." Thần kinh buộc chặt của Hựu An lúc này mới buông lỏng, nhắm nghiền hai mắt.

Chu Tự Hàn cảm điện thoại di động lên lầu cho anh trai xem, Chu Tự Hoàn nhìn hình ảnh trong điện thoại di động chằm chằm mắt không chớp, hốc mắt đều đỏ lên. Vợ anh chịu khổ, thế nhưng lúc đó anh lại không ở bên cạnh chăm sóc cô, để cô một mình chịu khổ mà sinh đứa bé.

Chu Tự Hàn thấy hốc mắt anh trai đều đỏ lên, vội vàng nói: "Anh đừng sốt ruột, anh vừa mới tỉnh, phải chú ý sức khỏe, cái gì cũng phải từ từ. Chị dâu rất tốt, cháu nhỏ cũng rất khỏe, ba ký tám, là một cậu nhóc mập mạp, khỏe mạnh kháu khỉnh, vừa cất tiếng khóc đã thấy vô cùng hoạt bát. Anh trai, chúc mừng anh, có vợ có con cả nhà đoàn viên rồi."

Hựu An hồi phục rất nhanh, Chu Tự Hoàn hồi phục còn nhanh hơn. Một tuần sau, Chu Tự Hoàn đã có thể bám vào tường đi tới phòng bệnh Hựu An ở cách vách, thăm vợ và con trai anh.

Chu Tự Hoàn vừa đi tới cửa đã nghe thấy bên trong vang lên tiếng khóc của con trai anh, cậu nhóc này đúng là quá khỏe rồi, cả ngày lẫn đêm không ngừng gào thét như cái loa.

Chu Tự Hoàn đẩy cửa ra, Hựu An nhìn thấy anh, vội vàng đem con trai giao cho nguyệt tẩu*, bước tới dịu dàng, bất mãn nói: "Tại sao lại tự mình đến đây, không phải đã nói với anh là em sẽ qua ngay sao!"

*Nguyệt tẩu: chị bảo mẫu chăm sóc trẻ em còn trong tháng, ta không biết gọi là gì ^^

Chu Tự Hoàn bất mãn nói: "Cái gì mà một lát, từ lúc em gọi điện thoại đến giờ đã mười lăm phút, đã nhiều cái một lát lắm rồi?" Hựu An không khỏi buồn cười, người đàn ông này nhiều lúc trẻ con đến mức khiến người khác không biết phải nói gì, ngay cả nguyệt tẩu đang ôm đứa bé cũng che miệng cười cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An khẽ đỏ lên, con trai anh lại khóc lớn hơn. Hựu An đón lấy ôm vào trong ngực, cậu nhóc mới nín khóc, Hựu An bảo nguyệt tẩu đi pha sữa bột.

Có lẽ là trong lúc mang thai hơi mệt một chút, nên sau khi sinh sữa mẹ cũng không nhiều. Mà sức ăn của con trai lại vô cùng lớn, chỉ có thể chọn cách ăn dặm thêm sữa bột. Nhưng cậu nhóc này rất kén chọn, có lúc bú sữa mẹ xong, cho bé bú thêm sữa bột, chết sống bé cũng không chịu bú. Đành phải cố gắng đem bình sữa nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn của bé thì bé phun hết sữa ra, sau đó không ngừng khóc thét lên.

Hựu An lần đầu tiên làm mẹ, cũng không có kinh nghiệm, lúc đầu thật sự rất sợ hãi, buổi tối hầu như không ngủ, cả đêm ôm con trai mà dỗ, để bé ngậm đầu vú của mình, chịu đựng tới mức hai mắt thâm quầng, sắc mặt cũng rất khó coi.

Sau khi Chu Tự Hoàn phát hiện, trực tiếp bảo nguyệt tẩu ôm con đến phòng trẻ sơ sinh bên cạnh dứt sữa bột, không ăn liền đói bụng. Không tới hai ngày, cậu nhóc này thật sự yên tĩnh, thấy thế, Chu phu nhân còn cười nói: "Rõ là con trai rất sợ cha nó mà. Bình thường y như một Tiểu Bá Vương, vừa thấy Tự Hoàn liền ngoan ngoãn."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hựu An vĩnh viễn cũng sẽ không quên giây phút nhìn thấy Chú Chu tỉnh lại, dường như đã lâu như một đời. Vốn cho là còn cần cực kỳ lâu anh mới có thể tỉnh lại. Vốn cho là, anh sẽ không thể nhìn thấy con trai được sinh ra, nhưng Chú Chu lại tỉnh, hơn nữa còn khôi phục với tốc độ như kì tích.

Lần đầu tiên khi được Tự Hàn đẩy đi thăm cô, hành động vô cùng cứng nhắc chậm chạp, nhưng anh rất cố gắng, rất nỗ lực ôm lấy cô. Anh vừa mới tỉnh, không có hơi sức gì, sau khi ôm lấy cô, sức nặng nửa người dường như đều đè lên trên người cô, vùi đầu ở cổ cô, Hựu An có thể rõ ràng cảm nhận được từng giọt âm áp chậm rãi rỉ ra.

Ông chồng nhà cô khóc, Hựu An đã từng cho là, Chú Chu của cô cái gì cũng có, chỉ không có nước mắt, sao anh có thể khóc chứ, anh vững chắc không gì phá nổi, anh là người đàn ông cứng rắn mà. Nhưng anh lại khóc, nước mắt nóng bỏng thấm vào da, vào tận xương, khiến lòng của cô cũng nóng, cũng đau.

Một khắc đó, anh là người đàn ông yếu ớt nhất, Hựu An nghĩ, đời này mình không bao giờ muốn nhìn thấy Chú Chu như vậy nữa, khiến người ta rất đau lòng, đau đến thấu xương.

Yếu ớt chẳng qua cũng chỉ trong chớp mắt ấy, thân thể của anh khôi phục rất nhanh. Hựu An phát hiện, ông chồng nhà cô trở nên tương đối trẻ con, anh rất thích ghen với con trai. Con trai vừa khóc, anh liền cau mày, nhiều lần Hựu An hoài nghi ông chồng nhà cô không thích con trai.

Đừng coi thường nhóc con vừa mới sinh đó, tính tình thật rất thông minh, rất hiểu ý người, có thể biết rõ ai thích bé. Trước mặt cha mẹ chồng hoặc là mẹ cô, nhóc con này có thể vui mừng mà gào thét, không thích gì liền gào thét. Mấy người già kia không chịu được khi cháu trai khóc, cháu trai vừa khóc, hận không thể hái luôn trăng sáng trên bầu trời xuống cho cậu nhóc, tìm mọi cách mà dỗ, càng dỗ cậu nhóc khóc càng lớn.

Con trai thích nhất là Yến Tử, lần đầu tiên cười chính là khi thấy Yến Tử, con người sáng long lanh xoay tròn, cười vang khanh khách, khiến Chu thủ trưởng vui mừng đến nổi hươ tay múa chân, theo nói với chuyên gia của khoa Nhi đến khám: "Mới mấy ngày mà cháu của tôi có thể phân biệt mọi người rồi, có phải là thiên tài hay không?"

Vị chuyên gia khoa Nhi đối mặt với thủ trưởng có chút khó xử, rồi rầm một lát, vẫn quyết định tôn trọng sự thật y học, nói với Chu thủ trưởng: "Sau 6 tháng trẻ con mới có thể phân biệt được, trên căn bản, trong vòng một tháng, nhìn thấy cái gì cũng là mơ hồ, có lẽ sẽ dựa theo ánh sáng mạnh yếu mà phân biệt, những thứ khác thì....." Ý là, điều Chu thủ trưởng nói tuyệt đối không có khả năng.

Chu thủ trưởng nghe xong, mặt trầm xuống, chờ chuyên gia khoa Nhi đi rồi, mới nói thầm với bạn già: "Hay là chúng ta đổi bệnh viện đi! Tôi thấy trong bệnh viện này đều là lang băm." làm cho mọi người dờ khóc dờ cười. Mặc dù chuyên gia nói như chém đinh chặt sắt là trẻ con không thể phân biệt, nhưng Chu thủ trưởng vẫn cảm thấy cháu mình trời sinh đã thông minh.

Chú Chu nói, khi còn bé, đừng nói cha anh ôm bọn họ, ngay cả khen ngợi một câu cũng khó khăn, nhưng bây giờ cả ngày ôm cháu không rời tay, một ngày không thấy cũng không được. Mặc kệ công việc có vội đến đâu, mỗi ngày đều không về không được, luôn bắt lái xe vòng một đường, đến bệnh viện một chuyến, ôm cháu trai một lát mới vừa lòng.

Hựu An nhớ tới những thứ này liền buồn cười, mẹ cô cũng vậy, trong hai ngày Hựu An không thể xuống giường, nguyệt tẩu căn bản luôn nhàn rỗi, đứa bé đều do một tay mẹ cô xử lý. Trong trí nhớ của Hựu An, mẹ cô rất ít cười, luôn cau mày như người phụ nữ ưu buồn. Khi tỉnh cảm mẹ con tốt nhất, cũng không quá thân thiết, nhìn mẹ cô thuần thực ôm đứa bé thay tã, Hựu An hơi bất ngờ. Sau bất ngờ là cảm động, mẹ cô chỉ sinh một đứa con gái là cô, cô có thể nghĩ đến, khi cô còn bé, hằng định mẹ cũng chăm sóc cô như vậy, mặc dù sau đó mẹ cô lại tái giá, nhưng làm một người mẹ thì bà cũng không thất trách.

Chu Tự Hoàn trừng mắt nhìn con trai trong ngực vợ anh, trong lòng không khỏi thầm oán, thằng nhóc này rõ ràng là cố tình. Sao ở trong lòng người khác thì vừa khóc vừa quấy, cô dâu nhỏ nhà anh vừa ôm một cái liền nín. Hơn nữa thằng nhóc này sao lại háo sắc như vậy, vừa rồi còn khóc khanh cả giọng, vào lúc này cái đầu nhỏ lại không ngừng dụi dụi trước ngực cô dâu nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mấp máy, rõ ràng chính là thèm ăn.

Cô dâu nhỏ vội xoay người, vén áo lên, thằng nhóc này rốt cuộc cũng được ăn, đừng nói khóc, còn thích thú hừ hừ. Chu Tự Hoàn bước qua, ánh mắt thẳng tắp rơi lên trên người con trai đang bú của anh, trong lòng chợt bùng lên một ngọn lửa đỏ kị. Sau khi cô dâu nhỏ sinh đứa bé, nơi nào đó càng trở nên đầy đặn, con thỏ nhỏ càng tròn vo trắng nõn non mềm, trên đỉnh nhuộm ra một vòng màu hồng tươi, trước kia là trái cây dành riêng anh, bây giờ bị con trai anh ngậm trong miệng, liều mạng mà mút..... Chu Tự Hoàn thật muốn đem cái đầu nhỏ chường mắt của con trai anh gạt qua một bên, thật muốn làm như vậy.....

Sữa của Hựu An không còn nhiều lắm, con trai hút một chút liền không còn, cô vừa muốn đổi sang bên kia, liền thấy mắt Chú Chu mở trừng trừng nhìn chăm chăm bộ ngực của cô, trong mắt phùng phùng bốc lửa, mặt Hựu An đỏ lên, liếc anh trắng mắt. Đàn ông quả nhiên đều là cảm thú, mới có mấy ngày, đi còn chưa vững, liền bắt đầu nghĩ đến chuyện kia.

Thấy nguyệt tẩu muốn vào, Hựu An đưa chân đạp anh, nhưng không dám dùng quá sức, chỉ đạp nhẹ một cái, nhắc nhở anh nguyệt tẩu đang vào. Lúc này Chu Tự Hoàn mới thu ánh mắt lại, duỗi tay ôm con trai xinh xắn trực tiếp ném cho nguyệt tẩu, nguyệt tẩu vội vàng đón lấy ôm vào lòng, nhét bình sữa vào trong miệng đứa bé, nhóc con hút một cái, cảm thấy không đúng khẩu vị, vừa muốn phun ra, Chu Tự Hoàn rất có tính uy hiếp mà cảnh cáo: "Không ăn liền chịu đói!"

Không biết có phải nghe hiểu hay không, cái miệng nhỏ nhắn của con trai móp méo, không muốn ngâm bình sữa. Nguyệt tẩu rất biết điều ôm đứa bé đến phòng trẻ sơ sinh bên cạnh, hơn nữa còn thuận tay đóng cửa lại.

Hựu An sửa sang quần áo xong, liếc anh trắng mắt: "Người không biết còn tưởng rằng con trai không phải là con ruột của anh, sao lại đối xử như kẻ thù vậy."

Chu Tự Hoành nhích tới ngồi bên cạnh cô dâu nhỏ, nghiêng đầu, hôn cô dâu nhà anh một cái, nhỏ giọng lầm bầm: "Còn không phải kẻ thù sao, đồ của anh đều bị thằng nhóc kia giành hết....." Nói xong, miệng có chút không đành hoàng, hôn một cái lên mặt Hựu An, sau đó đến khoe môi, cuối cùng là cái miệng nhỏ nhắn.....

Ngay lúc hôn lên miệng, Chu Tự Hoành liền bắt đầu nảy sinh ác độc, anh cảm thấy giống như cả đời chưa hôn vợ anh thật đủ. Lúc mới vừa tỉnh lại, anh có lòng nhưng không có sức, mấy ngày sau lại bị con trai anh quấy rối, một ít không gian riêng cũng không có. Cơ hội lúc này thật không dễ có, liền như đói khát tám trăm năm, rốt cuộc cũng nhìn thấy nước, chặn cái miệng nhỏ nhắn lại, đầu lưỡi len lõi chui vào, kéo cái lưỡi của cô dâu nhà anh vào trong miệng rộng của mình, vừa hút vừa ngậm, nhấp nháp thành tiếng. Lưỡi Hựu An bị anh hôn mà tê dại, cả người như nhũn ra, một ít năng lực chống cự cũng không có, bị Chu Tự Hoành đè xuống.

Bàn tay Chu Tự Hoành luồn vào, sờ bộ ngực mềm mại của cô dâu nhỏ, tiếng thở gấp càng ngày càng nặng nề, càng hôn càng sờ, càng thấy được chưa đã ghiền.

Hựu An bị anh làm cho đầu óc phình to, chợt nghe một tiếng ho khan trong trẻo ở bên ngoài, Hựu An nhanh chóng tìm lý trí về, vội vàng đẩy Chu Tự Hoành ra, ngồi dậy. Mới vừa sửa sang quần áo có chút rối loạn xong, Chu Tự Hàn liền đi vào, ánh mắt đảo một vòng trên người hai người rồi nói: "Xem ra em tới không đúng lúc rồi."

Chu Tự Hoành tức giận: "Biết mà còn không mau cút đi." Chu Tự Hàn cười: "Anh trai, anh nên kiềm chế một chút, dù chưa thỏa mãn dục vọng cũng phải chịu đựng, chị dâu vẫn chưa hết ở cử đầu. Em chỉ đi trước nhắc nhở, ông cụ và Thái hậu đang ở ngoài cửa kia, em còn tưởng Thái hậu nhà chúng ta nhìn thấy cái gì, mới vừa đẩy cửa ra liền đóng lại, thì ra là....."

Chu Tự Hàn nói đến đây liền cười nhẹ một tiếng, mặt Hựu An vọt một cái liền đỏ, dùng mắt không ngừng khoét Chu Tự Hoành. Chu Tự Hoành rất vô tội nháy mắt mấy cái, trong lòng thầm nói, chuyện này có thể trách anh sao, tính trước tính sau thì cũng hơn nửa năm anh chưa chạm tới cô dâu nhỏ, anh có thể nhịn được mới là lạ.

Lúc Chu phu nhân cùng Chu thủ trưởng đi vào, trên mặt vẫn có mấy phần không được tự nhiên. Chu phu nhân tròn mắt liếc con trai một cái, nếu Tự Hàn hồ đồ liều mạng như vậy, bà cũng không thấy lạ, nhưng con lớn từ nhỏ chính là đứa bé lý trí nhất, sao lại cũng không phân nặng nhẹ.

Đầu nhỏ của Hựu An sắp tròn đến cổ rồi, cũng không dám không xấu hổ ngẩng đầu nhìn mẹ chồng, Chu phu nhân lại rất quan tâm đối chủ đề: "Bác sĩ nói đứa bé có thể xuất viện, mẹ đã thương lượng với bà thông gia, các con vẫn nên về đại viện ở trước. Trong nhà có đi giúp việc, cũng mời cả bảo mẫu, cộng thêm nguyệt tẩu, còn có mấy người già chúng ta, cùng nhau nuôi dưỡng đứa bé, lại có thể chăm sóc Hựu An thật tốt. Ở cử cũng không phải là việc nhỏ, lúc ở cử mà chăm sóc không tốt, sẽ thành bệnh tật cả đời."

Tên của đứa bé trì hoãn không đặt, bởi vì ông nội đứa bé, Chu đại thủ trưởng anh minh thần võ của chúng ta cảm thấy cháu trai trời sinh thông minh của ông, phải có cái tên không giống bình thường. Từ khi biết đứa bé trong bụng là con trai đã bắt đầu chọn tên, chọn đến khi đứa bé đã được sinh ra, cũng không thống nhất được một cái tên. Hựu An có thói quen gọi là bảo bối, mọi người liền cũng gọi là bảo bối. Thế nên nhiều năm về sau, người bạn nhỏ Chu Lâm luôn cảm thù đến tận xương tủy với cái tên bảo bối này, đây là về sau, sau này hãy nói, trước tiên là nói đến hiện tại.

Chu Tự Hàn nghe xong cười nói: "Nói trắng ra, chính là mẹ và ông cụ thật khó thống nhất được một cái tên. Con nhớ được, khi con và anh trai còn bé, mẹ luôn theo cha con làm người mặt trắng, sao bây giờ đặt tên cho cháu trai, thì lại thành mặt đỏ."

*Trong hát tuồng, nhân vật phản diện sẽ hóa trang mặt trắng ví dụ như Đồng Trắc..., còn người tốt thì hóa trang thành mặt hồng hào như Quang Công, Lưu Bị...

Chu phu nhân cười hi hi một tiếng, vỗ anh một cái: "Vốn chính là cháu trai bảo bối của chúng ta, con làm chu rồi chẳng lẽ còn ganh tị với cháu trai sao, nếu con cưới vợ, sinh cho mẹ một cô cháu gái, mẹ cũng sẽ coi như bảo bối." Ánh mắt lạnh lẽo của Chu tự Hàn lóe sáng, lần đầu không cãi lại, Chu phu nhân có chút không thích ứng kịp từng hai mắt nhìn anh.

Trước khi đi, Chu phu nhân gọi con lớn ra ngoài dặn dò: "Hựu An vừa mới sinh đứa bé, đang ở cử thì không thể làm loạn, nếu không sẽ thành bệnh, biết chưa?"

Chu Tự Hoành nói: "Những thứ này con đều biết rõ, con chỉ hôn nhẹ vợ con thôi, không nghĩ gì khác." Chu phu nhân tức giận liếc anh trắng mắt, vừa rồi khi bà đẩy cửa đi vào, đã thấy Tự Hoành đè Hựu An ở trên giường bệnh, nhiệt tình đó, là hận không thể ăn sạch Hựu An, còn nói không đến cái gì khác: "Tóm lại không cho con làm loạn, chờ ở cử xong, bảo bối giao cho chúng ta trông nom, tùy con giãy vò, bây giờ thì yên tĩnh cho mẹ."

Chu phu nhân ra ngoài, lên xe còn oán trách với chồng: "Đàn ông thật không có chút tiền đồ nào, không phải chỉ mấy ngày sao, sao có chút đó cũng không thể nhẫn nhịn." Chu thủ trưởng vui vẻ, kẻ sát gần bạn già nhỏ giọng nói: "Cái này tôi hiểu, thanh niên mà, không phải chúng ta khi đó cũng vậy....."

Khuôn mặt già nua của Chu phu nhân đỏ lên, trừng mắt liếc ông một cái, nhỏ giọng mắng: "Già mà không đứng đắn....." Chu thủ trưởng nói trong lòng, đứng đắn thì ai mà thêm cưới vợ, đều làm hòa thượng cả rồi. Cho nên mới nói, đây là di truyền của Chu gia, cấp trên đã có tiền lệ đây.....

Hôm nay Triệu Thiên thực, nhân lúc rảnh rỗi liền từ lầu dưới lên tìm Hựu An, ở ngoài cửa đã nhìn thấy Hựu An dịu dàng ôm đứa bé đi tới đi lui, đồng chí

thủ trưởng nhà cô ấy thì buồn bã ngồi trên giường, ánh mắt không hề rời khỏi hai mẹ con, Hựu An đi tới đâu, ánh mắt của anh liền dõi theo tới đó. Người đàn ông này là thủ trưởng, mà cũng có loại biểu hiện trẻ con như vậy, mặc dù có cảm giác kỳ lạ, nhưng lại khiến người ta hết sức ghen.

Triệu Thiên từng tự trách mình, mình và Hựu An là bạn tốt, bình thường nếu hai người ngồi cùng nhau sẽ tán gẫu chuyện trên trời dưới biển. Trước khi Chu thủ trưởng nhà cô ấy gặp chuyện không may, không biết sao lại nói đến chuyện thông minh quá sẽ bị tổn thương, sau đó tin Chu thủ trưởng mất lại truyền đến, cả người Hựu An ngơ ngác như khúc gỗ, ai nói gì cũng không phản ứng. Nháy mắt đó, Triệu Thiên cảm thấy thế giới của Hựu An như sụp xuống, lúc ấy Triệu Thiên hận không thể đâm mình mấy cái, sao miệng lại đen như miệng quạ vậy.

Kỳ thật nghĩ lại, cuộc sống của Hựu An cũng không coi là quá vừa ý, người cha thương yêu cô nhất đã sớm mất đi, mẹ cô lại tái giá, tình cảm mẹ con vẫn luôn không tốt, còn bị Trần Lỗi bắt cả hai tay. Nếu không gặp gỡ Chu thủ trưởng, mỗi ngày của cô ấy đều thật thê thảm, cho nên mới nói, cô ấy có thể gặp được người đàn ông yêu thương cô ấy như vậy, cũng là ông trời còn thương người tốt. May mà Chu thủ trưởng không chết, trải qua sóng gió, cả nhà Hựu An cuối cùng cũng đoàn tụ.

Chỉ là Chu thủ trưởng thực rất thú vị, Triệu Thiên nhìn một lát, mới rất có hình thức gõ gõ cửa đi vào, Chu Tự Hoành nhìn thấy cô, chỉ hơi gật đầu một cái, một là bởi vì không quá quen thuộc, hai là, ấn tượng đầu tiên của Chu Tự Hoành đối với Triệu Thiên, thật sự không tốt.

Anh nhớ rất rõ, cánh tay của mình là do cô nhóc này quên tiêm thuốc tê, hại anh đau muốn chết. Hơn nữa, lúc ấy cấp dưới của anh đều ở bên cạnh, nếu như anh rên lên một tiếng, về sau liền khỏi dẫn quân nữa, cho nên chỉ có thể cắn răng cố chịu, cũng may bác sĩ khâu vết thương cho anh là cô dâu nhỏ nhà anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn cần cần thận thận, tay run run vô cùng khẩn trương, thật ra lại khiến anh an tâm một chút. Hơn nữa sau khi khâu xong, vợ anh còn cười với anh, đến bây giờ Chu Tự Hoành vẫn nhớ rất rõ, thật là đẹp mắt. Nếu suy nghĩ cần thận, có lẽ từ giây phút đó, anh đã yêu cô dâu nhỏ rồi.

Cũng bởi vì việc đó, Triệu Thiên vừa thấy Chu Tự Hoành liền hơi chột dạ, Chu Tự Hoành rất biết điều, thấy Triệu Thiên đi vào, liền nói với cô dâu nhỏ nhà anh một tiếng, bước ra ngoài.

Đến khi bóng dáng Chu Tự Hoành khuất khỏi cửa, Triệu Thiên mới thật sự thở phào nhẹ nhõm: "Hựu An, khí thế của thủ trưởng nhà cô thật lớn, sao cô lại không sợ chút nào."

Hựu An bĩu môi: "Anh ấy chỉ là con hổ giấy, nhìn đáng sợ, thật ra chỉ giống như đứa bé thôi." Trong lòng còn thầm nói, hơn nữa sau khi tỉnh lại, còn trẻ con đến nỗi khiến người ta giận sôi, luôn ghen tị với con trai, khi cô bế con, anh liền mang bộ mặt sa sầm lườm cô.

Hựu An cúi đầu nhìn con trai một chút, khoe miệng cậu nhóc chảy nước miếng, nhìn cô nhếch môi cười ngây ngô, Triệu Thiên rất thích, đưa tay đón lấy: "Đến đây, đi ăn bảo bối nào....." Đứng thấy bình thường cô rất cầu thả, Triệu Thiên ôm đứa bé cũng rất chuyên nghiệp.

Hựu An nhìn cô trêu ghẹo: "Người không biết, còn tưởng rằng cô đã từng sinh con, còn thành thạo hơn tôi." Triệu Thiên liếc cô một cái: "Tôi từng thực tập ở khoa Nhi, tôi chưa từng sinh, không có nghĩa là tôi không biết cách bế, đúng không bảo bối, mẹ con quá xem thường đi rồi, đúng không, đúng không..... Cười với đi một cái, cười một cái đi? Hôm khác đi sẽ mua kẹo cho con ăn....."

Hựu An không khỏi phì cười nói: "Thích trẻ con như vậy sao không tự sinh một đứa đi, tôi nghe nói, cô dự dỗ được con rùa biển đẹp trai của bệnh viện chúng ta mà."

Triệu Thiên khó chịu nhăn nhó: "Dụ dỗ gì chứ, sao lại nói khó nghe như vậy, là anh ta sống chết theo đuôi tôi đó chứ, tôi thấy anh ta đáng thương, mới đồng ý tìm hiểu nhau một chút."

"Cô thôi đi....." Hựu An tức giận chầm chọc: "Cô nghĩ cô là ai, cả đàn mỹ nữ chạy theo sau móng người ta như dòng nước xiết kia."

Triệu Thiên cười hắc hắc: "Cô không hiểu rồi, đàn ông đôi lúc thích bị coi thường, cô đuổi theo anh ta, anh liền khó chịu, cô càng phớt lờ anh ta, anh ta liền thay đổi biện pháp tới."

Hựu An khó nhịn được cười: "Da mặt cô thật dày mà....." Đến giờ đứa bé bú sữa, nguyệt tẩu vào ôm đứa bé ra ngoài, cậu nhóc này thật ra rất hiểu chuyện, không khóc không quấy. Có lúc Hựu An cũng cảm thấy rất quái dị, hai cha con này giống như có thù từ kiếp trước, chỉ cần Chú Chu tới gần cô một chút, con trai của cô liền quấy phá, không khóc lóc, đi tiêu, thì là khát, đói bụng, dù sao cũng phải quán lấy cô, khiến ông chồng nhà cô cứ như đứa trẻ, túm con trai ra khỏi tay cô.

Triệu Thiên chờ nguyệt tẩu ra ngoài rồi, mới nhỏ giọng nói: "Hựu An, tôi thấy ông chồng nhà cô hình như không thoải mái, hơi khó chịu thì phải." Mặt Hựu An đỏ lên, trong lòng thầm nói có thể không khó chịu sao. Ông chồng nhà cô chính là loại người không thật không vui, từ sau ngày thành hôn, chỉ cần thấy cô, liền giống như sói đói nhào tới, kể cả khi 'đi lớn' của cô đến, cũng thay đổi cách thức mà giãy vò cho được mới thôi. Hiện tại đã nằm hơn nửa năm, khó khăn lắm mới tỉnh lại rồi bình phục, lại phải vượt qua quãng thời gian cô sinh con rồi ở cữ, người đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng, không khó chịu mới kỳ quái.

Hai mắt Triệu Thiên quét cô một cái, con ngươi đảo một vòng liền hiểu được: "Có phải phương diện kia không hòa hài rồi hay không? Tôi cảnh cáo cô, lúc này là lúc đàn ông dễ xảy ra chuyện nhất. Chẳng lẽ cô không phát hiện mấy cô y tá ở viện chúng ta gần đây không có việc gì liền thích chạy lên tầng này sao?"

Hựu An nghĩ hình như cũng đúng, đúng là có không ít hộ sinh, lại nghĩ một chút, cũng có nhiều thực tập sinh mới được phân công đến, điều này cũng không mới lạ, lắc lắc đầu nói: "Bệnh viện chúng ta ai mà không biết chúng tôi là vợ chồng, sao lại đến gây chuyện chứ !"

Triệu Thiên chỉ hận rèn sắt không thành thép, liếc cô một cái: "Cô thật ngu ngốc! Biết cô là vợ của Chu thủ trưởng thì sao. Chu thủ trưởng nhà cô, tuổi trẻ

tài cao, đáng vẻ đẹp trai, gia cảnh giàu có, phần cứng phần mềm đều nổi trội như vậy, bao nhiêu người đều đổ mắt, hận không thể tách hai người ra. Con gái bây giờ không giống chúng ta ngày xưa, người ta nghĩ rất thoáng, kẻ thứ ba thứ tư gì đó, quơ tay là được một nắm, quan tâm gì tới chuyện có vợ có con, chỉ nhìn chăm chăm hũ quyền tiền thôi. Có câu, không sợ kẻ trộm cướp đi chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương, dù lập trường của chồng cô kiên định đến đâu, cũng không chịu nổi người khác liên tục dính vào người. Đàn ông đều là cầm thú, nói trắng ra là phía dưới mà cứng lên, suy nghĩ đều nhào thành tương hết, cho nên cô nên đề phòng, cả ngày đứng cứ ngây ngơ ôm con trai như thế. Không có chồng, cô định dành cả đời chăm sóc con trai sao."

Nói thật, đúng là Hựu An không nghĩ đến những điều này, từ lúc kết hôn với Chú Chu tới nay, cũng chỉ nảy ra một Lưu Kim Yên nhớ thương ông chồng nhà cô. Trừ cô ta ra, thật sự chưa từng nhìn thấy ai khác bên cạnh Chú Chu.

Nhắc tới mới thấy thật kỳ quái, khi Triệu Thiên chưa nói thì Hựu An cũng không để tâm, nhưng sau khi nghe Triệu Thiên nói, Hựu An càng nghĩ càng cảm thấy Triệu Thiên nói đúng. Nhìn nhìn ra ngoài, nửa ngày rồi mà Chú Chu cũng chưa quay lại, Hựu An muốn qua phòng bệnh bên cạnh tìm anh.

Cũng thật là đúng dịp, vừa lúc y tá đang kiểm tra huyết áp thường lệ cho Chu Tự Hoàn. Phòng bệnh của Chú Chu cũng giống phòng cô, có phòng ngoài phòng trong, còn có phòng tắm riêng. Hựu An vừa đến phòng ngoài chợt nghe tiếng cười khanh khách từ bên trong truyền đến, tiếp theo là một giọng nói hết sức mềm mại ngọt ngào: "Tôi nghe y tá trưởng nói, thủ trưởng từng làm nhiều nhiệm vụ chống khủng bố quốc tế, khẳng định là vô cùng kích thích, từ nhỏ tôi đã sùng bái bộ đội đặc chủng, thủ trưởng rảnh thì có thể kể cho tôi nghe một chút không, chắc là đặc biệt có ý nghĩa....."

Hựu An ló đầu nhìn vào, khoé môi Chu Tự Hoàn nhếch lên rất khả nghi, nhìn cô y tá nói thật thân thiết: "Các cô muốn nghe chuyện xưa thì ở phòng bệnh đối diện có anh lính thuộc quân đoàn lễ hành của thành phố A, anh ấy từng lăn lộn trên chiến trường ZNV (Việt Nam), chuyện xưa của anh ấy nhiều hơn tôi....."

"Không kể thì thôi, sao lại đẩy tôi qua chỗ khác....." Chu Tự Hoàn nhìn qua y tá, thấy Hựu An ở bên ngoài, ánh mắt sáng lên nói: "Vợ à, sao em lại đến đây, anh đang định kiểm tra huyết áp xong liền qua bên đó."

Hựu An lóe lóe, quét qua cô y tá đó, là thực tập sinh vừa được phân công tới, có thể được phân đến phòng bệnh của cán bộ cao cấp, chỉ có hai loại, một là xinh đẹp, một là có gia thế. Cô gái này này hiển nhiên thuộc về loại thứ nhất, thật quá xinh đẹp.

Không phải Hựu An tự ti, năm nay cô 26 rồi, lại vừa mới sinh đứa bé, mặc dù vóc người không quá thay đổi, nhưng cũng không giống trước kia. Bởi vì phải cho con bú, cái gì cũng phải ăn vào, cả ngày trên người đều có mùi sữa tanh tanh, tóc vì phải túm gọn, cũng đã bị cắt ngắn đến bả vai, sắc mặt còn hơi vàng, đáng vẻ hoàn toàn giống như bà thím.

Lại nhìn con gái nhà người ta kia, mới hơn hai mươi tuổi, eo ra eo, mông ra mông, mặc dù gầy, nhưng ngực lại không nhỏ, liếc mắt một cái là biết không nhỏ hơn cỡ C, khuôn mặt nhỏ nhắn da trắng má hồng, con ngươi lấp lánh lóe ra ánh sáng sùng bái nhìn Chú Chu. Đừng nói là đàn ông như Chú Chu, ngay cả Hựu An cũng cảm thấy, cô nhóc y tá này thật sự là người đẹp khó gặp, dù cô có quay về lúc hai mươi tuổi, cũng không cách nào so sánh với người ta.

Cô nhóc y tá nhìn thấy cô, đôi mắt đẹp chợt lóe, rất tự nhiên lên tiếng chào hỏi, rút bộ đo huyết áp lại. Hựu An cảm thấy trong lòng sao mà chua đến vậy, từng đợt từng đợt chua xót bốc lên, liếc Chu Tự Hoàn một cái nói: "Được nha! Chú Chu cũng đã sắp bốn mươi rồi, còn được cô gái nhỏ thích đây." Nói xong liền quay đầu đi ra.

Chu Tự Hoàn ngạc nhiên một hồi lâu, chợt nở nụ cười, đứng lên đuổi theo cô dâu nhỏ nhà anh. Hựu An ngồi yên trên giường bệnh, càng nghĩ tới một màn kia lại càng chua, thầm nghĩ đây là mình nhìn thấy, lúc mình không nhìn thấy, không biết còn ra cái dạng gì nữa đây. Ông chồng nhà cô là quý hào sắc, nhìn thấy con gái người ta tươi tắn như đóa hoa, có thể không động lòng sao, Hựu An không tin đâu. Ngẩng đầu thấy Chu Tự Hoàn đi vào, Hựu An tức giận xoay người qua một bên, không để ý tới anh.

Chu Tự Hoàn đi vào, ngồi bên người cô, nghiêng đầu dựa lên bả vai cô dâu nhỏ, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy? Vợ à, mới vừa sao lại khó chịu, mới thấy anh liền nhăn mặt, anh làm gì chọc giận em sao?"

Hựu An đẩy ra anh, nhích sang bên cạnh nói: "Anh qua đây làm gì, chỉ mới kiểm tra huyết áp xong, lát nữa còn phải đo điện tâm đồ. Nhân cơ hội, anh cũng nên kể chút chiến tích anh hùng cho con gái nhà người ta nghe một chút, cô gái người ta nghe cao hứng, không chừng sẽ hôn anh một cái....."

Chu Tự Hoàn cười ha ha: "Vợ à, em ghen sao?" "Ai, ai ghen chứ, anh kể chuyện xưa cho người ta vui lòng đi, em ghen gì chứ. Nếu anh chê hai mẹ con em chướng mắt, sáng mai hai mẹ con em xuất viện, anh đừng đi theo, ở lại đây đi, muốn kể cái gì cho người ta thì kể, hai mẹ con em không cần anh phải quan tâm....." Nói xong liền tui thân, nước mắt lộp độp rơi xuống.

Chu Tự Hoàn há hốc mồm, vốn muốn trêu chọc cô dâu nhỏ, kể từ khi con trai anh ra đời, tất cả tâm tư cô dâu nhỏ đều đặt ở trên người con trai. Chu Tự Hoàn cảm thấy, có khi anh ở bên cạnh cô dâu nhỏ đợi cả ngày, cô dâu nhỏ cũng không liếc nhìn anh một cái, loại cảm giác bị xem nhẹ đó vô cùng khó chịu, về phần kể chuyện xưa, có chuyện gì với chuyện gì đâu.

Đừng nói cô y tá đó, trước đây có mấy cô gái còn xinh đẹp hơn cô y tá đó gấp mấy lần, cứ thích dính vào người anh. Nếu anh xem trọng, bây giờ còn có thể có cô dâu nhỏ nhà anh ư. Cho nên, đêm này ăn không đúng chút nào, nhưng Thái hậu nhà anh từng nói, phụ nữ vừa mới sinh rất yếu ớt, hưởng chi vợ anh, vốn chính là cô nhóc yếu ớt.

Chu Tự Hoàn duỗi cánh tay ôm Hựu An vào ngực, cúi đầu hôn nước mắt của cô, dỗ cô: "Đừng khóc nữa mà! Mẹ anh nói ở cũ không được khóc, sẽ dễ mắc bệnh. Sao anh có thể chê hai mẹ con được, hai người là bảo bối lớn nhất trong lòng anh. Em không biết đâu, khi anh hôn mê, chỉ cần em vừa khóc, anh liền cảm thấy tim anh như bị khoét đi, rất đau, anh muốn hôn vợ anh, ôm vợ anh một cái, nhưng lại không mở mắt được. Khó khăn lắm mới có thể tỉnh lại, nhìn thấy vợ anh rồi, trong mắt anh sao có thể chứa được người khác nữa chứ, đừng khóc, ngoan....."

Hựu An hít mũi một cái nhìn anh: "Vậy anh nhìn cô ấy cười cái gì?" Chu Tự Hoàn oan ức nháy mắt mấy cái nói: "Anh cười khi nào?" Hựu An nói: "Có cười, em nhìn thấy mà, khoe miệng anh đều nhếch lên đó."

Khoẻ miệng Chu Tự Hoàn co quắp hai cái: "Vợ à, trời đất chứng giám, vẻ mặt chồng em chính là như vậy, không cười khoe miệng cũng vênh lên, không tin em nhìn kỹ đi."

Hựu An bùng mặt của anh nhìn hồi lâu, khoe miệng đúng là hơi vênh lên, nhưng cứ nghĩ tới một màn vừa rồi, trong lòng vẫn không thể nào yên tâm. Chu Tự Hoàn lại cao hứng, cô dâu nhỏ càng ghen, càng không nói đạo lý, anh càng cao hứng, điều này cho thấy vợ anh quan tâm đến anh. Trong lòng Chu Tự Hoàn rất vui sướng, vuron cổ ra, trực tiếp che kín cái miệng nhỏ nhắn của Hựu An, cái lưỡi lòn vói vào, vừa liếm vừa quăn vừa hút vừa gặm..... Hựu An bị anh hôn thiếu chút nữa hụt hơi....

Bạn đang đọc truyện *Sing Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hôm nay Hựu An xuất viện, thật sự kéo theo cả nhà cùng náo nhiệt. Người của hai nhà Chu Giang đều tới đông đủ, hai vị thủ trưởng tới, nhân viên cấp dưới tự nhiên cũng phải đi theo, lâu một mệnh mông đều là người, không biết còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì.

Đứa bé được quán kỹ lưỡng bị Chu thủ trưởng ôm đi. Thật ra thì Hựu An cảm thấy, bản tính ba chồng cô ngăn nắp, trong ngực lại ôm một đứa trẻ nhỏ mềm oặt, thật không tương xứng. Hơn nữa, gương mặt chừng mực bình thường không cười, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn trong tã lót của đứa bé một chút, nhếch miệng lên, cười vui thành hình dáng một đóa hoa, nhìn rất kỳ dị, ngay cả anh nhân viên trợ lý đi theo bên cạnh ông cũng cảm thấy không quen.

Ôm đứa bé không thuận tay nhưng ba chồng cô vẫn cứng rắn giành lấy. Mặc dù đã rèn luyện hơn mười ngày, nhưng tư thế ôm đứa bé vẫn còn có chút kỳ quái. Chu phu nhân nói tư thế chồng bà ôm đứa bé giống như ôm một lô đạn pháo sắp nổ tung, nhìn liền tức cười. Hựu An lại cảm thấy càng giống như ôm một bình thủy tinh lớn, vẻ cẩn thận trân quý này, có thể thấy được là rất yêu đứa cháu nội đầu tiên của Chu gia, hận không thể ngậm vào trong miệng.

Chu Tự Hoàn lại mặc kệ ai ôm con trai anh, sẵn lòng cho m thì ôm, tốt nhất là ôm đi xa xa, đừng để anh nhìn thấy, tránh cho thằng nhóc kia quý anh. Lúc này Chu Tự Hoàn bắt đầu hối hận, ban đầu nên ngừa thai không sinh đứa bé, không có thằng nhóc này thì bây giờ thực thoải mái. Nhưng khi cúi đầu, thấy vợ anh ở bên cạnh khéo léo dắt Yến Từ, lại cảm giác ngộ nhớ là con gái mà không sinh thì thật quá luyến tiếc rồi.

Phải nói rằng Chu Tự Hoàn rất thiên vị, luôn nghiêng về Yến Từ. Ban đầu khi vừa tỉnh lại liền nhìn thấy Yến Từ, thật có chút bất ngờ. Đại khái do từ nhỏ mồ côi cha, lại có người mẹ như Lưu Kim Yên, Yến Từ trưởng thành sớm hơn rất nhiều so với bạn cùng lứa tuổi, hơn nữa cũng không còi mọ, thậm chí có chút khép kín hướng nội, rất ít cười, luôn nhìn sắc mặt người khác mà xử sự, khiến người ta không tự chủ được mà đau lòng.

Nhưng bây giờ Yến Từ lại giống như đổi thành người khác, mặc dù hiểu chuyện, nhưng hoạt bát hướng ngoại, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, luôn cười nói, đây mới là bộ dạng vui vẻ ngày thơ của đứa bé, sống cùng với Hựu An rất tốt đẹp.

Biết mẹ Phùng đã qua đời, Hựu An nhận nuôi Yến Từ, Chu Tự Hoàn thật lòng cảm thấy, vợ anh đã trưởng thành rồi, đã biết thay anh gánh vác trách nhiệm.

Tiểu Yến Từ dắt tay Hựu An, cẩn thận đi về phía trước, đến bậc thang, còn nhỏ giọng nhắc nhở: "Mẹ, cẩn thận bậc thang." Hựu An cười, nghiêng đầu hôn con gái một cái: "Yến Từ của mẹ thật ngoan." Trông thấy bãi đậu xe đầy xe quân đội, Hựu An không khỏi đen mặt, nhìn lại bộ dạng viện trưởng cúi đầu khom lưng ở bên kia, Hựu An cảm thấy, nghi thức khi cô xuất viện có phải quá vô cùng long trọng hay không.

Giang Đông đi tới vỗ Chu Tự Hoàn một cái: "Ngồi xe của tôi đi!" Chu Tự Hoàn cúi đầu quan sát Hựu An, đỡ cô dâu nhỏ lên xe Giang Đông, Trương Tú Thanh ôm Yến Từ đến ngồi ở xe của bà.

Chu Tự Hoàn ôm vợ nhìn Giang Đông ngồi ở ghế tài xế trước mặt, nói: "Tôi nghĩ là cậu bạn không rảnh để tới chứ?" Kể từ khi mình tỉnh lại, Giang Đông có tới thăm mấy lần, rồi lại vội vã đi mất.

Giang Đông thông qua kính chiếu hậu quét mắt nhìn Hựu An, quả thật cô rất tốt, điều này không phải đã đủ rồi sao? Anh còn có thể mong gì hơn nữa, thu hồi ánh mắt, gạt đầu một cái: "Rất bận, nhưng em gái và em r tới xuất viện thì tôi cũng phải tới chứ."

Chu Tự Hoàn phì một tiếng bật cười: "Tôi là em rể cậu? Con mẹ nó, cậu cút sang một bên cho tôi, ông đây còn lớn hơn cậu mấy ngày đó!" Giang Đông ác ý nói: "Ai bảo cậu cười em gái tôi, cho dù cậu có lớn hơn tôi mười năm, danh phận em rể này cũng đã định sẵn rồi."

Chu Tự Hoàn không khỏi bật cười, chưa bao giờ biết, thằng nhóc Giang Đông này cũng có một mặt trẻ con như thế. Dù sao thì em gái còn tốt hơn thứ khác, mấy ngày nay khi Chu Tự Hoàn tỉnh lại, trong lòng đau khổ giống như bánh bị nướng áp chảo. Nhớ lại thật rõ, là mình tự dâng cô dâu nhỏ cho

Giang Đông, tình huống lúc đó cũng thật không có biện pháp mới làm như vậy. Nhưng cho dù không có biện pháp khác, anh cũng không tự nguyện để Giang Đông chăm sóc anh cô dâu nhỏ nhà anh đâu.

Không ai biết rõ Giang Đông yêu thích Hựu An thế nào hơn anh. Từ khi Hựu An mười sáu tuổi cho đến khi hai mươi lăm tuổi, tiêu tốn toàn bộ chín năm trên người cô dâu nhỏ nhà anh, với tính tình của Giang Đông, đời này cũng không thể thích cô gái thứ hai. Hơn nữa, Giang Đông cũng từng nói với anh, nếu như có một cơ hội, cậu ta sẽ không khách sáo, cơ hội tốt như vậy, chẳng lẽ Giang Đông sẽ buông tha, cô dâu nhỏ nhà anh vào lúc yếu ớt nhất sẽ theo bản năng mà dựa vào Giang Đông, như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Lúc anh ngủ mê man, cũng có thể cảm thấy Giang Đông cùng cô dâu nhỏ nhà anh quan tâm đến nhau, rất thân thiết, thân thiết khiến anh ghen tỵ. Lúc vợ anh sanh con, người ôm cô đưa đến bệnh viện cũng là Giang Đông. Cũng không biết hai người bọn anh có duyên phận gì, từ nhỏ đã cùng chơi, cùng tham gia quân ngũ, lại cùng thích một cô gái, sau đó con trai.....

Chu Tự Hoàn không hài lòng nhất chính là mặc dù con trai anh kháng cự anh, lại vô cùng thích Giang Đông. Rõ ràng hai người không khác biệt lắm, thật không biết con trai anh phân biệt thế nào, anh ôm một cái thì thằng nhóc kia liền gào thét, Giang Đông ôm một cái liền ngoan ngoãn không chịu được. Trông mặt đen bóng như quả nho đảo quanh, có lúc còn có thể cười khanh khách hai tiếng, thật sự là đối xử kém nhau quá xa rồi.

Cũng may lập trường của vợ anh kiên định, nếu không khi anh tỉnh lại sẽ phát hiện, vợ và con trai đều về tay Giang Đông, trái tim thật sự sẽ đau đến chết mất. Hôm nay lại như vậy, chút lợi ích Giang Đông cũng không chiếm được.

Nghĩ thông suốt, Chu Tự Hoàn ôm chặt vợ anh, nói: "Được rồi, anh vợ à, em rõ hiểu anh mà." Giang Đông hừ một tiếng, tức giận: "Đừng gọi vậy, ai là anh vợ của cậu?"

Hựu An không khỏi bật cười, lần đầu tiên phát hiện hai người đàn ông hăm hở này khi ở cạnh nhau, thật giống như hai đứa bé. Nhưng bọn anh có thể giống như bây giờ thoải mái ở cạnh nhau, cũng khiến Hựu An thở phào nhẹ nhõm, những chuyện đã qua cũng không cần phải nói ra rồi! Xem đó như những hạt bụi thời gian, là những thứ thuộc về thời tuổi trẻ.

Đến Chu gia, Tự Hoàn ngồi lại, nói có mấy lời muốn nói với Giang Đông, Hựu An hơi lo lắng liếc qua nhìn hai người, nhưng vẫn đi vào. Hai người Giang Đông và Chu Tự Hoàn xuống xe, không hẹn mà cùng đi đến bên cạnh sân bóng rổ.

Đi tới bên cạnh sân bóng rổ, Giang Đông nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh một lần hỏi: "Khôi phục tốt chứ?" Chu Tự Hoàn giật nhẹ khóe miệng nói: "Sao nào, muốn đánh nhau phải không? Cho là tôi nằm hơn nửa năm nên bản lĩnh còn kém à, yên tâm, dù nằm thêm nửa năm nữa, xử lí cậu cũng là chuyện nhỏ, úi....."

Tiếng nói vừa dứt, Giang Đông liền vung nắm đấm tới, Chu Tự Hoàn cũng không chuyển động, cứng rắn nhận một đấm này, đưa tay lau khóe miệng, cười: "Với sức lực đó của thằng nhóc như cậu, tôi còn tưởng rằng răng của tôi sẽ rụng mất hai cái đấy."

Giang Đông hừ một tiếng: "Sao lại không tránh, cũng không đánh trả?" Chu Tự Hoàn nói: "Một đấm này coi như tôi nợ cậu, tôi phải thừa nhận, tôi hối hận, hối hận đã đẩy vợ tôi cho cậu, nếu như cậu thật sự tóm được vợ tôi, tôi cũng không thể nói gì hơn."

Giang Đông nói: "Mẹ nó, cậu đừng có được lợi còn khoe mẽ, sao cậu biết tôi không tóm lấy, nếu như có thể tóm được, dù cậu là bạn thân tôi cũng sẽ không buông. Ban đầu chính cậu đẩy cô ấy cho tôi, không thể oán ai được, nhưng tôi cố chấp, cũng không thể cố chấp hơn Hựu An. Cô ấy muốn chăm sóc cậu, dù cậu không tỉnh lại cô ấy cũng chăm sóc, ườn cái bụng lớn cả ngày phục vụ kẻ khốn kiếp này. Cậu thì sướng rồi, nằm ở đó hưởng thụ chăm sóc, cậu có biết Hựu An rất mệt mỏi rất khổ cực rất khó khăn không. Biết cậu không thích thấy cô ấy khóc, cô ấy liền liều mạng chịu đựng, ở trước mặt cậu đều không rơi một giọt nước mắt, quay lưng lại, cậu có biết trong ng cô ấy thế nào không....."

Trong lòng Chu Tự Hoàn vô cùng đau xót: "Nhóc Đông, những thứ này tôi đều biết....." "Con mẹ nó, cậu thì biết cái quái gì, cậu biết mà còn không chịu tỉnh, nằm một cái liền nằm hơn nửa năm, cậu biết mà lại để cô ấy một mình đối mặt với những chuyện này. Cô ấy trưởng thành, hiểu chuyện rồi, cậu có biết là đã phải trả cái giá như thế nào không. Nếu để tôi lựa chọn, tôi thà nhìn thấy cô ấy vĩnh viễn là Hựu An yếu ớt quật cường trước kia, mà không phải là cô dâu nhỏ ngoan hiền như bây giờ."

Chu Tự Hoàn trầm mặc nghe Giang Đông quở trách. Chu Tự Hoàn biết, sớm muộn gì cũng có ngày hai người phải đối mặt nói rõ ràng những chuyện này, nếu không, về sau trong lòng vẫn sẽ tồn tại vướng mắc, anh không muốn, Giang Đông cũng không muốn.

Chờ Giang Đông nói xong, Chu Tự Hoàn mới mở miệng hỏi anh: "Còn nữa không?" Giang Đông nói: "Còn, ba ngày ba đêm cũng không nói hết, nhưng mà bây giờ ông đây mệt rồi."

Chu Tự Hoàn gật đầu một cái: "Cậu mệt rồi, tới phiên tôi....." nhắc chân đá một cước qua, Giang Đông bị anh đá té lên mặt đất. Thật ra bây giờ Chu Tự Hoàn đi đứng không có bao nhiêu lực tức, nhưng một cước này cơ hồ đã dùng hết tất cả nhiệt tình, Giang Đông ngồi trên mặt đất xoa bụng của mình nói: "Được lắm! Tự Hoàn, đủ mạnh đó."

Chu Tự Hoàn nói: "Mạnh sao, mạnh mẹ cậu ấy, đừng ở chỗ này ra về anh vợ của tôi, ý định của cậu ai mà không biết, tôi đẩy vợ tôi cho cậu, cũng không phải để cậu đẩy qua tường. Cậu nói thật cho tôi, sao vợ tôi biết chuyện cậu thích cô ấy, với tính tình hồ đồ của cô ấy, nhất định là do cậu nói ra, nếu không cả đời cô ấy cũng vẫn mơ hồ như thế."

Giang Đông rất thoải mái gật đầu: "Tôi thổ lộ, tôi nói với cô ấy, tôi đã sớm thích cô ấy, từ khi cô ấy mười sáu tuổi cho tới bây giờ. Hơn nữa cô ấy cũng thừa nhận đã từng thích tôi, chỉ là, khi đó không hiểu rõ tình cảm của chính mình, lại bị thân phận của chúng tôi hạn chế, cho nên mới để cậu nhặt được món hời. Nếu thời gian có thể quay lại, chắc gì đã có liên quan đến cậu."

Chu Tự Hoàn sững sốt, điều này anh vẫn thật không nghĩ tới, với hiểu biết của anh về Giang Đông và vợ anh, hai người này vĩnh viễn không biết tình cảm của nhau, đây cũng là may mắn lớn nhất mà anh vẫn dựa vào. Chuyện như vậy mà cô dâu nhỏ cũng không nói với anh, chẳng qua đó là chuyện của hai người bọn họ, đợi lúc về anh sẽ tính toán lại, bây giờ là vấn đề giữa hai người đàn ông.

Chu Tự Hoàn giờ tay qua: "Nhóc Đông, cảm ơn cậu đã giúp tôi chăm sóc Hựu An." Giang Đông nắm tay anh, bật người đứng dậy, móc thuốc lá ra ném cho Chu Tự Hoàn một điếu.

Chu Tự Hoàn không từ chối, cũng không đốt, chỉ đặt dưới mũi hít một hơi nói: "Vị vợ và con trai, tôi cai thuốc rồi." Tay Giang Đông dừng một chút, gạt đầu một cái: "Tự Hoàn, tôi đã xin làm tùy viên quân sự ở nước ngoài, tuần sau sẽ đi."

Chu Tự Hoàn ngạc nhiên: "Đi đâu?" Giang Đông không lên tiếng, Chu Tự Hoàn chợt hiểu. Cho dù là ở đâu, Giang Đông cũng muốn đi, bởi vì không bỏ xuống được, ném đi cũng không được, chỉ có thể rời khỏi, đây là cách thức tẻ nhất. Nhưng Chu Tự Hoàn phát hiện, mình lại không có cách nào mở miệng ngăn lại, bởi vì, nếu là anh, chắc cũng sẽ đưa ra lựa chọn như vậy. Xa quê hương, để thời gian lắng đọng lại tất cả những thứ tình cảm và những người không thể quên được. Bọn họ là nam giới, là đàn ông, là trụ cột, nhưng đối mặt với tình yêu cũng chỉ là người bình thường nhất.

Tác giả có lời muốn nói: chỉ còn một chương

Lúc Chu Tự Hoàn trở lại, Hựu An đang nằm tựa vào giường vọc laptop. Chu Tự Hoàn bước mấy bước qua, đóng laptop lại để lên tủ đầu giường, bắt đầu nói: "Tại sao lại vọc laptop, mẹ nói không tốt cho mắt."

Hựu An không cảm thấy ở cữ có khác gì với bình thường, nhưng mẹ và mẹ chồng cô luôn liên tục dán mắt vào cô, không được tắm, càng không được gội đầu; không được mở máy điều hòa, càng không được dùng máy sấy; không được ăn lạnh, cũng không được ăn mặn, tốt nhất là một ngày 24 giờ đều ở trên giường nằm đắp chăn bông.

Hựu An cảm thấy, toàn thân mình đều có mùi khó ngửi, càng đừng nói đến xem ti vi, vọc laptop. Hựu An từng cho là, nếu mình không bị chính mình thói chết, sẽ nhàm chán mà chết.

Con trai của cô trên căn bản không cần cô lo, ở bệnh viện còn có thể ôm một lát, về nhà, một nguyệt tẩu, một bảo mẫu, còn có đi giúp việc, cha mẹ chồng cộng thêm mẹ cô và Chú Giang, khối người muốn giành nhau ôm đứa bé. Cô căn bản không thể làm gì, sữa của cô cũng càng ngày càng ít, bác sĩ đề nghị ngưng sữa mẹ, nếu không đứa bé sẽ không ăn sữa bột, dễ dàng gây ra tình huống thiếu dinh dưỡng hoặc làm giảm miễn dịch.

Về phần sữa bột, đều do Chu Tự Hoàn sai người trực tiếp mua về từ nước ngoài, hơn một ngàn đồng một hộp sữa bột, mà thằng bé còn kén chọn. Vì vậy, ra viện xong, Hựu An cũng không cho bé bú sữa nữa, sữa cũng nhanh chóng không còn, thật có lỗi với con trai.

Không bú sữa nữa, đứa bé càng không cần gì đến cô. Hai vợ chồng ở lầu trên, Hựu An ở cữ trong căn phòng trước kia của Chu Tự Hoàn, Chu Tự Hoàn bị Chu phu nhân sắp xếp cho ở trong phòng khách bên cạnh. Chu phu nhân dặn dò nửa ngày, chỉ sợ một khi con trai không nhìn được, còn trẻ nên không lo lắng, sau này mà bị bệnh thì thật phiền toái.

Thật ra thì Chu phu nhân lo lắng cũng bằng không, Chu Tự Hoàn thêm thì có thêm, nhưng liên quan đến thân thể của cô dâu nhỏ, anh còn tỉ mỉ hơn bất kỳ ai. Chỉ là không làm được chuyện này thì chuyện khác vẫn không tránh khỏi.

Chu Tự Hoàn cúi đầu chui vào cổ cô dâu nhỏ hôn mấy cái, Hựu An vội vàng đẩy anh ra, ngửi ngửi, cũng cảm thấy trên người mình tỏa ra mùi hôi, vậy mà người đàn ông này cũng không ngại.

Đẩy ra mới phát hiện, trên mặt anh có chút không thích hợp. Mở đèn lớn cẩn thận chu đáo nhìn kỹ mặt anh, trên gò má có dấu vết một khối máu bầm sưng đỏ, nhỏ giọng hỏi: "Hai người các anh lại đánh nhau?"

Ánh mắt Chu Tự Hoàn lóe lóe nhìn Hựu An: "Vợ à, có phải em có chuyện gì chưa nói rõ với ông xã giao hay không?" Hựu An sững sốt mấy giây: "Chuyện gì?" Chu Tự Hoàn hừ một tiếng: "Chuyện ca em và Giang Đông, cậu ta thổ lộ với em?"

Hựu An chợt nở nụ cười, duỗi ngón tay ra cốc đầu anh một cái: "Anh ngốc à! Loại đám này mà cũng ăn, nếu em thật sự có gì với anh ấy, còn có thể ở đây sao?"

Chu Tự Hoàn níu cánh tay ôm cô dâu nhỏ vào trong ngực, ôm thật chặt thật chặt: "Vợ à, Giang Đông nói nếu thời gian quay lại, không chừng sẽ không liên quan gì đến anh. Anh nghe đặc biệt rất sợ hãi, sợ thời gian thật sự quay lại, anh biết đi đâu tìm vợ anh đây."

Hựu An cúi đầu cười vài tiếng: "Giang Đông thật sự nói vậy?" Chu Tự Hoàn buồn buồn ừ một tiếng, miệng cắn lỗ tai của cô dâu nhỏ một cái: "Em còn cười, có phải cảm thấy rất hài lòng hay không, có người đàn ông như Giang Đông nhớ mãi không quên."

Hựu An thở dài nói: "Cứ để anh ấy nói vậy đi! Dù thời gian thật sự quay lại, em cũng không thể theo anh ấy. Em đã cẩn thận suy nghĩ, một khắc kia khi bọn em gặp nhau liền đã định là có kết cục này. Mẹ em gả cho cha anh ấy, em chỉ có thể là em kế của anh ấy, quan hệ này đã sớm quyết định bọn em là không thể."

Chu Tự Hoàn nói: "Vợ à, nếu như Giang Đông không phải là con trai của Chú Giang, có phải thật sự sẽ không có chuyện của anh không?" Lần đầu tiên Hựu An cảm thấy người đàn ông này rất hiền, lần qua lộn lại cũng chỉ nói những chuyện cù không ý nghĩa gì này, chỉ là cũng gián tiếp nói rõ, đừng thấy bình thường ngoài miệng rất rộng lượng, thật ra thì chính là một người đàn ông nhỏ mọn.

Hựu An đẩy anh ra, quan sát anh một hồi lâu, chợt cười lên khanh khách. Cái mặt mo của Chu Tự Hoàn hơi ửng hồng, biết mình hỏi cái này thật sự có

chút nhỏ nhen, rồi nảy ra chút 硃 硃 củi đầu hôn tóc cô dâu nhỏ nhà anh một cái, bỗng nhiên nói: "Vợ à, em thật thối....."

Hựu An chu chu miệng: "Ghét bỏ em sao, hay là, em đi tắm vậy! Cả người thật rất khó chịu....." Chu Tự Hoàn vợ vàng lắc đầu: "Mẹ nói lúc ở cũ không thể tắm."

Hựu An trợn mắt một cái: "Đó cũng là kinh nghiệm mấy trăm năm trước, em là bác sĩ, chuyện này còn không biết sao, sau khi sinh một tuần lễ là có thể tắm"

Chu Tự Hoàn đấu tranh trong lòng, dưới ánh mắt tội nghiệp của cô dâu nhỏ nhà anh, cuối cùng Chu Tự Hoàn cũng thỏa hiệp. Lại sợ lấy ra điều không may gì, cố ý lên mạng tra xét thông tin một hồi, mới ôm cô dâu nhỏ vào phòng tắm đặt ngồi trên ghế, tự mình tắm cho cô.

Mặc dù cảm thấy người đàn ông này có ý muốn lấy việc công làm việc tư, nhưng rốt cuộc cũng có thể tắm, Hựu An vẫn ngoan ngoãn để anh hầu hạ. Thật giống như phục vụ tổ tông, gội đầu xong liền quấn kín lại, dùng vòi sen nhanh chóng dội sạch thân thể, sau đó ôm về phòng nhét vào trong chăn, cầm mấy cái khăn lông khô lau tóc cho cô dâu nhỏ, không thể dùng máy sấy, chỉ có thể lau từng chút từng chút.

Chờ lau khô tóc xong, nhìn lại thấy cô dâu nhỏ đã nhắm mắt ngủ khò khò rồi, Chu Tự Hoàn cúi đầu nhìn người anh em của mình đã sớm kích động, cười khò một tiếng, vỗ về: "Chịu đựng đi! Chờ khi cô dâu nhỏ thật tốt mới có thể ăn."

Mặc dù chỉ có thể nhìn không thể chạm, Chu Tự Hoàn vẫn không muốn qua phòng khác, lên giường ôm cô dâu nhỏ mà ngủ. Ngày hôm sau Chu phu nhân lên thăm con dâu, vừa đẩy cửa ra liền thấy con trai ôm vợ, ngủ thật ngon lành.

Chu phu nhân đi qua vỗ một cái lên ót con trai, nhỏ giọng nói: "Không phải đã nói với con, Hựu An đang ở cũ, bảo con qua phòng bên cạnh mà ngủ rồi sao, sao lại chạy qua đây?"

Chu Tự Hoàn cười ha ha, uất ức nói: "Mẹ à, không ôm vợ, con không ngủ được." Chu phu nhân không khỏi buồn cười, thấy Hựu An còn ngủ, xoay người đi ra ngoài.

Chờ Chu phu nhân đi khỏi, Chu Tự Hoàn cúi đầu hôn cô dâu nhỏ một cái, cười nói: "Mẹ đi rồi, đừng giả bộ ngủ nữa." Hựu An mở một con mắt ra nhìn lòng vòng hỏi: "Đi thật rồi?" "Đi rồi." Chu Tự Hoàn xấu bụng cầm lấy tay nhỏ bé của cô dâu nhỏ đặt dưới thân mình, hô hấp có chút không ổn: "Cái đó, vợ à, anh thật sự không nhịn nổi rồi, em có thể giúp anh xuất ra, chữa nghẹn một chút hay không, chồng của em thật sự sắp bị phế rồi."

Tay Hựu An vừa đụng phải cái gì đó cứng rắn như sắt, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi căng lên đỏ bừng, xì một tiếng, nói: "Quý háo sắc, anh không thể có đam mê khác hay sao, cả ngày đều nghĩ đến mấy chuyện này."

Chu Tự Hoàn mặc kệ vợ anh nói gì, kéo bàn tay cô dâu nhỏ của anh vào trong quần để cô cầm lấy, tự mình siết tay cô dâu nhỏ, di chuyển lên xuống. Cái loại cảm xúc mềm mại quen thuộc đó, thoải mái khiến Chu Tự Hoàn rên hừ hừ. Miệng rộng với tới môi của cô dâu nhỏ, vừa hôn vừa gặm, một cái tay khác cũng với qua, bóp hai luồng mềm mại trước ngực vợ anh, tay bên dưới càng lúc càng nhanh, nhanh đến nỗi Hựu An cảm giác tay mình cũng sắp rút gân, mới nghe anh gặm nhẹ một tiếng, bắn ra ngoài, bắn dính đầy tay cô.

Ngoài cửa gõ hai cái, tiếng Chu phu nhân truyền đến: "Tự Hoàn, cháo gà cho Hựu An đã nấu xong....." Chu Tự Hoàn liền đáp một tiếng: "Lập tức xuống ngay."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu An vừa đỏ vừa nóng, đưa tay dùng sức đập Chu Chu hai cái: "Đều tại anh, để mẹ nghe thấy sẽ mắng đó." Chu Tự Hoàn hôn cô mấy cái, xuống giường lấy khăn lông nóng lau tay cho cô dâu nhỏ, dọn dẹp sạch sẽ, mới nói: "Sợ gì chứ, mẹ cũng đã từng là thanh niên, có thể hiểu được việc này." Hựu An liếc anh một cái, da mặt ông chồng nhà cô dày khiến người ta giận sôi.

Chu Tự Hoàn dọn dẹp xong mở cửa đi ra ngoài, đi tới đầu cầu thang đã nhìn thấy mẹ anh có mấy phần không được tự nhiên đứng ở đó. Thấy anh ra ngoài, tức giận trừng mắt liếc anh một cái: "Chỉ chờ mấy ngày cũng không chịu được, nhất định phải gãy vỡ vậy sao."

Chu Tự Hoàn cười hắc hắc: "Mẹ à, mẹ yên tâm, con biết giữ chừng mực." "Biết chừng mực?" Chu phu nhân hừ một tiếng: "Biết chừng mực mà lại tắm cho Hựu An, đừng cho là mẹ không nhìn ra."

Chu Tự Hoàn nói: "Ở cũ không thể tắm đều là tập tục xấu của xã hội cũ, chú ý giữ ấm và giữ vệ sinh mới là điều kiện quan trọng, tắm còn giúp cho sản phụ mau bình phục."

Chu phu nhân tức giận: "Các con đều có lý lẽ, mẹ cũng không quản được. Nhưng vẫn phải nói trước, sau khi Hựu An ở cũ xong, các con có dọn đi hay không, cũng phải để báo bố lại cho mẹ."

Chu Tự Hoàn còn ước gì được như vậy, bây giờ thật đúng dịp. Yến Tử do Giang gia chăm sóc, con trai do cha mẹ anh quản, chờ khi cô dâu nhỏ ở cũ xong, hai người có thể tận hưởng thế giới của hai người, muốn gãy vỡ thể nào liền gãy vỡ, không cần phải bận tâm đến con gái và con trai, rất thích thú sung sướng gật đầu chấp

Lúc này Chu phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm. Hôm qua bạn già cũng đã nói chuyện với bà, hiện nay vợ chồng son không tự nguyện sống cùng cha mẹ chồng, cái này bọn họ cũng có thể hiểu. Nhưng báo bố là cháu trai đầu tiên của bọn họ, hận cả ngày không được ôm vào trong ngực, nếu theo vợ chồng son dọn đi, về sau hai người làm sao mà bông cháu.

Chu thủ trưởng bảo Chu phu nhân nói với con trai, con trai đã trưởng thành, muốn đi đâu thì đi, cháu trai thì phải ở lại. Chu phu nhân cũng có ý này, không có đưa bé can thiệp vào cuộc sống của vợ chồng son, chỉ bằng nhiệt tình dính lấy nhau của hai người, đứa thứ hai không chừng sẽ nhanh có. Chu

phu nhân vừa nghĩ tới tương lai con cháu đầy đàn, miệng cười không khép được.

Thứ năm Giang Đông lên máy bay, tối thứ tư người hai nhà đều đến Chu gia, cùng nhau ăn bữa cơm, coi như là tiệc tiễn đưa! Ăn cơm xong, Chu Tự Hoành và Giang Đông lên phòng khách nhỏ trên lầu đánh cờ, Hựu An ngồi một bên châm trà cho hai người. Chu Tự Hoành lấy cớ nghe điện thoại xuống lầu, để không gian lại cho hai người.

Thấy Chu Tự Hoành đi ra ngoài, Giang Đông mới nói: "Tự Hoành không ghen sao?" Hựu An không khỏi cười: "Ghen chứ." Giang Đông cười nhẹ một tiếng: "Thằng nhóc này từ nhỏ đều như vậy, ngoài miệng rộng lượng, thật ra thì rất nhỏ nhen, phong độ gì đó đều là giả hết."

Hựu An gật đầu một cái: "Ừ, giỏi nhất là giả bộ, thật ra còn nhỏ nhen hơn mũi kim." Giang Đông ngẩng đầu bình tĩnh nhìn cô thật lâu, mới nói: "Hứa Hựu An, đồng ý với anh, em sẽ vĩnh viễn hạnh phúc như vậy nhé."

Hốc mắt Hựu An có chút ươn ướt, dùng hết sức gật đầu một cái: "Ừ! Em đồng ý với anh, sẽ vĩnh viễn hạnh phúc như vậy." Giang Đông đứng lên mở cửa hai cánh tay: "Để anh trai ôm em một cái nào."

Hựu An nhào vào trong ngực anh, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh, Giang Đông, đồng ý với em được không? Anh cũng phải hạnh phúc....." Giang Đông không lên tiếng, buông cô ra, xoay người xuống lầu.

Rời khỏi Chu gia, quay đầu nhìn lại một chút, trong lòng tuôn ra một âm thanh: "Chỉ cần em hạnh phúc, anh liền sẽ hạnh phúc, cô nhóc của anh"

Tác giả có lời muốn nói: coi như là kết thúc đi! Phiên ngoại có rất nhiều lựa chọn, thích thì có thể tiếp tục, mặc khác sau khi truyện này kết thúc sẽ đến truyện mới về Chu Tự Hàn« làm cho yêu cút đi ».

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.